

Giới thiệu Cú Vốt Vật Hi Sinh BOSS

Thể loại: xuyên không, ngôn tình

Editor: AnGing

Bạn nghĩ boss sẽ là người như thế nào?

BOSS chính là một người cao lớn uy mãnh, giàu có, khí chất soái dung mạo đẹp, tài năng ngút trời, trời thần đều hận...

Đó chỉ là sau khi họ thật sự trở thành BOSS.

Nhưng cuộc đời vẫn luôn có trắc trở,

Nửa đường xuất hiện ngã rẽ, trở thành vật hi sinh....

Thật ra, đây là một câu chuyện xưa kể về công cuộc dọn dẹp mớ rác rối của các lão tổ tông đời trước.

Bạn đang đọc truyện *Cú Vốt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lận đại Tổng tài (1)

"Ồi chào, các người đã gặp người ở giường số 3 tới qua mới chuyển tới phòng trong khoa này của chúng ta chưa? Giương mặt ấy thật sự là, tới qua ta buồn tiêu, lúc chạy ngang qua tình cờ liếc một cái, đẹp trai tới không muốn sống!"

"Người ta lại không phải đẹp trai bình thường, có thể nằm ở phòng bệnh đó, không có tiền thì chính là có quyền, vừa nãy tranh với nàng để tiêm cho hân cũng có thể tranh tới vô đầu."

"Trước đây tiểu Lưu kia không phải vừa ý số 4 sao? Bây giờ lại là thời điểm cần an ủi nhất, ai cũng muốn thừa cơ vào, quan tâm đầy đủ. "

"Còn không phải là...."

Tổng Tinh Hảo ở trước phòng y tá chờ một lúc, mấy y tá bên trong còn chưa để ý đến nàng, nói chuyện líu ra líu riu, nàng lấy tay gõ nhẹ trên bàn gỗ, dọa mấy y tá bên trong giật mình đến suýt nhảy dựng lên. "Chú nhiệm La trước khi đi để bệnh án ở đây, lấy ra ta xem một chút. "

"Ồ, được. " Tiểu y tá thấy là nàng đến thì thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đến tìm đồ giúp nàng, lúc đưa thấy nàng luôn làm mặt lạnh, nhin không được tán gẫu một chút, "Bác sĩ Tổng, vị chuyển tới giường số 3 hôm qua kia, chú nhiệm La có nói muốn để người làm y sĩ trưởng, hay là lấy luôn bệnh án của hân đưa cho người? "

"Giường bệnh số 3?" Tổng Tinh Hảo mắt tập trung nhìn bệnh án trước mặt, móc cây bút trong túi áo choàng trắng đánh dấu một cái trên bệnh án, đôi tay trắng nõn nắm chặt vô bút kim loại đen, khuôn mặt ngọc điều này ngài, mang chút hương vị cấm dục, "Tên gì?"

Tiểu y tá tình thông chuyện bát quái rất nhanh thì nói ra đáp án, "Hình như lên là Lận Bác. "

(Định, nhân vật mục tiêu đã xuất hiện của, mời xác nhận lại thông tin nhân vật lần nữa.)

(Lận Bác, phát triển trí tuệ máy tính, một tay sáng lập ra công ty máy tính thông minh, nghiên cứu ra hình thức ban đầu của trí tuệ máy tính, nghiên cứu phát triển ra công hiến vĩ đại. Năm 231 Tân Nguyên, dạ dày xuất huyết phải nhập viện trị liệu, chẩn ra bệnh viêm dạ dày mãn tính, bởi vì sau đó không tịnh dưỡng tốt đồng thời dùng sai thuốc, bệnh trở nặng thành ung thư dạ dày, qua đời năm 234 Tân Nguyên, hưởng thọ 28 tuổi, không thể thành công phát minh ra hình thức ban đầu của trí tuệ nhân tạo.)

(Nội dung nhiệm vụ: bảo đảm thân thể hân khoẻ mạnh)

Tổng Tinh Hảo đem tin tức cơ bản mà trung tâm hệ thống truyền đến để sang một bên, cầm lấy bệnh án của Lận Bác từ tiểu y tá, trở về ohofng làm việc của mình.

Công Nguyên năm 9999, một con siêu bão đổ bộ vào hành tinh con người tồn tại, con bão từ quy mô lớn đêm đó đã chia không gian thành nhiều không gian khác nhau, khi đó con người sống sót sau ngày chẳng khác tận thế hôm ấy, phân chia các không gian song song ấy theo 26 chữ cái, bản thân thì ở không gian thứ "F", ý vì "Trung lai", cũng từ đó mở ra kỷ nguyên mới.

Mỗi một không gian sau này đều duy trì liên lạc cho nhau rất ít, lúc đó hai bên không có cách liên lạc, không có thông tin, thậm chí ở bên ngoài khu "F",

những không gian khác đều không biết gì về các không gian song song khác mà mỗi không gian song song đều có bối cảnh riêng tồn tại, giữa các không gian có vô số những sợi dây liên lạc nhỏ cân bằng.

Nhưng ở năm 200 Tân Nguyên lâu sau đó, một con bão từ nhỏ lần nữa cân bằng cái biến một số không gian bên trong, vốn lịch sử không gian phát triển lại bị con người dùng các phương thức để cải biến số mệnh, khiến cho mỗi thế giới vốn công bằng đều bị ảnh hưởng, nảy sinh rất nhiều nguy cơ.

Lúc nguy cơ sắp phát sinh khi đó khu F đã thực hiện một quyết định nhanh chóng lấy ra vật phẩm không gian bị xếp vào lệnh cấm, dùng lực lượng tinh thần mạnh mẽ của con người truyền đến thời điểm phát sinh vấn đề trong không gian, dùng thân phận gần nhân vật mục tiêu, dùng con người tạo ra lực lượng cải biến thế giới sắp nứt toác ra này từ đó sinh ra điều mấu chốt nhất trong ngành - - duy nhất định (cái này edit làm sao?)

Tổng Tinh Hảo dùng thời gian ba năm để lên được vị trí trưởng khu duy nhất định, cùng với số lượng nhiệm vụ khổng lồ, với hầu như là điểm tuyệt đối.

Nhưng - -

Nàng xem bệnh án trước mặt, khẽ thở dài, cuối cùng quyết định trước tiên đến phòng bệnh xem một chút.

Trong hành lang dài của khu bệnh viện nội trú, mỗi phòng trước phòng bệnh số năm đều cam chịu vì người quyền thế có phòng bệnh đơn. Thiết kế bài trí bên trong xa hoa như phòng trong khách sạn năm sao, tận lực làm bệnh nhân cảm thấy thoải mái trong khi đang chữa bệnh.

Tổng Tinh hảo vừa mới đẩy cửa đi vào, đã ngửi thấy một mùi vị quen thuộc, mùi vị thịt bò kho tàu, cùng với giọng nam om sòm.

"Người chịu khó một chút đi, chờ khỏi bệnh thì mùi vị quen thuộc này lại quay trở lại với người." nói xong còn phối hợp tiếng hút mỳ sùm sụp. "Nhưng mà trước đó, những thứ đồ lưu trữ này của người, sẽ bị ta xử lý xong."

Hứa Hương Dương vừa mới nghe, mạnh mẽ nghĩ muốn thưởng thức về mặt Lận Bác nghiêng răng nghiêng lợi, lúc quay đầu lại đã nhìn thấy phía sau có một vị mỹ nữ khoác áo trắng, ánh mắt còn đang nhìn chăm chăm vào hộp mỳ ăn liền vị bò kho tàu trên tay hắn.

Hắn lập tức ân cần đem mì ăn liền giơ lên: "Mỹ nhân, muốn ăn một miếng không?"

"Cảm ơn, nhưng làm ơn đừng ăn trong phòng bệnh, sẽ ảnh hưởng đến bệnh nhân." Nàng bước đến nhìn xuống Lận Bác vừa mới đến một chút một, âm điệu bình thản: "Lận Bác đúng không, ta là y Sĩ trưởng của phòng bệnh này Tổng Tinh Hảo, ta sẽ chịu trách nhiệm đợt trị liệu này của người."

Người nằm trên giường bệnh gương mặt xanh trắng, đôi mắt đào hoa mênh mông nhìn thẳng vào nàng, ánh mắt quá mức cẩn thận như là đang tìm tòi cái gì, thời điểm nàng nhìn sang, môi mỏng bởi vì thiếu máu mà trắng bệch khẽ nhếch, cười mà như không cười, "Người khoẻ."

"Ồi chào, bác sĩ người không cần để ý đến hắn, hắn chính là có nhiều mì ăn liền, vào đây chịu khó một chút, một thời gian nữa là có thể vui vẻ lại, không bằng người nói chuyện với ta một chút? Người vừa nói người tên là Tổng Tinh Hảo? Tinh Hảo, là một cái tên hay."

Hứa Hương Dương đang nói đột nhiên ngừng lại, giống như toàn bộ tư duy đều loạn, hai con mắt nhanh chóng trừng lớn, "Người là Tổng Tinh Hảo? Là Tổng Tinh Hảo ở nhất trung kia sao?"

Ánh mắt hắn không ngừng nhìn tới nhìn lui trên người nàng, sau đó hắn chuyển lên trên mặt Lận Bác, "A Bác, người sẽ không quên đấy chứ? Vừa rồi ta đã cảm thấy sao trông nàng thật quen mắt, hoá ra đúng là có quen biết, hơn nữa còn rất sâu xa, trước đây các người ở cao trung, không phải suýt chút nữa là cái gì kia hay sao? Sao bây giờ lại trông như hai người xa lạ vậy?"

"Vốn dĩ là không có gì." Lận Bác dùng bàn tay không vị châm kim vuốt nếp nhăn, ngón tay thon dài từ từ vuốt lên các nếp uốn, lúc nhìn nàng cười mang theo một chút vô lại quen thuộc, "Không biết bác sĩ Tổng làm sao chữa bệnh giúp cho ta?"

Trước mắt đợt trị liệu còn chưa có định, đợi lát nữa người khai một vài danh sách giấy tờ cần kiểm tra, trước tiên soi dạ dày."

Nàng vừa nói vừa cầm bút ghi chép, ánh mắt không hề liếc về phía người trên giường bệnh một lần, làm như không có nghe thấy lời nói vừa nãy của Hứa Hương Dương, nhưng quan trọng là, đồ vật này, không thể xuất hiện lại trong phòng bệnh."

Nàng chỉ vào Hứa Hương Dương tiện thể chỉ mì ăn liền ở trên cửa sổ, trên mặt cốc còn bốc khói mang mùi vị thơm lừng, tràn ngập phòng bệnh, "Cho dù là hắn ăn hay người ăn đều không thể."

Nam xem như hiểu được bệnh án bị cô ý đánh dấu, còn bị ghi chú ở dưới "Ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe." cuối cùng là có ý gì.

Dặn dò mọi chuyện xong, tiện tay giúp hắn rút kim tiêm ra, Tổng Tinh Hảo dọn đồ chạy lấy người, "Đợi lát nữa còn có một vài lần tiêm, trước khi tiêm thì nên ăn một ít cháo."

Cửa bị nàng "xoạch" một tiếng đóng lại.

"Thật là, nhiều năm không gặp, người trở nên xinh đẹp, cũng trở nên thật lạnh lùng." Hứa Hương Dương đặt mông ngồi trên giường bệnh, nghiêng đầu nhìn ánh mắt Lận Bác yên tĩnh mà có chút quý dị, "Uy, ta nói, năm đó người theo đuổi người ta đến cả trường đều biết, bây giờ vất vả mà xui quý khiến thế nào có duyên gặp lại, không thể cứ bỏ qua như vậy đi?"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Lận đại Tổng tài (2)

Hứa Hường Dương một bên lắc đầu.

"Ôi chào, mình đã nói với cậu, gần đây mình thăm dò cẩn thận lắm, Tổng bạn học của chúng ta, hai năm trước ở nước ngoài đạt được học vị tiến sĩ y học trở về, trở về chưa bao lâu thì lên vị trí phó chủ nhiệm, nhưng mà lần này vốn là về để tham gia cái hội nghiên cứu và thảo luận gì đó, cô ấy có thể tới đây, vốn là đầu kia mới là người trị bệnh cho cậu, lại ra tỉnh ngoài hợp, nên cô ấy mới trở thành bác sĩ của cậu, nói đi nói lại đều là duyên phận."

Lắc lư não cảm khái, một bên cầm quả chuối tiêu bóc vỏ, còn chưa đưa được vào miệng thì bị người trên giường cướp mất.

Lận Bác xoay đầu nhìn hắn, đôi mắt màu hổ phách mang theo tia bất mãn.

"Còn chưa nói hết lời."

Hứa Hường Dương nghĩ tới những lời mình vừa nói, lăm bầm lâu bầu, vẻ mặt nghi hoặc.

"Ừ, mình cảm thấy những lời nên nói đều nói, còn cái gì nữa?"

Lận Bác cười với hắn, giọng nói không có chút rung động nào, bình tĩnh trần thuật lại.

"Cậu tiếp tục đi."

Giọng nói của hắn không hề có điểm khác thường, nhưng người còn lại phản xạ có điều kiện run rẩy, cười khan hai tiếng.

"A, vừa nãy còn có một chuyện không nhớ ra, đem chuyện quan trọng nhất quên mất."

Hứa Hường Dương sáng suốt không tiếp tục lòng vòng, đỡ làm cho người nào đó nóng nảy ngoài thì cười nhưng trong không cười, chỉ đem hết ảnh mình chụp vào hôm nào đó và thông tin cá nhân xuất hiện một website đồng tính.

"Những người y tá kia còn nói, người theo đuổi Tổng bạn học không ít, nhưng chưa ai thấy cô ấy đặc biệt qua lại với ai, cũng không xin nghỉ, không nấu cháo điện thoại, cho dù có người đến xem, bình thường kiên trì đến mấy cũng không thấy. (Ý là đến xem có hẹn ai không nhưng không ai chờ được.)"

Nói đến đây hắn lại không nhịn được ghé sát vào tai Lận Bác, ân cần đưa ra giả thuyết của mình.

"Nói như vậy, có phải trong lòng cô ấy cũng đang nhớ tới cậu hay không, dù sao, năm đó người nào đó ngày ngày theo sát cô ấy, cô ấy cũng không có nói gì, có thể hay không....."

Hắn còn chưa dứt lời, Lận Bác đã đưa mắt nhìn về phía cửa, khoé môi cong lên, đôi mắt đảo hoa gọn sóng nước mênh mông.

"Bác sĩ Tổng"

Tổng Tinh Hảo liếc mắt nhìn về phía hai người trên giường cách nhau quá gần kia, còn chưa nói gì, Hứa Hường Dương đã nhảy dựng lên như bị kim châm, nhanh chóng lùi đến bờ tường, thân mình như thần lần dần lên tường, di chuyển cực nhanh ra ngoài.

"Hai người cứ nói chuyện đi, cứ nói chuyện đi, mình có việc đi trước."

Tổng Tinh Hảo nhìn cửa đột nhiên bị đóng lại, sững sờ một lúc mới xoay đầu lại, vô tình bị hút vào đôi mắt màu hổ phách vẫn luôn khoá chặt lấy cô, sáng long lanh như kết tinh lắng đọng ngàn năm mà thiên nhiên ban tặng, sạch sẽ mà thâm thúy, xinh đẹp lại mê người.

"Bác sĩ Tổng hình như rất thương thức Hường Dương?"

Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, cong cánh tay lên gối đầu, môi mỏng tái nhợt khẽ cong:

"Mỗi lần hắn ở đây, bác sĩ Tổng đều nhìn chăm chăm hắn."

"Không có."

Tổng Tinh Hảo mở bệnh án trong tay, lấy bút máy kẹp trong túi áo, hiển nhiên với thái độ giải quyết việc chung này là không định nói nhảm với hắn.

"Gần đây có ngủ được không?"

Lận Bác nhìn cô, càng cảm thấy vui vẻ, khuôn mặt hiện lên vài phần tươi cười, vừa xấu xa vừa du côn:

"Một người ngủ, ngủ không ngon mới là chuyện bình thường."

Tổng Tình Hảo sốt sột viết chữ trên giấy, lông mi vừa dài vừa đen rủ xuống, khuôn mặt trắng ngần, tình khiết đến mức khiến cho người khác giật mình.

"Có xuất hiện tình trạng thiếu máu không? Đầu óc choáng váng không còn chút sức lực nào, dễ ngất xỉu?"

"Rất tốt, hay là bác sĩ Tổng hãy tự mình kiểm tra xem là tôi có còn sức hay không?"

Khi nói đến mấy chữ cuối cùng, động điều hần kéo dài ra, mang theo mờ ám rõ ràng.

Người bị ám hiệu không thèm nháy mắt lấy một cái, giọng điệu trong trẻo lạnh lùng không hề phập phồng:

"Báo cáo gần đây như thế nào? Phân và nước tiểu có màu gì?"

Lận Bác sững sờ, cho đến khi người đợi được trả lời liếc mắt nhìn, hần mới ra vẻ ban ơn trả lời cô:

"Không có xem qua, không rõ lắm."

Tổng Tình Hảo lấy chiếc bút kẹp ở bệnh án.

"Nội soi để phân tích dịch dạ dày, đợi lát nữa tôi gọi y tá đưa đơn kiểm tra cho anh."

Ánh mắt Lận Bác đưa theo cánh tay cầm bút của nàng, thông thả liếm môi dưới khô khốc, lại giống thiếu niên còn đồ trong trí nhớ đến mười phần.

"Bác sĩ không phải đều nên nhìn, nghe, hỏi, sờ hay sao? Bác sĩ Tổng không muốn đến đây xem tôi khó chịu ở nơi nào sao?"

Tổng Tình Hảo bình tĩnh nhìn hần.

"Dụng cụ chữa bệnh kiểm tra khách quan có thể tránh gây cảm giác lạ cho con người, chờ anh cảm tờ giấy xét nghiệm về, tôi sẽ xem xét cẩn thận."

Cô nói dứt lời liền định đi ra ngoài, ham muốn xâm lược của Lận Bác toả ra quá mạnh mẽ, làm cho cô không thể xem như không có gì.

Mặc dù cô ở khu thứ hai lập trường là "Lấy tình cứu thế", nhưng trừ khi nhiệm vụ bắt buộc, bình thường cô sẽ không chủ động cùng nhân vật mục tiêu dính dáng tới tình cảm quá sâu nặng, huống hồ lần này hai người còn có tình cảm từ trước, cô càng không có tư cách thay người khác chọn lựa tình cảm.

Ngay lúc cô tới bên cạnh cửa, nắm thấy tay cầm cửa, âm thanh sau lưng lại chặn bước chân của cô.

"Bác sĩ Tổng, phiền cô trả lời tôi một vấn đề."

Người nằm trên giường nhanh chóng thay đổi sắc mặt, lộ ra một chút vô lại.

"Đương nhiên, nếu cô thành thật trả lời, ta cũng sẽ không lấy sinh mạng mình ra đùa giỡn, đồng ý theo cô đi làm kiểm tra khách quan."

Hần nhìn chằm chằm Tổng Tình Hảo, đôi mắt sâu thẳm, trong lời nói không cho phép cô từ chối.

Tình Hảo buông lỏng tay vịn cửa.

Lận Bác đắc ý cười, bộ dạng không sao cả cứ như là vấn đề hần vừa nói ra chỉ là nói đùa.

"Vấn đề này cũng không khó trả lời, bác sĩ Tổng chỉ cần nói cho ta biết, cô có tin cái gọi là nhất kiến chung tình không?"

Tình Hảo im lặng nhìn hần, nhìn sắc mặt bình thản của hần mới trả lời.

"Không tin."

"Ta cũng không tin."

Âm thanh yếu ớt không dễ phát hiện lọt vào tai ngay khi nàng vừa mở cửa.

"Vì thế, ta muốn yêu một người, cho dù xa cách nhiều năm, cuối cùng vẫn là cô ấy."

Câu cuối cùng tựa như một tiếng thở dài.

"Cho dù từ lúc bắt đầu cô ấy đã không muốn biết."

La chủ nhiệm không ở đây, Tình Hảo phải tạm thời chịu trách nhiệm giường số bốn lúc trước của hần và giường số hai, nàng mới đi ra từ giường số hai,

liền bị tiểu y tá chờ nóng lòng đến sắp khóc túm chặt tay, kéo vào giường số ba.

"Bác sĩ Tổng, cô mau đến xem đi, người bệnh giường số ba không cho em rút kim ra, nếu muộn thêm chút nữa máu sẽ chảy ngược lên mắt.

Tĩnh Hào cài lại bút vào túi áo, nghe thấy cô bé nói bước chân càng nhanh hơn.

"Có chuyện gì xảy ra? Sao lại không để cô rút kim?"

Tiểu y tá quả thật khóc không ra nước mắt. gần đây có tiểu Lưu và giường số 4 gây ra những chuyện này, người nhà đều từng có phản ứng, trước y tá trưởng cũng từng dạy dỗ các nàng một trận, nói rõ rằng nếu ai cứ dính mãi lấy bệnh nhân, gây chuyện thì lập tức thu dọn đồ rời khỏi.

Đáng thương là nàng rõ ràng chẳng làm gì, lại cũng trúng đạn, nếu y tá trưởng biết chuyện...Hôm qua nàng vừa mới ở chỗ yy bị y tá trưởng bắt được...

"Em cũng không biết là làm sao, rõ ràng chính là rung chuông em mới đi vào, kết quả hần lại không cho em rút, nói lúc trước đều là chị rút....."

Cô bé nói xong câu cuối cùng còn nhìn Tĩnh Hào một chút, bác sĩ Tổng lớn lên xinh đẹp, bằng cấp lại cao, tuy rằng tính tình hơi lạnh lùng, nhưng lại nói tiếp, so với một đàn tiểu y tá các cô thì càng dễ được người để ý hơn chẳng? Lúc trước không phải đã từng có mấy người, đều là những người đã xuất viện còn muốn thường thường trở về đi bộ một chút, quả thực chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu.

(Lòng dạ Tư Mã Chiêu: ý nói tâm tư đã lộ rõ)

Tĩnh Hào cau mày đẩy cửa phòng bệnh, liếc mắt một cái liền thấy Lận Bác ghé vào mép giường nôn đến sắc mặt tái nhợt, nôn ra chất lỏng màu vàng nhạt còn kèm theo tơ máu, gối đầu rũ trên mặt đất, đáng thương bị dính không ít vật uế.

Cô vội tiến lên vài bước, phân phó cô y tá còn đang ngây ngốc bên cạnh cửa.

"Đi tìm người lại đây dọn dẹp đi, nhanh lên."

Tiểu y tá còn đang sững sờ, người trên giường liền "Oẹ" mà học ra một búng máu, làm cô bé sợ tới mức vội vàng đáp ứng một tiếng, rồi chạy nhanh như chớp.

Tĩnh Hào đi nhanh đến rút giấy giúp Lận Bác lau vết máu còn dính trên miệng, một tay liền luồn vào bụng hần, lực đạo vừa phải xoa nhẹ vài cái trên bụng hần, lại nhanh chóng khom lưng rót nước ấm, đưa đến miệng hần.

"Súc miệng sạch sẽ, súc ba lần rồi uống miếng nước vào."

Lận Bác mở to cặp mắt đảo hoa màu hổ phách nhìn nàng, do động tác kịch liệt ban nãy, đôi mắt do phản ứng sinh lý khó chịu mà chảy nước mắt, sóng nước long lanh, phối hợp với sắc mặt tái nhợt và thần thái suy yếu, nhìn đúng là hơi đáng thương.

Hần cầm cái ly súc miệng, lại ngoan ngoãn mà uống một ngụm, cắn môi dưới ướt át, tràn đầy ủy khuất mà nhìn Tĩnh Hào còn đang giúp hần xoa bụng, giọng trầm thấp như đang làm nũng.

"Khó chịu, vẫn cảm thấy không thoải mái."

"Sinh bệnh không có ai lại thoải mái." Tĩnh Hào đem cái ly đưa đến bên miệng hần

"Uống thêm một ngụm nữa."

Giọng điệu vẫn lạnh nhạt, nhưng động tác lại càng thêm dịu dàng.

Lận Bác áp xuống khóe miệng muốn cười, ngoan ngoãn mà làm theo, tầm mắt lại không đầu vết mà nhìn xuống vòng eo cong của cô.

Chiếc áo blouse trắng ngày thường rộng thùng thình mặc lên trên người giờ đây lại tự nhiên quyến rũ, hiện ra vòng eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện, còn có chân dài kết hợp bên dưới, xinh đẹp mê người, vậy mà lúc rời khỏi hần lại không có một chút do dự.

Tầm mắt hần đi xuống phía dưới, liền thấy chất bản vừa nãy hần nôn đầy trên mặt đất, mà lúc này cô đến giúp hần, không thể tránh khỏi dẫm lên.

Lận Bác nhăn mày lại, tâm trạng ảo não, duỗi tay đẩy người phía trước.

"Cô đi ra trước đi đã, trên mặt đất bẩn lắm."

Tĩnh Hào cúi đầu nhìn mặt đất, lông mày thanh tú nổi lên gợn sóng, bất mãn trong mắt dần dần chùng chất.

Lận Bác vẫn luôn đang nhìn thần sắc của cô, đang chuẩn bị chuyển đề tài, người bất mãn kia đã mở miệng trước, đôi mắt xinh đẹp hung tợn nhìn chằm chằm hần, ngữ khí lạnh lẽo như biến thành mũi tên bay "Vèo, vèo".

"Hôm nay anh chưa ăn gì hết sao?"

Lận Bác hạ mắt, hiềm thấy lúc hấn chốt dạ vì không phối hợp trị liệu.

"Ừ, bởi vì lúc ăn luôn cảm giác rất no, cho nên....."

Kỳ thật ngày hôm qua Hứa Hường Dương mua cháo về hấn cũng chỉ ăn hai miếng, một là thật không thể nào ăn ngon, thứ hai thứ nhất là ăn xong rồi ngược lại cảm giác càng thêm không khoẻ.

Tĩnh Hảo buông tay, kéo chăn che lại bụng hấn, đứng thẳng lên nhìn hấn một cái, không nói một lời liền đi ra ngoài.

Lận Bác sững sốt trước phản ứng của nàng, đang muốn xuống giường đuổi theo cô, người đang đi đến cửa như có mắt phía sau bỗng quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, ánh mắt cô ngăn động tác của hấn lại, còn ngoan ngoãn mà kéo chăn lên kín mít.

Tĩnh Hảo mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Hường Dương đứng cạnh cửa lúc thấy động tác của bọn họ, hoàn toàn trái ngược với Lận đại tổng tài ức hiếp hấn khi trước, không thèm nhin mà "Phụt" cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Vút Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lận đại Tổng tài (3)

Lúc Tĩnh Hảo bung hộp đồ ăn ấm áp trở lại phòng bệnh, phòng đã được thu dọn sạch sẽ, đột nhiên liếc thấy Hứa Hường Dương giống con dâu nhỏ uất ức mà đứng ở góc tường, đôi mắt nước mắt rung rung nhìn Lận Bác đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, mạnh mẽ lên án.

Tiếng bước chân quen thuộc vang lên, người trên giường từ từ mở mắt, đôi má màu hồng phách nháy mắt liền nhìn chằm vào Tĩnh Hảo, cô trong nháy mắt thậm chí cũng không rõ ánh mắt kia mang ý nghĩa gì.

Vừa giống một người lữ khách trên sa mạc nhìn thấy một hồ nước, vừa giống một kiếm khách đã rửa tay gác kiếm quy ẩn giang hồ đối mặt với kẻ thù trước cửa lại nhìn thấy thanh kiếm của mình bỏ đó phủ bụi đã lâu.

Vui sướng đan xen bi ai, mong môi hòa lẫn vứt bỏ.

Bước chân của cô không tự chủ được mà ngừng lại.

Hai người giằng co nhìn nhau một hồi, cuối cùng vẫn là người nằm ở trên giường nhắm mắt, dời ánh mắt đi trước, trong cổ họng phát ra âm thanh cười khê.

Hấn còn chưa cười xong, giọng nói thanh lãnh liền vang lên bên tai.

Tĩnh Hảo eo thon đem cháo hạt kê trong giữ ấm mức ra, chén sứ thanh nhã mang kèm chiếc thìa đưa tới trước mặt Lận Bác.

"Uống cháo trước rồi hẵng ngủ tiếp."

Hóa ra nàng cho rằng hấn nhắm mắt là đang ngủ?!

Lận Bác ghen khí, nghĩ nếu cứ như vậy không mở mắt, không cho cô thấy lập trường của hấn, nếu không cô còn tưởng rằng nơi này của hấn là nơi cô muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, kiên trì hai giây rồi lại sợ cô thật sự cứ đi như vậy, một câu cũng không nói với hấn, một chữ cũng không lưu lại.

Hấn nhú mày, khó xử im lặng.

Hơi lạnh đều còn không chưa ngấm vào bụng, một đôi tay ấm áp đã phủ kín lên bụng hấn, giọng nói lạnh lẽo cũng theo lực bàn tay mà dịu dàng hơn.

"Còn đau không?"

Lận Bác chậm rãi mở to mắt, đôi môi tái nhợt hơi hé, vết hằn giữa đôi mày cũng bị chủ nhân kiệt lực dần ra, đôi mắt nhìn cô thỉnh thoảng ánh lên chút ý cười.

"Vẫn tốt."

Tĩnh Hảo nhìn vào hấn, đưa chén cháo trong tay cho hấn.

"Ăn trước chút cháo đi, không khéo bệnh lại chuyển nặng."

Lận Bác đưa tay cầm chén, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của nàng mới múc nửa muống cháo đưa vào miệng, đôi mày không tự chủ mà chau lại vì đầu lưỡi lại nếm phải mùi vị quen thuộc, hần nhìn về phía đôi mắt sáng lấp lánh của cô, ánh sáng nhỏ vụn như ánh sáng ánh lên từ những viên kim cương điểm xuyết trong chiếc váy cưới cao cấp.

"Không phải cô nói là, dạo này tôi không được ăn cái này?"

Nói xong lại múc một muống cháo lên, hạt gạo kê hoàn toàn được nấu chín to, mang theo nhiệt độ âm ẩm, ẩm áp đến thực quản cũng run rẩy.

So với ngày mùi vị cháo plastic hôm qua mang tới tốt hơn gấp trăm lần.

"Còn tốt hơn không ăn gì cả."

Tĩnh Hào đứng ở mép giường, từ góc độ vừa khéo thấy khuôn mặt dịu ngoan của người bên dưới khi uống cháo, đôi môi nhợt nhạt dính chút cháo, lại bị chủ nhân không chút nào để ý mà nuốt vào miệng.

Ngoan ngoãn an tĩnh đến mức không còn nhận ra được hơi thở đàn áp khi trước.

Tĩnh Hào rút tay vào túi áo blouse rộng thùng thình.

"Trong hộp giữ ấm còn một ít, một giờ nữa mà đói thì hẵng ăn tiếp."

Người đang uống cháo ngừng lại động tác, khí tức vừa thu lại lúc trước lại bùng ra, sắc mặt lạnh xuống, giọng điệu lạnh lẽo cực điểm.

"Cô lại muốn đi?"

Hắn đem bát cháo vắt và mới uống được một chút để lên chiếc bàn cạnh giường, hoàn toàn không muốn ăn nữa, chỉ dùng đôi mắt nhìn chăm chăm nàng.

"Cũng phải, bây giờ ta đang nằm viện, nhớ đến ngày xưa theo đuổi người khác còn không xong, làm sao quản được việc cô có đi hay không."

Lận Bác nhìn nàng, tựa như là nhìn thấy kí ức năm đó mặc kệ hắn nói cái gì làm cái gì, thậm chí đem người xung quanh nàng phá tới người ngã ngựa đổ cũng không khiến cho tiểu cô nương ấy quay đầu lại, lại không hề nhặt đi theo năm tháng giờ lại phẫn uất bùng lên mãnh liệt trong lòng hắn.

Hắn chưa từng yêu một người đến như vậy, cũng chưa bao giờ bị vứt bỏ như vậy.

Ngay cả một câu nói cũng không nói, một lời chào hỏi cũng không lưu lại, cứ như vậy biến mất trước mặt hắn.

Giống như toàn bộ chuyện này, từ trước đến nay đều không có liên quan đến nàng.

"Tôi chỉ muốn tan ca nghỉ ngơi một chút."

Tĩnh Hào thuận thế đang mềm lòng, khó được lúc mở miệng giải thích.

"Theo thời gian bình thường, bây giờ tôi hẳn là đang nằm nghỉ ngơi trên giường."

Cô đưa mắt nhìn hộp giữ ấm trên bàn, nguyên nhân vì sao đã quá rõ ràng.

Lận Bác biểu tình đóng băng một chút, đang định nói cái gì, cửa phòng bệnh đã bị tiểu y tá đẩy ra, tiểu y tá đẩy xe nhìn tình huống trước mắt, chỉ có thể hướng mắt nhìn bác sĩ Tổng quen thuộc nhất này.

"Bác sĩ Tổng, chị vừa rồi nói muốn thêm thuốc, là thêm bây giờ luôn sao?"

Tĩnh Hào gật đầu, lùi ra khỏi mép giường để cho tiểu y tá lại đây chọc kim, người trên giường lại bắt đầu bỏ tay vào trong chăn, rõ ràng là không định hợp tác, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt kinh ngạc của tiểu y tá, bình tĩnh giống như chưa làm gì nhìn nàng.

Nàng thờ dãi, đi lên nhận kim tiêm trong tay y tá, nắm lấy tay được chủ nhân cười tủm tủm đưa ra quá, thấy lỗ kim trên làn da thanh mảnh, giống như viên ngọc có tí vết, làm người khác cảm thấy hết sức chướng mắt.

Nàng đưa kim tiêm trong tay trả lại cho y tá.

"Sau này để chị tiêm là được."

Đôi mắt màu hổ phách lại sáng lên như tinh linh.

Tĩnh Hào trở về nghỉ ngơi Lận Bác vốn dĩ muốn để Hứa Hường Dương đưa cô về, nghĩ đến người nào đó không thể ngậm miệng lại được, lại hậm hực mà bỏ suy nghĩ đó đi, hận sắt không thành thép mà trừng mắt nhìn người đang đứng trong góc, nhìn chén bên góc giường, hơi hơi nâng cằm.

Hứa Hường Dương lập tức chân chó đi qua tới giúp hắn bung chén, ra sức lấy lòng người bệnh.

Nhưng hương vị thơm ngon quanh quẩn quanh chớp mũi người từ sáng giờ chưa ăn gì, làm hấn cảm lòng không đậu mà liền hít sâu một hơi, sau đó đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

"Cháo hạt kê vị bò kho?"

Hấn nhìn Lận Bác uống từng ngụm từng ngụm đến mỷ mẫn, nhin không được cảm khái, "Tổng đồng học thật đúng là cẩn thận a, mình cùng lắm từng cùng cô ấy nói một lần, cô ấy ấy vậy mà liền nhớ rõ thứ người yêu thích đến vậy."

Những lời này hoàn toàn là hấn thuận miệng nói ra, nhưng thấy người nghe ánh mắt ánh lên vẻ vừa lòng, vẫn không nhin không được đắc chí, tốt xấu mình cũng là người trợ giúp, vừa rồi giấu cọt chuyện của hấn, hấn là hấn có thể đại nhân có đại lượng, coi như không phát hiện đi?

Đáng tiếc hấn đã quên, người nào đó cùng cái gọi là đại nhân có đại lượng là hoàn toàn cách biệt.

"Ta nhớ rõ lúc trước cùng Đằng Lăng có một hợp đồng, mình không ở đó liền phiền toái cậu đi một chút."

Lận Bác không thêm để ý ánh mắt tâm như tro tàn của hấn, rất là bình tĩnh mà bỏ sung sau khi nói xong.

"Dù sao cũng là ở Tây bộ có hơi xa, cậu chuẩn bị một chút, ngày mai hẵng đi."

Hứa Hường Dương:

"....."

Chính người xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng, lại muốn huynh đệ đi uống gió Tây Bắc, ăn cát bụi sao?

Thần thiếp làm không được.

Bình nước truyền chậm, hai bình liều thuốc truyền xong, lúc rút kim ra đã là buổi chiều.

Lúc tiếng chuông reo lên tiểu y tá lại sợ hết hồn, sợ số 3 lại không hợp tác giống sáng nay, nàng lưu luyến vừa đi vừa nhìn đồng hồ, yên lặng cầu nguyện cho mình.

Bác sĩ Tổng sáng mai mới trở về trực ban.

Kết quả lần này số 3 lại rất là phối hợp, không rên một tiếng mà để cô rút kim, lúc cô còn đang ngạc nhiên, hấn lại còn cười biết ơn với cô.

Soái ca cười với cô kìa!!

Tiểu y tá run rẩy nhin xuống con xúc động lên đến đầu quả tim, thần thiện cười lại, mắt vô tình nhìn thấy hộp giữ nhiệt trên bàn, rất là quen mắt.

"Đây là của bác sĩ Tổng mà?"

Nàng nói câu này hoàn toàn không quản được cái miệng mình trước bầu không khí tốt đẹp trước mắt này, kết quả người vốn dĩ trông rất khó tiếp cận quay đầu lại nhìn vào mắt, giọng nói hơi khàn khàn, trầm thấp đến mê người.

"Ừ."

Nghe được đáp án tiểu y tá lại bắt đầu mở chế độ máy hát.

"Tôi nghĩ sao trông quen quen, thì ra thật đúng là chính là cái mà bác sĩ Tổng hay mang đến."

Lận Bác vuốt nếp nhăn trên quần áo, rũ mi mắt xuống.

"Cô ấy thường xuyên mang theo cái này?"

"Đúng vậy, bác sĩ Tổng rất quan tâm đến người khác, bác sĩ nào cũng giống nhau thường các ca phẫu thuật khẩn cấp, lúc ăn cơm cũng không kịp lo, nàng liền ở trong ngăn tủ cất một ít bánh quy, vitamin gì đó, bỏ lỡ giờ cơm cũng có thể hỗ trợ, lúc không bận thì nấu cháo từ nhà mang đến đây, đôi thì một chút là có thể ăn."

Nhớ đến tình cảnh êm đẹp lúc này, cô nhin không được tám chuyện với vị cô về như rất để ý bác sĩ Tổng này một chút.

"Thực ra bác sĩ Tổng trong có vẻ hơi lạnh lùng vậy, làm người vẫn là rất tốt, có đôi khi bắt được chúng ta phạm sai lầm, quá lắm cũng chính là phê bình vài câu, hơn nữa nàng đối người bệnh cũng rất tri kỷ, lúc trước ở giường một bên kia có một đại mỹ nam giống anh, tính tình khó ở đến nổi trong vòng một ngày mắng ba y tá liền, đáng thương nằm ở trên giường không com ăn, sau lại vẫn là Tổng bác sĩ đi vào an ủi, dỗ dành anh ta, lại mang đồ ăn cho hấn, nếu không lúc sau không thể phẫu thuật được"

Tiểu y tá càng nói càng hăng hái, quên mục đích ban đầu khi nói chuyện này của mình.

"Sau này khi mỹ nam ấy xuất viện, nhiều lần chạy đến đây, tặng hoa đến ngập văn phòng, dừng xe phía dưới không chịu đi, nói là muốn mời bác sĩ Tổng ăn cơm....."

Câu cuối còn nghẹn trong cổ họng, cô liền nhảy bén mà cảm giác được không khí xung quanh không thích hợp, giống như, giống như..... giống thời điểm đang chơi vui về hôm qua, y tá trưởng xuất hiện ở sau lưng vậy.

Cô vội vàng quay đầu lại nhìn, xác định cửa không có bóng dáng y tá trưởng mới quay đầu lại, kết quả liền chạm phải tầm mắt người trên giường, đôi mắt trong sáng nhìn chăm chăm, thật giống cảm giác bị động vật máu lạnh nhìn chăm chăm, làm lời nói của cô mới vừa rồi bị tắc lại tại cổ họng.

Giọng nói dễ nghe lúc đầu giờ lại tràn ngập ý lạnh.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó..... Sau đó bác sĩ Tổng cùng hần ra ngoài ăn bữa cơm, sau đó chẳng thấy hần tới nữa" Tiểu y tá run rẩy nói hết câu, nhanh tay nhanh chân thu thập đồ vật, lúc ra cửa hít sâu vài cái trấn an trái tim đang nhảy cuồng loạn trong ngực.

Bị dọa vài lần như vậy, nàng sẽ chẳng bao giờ dám bắt quái nữa mất.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lận đại Tổng tài (4)

Tĩnh Hào đến văn phòng từ sớm, mới đặt hộp giữ ấm xuống đã thấy bản kết quả tiểu y tá để ở bàn làm việc của nàng, cô vừa mới nhờ hệ thống tra cứu, tìm ra thời gian phẫu thuật hợp lý, tiểu y tá máy may đưa đám lại gõ cửa phòng cô.

"Bác sĩ Tổng, số 3 lại không để em tiêm cho hần."

Cô dĩ nhiên sẽ không nói ra việc hần trở nên quái dị như vậy là do hôm qua cô tám chuyện trêu chọc tới, dù sao người ta cũng không phải lần đầu không hợp tác.

Tĩnh Hào cầm hộp giữ ấm trên bàn, ý muốn cô ấy đẩy thuốc và mình cùng đến.

Lúc đẩy cửa vào thấy Hứa Hường Dương cũng đang ở đây, khuôn mặt luôn cợt nhả hôm nay lại mang theo vài phần sầu bi, khi nhìn thấy cô đôi mắt tinh quái loé sáng.

Tĩnh Hào tầm mắt của hần, để hộp giữ ấm lên bàn, cầm bát sứ hôm qua lên, vốn dĩ cái chén xinh đẹp bị hất hùi ném rạn một vết, giờ trên miệng chén lại bị sứt thêm một miếng.

Tiểu y tá đứng phía sau cô tinh mắt nhìn thiếng miếng mẻ, đang muốn nói chuyện, đôi mắt khi quét qua người nằm trên giường thì lại sáng suốt mà nuốt trở lại.

Đây chính là cái chén mà bác sĩ Tổng hay dùng đặt ở văn phòng như đồ trang sức, sao bây giờ lại bị người ta ném mẻ như vậy?

Tĩnh Hào tiện tay đặt lại chén lên bàn, mở hộp giữ ấm ra, nhìn về phía Hứa Hường Dương đang ngồi một bên.

"Cho hần uống chén cháo trước, nửa tiếng sau tôi lại sang đây tiêm."

Hứa Hường Dương ngẩng đầu cùng lúc bắt gặp ánh mắt của người trên giường, cả người run rẩy.

"Dừng."

Về mặt hần đưa đám nhìn về phía Tĩnh Hào.

"Bác sĩ Tổng, cô nhìn xem tôi là một người đàn ông, làm sao biết chăm sóc người khác được? Hơn nữa buổi chiều tôi còn phải ra ngoài đi công tác, lần này đi, cũng chẳng biết còn có ai có thể chăm sóc hần."

Tiểu y tá lạnh lùng miệng đang muốn nói có thể tìm một người đến chăm sóc, người đang nói chuyện đã nói trước.

"Bác sĩ Tổng, dù sao năm đó người cũng có quen biết hần, cũng biết người này, nổi tiếng khó hầu hạ, nếu hần thật sự không muốn ăn, thì cho dù có năm người chăm sóc đi chẳng nữa, hần cũng sẽ không ăn, ngày hôm qua ăn được mấy miếng cháo, đó là nể mặt mũi của cô, nhưng bây giờ đúng lúc công ty đang có việc không người không được, nếu tôi lại đi nữa, chắc hần thật sự phải tự sinh tự diệt mất."

"Nghe tôi nói, có thể phiền cô một chút không, A Bác tốt xấu gì cũng là bệnh nhân của cô, sức khỏe của hần, ít nhiều gì vẫn phải phiền cô phụ trách chứ....."

Theo tư liệu ban đầu, Lận Bác là do thời gian điều trị sau này ăn đồ ăn không khỏe mạnh, mới dẫn đến tình trạng sức khỏe càng ngày càng chuyển biến xấu.

Huống hồ bây giờ nàng phải tìm thời gian làm phẫu thuật cho hần, tốt nhất phải điều dưỡng cho cơ thể hần tốt lên cái đã.

Tĩnh Hào đưa mắt nhìn về mặt khăn cầu của Hứa Hướng Dương, quay đầu lại gọi người còn đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

"Dậy, uống cháo đi đã."

Lận Bác trợn mắt nhìn nàng, lại nhìn lên đầu giường,

"Quá xa, không với tới."

Tĩnh Hào nhìn hần một cái, đi sang mở hộp giữ nhiệt ra, mùi hương quen thuộc, mê người tràn ngập khắp phòng bệnh, nàng vừa múc cháo vừa phân phó cô bé y tá đang há hốc mồm đằng kia.

"Hôm nay số 2 muốn xuất viện, cô đi đem thuốc hôm nay tiêm cho hần trước đi."

Cô bé vâng vâng dạ dạ, bước đi như người không hồn, trước khi đóng cửa còn nhìn không được nhìn lại, bác sĩ Tổng đối xử tốt với người khác là không sai, nhưng khi nào đến cả đồ ăn của mình mà cũng đem sang đâu?

Hơn nữa, vừa nãy người bên cạnh nói rằng bọn họ đã quen biết nhau từ trước? Lại còn rất quen thuộc nữa?

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, quay lại bàn y tá thì không chờ nổi mà nói tin tức nóng này ra.

Tĩnh Hào múc cháo xong thì định đi xem phòng bệnh khác trước một chút, kết quả người nào đó rất tinh mắt thả chén ngay khi nàng vừa bước chân định đi, thể hiện lập trường rất rõ ràng.

Cô nhìn chén cháo đang ăn dở bị vứt bỏ trên bàn, bắt đắc dĩ giải thích.

"Tôi đi phòng bệnh khác xem một chút, mười phút nữa quay lại."

Theo tính cách của Tổng Tĩnh Hào, đó chính là lời hứa.

Lận Bác bung chén cháo vừa mới quăng đi lên, múc một miếng đưa vào miệng, biểu tình rất bình tĩnh.

"Ồ, thì cô cứ đi đi, tôi không tiễn."

Dáng vẻ quang minh chính đại tiếp tục làm cô dâu nhỏ ốm yếu ăn cháo.

Tĩnh Hào không thêm cãi với hần, mở cửa đi ra ngoài, sau khi xác định các phòng bệnh khác không có vấn đề gì, trước tên quay về phòng cầm tờ giấy xét nghiệm lên.

Kết quả khi cô quay lại phòng bệnh, người trên giường người trung ra bộ mặt đen thùi lùi với cô, mắt không thêm nâng lên.

"Cô đi ra ngoài đúng mười một phút bốn mươi tám giây, quá giờ."

Cô đi tới trước tiên nhìn chén cháo đặt trên bàn trước, xác định cháo bên trong đã được ăn hết rồi mới lấy đơn xét nghiệm trong túi áo ra, dựa vào phương án mà trung tâm hệ thống gửi đến, cẩn thận đánh dấu lại số liệu.

Lận Bác lên án không được đáp lại, tức giận trừng mắt lên, lại nhìn thấy nàng đứng trước giường mình xem bệnh án đến nhập thần, ánh sáng tinh khôi len lỏi qua rèm cửa chui vào, uyển chuyển rơi xuống mặt đất, cũng làm cho người trước mắt trở nên lấp lánh.

Hần hoảng hốt như thấy lại quang cảnh năm đó trên bục chủ tịch, cô bé cầm tài liệu mặt không biểu cảm lên diễn thuyết, tốt đẹp đến mức thời gian qua nhanh như một cái chớp mắt của hần, chưa bao giờ thay đổi.

Lúc mới gặp tim đập rộn ràng, khi theo đuổi thì mặt dày mày dạn, sau thì mờ nhạt, với mấy năm nay đàn độn.

Không có khiếm khuyết, chỉ có tốt đẹp.

Lận Bác đột nhiên cười nhẹ một tiếng, đối với người đang khó hiểu nhìn sang hần không chút nào keo kiệt mà trưng ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

"Tôi còn nhớ khi xưa theo đuổi cô, cô vẫn chưa từng để ý tới tôi, tôi từng muốn chạy lên đem tài liệu thuyết trình của cô đánh tráo rồi sau đó sẽ đưa tài liệu lên cho cô như một vị anh hùng, muốn xem về luống cuống tay chân của cô, kết quả cô chẳng hề biến sắc, thuyết trình không cần tài liệu luôn."

Chuyện hán kê là chuyện khi xưa ở cao trung.

Tĩnh Hào cố gắng nhớ lại, nhớ lại rất nhanh, thực ra lúc ấy cô gái này gương mặt tuy trấn định, nhưng khi mở tài liệu ra thấy chữ "Tổ thích cậu" to đùng phía trên, cô ấy khẩn trương suýt nữa đã nhảy lên, trùng hợp là khi đó thầy giáo đang ở bên cạnh liếc cô một cái, đang định lại đó giúp đỡ cô, cô sợ tới mức trực tiếp đem bản thảo vào trong lòng bàn tay, đầu óc trống rỗng chỉ dựa vào trực giác đọc bản thuyết trình đã thuộc từ lâu trong đầu ra.

Sau khi đi xuống lưng đã ướt đầm mồ hôi, nhưng cái tên đầu si gây họa kia còn oai hùng đi lên, rất khó chịu chất vấn cô.

"Cậu cứ thế vứt tài liệu xuống dưới?!"

Cô nhìn người trên giường đang đắc ý trước mặt, không nghĩ ngợi mà thốt lên một câu.

"Anh quá xấu.."

"Xấu? Tôi xấu chỗ nào?!"

Lận Bác mặt mày khó chịu, cảm thấy lúc trước bầu không khí còn vô cùng ấm áp lại bị người không biết điều trước mắt này phá hỏng hết, trực tiếp kéo một ngăn kéo ra, cầm giấy bút viết luôn bốn chữ.

Giống hệt như năm đó.

Chỉ là nét chữ của cậu thiếu niên năm ấy giờ đã trở nên thành thực, giữa những nét chữ còn lưu lại phong vị đàn ông, phong lưu tiêu sái, cùng chủ nhân của nó quả thực chính là giống nhau như đúc.

Người như vậy, lại suýt chết.

Tĩnh Hào nhìn đến ngây người, vô tình lộ ra chút tiếc hận, lại bị người trên giường thu hết vào khoé mắt, rồi chậm rãi che dấu cảm giác sung sướng.

Lận Bác dựa lên giường, giọng điệu gọi đòn.

"Cô nếu muốn nghe tôi nói những lời này, thì nói thẳng ra là tốt rồi, không phải cùng tôi quanh co lòng vòng."

Tĩnh Hào liếc hán một cái không nói gì, chỉ là lúc châm kim lại đổi kim tiêm màu đen.

Lận Bác nằm ở trên giường xem cô thông thả ung dung chạy lấy người, yên lặng nhớ đến một câu.

"Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vi nan đường dã."

(Câu nói của Khổng Tử.

Đầy đủ là:

"Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vi nan đường dã"

Cận chi tác bất tổn, viễn chi tác oán".

Có nghĩa là: "Duy có bọn con gái và tiểu nhân là khó dạy bảo; nếu mình gần họ và dễ dãi với họ thì họ sinh ra lòn mặt, còn mình nghiêm nghị thì họ oán ghét".)

Tình trạng thân thể Lận Bác dần dần chuyển biến tốt đẹp, lúc trước Tĩnh Hào đưa ra phương án phẫu thuật giờ lại nhắc đến, vừa đúng lúc này La chủ nhiệm trở về, nhìn qua rồi an bài, chỉ nói một câu.

"Hoi chuyện bé xé ra to."

Tĩnh Hào không gì, giữa trưa cứ theo bình thường đưa cơm cho Lận Bác, thời gian gần đây hai người ngáy người bên nhau nhiều, Lận Bác lại không biết từ lúc nào biết nói năng hay vội nên thường xuyên không rảnh lo ăn cơm, mỗi lần ăn cơm khi lại nghĩ ra được chiêu mới -- cô không ăn, tôi cũng không ăn.

Cô ném miếng xào Lận Bác cho sang một bên, trực tiếp mở miệng.

"Lúc trước định đưa ra phương án phẫu thuật cho anh, La chủ nhiệm không hài lòng, khả năng sẽ sửa."

Thời gian Tổng Tĩnh Hào ở bệnh viện này vốn dĩ đã ngắn, dựa vào bằng cấp cùng năng lực ngồi vào vị trí hiện tại đã làm rất nhiều người có lời ra tiếng vào nhưng nói, nếu cô chống đối bên trên, cuồng vọng tự đại tự ý cô hành động, lời đồn sẽ càng nhiều hơn.

Huống chi phòng bệnh số 3 cô chỉ có thể nói là quản lý, phương án phẫu thuật vốn dĩ không phải do một mình cô quyết định.

Lận Bác nhìn ánh mắt nàng không hề biến hóa, mang theo ý cười đáp một câu.

"Tiền thuốc men của tôi không phải đưa cho hấn."

Buổi chiều viện trưởng mang theo một vài người tới an ủi, kỹ càng tỉ mỉ mà thăm hỏi tình trạng thân thể và ý muốn chữa bệnh, sau khi trở về sẽ trao đổi và đưa ra phương án phẫu thuật.

Lận Bác phẫu thuật dựa theo phương án Tĩnh Hảo đưa ra lúc trước, bác sĩ mổ chính cũng là cô, La chủ nhiệm chỉ còn cười ha hả mà tiếp số 2 mới nhập viện một loạt trị liệu công tác.

Lúc đi đến phòng phẫu thuật, Lận Bác nắm lấy tay Tĩnh Hảo, lòng bàn âm áp tay chạm vào nhau, cả hai bên đều ướt đầm mồ hôi tay, hấn cười với Tĩnh Hảo, nhẹ nhàng buông tay ra.

Lận Bác phẫu thuật xong không ở bệnh viện lâu, chờ Tĩnh Hảo xác định hấn có thể xuất viện, liền hùng hực thu thập đồ vật chuẩn bị đi, lúc trước đuổi rồi Hứa Hường Dương qua đi xử lý sự tình đã có bước đầu gặp mặt, yêu cầu hấn tự mình cùng người phụ trách đối phương gặp mặt nói chuyện.

Hấn xuất viện thời gian đuổi đến xảo, đúng là Tĩnh Hảo không dùng tới ban thời điểm, tài xế ngồi ở trong xe cùng hấn chờ ở cửa khu nằm viện, cho rằng phải đợi một lúc lâu, người người đằng sau lại bảo hấn lái xe, lúc lái xe đến cửa công ty mới nghe thấy được một câu.

"Dù sao sớm muộn gì đều là của ta."

Nhưng chính hấn cũng chẳng ngờ rằng sẽ gặp mặt Tĩnh Hảo sớm như vậy.

Buổi tối lúc cùng người phụ trách kia trong phòng ăn cơm, đang nói lời khách sáo, cửa phòng bên cạnh mở ra, Tổng Tĩnh Hảo từ bên trong đi ra, đằng sau còn có một người đàn ông trung niên bảo dưỡng tốt, cúi đầu dạn dò nàng gì đó.

Khi ngước mắt lên nhìn thấy nhau hai người đều ngạc nhiên, người hai bên thấy động tác của bọn họ cũng im lặng nhìn.

Nười đứng bên cạnh Tĩnh Hảo nghi hoặc đưa mắt nhìn bọn họ, quay đầu hỏi

"Hảo Hảo, hai người biết nhau?"

Hấn nói chưa hỏi xong, Lận Bác đã đi nhanh đến, túm Tĩnh Hảo liền vào phòng của bọn họ đứng trước, đóng cửa đồng thời giam cô vào sát thân thể mình và cạnh cửa, thở ra khí nóng phả lên gò má cô, dòn dập hơn nhay thường rất nhiều.

"Cô nói có việc không thể đến tiền tôi, hoá ra là vì ăn cơm cùng lão già kia?"

Tĩnh Hảo đẩy không không ra, nhưng thật ra nghe thấy hấn trên người không quá rõ ràng mùi rượu.

"Anh uống rượu?"

Hai người giằng co chờ đối phương đưa ra đáp án trước, cuối cùng Lận Bác giơ lên ba ngón tay, từng ngón hạ xuống, ý bảo đếm xong rồi cùng nhau mở miệng.

"Tôi không uống rượu."

"Đó là bố của tôi."

Thời điểm Lận Bác nghe được đáp án liền hung hăng rồi sừng sốt, cuối cùng nhin không được bật cười.

"Cô vừa nãy bị ta kéo mà không phản kháng một chút nào, chính là muốn thấy tôi xấu mặt trước cha vợ?"

Hấn không đợi Tĩnh Hảo nói chuyện, giành nói trước.

"Nếu phụ huynh đều gặp rồi, quan hệ của chúng ta có phải cũng nên xác định?"

"Xác định quan hệ gì?"

Người bị hấn giam trong ngực an tĩnh mà ngước mắt nhìn hấn, trong phòng lúc người khác đi ra đã tắt đèn, chỉ có ánh đèn lập loè ngoài cửa sổ, cũng đủ để hấn thấy rõ biểu tình của người trong lòng ngực người, cũng nghe thấy câu nói kia từ đôi môi đỏ của cô phát ra.

"Anh cứ theo đuổi được tới tay rồi hẵng tính."

P/s: Mình ra chương hơi lâu nhĩ? Các bạn có thích truyện này không? ☐

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lận đại Tổng tài (5)

Lận Bác sau khi tốt nghiệp cao trung thì không còn theo đuổi người ta nữa.

Thực ra mà nói, kỳ thật hần sống đến bây giờ, cũng chỉ theo đuổi có một người.

Thật sự là ngày thường cũng không theo đuổi được, đối diện với hần thân thể, người nhà cùng soái khí, cơ hồ mỗi ngày đều có một đồng em gái xông lên chờ bị đùa giỡn, nhưng hần không phải thật sự vội vàng đi công tác, chính là đối với những em gái quá chủ động không hề có hứng thú, đến nỗi tới bây giờ, kinh nghiệm tình ái cũng chỉ dừng ở mức một người.

Cố tình đó lại là trường hợp thất bại.

Văn phòng lớn như vậy, trên bàn vài tập văn kiện chờ xét duyệt, trên máy tính bên cạnh còn hiện lên các kiểu con số, thậm chí trước mặt còn có người đang đứng chờ câu trả lời của hần, nhưng Lận đại tổng tài rất nghiêm túc mà đặt bút viết lên từng cái, cau mày đến xuất thần.

Bí thư mỹ nữ ỉn vào đưa văn kiện đi giày cao gót, đẹp thì đẹp đó, thật sự là không ngạc nhiên lâu, ở lần thứ mười trộm dùng sức đôi chân, bí thư rút cuộc nhìn không được ho một tiếng, ý muốn gọi tổng tài đại nhân lực chú ý ít ỏi.

Lận Bác rất phối hợp chuyển ánh mắt lên người cô, trong nháy mắt ánh mắt rất giống như thấy cứu tinh, tuy rằng phong cách không quá giống nhau, nhưng dù gì cũng đều là phụ nữ, hần có chút tiếng nói chung.

"Cô nói xem, nếu có một người đàn ông muốn theo đuổi cô, hần theo đuổi như thế nào để cô đáp ứng?"

Bí thư nhanh nhẹn mà nắm được trọng điểm.

"Người đàn ông kia là kiểu người gì?"

Lận Bác xoay bút xuống một cách xinh đẹp, từ khi thấy Tinh Hảo dùng toàn bút máy, hần đổi hết bút bi mình dùng thành bút máy, theo động tác ở trọng tay thon dài của mình vẽ ra một đường cong mỹ lệ.

"Như tôi vậy."

Bị sắc đẹp mê hoặc bí thư không cần thận liên nói nói thật.

"Không cần theo đuổi, đồng ý ngay lập tức."

Còn phải cảnh giác những tiểu tiện nhân khác cướp đi.

Bất quá tổng tài đại đã nói đến vậy rồi, cô cũng không nhìn được muốn tự sướng một chút: Chẳng lẽ tổng tài để ý cô, bởi vì ngượng ngùng nói trực tiếp với cô, cho nên mới hỏi quanh co lòng vòng như vậy? Ai u, đám tiểu tiện nhân kia mơ ước tổng tài nhà cô nếu mà biết chắc sẽ trực tiếp phun ra một búng máu luôn.....

Cô vừa mới tưởng tượng đến cao trào, tổng tài đại nhân đã dùng một câu hoàn toàn đập tan ảo tưởng của cô.

"Cô ấy sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy."

Lận Bác yên lặng nuốt nửa câu sau, năm đó hần đã theo đuổi nửa năm, náo động đến mức toàn bộ người ở trường Ninh Hoàn đều đã biết hần đang theo đuổi cô, mà cũng không thấy cô bố thí bao nhiêu ánh mắt cho hần.

Nói nhiều cũng chỉ toàn là nước mắt.

Bí thư lập tức chấm dứt ảo tưởng không thực tế của mình, bắt đầu tính kế cho tổng tài đại nhân buồn rầu, nếu thành công thì sau này tiền lương nhất định sẽ tăng.

Đàn ông tốt, cũng không tốt bằng tiền của mình.

Tinh Hảo tan ca đi ra cửa lớn bệnh viện, liền thấy một chiếc Aston Martin đỗ bên cạnh, thu hút ahon nửa tầm mắt người qua đường.

Người đàn ông bị mọi người chú ý hoàn toàn không thêm để ý, khi nàng đến gần còn cười cợt.

"Đưa em đi ăn cơm?"

Vì bây giờ Lận đại Tổng tài của chúng ta đang theo đuổi chị Hảo nhà mình nên mình chuyển sang xưng hô anh-em cho ngọt ngào nhé. □

Hỏi như vậy, tay thì kéo cửa xe, không hề giống như đang hỏi chút nào. Tình Hào không thèm nhìn hắn, cũng có chút tò mò hắn sẽ mang cô đi nơi nào ăn cơm, rất nghe lời mà lên xe.

Lận Bác không hề chậm trễ mang cô đi tiệm cơm Tây.

Rượu vang đỏ, bò bít tết, ngọn nến, đàn violon.

Tình Hào nhìn nhân viên tạp vụ mang đồ ăn đến, thực lòng hỏi người đối diện một câu.

"Anh mang gia vị bò kho theo?"

Sửa sang đồ ăn xong, khuôn mặt Lận Bác đã đen sì sì.

Ngày hôm sau, Lận Bác ngồi ở trong xe nhìn nàng cong cong khóe miệng, ý muốn mở cốp xe.

"Tặng em món quà, tự mình đi xem đi."

Tình Hào nghe lời đi sang xem, khi cầu trắng tinh khoảnh khắc mở ra phiêu dương tung mình bay lên trời xanh, phía dưới lộ ra một khóm hồng, cánh hoa nõn nà, sương đọng ướt át trên cánh hoa nửa khép nửa mở, đẹp như một bức tranh sơn dầu được đại gia thu mua.

Cô chậm rãi nhìn sang, trên mặt Lận Bác còn mang vài theo ý cười thỏa thuê đắc ý, rất là chân thành hỏi.

"Anh đã quên ngày xưa khi lúc anh tiện tay ngắt đóa hoa dại rồi đưa cho em, em và anh đã nói qua rằng em không thích cây cỏ?"

Khuôn mặt Lận Bác lại đen như đáy nồi.

Hắn không quên, chỉ là hắn cho rằng cô ghét bỏ đó là đóa hoa dại.

Ngày thứ ba, Lận Bác từ lúc Tình Hào đi làm liền hành động, cách một giờ sẽ có một người chuyển phát đến tặng hộp chocolate bảo cô ký nhận, từ Dove đến Ferrero, túi cô xem như đầy ắp các loại chocolate thị trường thượng đang bán.

Buổi chiều khi đi đón người, hắn còn chưa xuống xe, Tình Hào liền trực tiếp kéo cửa xe ra ngồi vào, xoa trán.

"Về sau đừng đưa chocolate nữa, một đám con nít từ tầng một theo tới tầng mười, suýt chút nữa phá luôn phòng của bọn em, riu ra riu rít mè nheo bên tai em"

Cô nói xong mới nhớ đến sắc mặt khó coi của Lận Bác hai ngày trước, đang định nói một câu hòa hoãn một chút, người bên cạnh đã dựa lại, lực tay ấm áp vừa phải giúp nàng bóp đầu,

"Chờ sau này khi chúng ta có con, anh sẽ đến mang hắn đi, không cho hắn làm phiền em."

Hắn sắp lại rất gần, đôi mắt màu hổ phách lập lòe trước mắt, mang ánh sáng lấp lánh.

Lời nói ra miệng, Lận Bác liền cảm thấy không đúng, mình vẫn đang trong thời kỳ khảo sát, vậy mà đã ảo tưởng về chuyện sau này, mặc dù nói đây là sự thật hiển nhiên, nhưng giờ nói ra, hắn cũng hơi đỏ mặt.

Vì che dấu sự xấu hổ nháy mắt này của mình, hắn lui trở lại ghế điều khiển ô tô, mắt nhìn về phía trước giả vờ như này giờ chưa xảy ra chuyện gì.

Mãi cho tới khi đưa người về dưới lầu, hắn mới hoảng hốt mà nghĩ ra, hình như, trên đường đi từ này đến giờ Tình Hào cũng không phản bác câu nói vừa này của hắn?

Chẳng lẽ đây là đồng ý?

Trong lòng mới vừa vui vẻ, Lận Bác liền hận không thể đem chính mình đập chết -- này lại chọn ngay lúc có cơ hội mà thẹn thùng, sao bình thường không xấu hổ chết luôn đi?!

Ngày thứ tư Tình Hào rảnh rồi, người nào đó giống như biết tiên tri đợi cô ở dưới lầu, gọi điện thoại liếc mắt đưa tình.

"Có nhớ xuống dưới lấy bữa sáng không?"

Xuống dưới thì không phải đơn giản là lấy bữa sáng nữa.

Lận Bác nhanh nhẹn, dứt khoát khóa cửa xe, lái xe về hướng ngược lại.

"Buổi sáng mang em đi nghe ca nhạc, buổi chiều đi dạo phố, đêm nay có cơn mưa sao băng, đúng lúc có thể xem cùng nhau."

Thật đúng là cố gắng theo đuổi.

Tĩnh Hào xoa xoa ngón tay bị dính mỡ từ bánh bao thịt.

"Tối hôm qua em ngủ khôn ngon, không muốn đi nhiều, hơn nữa buổi tối còn phải đi về trực ban, cũng không có thời gian đi xem sao băng."

"Em buổi tối định đi trực ban?"

Lận Bác lái xe ra từ cửa bảo vệ, bảo vệ rất thân thiện chào hỏi hân qua cửa kính chắn gió.

"Lúc trước anh đã xem lịch công tác của em, đêm nay em không cần trực ban."

"Ngày hôm qua mới đổi với người khác."

Tĩnh Hào nhìn vào mắt người đang chép miệng tỏ vẻ bất mãn, nói xong lời vừa bị hấn cắt ngang, lại bổ sung thêm một câu.

"Gần đây nhiệt độ giảm, đúng lúc em muốn đi mua quần áo."

Đôi mắt đào hoa vừa rồi còn tức giận trong nháy mắt đã tạo ra độ cung mê người, vậy mà chủ nhân nó vẫn còn ra vẻ bình tĩnh, dùng giọng mũi đáp lại.

"Ừ."

Lận Bác đem xe rời khỏi bãi đỗ xe, tự nhiên kéo Tĩnh Hào đứng một bên, tay còn lại thì móc ví da, nhét vào tay Tĩnh Hào.

"Đội lát nữa em phụ trách mua, anh phụ trách xách đồ và thưởng thức."

Vốn dĩ bí thư nói rằng ngạc nhiên nhất là mua hết đồ trong giỏ hàng của cô, nhưng hấn xem tài khoản của Tĩnh Hào, lại phát hiện giỏ hàng của cô trống không, sạch sẽ đến không thể tưởng tượng.

Nhưng mà bây giờ cũng có thể xem như trăm sông đổ về một biển.

Đi dạo phố nên xem phim, nhưng Lận tổng không hề có kinh nghiệm yêu đương quyết đoán nhưng lại không nhận ra được tình trạng rạp phim cuối tuần là như thế nào, những bộ phim phù hợp cho các cặp đôi đều đã bị mua hết.

Không, cũng không hấn là không còn, chỉ là những chỗ ngồi còn trống đều là ghế đơn.

Lận Bác lại đen mặt.

Ngày thứ năm, khó có được một lần người chủ động là Tĩnh Hào, sau khi cô lên xe thì tặng cho hấn một chiếc áo khoác, giọng nói nhẹ nhàng mà băng quơ.

"Hôm qua khi đi dạo thì cảm thấy nó rất thích hợp với anh."

Lận Tổng mừng thầm trong lòng dừng trước công ty đi vào thay quần áo, thiết kế đơn giản, ngắn gọn mà hào phóng hợp với cơ thể, hơn nữa trên mặt chủ nhân không che dấu được ý cười, làm cho mấy em gái cũng được hưởng phúc lợi lây.

Bí thư khi nhìn thấy cũng ngạc nhiên một hồi, mấy ngày nay tổng tài trở lại đều là tin tức chiến bại, chẳng lẽ hôm nay đã lật ngược được tình thế?

Cô cẩn thận quan sát, dựa vào ánh mắt của một người thường xuyên đọc đủ loại tạp chí thời trang, rất nhanh nhận ra nhãn hiệu của áo khoác.

"Hơn nữa là mẫu áo mùa đông mới, giá cả trên cơ bản đã lên đến con số này."

Cô đọc lên con số.

Sau đó biểu tình của Lận Bác lần thứ hai chuyển sang âm lãnh.

Tĩnh cờ giống với giá cả của chiếc áo hôm qua hấn đưa cho Tĩnh Hào.

Ngày thứ sáu, sau khi Lận Bác đón người, chuẩn bị nhạc đệm trên xe, rất là nghiêm túc mà hát một bài hát tình ý miên man.

Toàn bộ quá trình Tĩnh Hào nghe rất nghiêm túc, tổng kết một câu.

"Hát không tồi, nhưng bài hát trong mv này là một bi kịch, anh định ám chỉ điều gì với em?"

Ngày thứ bảy, Lận Bác chuẩn bị một bàn ăn lãng mạn với nến ở nhà mình, kết quả việc dự báo thời tiết không chuẩn từ trước đến giờ nay lại gánh trên mình tội danh lớn nhất, lúc hấn mới vừa đốt xong một ngàn ngọn nến nhỏ, đúng lúc đó trời ầm một phát liền mưa to.

Ngày thứ tám, đi chợ đêm ăn ăn vặt, ví tiền bị tên móc túi cướp, Lận Tổng nộ hoá công tâm vô cùng khí thế gọi mấy đàn em, anh dừng đuổi theo người chạy bốn con phố, trực tiếp đem tên móc túi đập ngã trên mặt đất, cướp lại di động và tiền của quần chúng nhân dân, bị mời đến cục cảnh sát ở lại nửa

giờ ghi chép.

Ngày thứ chín.....

Sau khi đánh trận nào thua trận đó, Lận Bác rút cuộc nhận ra được rằng có thể mình đã bị nguyên rủa, tự mình sa ngã từ bỏ các thủ đoạn threo đuổi phụ nữ đa dạng, mỗi ngày phụ trách việc đón đưa, lại một lần nữa quay trở về cục diện theo đuổi Tinh Hảo thời cao trung.

Toàn bộ người trong bệnh viện đều đã biết soái ca mỗi ngày dựa vào xe thể thao chờ ở cửa bệnh viện, gần đây đang điên cuồng theo đuổi bác sĩ nội khoa Tổng.

Đôi khi có một vài người khi tan tầm đi qua sẽ chào hỏi hân.

Đãi ngộ hoàn toàn giống đại gia gác cửa.

Sau đó một ngày nọ lúc hân đưa Tinh Hảo đến một nhà hàng ăn cơm chiều, đụng phải một người đàn ông trung niên vô cùng quen mắt.

Không quen mắt mới lạ đó.

Lần đầu tiên gặp mặt đã trực tiếp lôi con gái của cha vợ vào phòng.

Lận Bác đang nghĩ nên chào hỏi như thế nào để có thể cứu vớt chút ấn tượng, Tinh Hảo đã giới thiệu xong, trong đầu hân chỉ nghe thấy một câu, hơn nữa còn spam lại mấy lần.

"Bố, đây là bạn trai của con."

P/s: Thế giới thứ nhất đã kết thúc nhé, có phiên ngoại, nhưng vì quá ngắn nên mình sẽ kết hợp với phiên ngoại của thế giới thứ ba. Lần sau sẽ là thế giới cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thái giám lộng quyền (1)

《 Thái Minh Sử 》 chép rằng: Minh Tông sáu tuổi, Bình Tông chết, kế đế vị, Ngụy Hiền chương Tư Lễ Giám, một mình nắm lấy đế quyền, tàn hại Bình Tông ấu tử, giam cầm Tường Từ Thái Hậu, sát thân thuộc giả chúng, lạm dụng Trung cung chi hình, lạm dụng chức quyền với các nơi, Minh Tông đăng cơ mười năm, thay thiên tử tế thiên, trên đường bị ám sát, bị thương nặng không trị, đế dờ này quan cười to, ông tay áo toàn ướt. (Mình không hiểu lắm, ai góp ý dùm với)

Cung tường viện thâm sâu, càng đến địa phương hoang vắng thì hàn khí càng thấm người, ngay cả tiếng gió cũng như đang nức nở. Tinh Hảo kéo chặt quần áo mỏng manh trên người, lén đi vào một khúc quanh không người, một đường đi đến trước một tiểu viện cũ nát, nằng đẩy cửa gỗ cũ xua ra, lại cẩn thận xoay người đóng lại.

Người nằm ở trên giường nghe thấy thanh âm nhanh chóng ngẩng đầu lên, sau khi thấy là nàng thì thở ra, nặng nề ngã xuống chiếc chăn bông đậm mùi, thanh âm vẫn còn mang theo chất nghẹn ngào khản đặc của thiếu niên.

"Là người."

【 Đình, nhân vật mục tiêu đã xác định, mời xác nhận lại thông tin nhân vật. 】

【 Ngụy Hiền, trong giai đoạn Minh Tông chấp chính, tuổi nhỏ kết bạn với Minh Tông, lớn lên trong hoàng cung phức tạp, Minh Tông đối với hân cực kỳ tín nhiệm, sau khi đăng cơ chấp chương Tư Lễ Giám, nắm quyền phê hồng. Sau khi Ngụy Hiền nhậm chức trừ gian thần, sát hại trung lương, xây dựng rầm rộ, hoạn quan chuyên quyền. Năm Minh Tông thứ mười, trong lễ đại tế trời bị thương nặng không trị mà chết, hiện bị Chiêu Tụ cung chương sự thái giám mưu hại, bị thương nặng không trị, không người hỏi thăm mà chết. 】

【 Nội dung nhiệm vụ: Bảo đảm quỹ đạo hành sự vốn có. 】

Tinh Hảo thấp giọng mà lên tiếng, móc ra màn thầu giấu ở ống tay áo đưa cho hân, lại kiểm tra cái chén đầu giường ở một chút, thấy thiếu niên trên giường môi đã khô nứt tái nhợt, xoay người ra ngoài rót nước ấm cho hân.

"Khỏi."

Một bàn tay từ trong chăn bông tràn ngập mùi hương hủ bại vươn ra ngừng động tác của nàng, miệng vết thương đã sinh mủ trên bàn tay khô gầy đến da bọc xương

"Vào Quy Trần viện này, làm gì có ai giống như người cảm thấy ta chưa chết được, không cần uống phí sức lực."

Sau khi chết đi, hoá thành bụi đất, chính là quy luật số mệnh của người hạ tiện như bọn họ.

Hắn bị đánh đến mức cả người toàn là máu bị ném ở nơi chuyên dành cho bọn cung nô sinh bệnh, liền cảm thấy chính mình sắp chết, kết quả hôn mê đến qua nửa đêm, mở mắt thì nhìn thấy người trước mặt, bất quá cũng chính là phía trước hắn nể tình nghĩa đồng hương, từng ở trước mặt La tần nương nương giúp nàng cầu tình, có thể được hồi báo như vậy đã làm hắn vui mừng.

Ít nhất trong chốn thâm cung này, còn có một người là thật lòng quan tâm đến hắn.

Ngụy Hiền đang cúi đầu cảm khái, bàn tay vừa vươn ra đã bị người nắm chặt, mang theo lực đạo ảm áp gắt gao nắm chặt hắn.

"Người sẽ không chết."

Người trước mặt giống như đang trần thuật sự thật, nhìn vào ánh mắt hắn ánh kiên định lặp lại một lần nữa.

"Người sẽ không chết."

Không, hắn đã sắp chết, bây giờ ngay cả việc mở to mắt cũng làm hắn hao hết khí lực.

Nhưng nhìn người trước mặt so với hắn còn nhỏ hơn hai tuổi này, lại là người cùng nhau giã giũa 5 năm ở trong thâm cung này, hắn đem lời nói bên miệng nuốt trở vào, liếm liếm môi khô nứt.

"Tốt, vậy phiền người giúp ta lấy chút nước."

Phàm là mạng hắn còn có giá trị, hắn phải không màng tất cả mà sống sót, sống để cho những người ước gì hắn đã chết nhìn xem, Ngụy Hiền hắn, tuyệt đối không phải là người ti tiện mà ai đều có thể dẫm một chân lên.

Hắn có thể bị cha mẹ vô lương tâm vứt bỏ, có thể mất đi thứ quan trọng nhất của nam nhân, có thể bị tiểu nhân ý thể hiếp người đánh đến chỉ còn một hơi, nhưng tuyệt đối sẽ không từ bỏ chính bản thân mình.

Tĩnh Hào gạt đầu, lại giúp hắn dèm chiếc chăn cũ nát lòi cả bông ra, cẩn thận đóng lại cửa gỗ rách nát, cố gắng làm gió lạnh không thổi vào.

Đứng ở trong viện gió lạnh từ bốn phương tám hướng thổi tới, thổi tới khuôn mặt đau rát, nàng hít đầy bụng gió lạnh, không có đồ ăn lót bụng càng thêm không khoẻ, quần áo đơn bạc trên người lại hoàn toàn không thể chống được lạnh, đông lạnh đến mức nàng nhìn không được mà run rẩy.

Thân phận ti tiện, tình cảnh gian nan, hơn nữa bên trong cơ hồ là mục tiêu nhân vật chỉ còn một hơi tàn, hoàn toàn có thể nói rằng nàng đã gặp được tình trạng gian nan nhất.

Trung tâm hệ thống công năng chữa trị vẫn còn, nhưng từ khi tiên hoàng bị một đại cung nữ hạ dược mà chết, trong cung quản cấm được vật càng thêm nghiêm, lấy vị trí cung nữ hạng bét hiện giờ của nàng, muốn trốn rồi chuồn ra ngoài thì vấn đề không lớn, nhưng muốn tiến vào Thái Y Viện trốn được, vậy thật sự rất khó khăn.

Không có được, với thương thế hiện tại của Ngụy Hiền, chính là đang đợi chết mà thôi.

Nàng dậm dậm chân, ngừng nháy mắt dâng lên ý niệm tuyệt vọng, đi đến cửa sân thủ vệ chính, ngẩng mặt nhìn về mặt đáng khinh của lão thái giám cầm bình trà nóng, không đợi hắn lại nói ra mấy lời hạ lưu, linh hoạt tròn rồi quay trở về phòng của Ngụy Hiền.

Nàng đỡ bọc cửa thờ hỏn hên mấy hơi, vuốt lại mấy sợi tóc rối loạn rũ trên sườn mặt, vừa quay đầu lại liền thấy người trên giường đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt quá mức chuyên chú không giống như một thiếu niên mười ba tuổi, giống như đang nhìn người chiến hữu đã cùng mình trải qua hết những trắc trở, nháy mắt lại có khát vọng sống sót, sinh tử gắn bó, không rời không bỏ.

Nàng xách theo ấm nước đến mép giường, rót chén nước ấm, một tay đỡ Ngụy Hiền ngồi dậy, một tay cầm chén đưa đến bên miệng hắn, vừa định nghiêng miệng chén thì bị người dục lực cầm lấy tay.

"Doanh Nhi."

Ngụy Hiền gọi chính là tên của thân thể này.

"Nếu có một ngày ta đứng dậy, ta nhất định nhớ rõ đại ân đại đức của người hôm nay."

Giọng nói thiếu niên khàn khàn lại có chút nghẹn ngào, thận trọng mà như đang giao phó tính mạng.

"Ta vinh hoa, người sẽ có một nửa."

Tĩnh Hào đáp lại, sau đó cầm chén đưa đến bên miệng hắn.

"Ta chờ người khỏe lên."

Chờ sau khi xác định Ngụy Hiền còn có thể lưu trữ một tia sức lực cuối cùng một, nàng thu thập một chút liên chuẩn bị chạy về vị trí của mình, một tiểu cung nữ phụ trách vẩy nước quét nhà ngoại viện Ý Từ cung, biến mất nửa canh giờ sẽ không ai chú ý tới, nhưng nếu là vẫn luôn không bị mặt khác cung nhân quét mặt đến, sau lần đi đó một trận nhọc mệ là không thể thiếu được.

Nàng cúi đầu bước từng bước nhỏ mà nhanh dọc theo đường nhỏ hẻo lánh mà đi, một bên đột nhiên xuất hiện ra một hiệu đầu đình trong bụi hoa nhài không người xử lý, đâm đầu vào trong lồng ngực của nàng.

Cúi đầu nhìn thấy quần áo màu vàng tượng trưng cho thân phận mình hoàng, Tĩnh Hảo lập tức đỡ người trong lòng dậy, lui về phía sau vài bước quỳ rạp xuống đất, cái trán trực tiếp liên đập xuống bùn đất ướt đầm dề.

"Nô tỳ tham kiến Thái Từ điện hạ, điện hạ tấn an."

Ở 《 Thái Minh Sử 》 bị dự vì trung hưng chi quân Minh Tông để lúc này mới chỉ là một tiểu đầu đình bốn tuổi, dù có cố gắng vận thẳng thân thể nhỏ bé thì cũng chỉ là thân thể của đứa bé bốn tuổi, thịt trên mặt còn mang theo sự phúng phính rõ ràng của trẻ con, cố gắng hạ trầm giọng nói non nớt để tạo ra vẻ uy nghiêm của Thái từ.

"Ân, đứng lên đi."

Tĩnh Hảo cung kính mà đứng lên, tầm mắt dừng lại ở chính mình chớp mũi vẫn nhìn thấy một đóa hoa nhài ánh vàng rực rỡ trên đầu tiểu Thái từ, cánh hoa tùy ý lay động dưới ánh mặt trời, nhất vô câu vô thúc thời gian (là sao ta?).

Nàng thu lại tầm mắt, coi như là chưa phát hiện.

Vì thế Thái từ ăn mặc quần áo đoan chính, cố gắng mà uốn thẳng người, quốc gia trừ quân tiểu Thái từ ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi ra, cứ như vậy một đóa hoa nhài vừa chớm nở cắm trên đỉnh đầu, cao ngạo mà đi qua dưới mí mắt nàng.

Tĩnh Hảo chờ đến khi hắn đi được xa một chút, vẫn nhìn không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, vị tiểu đầu đình tự cho là đi ra khỏi tầm mắt của nàng kia, lúc đi qua chỗ rẽ hưng phấn mà khua tay bắt bướm, lại bởi vì sai trọng tâm, thiếu chút nữa té ngã vào bụi hoa.

Nàng nhấp miệng cười thâm, nghĩ đến vận mệnh của tiểu đầu đình sau này, rồi lại nhìn không được có chút thôn thức.

Chẳng được mấy ngày, vị tổ nẫu kia của hắn đã dốc hết sức đem hắn tiến cử lên vị trí Thái từ sẽ đột nhiên nhiễm bệnh nặng, không đến nửa tháng thời gian sẽ buông tay nhân thế, mà vị cha già cả đời làm hoàng đế bù nhìn trong tay mẹ mình nhà hắn kia sẽ trả thù, sau khi đắc ý chuyện thứ nhất muốn làm chính là phế bỏ hắn cái Thái từ không hợp ý mình này rồi lập tam hoàng tử con của Tiêu phi hắn sủng ái nhất lên làm Thái từ, cuối cùng vẫn là người bên phe Thái từ đi đầu, tạo áp lực cho Bình Tông mới bảo vệ được vị trí Thái từ của hắn, lại càng làm hắn càng không được phụ thân coi trọng, cơ hồ có thể nói là nơi chốn bị chọn làm thứ nhọc mệ, lại tiếc rằng nay thanh thân.

Bất quá cũng còn tốt, rốt cuộc Bình Tông vị kia đắc ý không được đến một năm liền bắt đầu lưu luyến giường bệnh, một năm sau liền đi đời nhà ma.

Tĩnh Hảo ở trong lòng cảm khái một phen, lúc muốn bước trở về lại đột nhiên dừng lại chân, nghĩ tới mình vừa mới nhớ đến một sự kiện -- Thái Hậu chịu không được mấy ngày sẽ phải bệnh nặng.

Chương triều chính quyền to Thái Hậu đột nhiên bệnh nặng, nàng sở cư trú Ý Từ cung định là mấy ngày liền đều có thái y chờ, mà thái y ở chưa xác chứng ca bệnh phía trước, y rương nhất định sẽ mang theo phòng các loại dược phẩm, bao gồm Ngụy Hiền hiện tại nhất cần mấy thứ dược phẩm.

Lúc Thái Hậu đột nhiên bị bệnh, cung nhân đều luống cuống tay chân, nàng muốn vội vàng đi đến rương thuốc của thái y trộm chút dược phẩm, tính đến các trường hợp khó khăn khác nhau, cứ tính thái y xong việc phát hiện, một là không thể xác định mình vội vàng tiến đến mang theo dược phẩm gì, hai là Thái Hậu còn bệnh nặng, nào có ai sẽ đi để ý mấy thứ dược phẩm này đi đâu.

Càng nghĩ càng cảm thấy cái kế hoạch này có tính khả thi cao nhất, nửa đêm khi Tĩnh Hảo lại lên mang đồ ăn mình để dành được cho Ngụy Hiền, biểu tình trên mặt đều khoan khoái không ít, làm Ngụy Hiền nghi hoặc mà nhìn nàng vài lần, bầu không khí khó khăn mới tốt lên được, nằm ở trên giường bệnh cùng nàng nói vài chuyện mình làm khi vui.

Hai ngày sau, ở Ngụy Hiền sắc mặt càng thêm xanh trắng, thời điểm nhìn thấy phải chịu không nổi nữa, Thái Hậu theo lễ thường thượng triều khi Hộ bộ đang tấu thì thẳng tắp ngã từ trên ghế dựa xuống, được cung nhân lung tung tay chân nâng về Ý Từ cung, ngay sau đó chính là thái y vội vàng tới.

Ý Từ cung ngày thường ngay ngắn trật tự lại uy nghiêm chỉ trong nháy mắt đã loạn thành một nồi cháo.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thái giám lộng quyền (2)

Tĩnh Hào dùng được chính mình trộm mang lên bếp lò nhỏ nấu, dùng hộp đồ ăn cũ nát cẩn thận xách vào Quy Trần viện, đang ở Ý Từ cung rồi ren chẳng ai sẽ để ý hướng đi của một cung nữ vậy nước quét nhà hạng bét.

Nàng mới vừa cẩn thận đẩy ra cửa phòng ở của Ngụy Hiền, đã bị hình ảnh trước mắt dọa đến, hộp đồ ăn trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

Chiếc chăn bông đen bần đắp lên người trên giường đã bị ném một nửa xuống đất, ngập mùi nước tiểu trộn lẫn với mùi trà, một nửa chăn còn ở trên giường, nhưng cũng đã bị ướt nhẹp mà không còn tác dụng giữ ấm, mà người nằm trên giường, miệng vết thương còn sinh mủ trên người tất cả đều hở ra trong không khí, đã không còn cảm giác được một chút độ ấm.

Ngụy Hiền đã chết, chết không nhắm mắt.

Hiển nhiên là có người lúc nàng không ở đây vào nơi này, thấy Ngụy Hiền trên giường không hề có sức phản kháng, dùng thủ đoạn gần như là vũ nhục tra tấn hấn đến chết.

Trung tâm hệ thống trước khi có người tiến vào thế giới, sẽ không bao giờ có thể biết được tiến triển của thế giới này nữa, các tin tức có được đều phải dựa vào người tới thế giới truyền lại, sau khi nhận được mới phản hồi, cho nên Ngụy Hiền ở trong tình huống nàng hoàn toàn không biết gì cả cứ như vậy mà chết.

Mục tiêu nhân vật vừa chết, nếu nàng cũng rời đi thế giới này, cả hệ thống và thế giới này sẽ vì quỹ đạo lịch sử bị thay đổi quá lớn mà sụp đổ, cho dù nàng không rời đi, đã không có Ngụy Hiền, không có đoạn thời gian hấn làm tốt việc mình nên làm, thế giới này cũng sẽ bởi vì quỹ đạo thay đổi mà tan vỡ.

Tĩnh Hào đứng ở mép giường hấn vài phút, sau khi duỗi tay khép lại đôi mắt mở to của Ngụy Hiền mở to, cùng trung tâm hệ thống hội báo bên này tình huống cùng nàng mới làm quyết định.

Ngụy Hiền không thể chết được, nhưng nguyên thân của nàng có thể.

Phấn Nhi là tam đẳng cung nữ của Ý Từ cung, thủ hạ nàng quản chính là hai cung nữ hạng bét phụ trách vẩy nước quét nhà, ngày thường có việc liên tống cô người phía dưới đi làm, có thể ở trước mặt chủ tử được yêu thích mới có thể tự mình đi. Nhưng mấy ngày gần đây, tất cả người trong Ý Từ cung người đều vì Thái Hậu nương nương đột nhiên bị bệnh mà mệt, vội vàng ứng phó các đại thần thân thích và các nương nương hậu cung, hấn không thể có thể mọc dài ra thêm mấy cái tay chân nữa.

Bưng một ngày trà, Phấn Nhi mệt đến hấn không thể trực tiếp nằm gục trên giường lúc hồi sân thì thấy thủ hạ của mình một cung nữ gọi là Doanh Nhi từ trong phòng ngủ lên chạy ra, ngay cả nàng đứng trước mặt cũng không thấy, trên mặt còn có nước mắt cứ thế chạy ra ngoài.

Nàng lên giọng gọi vài câu, người đang chạy nhanh hình như không nghe thấy, lúc này cửa trước mặt lại được mở ra, Quả Nhi ở cùng Doanh Nhi nhút nhát sợ sệt dò đầu ra, thấy là nàng lại sợ tới mức rụt trở về.

Hầu hạ cẩn thận cả ngày, hai đứa thuộc hạ cả đám đều giống như không phát hiện ra nàng, Phấn Nhi vừa tức giận, trực tiếp đá văng ra cánh cửa không quan trọng trước mặt.

"Các người hai cái tiểu tiện nhân là có chuyện gì, há? Đạo này ta không ở đây, trong mắt liền không thấy ta đúng không?"

Quả Nhi là gan vốn dĩ nhỏ, bị nàng câu một chút, run run liền đem chuyện nói ra.

"Mẹ già trong nhà Doanh Nhi tỷ tỷ bị bệnh nặng, nàng lại không có tiền gửi trở về, khóc vài ngày, vừa rồi quá đau lòng chạy ra ngoài, ta, ta chính là muốn đuổi theo....."

"Đuổi cái gì mà đuổi?"

Phấn Nhi vừa nghe là chuyện trong nhà liền hoàn toàn không có kiên nhẫn, trong lòng còn thấy may mắn là mình không đây, bằng không tiểu tiện nhân kia sẽ tìm nàng vay tiền, lập tức cũng liền tất ý muốn đuổi theo.

"Nếu nàng nghĩ thông thì sẽ trở về, còn đuổi đuổi đuổi, việc ngày mai người không cần phải làm?"

Đem người chửi một lúc, nàng xoay người liền trở về giường dành cho cung nữ tam đẳng của mình, nghĩ hai ngày này còn phải tránh tiểu tiện nhân kia, tránh hỏi nàng vay tiền.

Kết quả nàng mới tránh có hai ngày, thì nghe nói hồ hoa sen ngoài Ý Từ cung có một tiểu cung nữ đã chết, người truong đến hình người đều nhìn không ra, chương sự cô cô đang hỏi là ai quản lý, hỏi không ra còn muốn điều tra.

Trong lòng nàng "Lộp bộp" một chút, theo người xem náo nhiệt chạy đến, liếc mắt một cái liền thấy đôi giày thêu quen mắt trên chân thi thể, giày cùng lấm chỉ lớn hơn bàn tay, thi thể lại hoàn toàn bị trương phình, nửa cái chân cũng muốn lòi ra ngoài, sợ tới mức nàng lập tức che mắt, không dám nhìn nhiều.

Bên kia chướng sự cô cô còn đang hỏi là thủ hạ của ai, nói là muốn tìm ra nguyên nhân chết, miễn cho oan hồn còn tới lấy mạng.

Lòng nàng run lên, lập tức liền gào lên.

"Nàng không phải bị hại chết, là nàng tự sát!"

Chuyện của Doanh Nhi xác thực là có căn cứ, có hai cung nữ tam đẳng khác đều bị nàng mượn tiền, hơn nữa hai ngày trước còn có người thấy nàng đứng ở bên hồ hoa sen, hơn nữa đêm đó lời nói của Phấn Nhi và Quả Nhi đều có thể đối chứng lẫn nhau, sau khi chướng sự cô cô xác nhận lúc sau cũng liền lười đến lại tra, bọc chiếu đem thi thể thối rữa đến không thể nhìn được ném tới bãi tha ma, oán trách một câu đen đủi.

Ít đi một thủ hạ chuyện Phấn Nhi phải càng nhiều thêm, cộng với bảy tám ngày, mỗi ngày chỉ có thể ngủ ba canh giờ (6 tiếng), một đến lúc trực ban ngày ngủ gật, ngay trước mắt khi nào nhiều thêm một người cũng không biết.

Nàng tròn mắt thấy tiểu thái giám trước biểu tình khiếp sợ, cảm giác đôi mắt to mang theo ý cười kia có chút quen thuộc, không đợi đến lúc đầu óc hỗn độn thanh tỉnh một chút, trong tay đã bị nhét bạc vụn không nhỏ.

"Vị tỷ tỷ này, ta là đồng hương lúc trước của Doanh Nhi, tên là Ngụy Hiền, lúc trước khi ta bệnh nặng may nhờ Doanh Nhi chiếu cố, bệnh tốt lên muốn giúp nàng chút chuyện, có thể phiền toái ngài giúp ta châm chước một chút sao?"

Nàng đang định cự tuyệt, trong tay lại bị nhét vào một miếng bạc vụn, tiểu thái giám thanh tú trước mặt cười đến rất là nịnh hót.

"Chuyện nhỏ như vậy, với người được yêu thích như tỷ tỷ, còn không phải là một câu nói thôi sao."

Phấn Nhi ước lượng trọng lượng số bạc trong tay, biết tiểu thái giám này cơ bản đều đem hết vốn liếng ra, lập tức vừa lòng mà cười một cái.

"Được, ta giúp người đi nói một tiếng, trong cung này cũng không thể nuôi người rảnh rỗi mãi."

Cùng lắm chính là thủ hạ tìm cái tiểu thái giám vẩy nước quét nhà, báo lên trên một tiếng, ký lục là xong, nếu không đến thêm một người (ý là thêm một cung nữ hạ đẳng bổ sung vào vị trí của Doanh Nhi ấy), một chết sẽ là nàng.

Thái Hậu nương nương bệnh phập phồng hơn mười ngày, rốt cuộc lúc nửa đêm nuốt xuống một hơi cuối cùng, từ trong hoàng thành truyền ra tiếng khóc lẫn tiếng chuông tang, nặng nề mà đập vào lòng các vị đại thần.

Một đời vua một đời thần, người cầm quyền thay đổi, hôm nay tám phần cũng muốn sửa lại.

Chuông tang qua đi, kinh thành rất nhanh ngập trong màu vải tang, cùng với bệ hạ phải gác đêm trước linh cửu là các nương nương, hoàng tử công chúa đều đến dự thính, tỏ ra kính ý với Thái Hậu nương nương.

Lượng công việc trong đại tang lễ làm đông đảo các cung nhân trong Ý Từ cung đều vội đến chân không chạm đất, ngay cả vị tiểu thái giám vừa mới kí tên trong danh sách cho Tĩnh Hảo đều bị sai sử đến xoay như chong chóng, thời điểm có thể hô hấp dễ dàng một chút, di thể Thái Hậu đã bị Đại hoàng tử chủ động chờ lệnh nâng đi hoàng lăng.

Cung nhân trong Ý Từ cung, chân chính trung thành đều tục trực bên linh cửu Thái Hậu, có bản lĩnh đều cầu người, vài vị sủng phi trong cung cũng tương chèn vào, còn lại vài người thừa thốt đều là người lớn tuổi hoặc là thật tâm, ban ngày cũng chính là ứng phó một chút chuyện, sớm lười nhác mà đóng cửa.

Tĩnh Hảo một bên quét đất, một bên phân tâm nghĩ thì ra Ngụy Hiền ở thời gian đoạn này là làm những chuyện như vậy, hẳn tựa hồ là bị Hoàng Hậu nương nương, cũng chính là mẹ đẻ Thái Từ chỉ cho hầu gần Thái Từ, nhưng vấn đề là, Ngụy Hiền là như thế nào làm Hoàng Hậu nổi lên cái tâm này?

Nàng đang phân tâm nghĩ ngợi, trước mắt trên mặt đất đột nhiên liền nhiều thêm một quả đào, gặm đến như bị chuột ăn vụng, còn thừa không ít thịt quả.

Nàng ngẩng đầu nhìn về hướng mấy cây đại thụ bên cạnh người, rất nhanh phát hiện Thái Từ điện hạ chói lọi bên một thân cây.

Tiểu đậu đình vẫn là tiểu đậu đình, nhưng cái phụng phính trên mặt của trẻ con lại bớt đi rất nhiều, bào phục màu vàng kim đại biểu cho địa vị của hoàng tộc chí cao vô thượng bên ngoài còn bọc vải thô áo tang màu trắng, đôi chân ngắn nhỏ đạp không ngồi ở trên cây, lúc nhìn nàng vừa vặn là vị trí trên cao nhìn xuống.

Tĩnh Hảo cung kính quỳ xuống thỉnh an.

"Thái Từ điện hạ tấn an."

Trả lời nàng là một tiếng hừ lạnh.

Tĩnh Hảo đã sớm dự đoán được phản ứng của vị tiểu tử tông này, rất là trấn định mà xem như hắn đã trả lời, xoay người liền tiếp tục đi quét rác, trong lòng lặng lẽ đếm số.

Nàng còn chưa đếm tới năm, tiểu đậu đình trên cây hiển nhiên là nhẫn nại không được, trực tiếp ném một quả đào liền vào người nàng.

"Uy, ta chưa nói người có thể đi, người ăn gan hùm mật gấu thể mà dám đi."

Tĩnh Hào đáp một tiếng, ngoan ngoãn liền tại chỗ đứng bất động.

Tiểu đậu đình vốn dĩ đang chờ nàng khóc rống xin tha, đợi nửa ngày không thấy phản ứng, muốn lại ném một đồ vật đi qua, nhưng hần người bé, lúc lên cây có thể mang hai quả đào đã là không tồi, trong tầm tay hần nào còn có cái gì.

Hần xoay hạ tròn mắt, trong lòng rất nhanh có chủ ý.

"Người quý xuống!"

Vừa dứt lời, dưới gốc cây người liền dứt khoát mà quý, đầu gối luru loát mà đập xuống bùn đất, làm cát vàng bay lên mù mịt.

Vẫn là không có xin tha.

Năm ấy hần bốn tuổi, được nuôi lớn trong kim tôn ngọc quý, được đương kim đệ hạ tự mình đặt tên Minh Tĩnh Hàm Thái Tử điện hạ càng thêm nổi giận, cảm thấy nô tài này dám không xin hần tha tuyệt đối không phải một nô tài tốt, chắc hẳn là muốn hần nhìn nàng một cái.

"Người, tự mình và miệng, ta không nói dừng thì không thể dừng."

Lần này Tĩnh Hào không nhúc nhích, nàng hơi hơi nâng đầu, tầm mắt vẫn là không thấy Thái Tử ngồi trên cây cao, dư quang lại liếc thấy người đang tránh ngoài tường, không cần thận lộ ra góc áo bào màu xanh lá đậm.

Màu xanh lá đậm, chỉ có thuộc đệ hạ đệ Hoàng Hậu Thái Tử Thái Hậu tam phẩm đại giám mới được mặc.

Thái Hậu mới vừa hoảng, đệ hạ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang mà muốn phế Thái Tử, hiện tại còn chỉ còn có một nhi tử là Thái Tử Hoàng Hậu sao có thể tùy ý nhi tử ở trong cung đơn độc hành động.

"Điện hạ, trong cung luật pháp quy định, nô tài và miệng tất có nguyên nhân, xin hỏi điện hạ, nô tài là phạm vào tội gì, làm điện hạ giao trách nhiệm và miệng nô tài?"

Nữ nhân thời kỳ võ giọng vốn sớm hơn so với nam nhân, giọng nói hiện của nàng hơi khàn khàn mồm chút nhưng thật ra tương tự với nguyên bản Ngụy Hiền, lọt vào lỗ tai sẽ không làm người khác cảm giác quá chói tai.

"Cho dù nô tài có sai, Thái Hậu phượng giá chưa an, nô tài ở Ý Tử cung chưa bao giờ tranh thủ thời gian để lười nhác, toàn tâm toàn ý mà phụng dưỡng Thái Hậu, điện hạ cho dù trách tội nô tài, cũng phải xem mặt mũi Thái Hậu, lấy tâm kính yêu của điện hạ đối với Thái Hậu."

Quan hệ giữa đương kim đệ hạ và Thái Hậu rất là kỳ quái, khi còn nhỏ từng là mẫu tử dựa vào lẫn nhau ở hậu cung ăn thịt người, chờ Thái Hậu trăm cay ngàn đắng mà nâng đỡ nhi tử lên ngôi vị hoàng đế, lại phát hiện đứa con trai này đã bị nàng bảo hộ thành một người do dự không quyết đoán, ánh mắt thiên cận, tâm niệm từ mẫu chi tâm hòa hảo cường không cho phép nàng cứ như vậy buông tay, vì thế mọi chuyện đều bắt đầu nhúng tay.

Đệ hạ đại đế cũng hiểu được một chút trong đó, nhưng thân là hoàng đế tôn nghiêm không có khả năng hiểu được vì sao mẫu thân tác oai tác phúc trên đầu mình, ở trên triều đình nhất hô bá ứng, dần dần mà liền nảy sinh tâm lý phản nghịch, đối với Thái Hậu căm thù đến tận xương tủy, khiến Thái Hậu sau khi chết, hậu cung dùng trước, không một người còn dám lấy Thái Hậu ra để nói chuyện.

* Nhất hô bá ứng: có uy quyền.

* Tác oai tác phúc 作威作福: Tác oai tác quái 作威作怪

Mà nàng vừa lúc là người duy nhất dám làm việc này.

Quần áo màu xanh lá đậm ở chân tường màu xanh lá đậm quần áo hoàn toàn mất tung tích.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thái giám lộng quyền (3)

Nên nói đã nói cho người nên nghe, sau khi xác định người ngoài tường đã rời khỏi, Tĩnh Hào trực tiếp liền đứng dậy, ngửa đầu xem tiểu đậu đình vẽ mặt phần nô ngồi ở trên cây, khoe miệng lộ ra độ cong dễ nhìn.

"Điện hạ ngồi trên cây có mệt mỏi không? Nô tài đã đói bụng muốn đi ăn rồi."

Minh Tinh Hàm còn không có hồi thần sau lời nói của nàng, ngay cả nàng đứng lên đều không có phát hiện, sau khi nghe thấy câu nói dễ hiểu tư duy lập tức liền đuổi kịp lộ tuyến của nàng, thậm chí cả bụng đều hợp với tình hình mà đáp lại vài tiếng, nhưng tưởng tượng đến mấy ngày nay ăn loại thức ăn chay kia, hẳn mới vừa thăm dò ăn uống liền lại rụt trở về.

Hắn hung tợn mà trừng mắt nhìn người dưới tàng cây, vốn là đôi mắt to lại trừng đến tròn xoe.

"Ta đều không có ăn, ngươi cũng không thể ăn!"

"Đúng vậy."

Tĩnh Hào khó xử mà nhú nhú mày, tầm mắt tựa hồ là không tự chủ được mà liền chuyển hướng về phía phòng bếp nhỏ bên cạnh Ý Từ cung.

"Nô tài hôm nay chuẩn bị tổ gà còn đang ở trên bếp thượng, không ăn sẽ nguội mất."

Tiểu đậu đỉnh thông minh lập tức bắt được trọng điểm trong lời nói của nàng.

"Tổ gà? Đó là cái gì? Cũng là một loại thịt gà sao?"

"Nô tài miệng không nhay, ăn cảm thấy là giống nhau, không bằng điện hạ lại đây giúp nô tài ném thử?"

Trong Trường Thu cung, trước mặt Hoàng Hậu nương nương đại thái giám nhất đẳng Lưu Điện được yêu thích nhất đang cùng chủ tử báo cáo chuyện vừa rồi nghe thấy, trên mặt ý cười có điểm nịnh nọt.

Hoàng Hậu đang ngồi ngay ngắn cùng lắm mới hơn hai mươi tuổi, lúc này đang chờ cung nữ sơn móng tay cho nàng.

"Nàng thật sự nói như vậy?"

"Nô tài nghe được thiên chân vạn xác, lời nói thật là nhắc tới vị kia, nhìn là một người dám nói."

Lưu Điện cười một cái, nhớ tới sự tình lúc trước thủ hạ đồ đệ kể lại, thuận miệng liền đem nói ra.

Thiên chân vạn xác 千真万确 Vô cùng xác thực.

"Nô tài nghe vốn là vội vã cấp nương nương đáp lời, nhưng lại không yên tâm Thái Từ điện hạ, lúc quay trở lại thì thấy kia tiểu thái giám leo lên cây đem Thái Từ điện hạ tiếp xuống, lại mang theo điện hạ đi phòng bếp nhỏ của Ý Từ cung, phạm là ăn vào miệng đều chính mình trước thử một lần rồi mới đưa cho điện hạ, nhiều ngày như vậy, nô tài còn chưa thấy điện hạ ăn uống tốt như vậy."

Hoàng Hậu "Àn" một tiếng, tinh tế đoan trang ngấm móng tay của mình, sau một lúc lâu cười lạnh.

"Nói chết thì chết, hợp với người liên can khinh bỉ nàng, hiện tại ngay cả ta đều bị bó tay bó chân."

Phía dưới quỳ một đám người càng không dám thở mạnh, cúi đầu hận không thể bịt lỗ tai của mình lại.

Cũng may Hoàng Hậu cũng không tính toán phát hỏa ngay lúc này, đưa tay cho cung nữ bên cạnh người, thanh âm càng thêm lạnh băng.

"Còn sơn cái gì mà sơn, hiện tại ngày mấy không biết sao? Rửa sạch sẽ cho ta."

Cung nữ run run ứng, cầm tay nàng tinh tế lau.

Eo già đều cong đến có chút nhức mỏi Lưu Điện rốt cuộc chờ được câu trả lời.

"Đợi lát nữa đem người mang đến cho ta xem, có thể dùng thì dùng đi."

Lưu Điện "ạ" một tiếng rồi lui ra tới cửa điện.

"Không có chuyện gì của ngươi nữa, an tâm trở về gốc."

Xem quy tôn tử kia mặt mày hớn hở mà đi rồi, thờ dài ngẫm tài năng danh vọng của hắn bên ngoài tường cung điện.

Phía trước vị trí người hầu bên người Thái Từ điện hạ là bao nhiêu người muốn đoạt, Thái Hậu lúc này mới đi mấy ngày, đám người nịnh cao dâm thấp kia trốn tránh như vậy.

Bệ hạ quái cũng quái..... Rõ ràng là thân tử, hiện tại xé rách mặt cũng đều không sợ.

Nhưng gió lớn trong cung tường, có bao giờ từng dừng lại, ai khời ai lạc, khi chưa bước lên vị trí kia có ai nói được chuẩn, liền vị Tam hoàng tử kia, chỗ nào giống người có thể có thể đăng đại bảo.

Tĩnh Hào cấp tiểu đậu đỉnh ăn non nửa chỉ tổ gà, sờ soạng bụng nhỏ đã phình to ra của hắn, thuận tay liền đem dư lại một ít cất vào bếp lò trong tầm tay,

khi tiểu đệ nhìn qua đứng đắn mà cùng hấn cáo tội.

Thái Tử điện hạ vẫn luôn cảm thấy chính mình thâm minh đại nghĩa sau khi được cho ăn no rồi vẫn thực dễ nói chuyện, hấn sờ sờ bụng, rộng lượng mà tha thứ cái nô tài "Đáng thương, chỉ có một chút ăn" trước mắt này, cũng đối với việc mình ăn đồ ăn chỉ còn có một chút của nàng mà sinh ra lòng áy náy, đứng lên nghiêm trang mà sửa sang lại quần áo, lại nâng lên cái giá của một trử quân quốc gia.

"Bồn cung đã biết, ngươi chờ ở chỗ này đi."

Hấn nói xong liền mang theo cái bụng tròn vo bụng đi xa, một đường đi còn một đường liếc mắt mà nhìn hạ nhân bên ngoài, miễn cho lúc sau khi gọi những tiểu thái giám vụng về vụng về lại đây, không cho phép ném mặt mũi của hấn.

Bất quá người ngồi mặt sau kia hình như là không phải thực no.

Vậy lại cho nàng thêm hai cái bánh bao đi.

Tĩnh Hào chờ tại chỗ không bao lâu liền thấy người Hoàng Hậu phái tới, sau khi được dặn dò một phen mới được đưa vào đại điện, cung kính mà quỳ gối trên ngọc gạch lạnh lẽo.

"Nô tài tham kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương kim an."

"Ân."

Người trên ngự tòa lười nhác mà đáp lời.

"Gần nhất Thái tử ăn không phẩn chán, nghe nói ngược lại là ở chỗ ngươi ăn không ít?"

"Dạ, tuy nhiên chỉ là chút mì phở, nô tài nghĩ ra được chút hương vị, điện hạ có lẽ là chưa từng ăn qua mới cho chút mặt mũi."

Tĩnh Hào quỳ trần thuật sự thật, không lấy lòng cũng không tranh công, làm Lưu Diễm đứng một bên nhìn nàng nhiều thêm vài lần.

Hoàng Hậu cũng không hỏi tiếp vấn đề này mà hỏi sang hướng khác.

"Nghe nói ngươi ở Ý Từ cung là vì vị giúp người có ơn với ngươi, ban đầu là thủ hạ được yei thích nhất của La tần giờ làm vậy nước quết nhà sống, cũng xem như là cái có tình có nghĩa."

Tĩnh Hào như là không nghe thấy giọng nói của nàng lộ ra thương thức, chỉ cẩn thận mà đáp lại một câu

"Nô tài chỉ là làm việc nên làm."

Hoàng Hậu cười khẽ, hiển nhiên vừa lòng nàng.

"

Thái tử đã xem trọng ngươi liếc mắt một cái, bên người lại vừa vãn thiếu người, ngươi liền vào làm đi."

Nàng tạm dừng, sâu kín lộ ra trọng điểm.

"Vì sao chỉ cần đề bạt ngươi, chính mình trong lòng hiểu rõ, không nên làm bồn cung thất vọng."

Tĩnh Hào vâng dạ lui ra, đi theo Lưu Diễm liền đi Thái tử Đông Cung.

Đương kim bệ hạ lúc còn là Vương gia khi chính phi sinh sản bị người hại, một thi hai mệnh, liền con vợ cả cũng không giữ được, đăng cơ sau mới được Thái Hậu làm chủ cưới em gái ruột của chính phi làm hậu, hai người tuổi kém nhau một đoạn, lại là do Thái Hậu làm chủ cưới, trong lòng không vui, số lần tới cũng ít, thành hôn ba năm mới được một đứa con vợ cả.

Minh Tĩnh Hàm làm đích trưởng tử, sau khi sinh hạ liền được lập làm Thái tử, lúc chưa đầy một tuổi Thái Hậu bệnh nặng qua một lần, Hoàng Hậu sợ vị trí Thái tử của hấn khó giữ được, vội vàng mà đem người đem tới Đông Cung, làm việc liền lời nói cũng không nói để hài tử rời xa song thân.

Nàng mặc danh ở Đông Cung trạm kẻ tiếp ở chân, Lưu Diễm mang theo nàng tới đầu quả tim nhảy dựng, cho rằng vị này cũng bị Đông Cung hoang vắng mờ mịt, bất mãn công tác mới tới tay, trong lòng chợt lạnh, lời khuyên người nói ra miệng.

"Điện hạ tuổi còn nhỏ, đúng là yêu cầu cái cung nhân trấn trụ phía dưới....."

Tĩnh Hào nhìn cung điện trước mắt, tiên hoàng khi chưa lập Thái tử, vốn dĩ cung điện uy nghiêm đã thấy hoang vắng, lúc Minh Tĩnh Hàm chuyển đến lại vội vàng, bệ hạ mặc kệ, Hoàng Hậu làm lơ, Thái Hậu đau sùng hấn Thái Hậu lại không rảnh lo nhiều tới chuyện này, cung nhân lúc ấy cũng xem hấn là cái hài tử dễ lừa, dùng thủ đoạn gian dối mà hàm hồ cho qua chuyện.

Giờ đây trước cửa Đông Cung có đại đều mọc dài.

Trong bãi cỏ hoang lại chui ra một người, đúng là tiểu đầu đinh lúc trước.

Hắn thấy Tĩnh Hảo trước cửa rất kinh ngạc, trực tiếp liền đem phía sau hai chiếc màn thầu lớn dúi sau lưng, sống lưng thẳng đánh đòn phủ đầu.

"Không phải bảo ngươi chờ sao? Sao ngươi lại tự mình lại đây?"

Nếu để cái tiểu thái giám này biết hắn sợ đám xuân nô tài kia lạc đường, đưa ăn cho hắn chậm, đang định tự mình đi qua, nàng còn tưởng rằng mình làm cho hắn thích cơ.

Tĩnh Hảo quy quy củ củ mà hành lễ.

"Nô tài phụng mệnh Hoàng Hậu nương nương, sau này sẽ hầu hạ điện hạ."

Đồng Cung chính cuộn chi thượng Sùng Minh điện mới là chỗ ở của Thái tử, mà một đường đi tới, trừ bỏ cỏ dại cùng lá thụ rơi, ngay cả một cái cung nhân đều nhìn không thấy.

Bên cạnh người cũng không có người khác, Tĩnh Hảo cũng chỉ có thể hỏi tiểu đầu đinh.

"Điện hạ."

Nàng hàm súc mà nhìn chung quanh, tìm không thấy từ hình dung.

"Ở nơi này còn vừa lòng?"

Minh Tĩnh Hàm cũng có thể cảm nhận được ý tứ của nàng.

"Còn tốt. Phụ hoàng nói thu thập này đó ra tới lại không dùng được, hao tài tổn của, bôn cung làm Thái tử vì người trong thiên hạ làm ra gương tốt."

Nói xong đáp án từ phía chính phủ, hắn lại cảm thấy như vậy có điểm không đủ thân cận, bước lên nửa bước thấp giọng nói thầm.

"Dù sao ta cảm thấy không tồi, cỏ mọc cao còn có thể trốn đi, đám xuân nô tài kia một cái đều tìm không thấy ta, chỉ có thể khóc lóc kêu tổ tông."

Hắn rất khinh thường mà hừ một tiếng.

"Chỉ biết khóc có ích lợi gì, bôn cung còn chưa bao giờ khóc."

Tĩnh Hảo bị hắn nói đến muốn cười, nghĩ lại lại có chút chua xót, vị này trong 《 Thái Minh Sử 》 để lại dày đặc bút, được xưng là đế vương cứu vớt toàn bộ hoàng triều, khi còn nhỏ sinh hoạt nhưng vẫn khuyết thiếu nên có quan ái, hắn chỉ có ám áp đến từ người kêu Ngụy Hiền, từ bốn tuổi vẫn luôn che chở hắn, sau lại vẫn là một thái giám lòng luyến mộ quyền lực.

Nếu không phải hắn nhớ lại chút tình cảm ý lại Ngụy Hiền năm đó, tiêu hao nhiều năm tín nhiệm cho chút nhân từ lớn nhất, người sau tuyệt đối không thể có ngày tháng phong cảnh như vậy.

Nói đến cùng, lại anh minh thần võ, cũng là cái tiểu đầu đinh thiếu tình thương.

Nàng cúi đầu, rất là chân thành mà phát biểu ý kiến của mình.

"Điện hạ nói đúng."

Chờ tới Sùng Minh điện, nàng mới biết được đám kia nô tài thật là lá gan dù lớn cũng không dám ngang nhiên lạnh nhạt đối đãi một quốc gia trừ quân, Sùng Minh điện được thu thập sạch sẽ sạch sẽ, bày vật phẩm đều hợp Thái tử quy chế, thậm chí lúc Minh Tĩnh Hàm mới vừa rảo bước tiến lên cửa điện, liền có hai vị đại cung nữ vây quanh đi lên, nhìn tựa hồ là muốn giúp hắn thay quần áo.

Dư lại vài vị thái giám cũng mắt sắc mà thấy được bảo phục thanh lam trên người Tĩnh Hảo, tuy rằng bất mãn một thái giám còn nhỏ thành người trên mình, nhưng người ta có thể thành người phía trên đã nói lên có bối cảnh, lập tức liền áp xuống bất mãn, hiện lên ý cười thấu.

Tĩnh Hảo hỏi việc hằng ngày của Sùng Minh điện hằng ngày, cung nữ thay quần áo cho Minh Tĩnh Hàm bên kia kinh hô một tiếng, làm nàng lập tức quay đầu nhìn qua đi.

Bảo phục Thái tử mình hoàng sắc, ở vị trí tay áo đính hai luồng hồ dán màu trắng, bị người bạo lực nhét vào gắt gao che lại, có không ít chỗ đều dính vào mặt mặt đường, nhìn là giặt không sạch sẽ.

Hai luồng kia, hình như là..... Màn thầu?

Tĩnh Hảo hiểu rõ, tiểu đầu đinh bên kia nhận ra ánh mắt nàng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ưỡn thẳng mình ra lệnh.

"Nhìn cái gì mà nhìn, nhắm mắt lại cho bôn cung, nhìn nữa liền đem trông mắt các ngươi móc ra!"

Chương 9: Thái giám lộng quyền (4)

Sùng Minh điện có một vị đại thái giám đi theo Minh Tĩnh Hàm thời điểm mới vào cung bị Thái Hậu điều lại đây, khi Thái Hậu đi về cõi tiên thì bị hoàng đế chỉ tên đi hoàng lăng tức trực bên linh cửu, lại ở nửa đường thượng truyền ra tin tức do bị thương quá độ mà chết, ngay sau đó Sùng Minh điện người hầu phân vị cao đều chịu tội các loại bị đánh chết, nháo đến toàn bộ Sùng Minh điện đều thần hồn nát thần tính.

* Thần hồn nát thần tính: tự làm mình sợ, không phân biệt được thật giả, thực hư.

Mẹ đẻ Thái Từ vẫn còn, lại là Hoàng Hậu nương nương cao cao tại thượng, ở trong cung còn có thể làm như vậy người, đại gia trong lòng biết rõ ràng.

Cũng liền ở ngay lúc này, Hoàng Hậu mới có thể để Ngụy Hiền bồi cảnh sạch sẽ, lại là người có chút can đảm và tình nghĩa để bên người nhi tử của mình, khi nào không có liền lại thay thế bổ sung thêm một cái, cứ coi như vẫn luôn còn sống, một tiểu thái giám không bồi cảnh cũng chẳng gây ra được chuyện gì lớn.

Nhưng đối với các cung nhân liên quan tới Sùng Minh điện mà nói, Ngụy Hiền vẫn mang một ý nghĩa khác, mặc kệ nói như thế nào, ít nhất chứng minh rằng Hoàng Hậu nương nương vẫn che chở Thái Từ điện hạ, mà có người được chọn vào vị trí đại thái giám, không thể nghi ngờ liền trở thành người có thể bị liên lụy nhất.

Vì thế khi bệ hạ lệnh người truyền khẩu dụ làm Thái Từ điện hạ đi trại nuôi ngựa, Ngụy Hiền, người mới nhậm chức đại thái giám, theo lý thường là người thích hợp đi cùng nhất.

Khi Tĩnh Hảo vào chính điện, tiểu đầu đinh đang ba chân bốn cẳng mà chỉ huy cung nhân giúp hắn thay một bộ thường phục màu nguyệt bạch, thấy nàng liền ưỡn bộ ngực nhỏ ra, ý khoe ra rõ ràng, một bên miệng lúc trước đã gọi ăn ba miếng bánh hoa quế mới nghĩ ra "Ái xưng".

"Hiền Hiền, ta mặc như vậy có phải rất đẹp hay không? Hoàng tổ mẫu nói phụ hoàng thích nhất màu sắc này."

Bốn tuổi hài tử đối với thái độ của người khác có trực giác rất nhạy bén, có thể tiếp xúc với Tĩnh Hảo không đến hai ngày liền quên chuyện trừ quân chi nghi lúc trước nhớ mãi không quên, nhấm nháy nhỏ nghĩ ra "Ái xưng", tự nhiên cũng có thể nhận thấy được phụ thân ruột không thích hắn.

Nhưng bé trai ở cái tuổi này lại rất sùng bái phụ thân, lại thêm mẫu thân thái độ cũng lãnh đạm, trường bối chân chính yêu thương lại đột nhiên qua đời, cảm giác an toàn thiếu hụt làm tiểu đầu đinh không tự giác ở trong lòng nổi lên tâm tư lấy lòng.

Nói không chừng chỉ cần ta làm tốt một chút, bọn họ sẽ càng thích ta hơn.

Minh Tông sát phạt quả quyết mười mấy năm sau, trước mắt chính là người ở trong hoa viên đầu mùa xuân kia, tiểu đầu đinh đinh đầu gấn hoa nhài vàng óng ánh đi bắt con bướm.

Tĩnh Hảo áp xuống các loại phương pháp lảng tránh lúc trước nghĩ ra được, nghiêm túc, đoan trang nhìn tiểu đầu đinh giương tay chờ khen ngợi, thường phục màu trắng bạc hoa văn phiền phức vẫn là để thể hiện quy chế của một Thái Từ quốc gia, mặc lên người tiểu đầu đinh mới bốn tuổi, vốn dĩ đáng người trẻ con phúng phính giờ càng thêm giống shota môi hồng răng trắng.

Tiểu đầu đinh ngũ quan có vài phần tương tự với Thái Hậu mới vừa đi về cõi tiên, cũng khó trách 《 Thái Minh Sử 》 nghiêm trang chính sử đều khen ngợi Minh Tông như vậy, dung mạo thù gì, anh đỉnh phi phạm, chừ thần tấu mà không dám nhìn thẳng vào.

Tĩnh Hảo đi qua cầm túi thơm trong tay cung nữ, mang theo ý cười khích lệ bởi vì nàng chậm chạp không khen mà tiểu đầu đinh có chút không vui.

"Điện hạ mặc quần áo này rất đẹp."

Nàng cúi đầu nhìn túi thơm trong tay, màu sắc nhạt nhẽo, nhưng thật ra lại hợp với bộ xiêm y này.

"Hương vị của túi thơm hương này hình như hơi nặng, nếu không điện hạ đổi cái khác?"

Thái Từ điện hạ được khích lệ lúc này rất dễ thương lượng, ngẩng chiếc cằm bé nhỏ hừ giọng mũi tỏ vẻ cho phép.

Trong lòng yên lặng mà đánh lên bàn tính nhỏ: Gần đây nhất định là đối Hiền Hiền tốt quá, nàng cư nhiên dám kéo dài tới bây giờ mới khen ta, nên để cho nàng nhìn xem ai mới là chủ tử.

Hoàng đế khai quốc vốn ngồi trên lưng ngựa, sau khi khai quốc liền dùng không khí sùng võ, ở chiếm địa quảng đại ngoại đô thành mờ ra trường đua ngựa, chỉ dành cho đệ tử hoàng thất.

Thái Tử điện hạ bốn tuổi tuy rằng lúc trước đã được dạy qua thuật cưỡi ngựa, nhưng vẫn là lần đầu tiên được phụ hoàng tự mình dạy dỗ, sau khi thỉnh an được phụ hoàng tự mình bế lên một con tuấn mã cao lớn, kích động đến khuôn mặt nhỏ đều đỏ.

Tĩnh Hào đi theo phía sau, buông xuống tầm mắt mà quan sát đến vị bệ hạ khi chấp chính chỉ biết hồ nháo không hề có thành tựu, không có bỏ qua thân sắc âm u khi thoáng nhìn cái túi thơm kia bị đổi đi, mãi cho tới khi một nam tử phía sau tiến lên một bước nói gì đó, mới bày ra một khuôn mặt tươi cười giả dối, sai người dắt ngựa một bên tới đem tiểu đầu đình bế lên.

Tĩnh Hào dùng余光 liếc mắt thấy con ngựa đực cao lớn kia rõ ràng không thích hợp với hài tử bốn tuổi, lúc thu hồi tầm mắt vừa lúc thấy vị thanh niên vẫn luôn đứng ở phía sau hoàng đế trên mặt không che dấu được nụ cười đắc ý khi âm mưu thực hiện được.

Tam hoàng tử, hoàng đế hiện giờ nhất hướng vào người thừa kế hiện giờ được hoàng đế hướng vào, trưởng tử của sủng phi Tiêu phi nương nương, ngày thường sống trong thâm sắc, ngay cả chuyện cưỡng đoạt dân nữ đã xảy ra không dưới một lần.

Chuyện này cũng khiến cho trung thần trên triều đình càng thêm phản đối Đông Cung đổi chủ.

Bình Tông mắt nhìn nhi tử trên lưng ngựa, tầm mắt thoáng nhìn qua khuôn mặt có vài phần giống mẫu hậu kia, trong lòng không ngăn được run rẩy, tiếp theo chính là tức giận ngập trời, lại nghĩ đến những cái đại thần đó trên triều đình cắn chết cũng không chịu để hãn ban chiếu thư phế Thái Tử, hận không thể trực tiếp lộn người qua bóp chết.

Hắn cắn răng nhịn một hồi, nghĩ đến kế hoạch đã bố trí tốt mới cười với Thái Tử đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình.

"Trẫm vừa rồi nghe nói thuật cưỡi ngựa của ngươi không tồi, hôm nay hãy biểu hiện ra ngoài để trẫm nhìn xem."

Người trên lưng ngựa nghe thấy hắn nói, liền lập tức gật đầu, kéo roi ngựa, rồi cung mà đi.

Hắn nhìn liệng mã đi xa, âm thầm thư khẩu khí, cứ cho là không mang theo cái túi thơm kia, con ngựa đã cho ăn được này cũng có thể làm một tiểu hài tử ngã ngựa chết, đến lúc đó đám xương cốt già kia dù không chịu, thì vị trí chủ nhân của Đông Cung cũng phải thay người ngồi.

Lại đổi thành ai, còn không phải do hắn định đoạt.

Bình Tông càng ngày càng vừa lòng nhìn không được liền có chút đắc ý, mẫu hậu của hắn dù lợi hại thì làm sao, hắn mới là vua của một nước, vận mệnh quốc gia như thế nào, ai có thể gánh vác quân đại nhậm, kết quả còn không phải để hắn định đoạt hay sao.

Còn chưa nghĩ xong, đột nhiên nghe thấy được tam hoàng tử phía sau hét lớn một tiếng, kêu một cái thái giám dắt ngựa đang định đi lên.

"Ngươi đi làm cái gì?"

Tĩnh Hào cung kính mà cúi đầu, trong tay lại không buông ra dây cương.

"Nô tài là Sùng Minh điện đại thái giám Ngụy Hiền, đi theo chủ tử là trách nhiệm của nô tài."

Tam điện hạ đối với kế hoạch của mình rất vừa lòng lúc này sao có thể để một tên thái giám làm hỏng một bàn cờ tốt, lập tức liền cười lạnh một tiếng.

"Ngươi không nghe thấy sao? Hiền tại là phụ hoàng muốn kiểm tra thập nhất đệ thuật cưỡi ngựa, ngươi một cái tiện nô tài, cũng dám ra tới chọc mắt? Thật không xem lại chính mình chỉ là một con chó trông cửa....."

Hắn nói còn chưa nói xong, từ xa đã truyền đến một tiếng thét chói tai, mới bước mấy chục bước, con ngựa vừa rồi còn bình thường đột nhiên phát điên, một bên tung vó phi nước đại, một bên còn ý đồ muốn đem thân hình bé nhỏ trên lưng ngựa đang gắt gao ôm lấy cổ nó hất xuống.

Đó chỉ là một tiểu hài tử bốn tuổi, xem như hiện tại còn chưa có, nhưng tùy thời đều có khả năng trở thành một khối huyết nhục dưới vó ngựa điên cuồng.

Trại nuôi ngựa người hiền nhiên đều đã được phân phó, cho dù có chút thân sắc có chút không đành lòng, nhưng không có một ai động bước chân, một bên Tam điện hạ càng thêm đắc ý, mà mấy người hầu từ Đông Cung theo tới sắc mặt đã sớm trắng bệch, tay chân đều đánh run rẩy.

Tĩnh Hào dứt khoát mà quỳ xuống, âm thanh trong trẻo ở trống trải trại nuôi ngựa truyền khai, càng thêm leng keng hữu lực.

"Bệ hạ, nô tài lúc trước ở Ý Tử cung từng nghe qua một chuyện, năm đó khi bệ hạ vẫn còn là hoàng tử ở trên lưng ngựa bị ngay lúc đó Tứ hoàng tử bắn trúng chân ngựa, liền thị vệ đều bị ngựa điên dọa sợ tới mức không dám tới gần, là Thái Hậu nương nương tự mình lên ngựa đem ngài từ trên lưng ngựa cứu xuống, vì thế còn bị thương chân, vẫn luôn không thể khỏi hẳn."

Nàng ngẩng đầu lên, thẳng tắp mà trừng mắt nhìn Bình Tông rõ ràng cũng đã nhớ lại chuyện cũ.

"Hồ dữ không ăn thịt con, bệ hạ hôm nay tự mình đem Thái Tử điện hạ đưa lên lưng ngựa, chẳng lẽ là muốn ở ngày sau mang tội danh giết con sao? Nếu là như thế, ngài như thế nào đối mặt Thái Hậu nương nương đã từng một lòng yêu con? Như thế nào làm gương cha mẹ tốt cho thiên hạ? Lại như thế nào trấn an xã tắc này?"

Nàng nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, nói rõ ràng, một chút đều không có bị Bình Tông tức giận trong mắt dọa đến, càng là trực tiếp đem đầu thương hướng về phía Tam điện hạ một bên muốn trực tiếp giết nàng.

"Nô tài một cái tiện mệnh, chết không đủ dùng, lại không thể trở mặt mà nhìn bệ hạ trở thành lưỡi dao sắc bén trong tay người khác."

Bình Tông nhìn theo ánh mắt nàng, liếc mắt một cái liền thấy tam hoàng tử còn chưa thu liễm thần sắc, hần thở dài, cuối cùng là vầy vầy tay.

"Ngươi đi đi."

Một cái thái giám gầy yếu, có thể có bao nhiêu phần nắm chắc cứu đứa bé trên lưng ngựa điên, đến lúc đó cứu không được, vừa lúc là cái tội nhân thất trách "Tội ác tày trời".

Tam điện hạ thần sắc hoảng hốt, e sợ bỏ lỡ cơ hội tốt nhất này, chạy nhanh tiến lên vài bước, một câu "Phụ hoàng" còn chưa có kêu ra miệng, Bình Tông đã hung hăng trừng mắt nhìn qua, tất cả đều là bất mãn cùng tàn nhẫn.

"Trẫm hành sự như thế nào, không tới phiên ngươi tới chỉ trích!"

Tĩnh Hào không có thời gian đi quản bọn họ nói cái gì tiếp theo, lên ngựa liền hung hăng quăng roi ngựa, thúc giục ngựa không ngừng mà tăng tốc.

Ngựa ăn đau tung bốn vó, cơ hồ chạy nhanh như một tia chớp, đuổi theo thân ảnh nào đó không ngừng đi xa.

Thời tiết đầu xuân, cánh đồng bát ngát gió còn đang gào thét, sau khi tăng tốc gió thổi lướt qua mặt càng như là một chiếc dao nhỏ tinh tế, cắt đến đau.

Tĩnh Hào thả lỏng thân thể, hơi hơi khom lưng tránh đi cuồng phong, lại vẫn là kiên trì mở to mắt nhìn chăm chăm một người một ngựa càng ngày càng gần phía trước.

Con ngựa điên kia tốc độ tuy nhanh, lại bởi vì vẫn luôn nghĩ đến việc hất người trên ngựa xuống, không tự giác liền giảm tốc độ, nhưng đến phiên trại nuôi ngựa dừng ở giữa sườn núi, cuối cùng chính là vách đá, kia ngựa điên chạy loạn một hồi, nhưng thật ra cách vách đá càng thêm gần.

Lập tức Minh Tĩnh Hàm vừa nhắc đầu liền thấy vách đá cách đó không xa, sắc mặt vốn tái nhợt càng thêm khó coi, trong mắt hần tràn ngập nước mắt, cổ tay gắt gao ôm cổ ngựa đã không còn có tri giác, đôi môi tái nhợt môi run rẩy vài cái, tựa hồ là muốn gọi ra người có thể dựa vào, nhưng suy nghĩ một lần, bên miệng lại không phun ra được một chữ nào.

Hần đem mặt ngẩng lên khỏi lông mao thô ráp còn mang theo mùi thối, nước mắt ghen lại nhìn không được trào ra.

Thì ra phụ hoàng là thật sự không thích hần.

Không thích đến nỗi hy vọng hần chết sao?

Mẫu hậu cũng không thích hần, mỗi lần nhìn thấy hần đều chỉ biết hỏi hần công khóa thế nào, làm hần nhất định phải làm phụ hoàng vui, hần gặp qua thập ca cùng mẫu phi ở chung, bọn họ rõ ràng không phải như thế.

Hoàng tử mẫu thích hần, nhưng hoàng tử mẫu quá bận, vẫn không có thời gian bồi hần.

Hơn nữa hoàng tử mẫu hiện tại cũng không còn nữa.

Vậy còn có ai thích hần.

Giống như nhóm hoàng huynh cũng đều không thể nào thích chơi cùng hần, khó được lúc cùng nhau chơi, không phải nhường hần, chính là nghĩ nhất định phải thắng hần, lúc ở thượng thư phòng đều không thích ngồi chung với hần.

Ngay cả thái phó sẽ khen hần cũng chỉ biết quan tâm xem hần có nghiêm túc hay không, có làm phụ hoàng cùng hoàng tử mẫu vui hay không.

Đại gia dường như đều thật sự không thích hần.

Cho dù hần ngoan ngoãn mà làm Thái Tử tốt cũng không thích.

Hần đúng là hài tử không người thích sao?

Lúc nước mắt sắp trào ra, hần nghe được thanh âm càng ngày càng gần phía sau, thanh âm mang theo tiếng thở dốc dày đặc, liền thanh liên thanh gọi người.

"Điện hạ, điện hạ....."

Minh Tĩnh Hàm đột nhiên từ bờm ngựa ngẩng đầu lên, xoay người nhìn về phía phía sau, đồng thời cũng nhận ra chủ nhân của thanh âm, chợt cất cao thanh âm mang theo sự hoảng loạn không hề che dấu.

"Hiên Hiên!"

Chương 10: Thái giám lộng quyền (5)

Sau khi một tiếng kia phát ra miệng, Minh Tĩnh Hàm rốt cuộc nhìn không được sợ hãi, trong đôi mắt liễu mạng chịu đựng kia ngay lập tức bị nước mắt phủ kín, chỉ có thể mong lung nhìn thấy Hiền Hiền màu xanh lá đậm không ngừng tới gần, thanh âm đã kêu đến có chút khàn khàn vang lên bên tai hắn.

“Điện hạ không phải sợ, đường phía trước không tốt lắm, chúng ta không thể lại chạy đến, đợi lát nữa nô tài ôm lấy điện hạ, chúng ta sẽ ngã trên mặt đất, nhưng điện hạ không phải sợ, sẽ không đau một chút nào.”

Tĩnh Hào liếm liếm đôi môi khô khốc, cười với gương mặt tiểu đầu đinh vì kinh hoàng mà tái nhợt một cái, âm điệu mềm mại nghẹn ngào trấn an hắn.

“Điện hạ tin tưởng ta, nô tài sẽ không làm điện hạ bị thương, đợi lát nữa điện hạ chỉ cần nhớ rõ buông tay ôm ngựa là được.”

Tiểu đầu đinh khóc đến đầy mặt đều là nước mắt dùng sức gạt gạt đầu. Tĩnh Hào hít sâu một chút, vẫn duy trì hai con ngựa chạy song song, hít một hơi dùng sức dồn lực vào chân, xoay thân thẳng tắp nhào tới tiểu đầu đinh, tiểu đầu đinh vừa lúc buông lỏng tay, hai lực đạo tương hữu lẫn nhau, rốt cuộc tránh khỏi vận mệnh bị ngựa đạp thành thịt nát, ngã ở một bên trên cỏ.

Ở trên cỏ lăn vài vòng, vì quán tính lúc trước chạy vội, Tĩnh Hào thở hổn hển mấy hơi thở, nhìn về phía tiểu đầu đinh được nàng bảo hộ tốt trong ngực, lại cười với người mới bị dọa choáng váng một cái, trấn an mà sờ sờ đầu tóc bị gió thổi rối loạn của hắn.

“Điện hạ có chỗ nào bị ngã đau không?”

Tiểu đầu đinh ngốc nghếch mà nhìn nàng, chờ đến nàng đem lời nói lặp lại một lần, mới nén nước mắt lác lác đầu, đầy mặt ủy khuất.

“Xem đi điện hạ, nô tài nói sẽ không làm người bị thương.”

Tĩnh Hào tháo lá khô dính trên tóc hắn lấy ra, lại nhìn tiểu đầu đinh không tự giác liền chếp cái miệng nhỏ cùng đôi mắt to đen nhánh cô không rơi nước mắt.

“Cho nên điện hạ có thể không cần lại thể hiện biểu tình nô tài phạm vào cái gì đại sai được không?”

Bẹp miệng tiểu đầu đinh ngẩng đầu nhìn nàng, đột nhiên liền chui vào trong lòng ngực nàng, mặt chôn trên vai nàng, đôi tay vòng qua cánh tay nàng gắt gao túm quần áo sau lưng nàng, thanh âm bị lấp kín mơ hồ không rõ.

“Hiền Hiền, phụ hoàng là thật sự không thích ta, hắn ước gì ta cứ như thế mà chết đi.”

Vốn dĩ thanh âm non nớt vào lúc này nháy mắt liền rơi bỏ tính trẻ con, mang theo ngữ khí chắc chắn nói cũng đủ làm một cái hài tử khát vọng tình thương của cha, sùng bái phụ thân thương tâm với sự thật.

“Hắn thật sự muốn giết ta, hắn tự mình đem ta bế lên con ngựa kia.”

Cùng với thanh âm vang lên còn có càn cỏ nàng không ngừng trở nên ướt át, thẳng tắp xuyên thấu qua mấy tầng vật liệu may mặc, sưng nước làn da của nàng.

Tĩnh Hào không nói nên lời được lời an ủi, hài tử khác nàng còn có thể nói không có việc này, nhưng Minh Tĩnh Hàm không được, Bình Tông sát ý chưa dứt, nếu chính hắn không phòng bị, lúc sau chuyện như vậy lại xuất hiện, hắn còn có thể hay không nhặt về một cái mạng cũng chưa biết chừng.

Mà lấy nàng thân phận này nơi chốn bị quản chế với, căn bản không có khả năng mỗi thời mỗi khắc đều che chở hắn.

Nhưng tưởng tượng cái hài tử hứng thú bưng bưng lúc trước, nàng thừa nhận nói cũng liền chán ở yết hầu, không nghĩ lại xé mở miệng vết thương thương của hắn rải muối.

Cuối cùng nàng chỉ là nâng cánh tay ôm lấy tiểu đầu đinh trong lòng ngực khóc đến run rẩy.

“Nô tài sẽ bồi điện hạ.”

Nàng trấn thuật sự thật, dùng thanh âm ôn nhu nhất trấn an với tiểu hài tử từ lúc mới sinh đã bắt đầu không ngừng đối mặt với trắc trở này.

“Trước khi điện hạ không cần nô tài, nô tài sẽ vẫn luôn bồi điện hạ.”

Chờ đến Ngụy Hiền bỏ mình, hán cũng đã mười bảy tám tuổi, những ai đã từng có thể thương tổn người của hán đều sẽ biến thành một mảnh đất vàng, hán sẽ chân chính đứng ở đỉnh thế giới này, nắm giữ quyền lực chí cao vô thượng, trở thành 《 Thái Minh Sử 》 minh quân lỗi lạc nhất, trở thành người làm đời sau đều chỉ có thể ca tụng thiên cổ công tích.

Cảm giác được đôi tay nắm nàng phía sau càng thêm dùng sức, Tình Hảo vỗ nhẹ nhẹ vỗ lưng tiểu đầu đỉnh khóc đến lợi hại, mềm nhẹ mà liền ưng thuận một lời hứa.

“Ta sẽ giúp đỡ điện hạ.”

Hai con ngựa đều chạy trốn không biết tung tích, hai người chỉ có thể chặt vật mà đi trở về doanh địa, Tình Hảo vốn dĩ muốn công tiểu đầu đỉnh bé bỏng kết quả bị cự tuyệt một cách vô tình, nửa đường khi gặp được một cái vũng bùn tiểu đầu đỉnh còn đạp hai chân vào, làm nửa người lầy lội.

Mình Tịnh Hàm cúi đầu nhìn trên người đã nhìn không ra màu sắc vốn có của bào phục, hung hăng mà đuổi tay lau đôi mắt, hoàn toàn đem nước mắt sắp sửa tràn mi ghen trở về.

“Hiền Hiền.”

Tiểu đầu đỉnh thanh âm còn bị mất tiếng sau khi khóc lớn.

“Đội lạt nữa đừng nói là nguoi cứu ta, nguoi hãy nói là ta chính mình từ trên ngựa ngã xuống dưới.”

Tình Hảo ngăn ra.

Tiểu đầu đỉnh yên lặng nhìn hán, trong đôi mắt đỏ bừng còn đọng nước mắt chưa khô, thanh âm bất lực giống như chú báo con lần đầu săn thú đã bị cào một miếng vết thương lớn, một bên chịu đựng đau liếm sạch sẽ miếng vết thương, một bên còn muốn lo lắng vận mệnh đối bụng.

“Ta không thể làm hán lại đem nguoi giết, nếu thật là nguoi đã cứu ta, hán nhất định sẽ giết nguoi.”

Tiểu đầu đỉnh trên mặt còn mang theo nước mắt nước mũi tèm nhem chưa khô, lại nỗ lực kiên định thần sắc, lấy ra bộ dạng dũng cảm nháy bảo vệ thủ hạ bên người khỏi phụ hoàng đã mất hết ý chí kia.

“Ta biết phía trước diên chương bọn họ đều đã chết, lúc bọn họ trộm nói chuyện ta đều nghe thấy được.”

Tiểu đầu đỉnh không ngừng mà đuổi tay xoa đôi mắt, ngăn cản nước mắt nhiều lần muốn chảy ra, đứng ở tại chỗ gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

“Ta cũng sẽ bảo hộ Hiền Hiền, sẽ không làm Hiền Hiền giống như bọn họ.”

Tình Hảo đột nhiên liền đuổi tay sờ soạng đầu của hán, mái tóc mềm mại dính bùn lầy khô xơ, cọ vào tay có chút khó chịu, nhưng nàng vẫn là nhìn không được lộ ra một cái mím cười trước mặt tiểu đầu đỉnh.

“Hảo, điện hạ bảo hộ ta, ta bảo hộ điện hạ, ai đều thương tổn không đến chúng ta.”

Bình Tông tại chỗ chờ tin tức, trong lòng không tự giác mà nhớ lại chuyện cũ, nhớ lại khi còn bé, khi đó mẫu hậu tuy quý vì Hoàng Hậu, lại bị mỹ nhân tiến cung không ngừng bị phân hon phân nửa sủng ái, nhi tử của phụ hoàng lại nhiều, hán là con vợ cả không có tiền đồ gì, sớm đã bị bao phủ trong một đám huynh đệ.

Bọn họ mẫu từ khi đó là thật sự bước đi duy nan.

Nhưng khi đó mẫu hậu còn sẽ nơi chốn che chở hán, cẩn thận đồ ăn, không một chỗ không tinh tế, hán tuy không được phụ hoàng thích, lại có con vợ cả tôn vinh cùng một mẫu hậu cơ hồ là không gì làm không được.

Nhưng từ khi hán bước lên vị trí này, mẫu hậu liền thay đổi, nàng không hề che chở hán, mà là nơi chốn cùng hán đối nghịch, hán nhất cử nhất động đều là hồ nháo, liền thánh chỉ đều xem như là rỗng tuếch.

Hán không giống cái hoàng đế, mà giống một cái con rối.

Hiện tại người đem hán làm con rối đã chết, rốt cuộc không ai có thể ngăn cản hán, có thể can thiệp quyết định của hán, đúng, không còn người nào.

Bình Tông mới vừa hiện chút ý cười, xoay chuyển ánh mắt liền thấy hai người từ xa đi tới.

Đi ở đằng trước hai tử cơ hồ thấy hán liền vọt lại đây, đỏ bừng trong mắt cảm xúc bùng nổ, cuối cùng tất cả đều biến thành ủy khuất che trời lấp đất.

“Phụ hoàng, nhi thần..... Nhi thần sẽ cười ngựa, nhưng là con ngựa kia đem ta hất xuống dưới.....”

“Đem nguoi hất xuống dưới?”

Bình Tông lập lại một lần, nhìn về phía nhi tử không tự giác né tránh tầm mắt hán lại như có như không mà nhìn người đi theo phía sau hán, cái thái giám đầy người chặt vật kia.

“Chính người từ trên lưng ngựa rơi xuống, lại một chút thương tích cũng không có?”

Minh Tinh Hàm mới vừa khôi phục chút huyết sắc khuôn mặt nhỏ nhanh chóng tái nhợt, hần run lên môi lại nuốt lại lời nói dối, lại liền một chữ đều nói không nên lời.

“Hồi bệ hạ.”

Tĩnh Hào cung kính mà quỳ xuống, cúi đầu không xem bất luận thân sắc một ai ở đây.

“Nô tài lúc chạy tới vừa lúc thấy Thái Tử điện hạ từ trên ngựa ngã xuống dưới, chỉ xa xa mà thấy một cái hư ảnh, có lẽ là tiên hồn chưa an, nấn ná ở bên chưa từng rời đi, một lòng nghĩ bảo vệ con nôi dõi của bệ hạ.”

Nàng liếm hạ khô khóc môi, âm điệu nghẹn ngào hoà trong tiếng gió gào thét giữa cánh đồng bát ngát càng giống với oan hồn tổ trạng.

“Nô tài nghe nói, dân gian lão nhân trong nhà qua đời, thời gian nhất định đều không bỏ được rời đi, bọn họ sẽ ở dương gian bồi hồi, che chở hậu nhân ruột thịt của mình.”

Bên cạnh người có người kinh hô một tiếng bệ hạ.

Bình Tông thanh âm đều phát run.

“Người. .... Người, lời nói vô căn cứ, người cầm miệng cho ta!”

Tĩnh Hào dùng miệng quỳ không nhúc nhích, đôi gót gao chăm chú vào da đầu hần, Bình Tông đại thể là cái dạng người gì, nàng ở phía trước xem xét tư liệu đều hiểu được gần tám mươi phần, hần cả đời đều lớn lên dưới cánh chim mẫu thân mình, liền tính hiện giờ thực sự có quyền lực, cũng càng giống như bị quyền đường, giống sư tử bị rút răng và móng vuốt.

Giả vờ tàn nhẫn, nhắc tới đến Thái Hậu liền không tự giác mà tút.

Nghĩ đến Hoàng Hậu cũng là sớm đoán được tính tình này của hần, mới có thể để nàng người dám lấy Thái Hậu ra nói đặt ở bên người nhi tử nhà mình.

Cùng với đề phòng Bình Tông, còn không bằng đề phòng người bên cạnh hần những cái phi tử giỏi phỏng đoán thánh ý, lại ước gì làm nhi tử của mình bước lên chí tôn chí vị.

Tĩnh Hào quỳ suy tư tình trạng lúc sau khả năng sẽ đối mặt, mãi cho đến đầu gối đều có chút tê dại, mới nghe được một cái đánh nghiêng răng nghiêng lợi ý vị thanh âm.

“Bãi giá, hồi cung.”

Cảnh an hai mươi ba cùng hai mươi bốn năm, toàn bộ Sùng Minh điện cung nhân đều là lo lắng đề phòng mà vượt qua, bệ hạ đối Thái Tử điện hạ càng thêm bất mãn, nhiều lần ban phế lập chiếu thư lại bị trưng thư các khẩu hạ, một đám lão thần ở trên triều đình từ giang sơn xã tắc nói tới trăm năm cơ nghiệp, thường thường liền đem sự tích Thái Hậu năm đoaa khi còn ở lấy ra tới nói, thật chọc nóng nảy bệ hạ liền thành đàn gian chết quý gối trên điện, bãi đủ trung thân phổ.

Cố tình bệ hạ càng điên cuồng, Thái tử liền càng tranh đua, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chẳng những văn võ tập luyện ở vào hàng đầu so với chư hoàng tử, đối đãi triều thần càng là có lễ, so với Tam điện hạ mà bệ hạ hướng vào chỉ biết gây chuyện thị phi, tâm của triều thần càng thêm rõ ràng, quyết định bảo vệ giang sơn xã tắc chú ý ngăn cản bệ hạ hồ nháo.

Bệ hạ phế không được Thái tử, lại cũng lại không màng đến việc cố kỵ da mặt, Sùng Minh lên sân khấu nhiều đến mức có thể tạo thành sách, thích khách lui tới giống như là chim bay qua đường, nhiều đến liền cung nhân vẩy nước quét nhà cung nhân khi gặp được đều cảm thấy chết lặng, chỉ biết cảm khái một câu —— còn may có Ngụy công công ở đây.

Nói đến Ngụy công công, Sùng Minh điện người phụ trách truyền thiên quả thực chính là mặt mày hớn hở, ngữ điệu đã đem người trở thành Bò Tát sống cứu mạng.

“..... Lần đó Lưu phi nương nương ban cho một đạo bát bảo vịt, còn chưa bóc đã nghe thấy mùi vị, thật là..... Ta còn ở cảm thấy chính mình thực sự có phúc khí có thể thử thiện đâu, Ngụy công công vội đoạt lấy, thuận miệng liền nói câu ‘ có độc ’, lòng ta tiếp theo run, tay không cảm chắc liền đem đồ vật đồ trên mặt đất, con chó Thường công công nuôi liền chạy lại đây, mới cắn một ngụm liền thất khiếu đỏ máu mà chết!”

Hần này một khai giọng, tiếp theo liền có người khen ngược lại.

“Chuyện người nói có cái gì hiếm lạ đâu, phía trước ta ở trong sân tuần tra, liền cảm giác gáy chợt lạnh, bên người ‘ lạch cạch ’ một tiếng liền nhiều thêm một người chết, Ngụy công công đang đứng ở trên hành lang trở về, liền phân phó một câu ‘ thu thập đến sạch sẽ chút ’, ta còn tưởng rằng phân phó chính là ta, không đợi động thủ, mái hiên trên dưới tới xuất hiện mấy cái hắc y nhân, trong chớp mắt liền đem người thu thập, liền một sợi tóc ti cũng chưa lưu lại.”

Về loại hiểu biết này, Sùng Minh điện mỗi cái cung nhân đều có thể nói ra chuyện không giống nhau tới, lập tức đua đòi mồm năm miệng mười mà đem

chính mình hiểu biết nói, cuối cùng nhất trí gật đầu cảm khái một câu.

Còn may có Ngụy công công ở đây.

Bên ngoài Sùng Minh điện, chờ các cung nữ rút cuộc nghe thấy được động tĩnh bên trong, nối đuôi nhau chuẩn bị hầu hạ Thái Từ điện hạ đứng dậy.

Minh hoàng sắc trắng mướt kéo ra, hai năm trưởng thành nhanh chóng Thái Từ điện hạ đã sớm không phải tiểu đầu đinh sẽ trốn dưới gầm giường cố ý không cho các cung nữ tìm được, hần tằm mắt đảo ở chúng cung nữ phía sau vòng một vòng, không thấy được người muốn nhìn thấy, trầm sắc mặt làm cho bọn họ hầu hạ thay quần áo rửa mặt.

Thăng đến ngồi bên cạnh đồ ăn sáng bên còn chưa gặp người, Minh Tĩnh Hàm thả chiếc đũa cũng dừng ăn uống.

“Ngụy Hiền ở đâu? Đem nàng kêu lên cho ta.”

Cung nữ bị hần hỏi đến “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, ngay cả thanh âm cũng run rẩy.

“Nô..... Nô tỳ, nô tỳ cũng không biết được.”

Ngụy công công tối hôm qua trước khi bị thân hình tư người mang đi bảo các nàng trước ổn định Thái Từ điện hạ, nhưng điện hạ nơi nào là như vậy dễ dàng lừa gạt, hơn nữa phía trước không phải không có người đã lừa gạt, nhưng điện hạ thấy Ngụy công công nửa người là máu hôn mê bị nâng trở về, trực tiếp đã kêu người đem cung nữ đã lừa hần sống sờ sờ đánh chết.

Nàng chính là muốn lừa cũng không dám lấy mạng lừa.

Vừa thấy biểu tình của nàng, Minh Tĩnh Hàm cũng không cần nàng nói thêm cái gì nữa, trực tiếp liền xốc mặt bàn trước mặt, bộ dáng bạo nộ như là con thú bị khơi dậy lửa giận.

Hần nắm chặt tay, đôi mắt gương mặt chưa thoát tính trẻ con đỏ bừng, ở một mảnh hỗn độn tìm kiếm đồ vật có thể phát tiết.

“Hần muốn ta chết, hần chỉ là muốn ta chết..... Vậy vì cái gì không dứt khoát giết ta, dứt khoát chính mình cầm thanh đao lại đây giết ta!”

Một chúng cung nhân súc ở trong góc run bần bật lại không ai dám nhiều lời một chữ.

Mấy năm nay, Ngụy công công vì che chở điện hạ đã là thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của bệ hạ, tìm được cơ hội liền hận không thể lột vại lớp da của hần ra, tuy rằng Ngụy công công mỗi lần đều có thể nhìn được nhưng trước đây vài lần nhìn thấy hần bị nâng trở về huyết nhục mơ hồ, ngay cả thái ý cũng nói cứu trị không được.

Điện hạ lúc đó bộ dáng quả thực liền giống như người điên rồi.

Rõ ràng vẫn là một bé trai chưa tới năm tuổi, lại ngay cả ba cái thị vệ đều ngăn không được, Hoàng Hậu nương nương vội vàng tới đều bị ngăn ở ngoài cửa, trong đại điện ngoại trừ giường Ngụy công công nằm, địa phương khác đều bị ném vỡ.

Sau đó vẫn là Ngụy công công tỉnh chút lại đây, cố viết phương thuốc, rót ba chén mới hiểm hiểm nhặt lại cái mạng.

Lúc Điện hạ nổi điên, cũng chỉ Ngụy công công có thể ngăn lại chút, bọn họ ai dám tranh sĩ diện mà vào lúc này, không biết khi nào thì bị ném vỡ đầu.

“Điện hạ.”

Cửa đại điện đột nhiên truyền đến thanh âm giống như là nhấn nút tạm dừng người bên trong, Minh Tĩnh Hàm không dám tin mà quay đầu lại.

“Hiền Hiền?”

Tĩnh Hào buông tay che vai bước vào trong điện, ý bảo cung nhân co rúm một bên đem đầy mảnh sứ đầy đất cùng canh thừa thu thập sạch sẽ.

“Điện hạ bất mãn với đồ ăn, làm cung nhân thay đổi là được, hà tất tức giận đến vậy.”

“Ngươi..... Ngươi không có việc gì? Chính là.....”

Thái Từ điện hạ nói còn chưa nói xong, một cái tiểu thái giám liền hoảng mang rối loạn mà từ bên ngoài chạy tiến vào, khi quỳ xuống đáp lời còn thở dốc mạnh.

“Điện..... Điện hạ, bệ hạ, bệ hạ băng hà!”

Mùa đông Cảnh an năm thứ hai mươi bốn năm mùa đông, Bình Tông kịch tính mà lập lại quỹ đạo của Thái Hậu, ở đại điện khi đứng dậy đột nhiên ngã quỵ trên đất, còn chưa chờ thái y đã đến liền nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Vị Hoàng đế bệ hạ này đặc ý chưa đến hai năm qua đòi làm đại thần liên can đều nhẹ nhàng thả ra, theo ý Hoàng Hậu ý đem Thái từ điện hạ năm ấy sáu tuổi đẩy lên ngôi vị hoàng đế, cũng nghĩ chỉ lệnh cường chế chúng hoàng tử rồi đi kinh đô đi hưởng đất phong, không có con nối dõi phi tần đều đưa đến

chùa miếu hoàng gia chùa miếu, phi tần nguyên bản bị Bình Tông không ngừng nạp tiến làm hoàng cung náo nhiệt lên lại lần nữa trở về vắng lặng.

Sùng an năm thứ nhất.

Quá mình sử niên đại phồn thịnh nhất sắp kéo ra mở màn, vị kia nhiều lần đảm nhiệm sử quan thóa mạ quyền gian hoạn thần, cũng hoàn toàn bước lên lịch sử quỹ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thái giám lộng quyền (6)

Tĩnh Hào bước qua tuyết đọng đầy đất, rốt cuộc ở bên trong Sùng Minh điện không có một bóng người tìm được rồi một thiếu niên ngồi ở trong một góc, trong lòng ngực hắn còn ôm một con sói con nho nhỏ, sói con cả người lông mao đen đã hoàn toàn mất đi hơi thở, miệng bởi vì mất lực mà không tự giác mở ra bên trong còn có máu đen đang không ngừng nhỏ giọt, lưu tại trên mặt đất đọng thành một bãi nho nhỏ, cũng dính ướt vạt áo bào hoàng sắc thiếu niên.

Sáu năm thời gian, đứa bé năm đó khi tức giận chỉ biết quăng ngã mâm ném đồ vật đã trưởng thành một thiếu niên nho nhỏ, ngay cả khi đau lòng tức giận cũng mất đi năng lực hung hăng phát tiết.

(*) Có nhiều chỗ có từ Hán Việt như là "thương tâm", "phẫn nộ", "tiểu tâm",...vv chắc mọi người đều hiểu. Thế mọi người muốn mình để Hán Việt hay thuần Việt?

Theo người tiến vào cùng nhau tiếp cận hương vị quen thuộc làm sống lưng căng thẳng của thiếu niên không tự giác liền thả lỏng, ngón tay cứng đờ bắt đầu chậm rãi vuốt ve da lông đã mất độ ẩm, giọng nói nghẹn ngào.

“Hiện Hiện, ngươi nói nếu là hiện tại người chết chính là ta, nàng có thể rất vui về bay không?”

Tĩnh Hào ngồi xổm xuống lau khô vết máu trên mặt đất, đem khăn tay dính đầy máu khăn tay ném vào chậu than các cung nhân mới vừa lấy tới, vuốt tay sờ sờ đầu sói con, giọng nói thanh lãnh như nước đầu mùa xuân mới vừa tan chảy, còn mang theo khối băng nhỏ vụn.

“Nô tài không biết đáp án của vấn đề này, nô tài chỉ biết là, nếu hôm nay người ngã xuống chính là bệ hạ, nô tài càng khổ sở hơn so với bệ hạ bây giờ.”

Sau khi Bình Tông mất, nàng cũng yên lặng mà thả lỏng cảnh giác, ngay cả sau này khi lúc sau biết được Thái Hậu lên có một đứa con khác cũng chưa từng để ý quá nhiều, đem hơn phân nửa tinh lực đặt ở Từ Lễ Giám thượng, lại không nghĩ rằng Hoàng Hậu nương nương quả nhiên cũng là người có thể ra tay tàn nhẫn, cư nhiên sai sử cung nhân hạ độc trong cơm canh con ruột mình.

Nếu không phải hôm nay sói con cùng ăn cùng ở với bệ hạ đột nhiên độc phát mà chết, lại nửa tháng sau, chết chính là bệ hạ.

Bất quá chính là ý vào chính mình vẫn còn có một đứa con vạ cả danh chính ngôn thuận khác.

Suy xét lại, Bình Tông khi đó cơ thể yếu không nói, liền lấy thái độ của hắn lúc ấy đối với Minh Tĩnh Hàm, làm sao có thể đến cung của mẹ đẻ hắn qua đêm.

Tĩnh Hào nhìn ngón tay thiếu niên dùng sức đến trắng bệch, hoảng hốt lại nghĩ tới tiểu đậu đình đầu cài hoa tươi đi bắt bướm năm đó, bỗng có cảm giác bắt đầu chán ghét sinh hoạt trước mắt.

“Bệ hạ.”

Nàng tránh đi tay của thiếu niên, nắm lấy tiểu chân trước vô lực mà rũ xuống của sói con, nhìn qua thiếu niên cười một cái trấn an.

“Chúng ta đi đem con sói chôn đi.”

Bệ hạ đi dọc theo hành lang, bên cạnh đi theo lại là Ngụy công công quyền khuynh nội cung, một chúng cung nhân ở xa xa khi thấy liền tránh đi, cúi đầu rũ mắt, không dám nhìn thánh nhan.

Tĩnh Hào nghiêng đầu nhìn thiếu niên đi ở phía trước nửa bước, tiểu đậu đình năm đó còn phải dùng lực ưỡn ngực nhỏ thể hiện uy nghiêm lúc này càng thêm giống một đế vương chân chính, cho dù vừa rồi còn khóc lớn một lúc, hiện tại người khác nhìn cũng tìm không ra nửa điểm dấu vết.

Nàng đã ngóng trông hắn có thể trưởng thành nhanh một chút, rồi lại đau lòng hắn vì thế mà trả giá đại giới.

Rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi.

Tĩnh Hảo đang muốn thu hồi tầm mắt, dư quang lại thoáng nhìn thấy một tiểu thái giám đang quỳ bên hành lang trốn vào tay áo, nhanh chóng móc ra cái gì.

“Bệ hạ cẩn thận!”

Gọi người đã không kịp, Tĩnh Hảo trực tiếp đuổi tay kéo Minh Tĩnh Hàm, thấy chủy thủy đâm tới trực giác liền giơ tay chắn.

Từ sườn vai tới khuỷu tay rách một lỗ hồng, cắt vào áo bông dày nặng áo bông, máu tích tấp chảy đầy đất.

Thị vệ phản ứng lại lập tức tiến lên đem người ché trụ.

“Hiền Hiền!”

Minh Tĩnh Hàm ném sỏi con trong tay, vội vàng đuổi tay che lại miệng vết thương của Tĩnh Hảo, máu không ngừng chảy từ khe hở ngón tay hắn, thậm chí ướt ống tay áo màu vàng kim, thân sắc hắn càng thêm nóng, một cái tay khác cũng đuổi tới gắt gao che lại, còn mang theo run rẩy không bình thường.

Hắn đã cái gì đều không có, hắn không thể lại mất đi Hiền Hiền.

“Ta không có việc gì.”

Tĩnh Hảo đưa mắt nhìn vạt áo hắn dính đầy máu, lại đối diện với cặp mắt kinh hoàng thất thố đến dường như bắt lực đôi mắt, rốt cuộc là đem câu “Bệ hạ không cần làm dơ tay” nuốt trở về, để mặc hắn cứ gắt gao như vậy che lại cánh tay của nàng, kiên trì muốn tại chỗ chờ thái y lại đây.

Nàng không biết ở trải qua tự mình phụ thân các loại mưu sát sau lại biết được ngay cả mẹ đẻ cũng muốn độc sát chính mình là cảm giác như thế nào, nàng chỉ là không hy vọng lại đối mặt với đứa trẻ suốt đêm suốt đêm khó mà đi vào giấc ngủ, miễn cưỡng ngủ cũng sẽ bị ác mộng làm bùng tỉnh.

Cái thái giám ám sát kia đã sớm cẩn thận thuốc độc trong răng tự sát, liền thi thể đều bị bọn thị vệ im như ve sủi mùa đông rửa sạch sạch sẽ, xa xa mà vây quanh ở vòng ngoài cẩn thận bảo hộ.

Hiện tại ai hy vọng bệ hạ xảy ra chuyện nhất, không cần tra cũng biết.

Từ an từ an, mẫu không từ, còn dám nghĩ từ an không có việc gì?

Bệ hạ mỗi ngày sau giờ Ngọ đều sẽ nghỉ ngơi nửa canh giờ, vài vị đại cung nữ đứng ở hành lang, thấy Ngự công công từ trong tấm điện đi ra, sôi nổi cúi người thỉnh an.

* Giờ Ngọ: giờ ngựa - tính từ 11 - 13 giờ trưa.

“Hôm nay không cần đi vào quấy rầy bệ hạ, bên ngoài chờ cho cẩn thận.”

Cung nữ sôi nổi đáp dạ.

Nhưng phạm là Ngự công công phân phó, có khi liền bệ hạ chính mình đều sẽ thỏa hiệp, các nàng càng là không có đạo lý không nghe.

Tĩnh Hảo lại để lại cái tiểu thái giám ở bên này chiếu cố, chính mình mang theo Tư Lễ Giám cùng người thân hình tư đến Từ An Cung.

Chỉ là nàng chân trước mới vừa đi, cửa tấm điện đã bị người bên trong mở ra, Minh Tĩnh Hàm đứng ở điện tiền triều đối với cung nhân muốn hành lễ ra đầu im lặng, đi sang Từ An Cung.

Trong Từ An Cung, Lưu Điện đang muốn ra cửa làm việc liếc mắt một cái liền thấy một đám người hướng tới bên này, hắn hít mắt nhận ra vài người đi đầu, căng chân liền bắt đầu run run, thất tha thất thểu mà chạy trở về, khi tiến gần đại điện chân mềm nhũn liền ngã thành chó gặm bùn.

“Quá..... Thái, Thái Hậu, bọn họ, bọn họ tới.....”

“Ai tới làm người hoảng loạn thành như vậy, ai gia nói như thế nào cũng là mẹ đẻ của đương kim bệ hạ, làm như cầu nô tài trong cung còn có thể muốn ai gia mạng không bằng.”

Thái Hậu mới cùng lắm hai mươi tám tuổi, bảo dưỡng thoả đáng trên mặt còn ít dấu vết của năm tháng dấu vết, nàng nâng chung trà lên nhìn người tiến vào, nói một câu hiển nhiên là nhằm vào khiêu khích.

“Hoá ra nương nương còn nhớ rõ chính mình là mẹ đẻ của bệ hạ, nhưng cái kia mẹ đẻ có thể đối với con mình làm ra chuyện như vậy sao?”

Tĩnh Hảo móc ra chủy thủ trong ống tay áo ném xuống đất, thái giám đi theo bên cạnh cầm cái hộp, một chân đá đến dưới chân Thái Hậu vừa lúc bật nắp, lộ ra đầu người mới mẻ bên trong.

Thái Hậu cúi đầu xem một cái liền trắng xanh mặt, ngạnh nhìn về phía Tĩnh Hảo.

“Ngươi công công đây là có ý tứ gì? Ai gia là Thái Hậu danh chính ngôn thuận, ngươi bắt quá là con chó nằm đó ai gia đưa đến bên cạnh bệ hạ một, hiện giờ là nghỉ cần ngược lại chủ nhân một ngum sao?”

Nàng khinh miệt mà cười một cái.

“Bằng ngươi cũng xứng.”

“Nô tài sự không nhọc nương nương lo lắng, nô tài hôm nay lại đây là cùng nương nương tính sổ.”

Tĩnh Hảo không chút nào để ý đến việc nàng khiêu khích, nghiêng đầu nhìn, bên cạnh người người lập tức mang lên một cái hải tử còn kêu oa oa kêu, cùng với một chén được nóng hơi hơi.

“Thái Hậu nương nương đau lòng bệ hạ vất vả, ngày ngày phái người tặng được thiện cho bệ hạ, nô tài cũng thương tiếc thập lục điện hạ, cố ý bảo thái y đem được thiện thuốc bổ chọn ra tới, đun nóng làm thập lục điện hạ uống lên liền tốt.”

Hải tử bị xách gáy hải tử oa oa mà kêu mẩu hậu.

“Các ngươi này đó tiện nhân thả ta. .... Mẫu hậu ngươi mau tới cứu ta a. .... Các ngươi chờ cho ta, chờ ta làm hoàng đế, ta nhất định phải đem các ngươi đều băm thây vạn đoạn, đem các ngươi cho cầu ăn!”

Tĩnh Hảo đối với Thái Hậu lung lay sắp đổ Thái Hậu cười một cái.

“Nương nương nếu không thể giáo dục thập lục điện hạ cái gì là nên nói, cái gì là không nên nói, vậy nô tài cũng chỉ có thể vì nương nương cống hiến sức lực.”

Nàng giơ tay, lập tức muốn thái giám bê ra miệng hải tử còn đang kêu gào, một tên khác bụng được đổ vào trong.

“Đừng rồi, nương nương, nô tài nhiều việc, đã quên nói cho ngài, thuốc bổ này, hiệu quả đại để so ngài đưa cho bệ hạ còn tốt hơn, ngày ngày càng nhanh.”

Thái Hậu gào rống, ý muốn xông tới lại bị ba cái thái giám bắt dừng tay chân, chỉ có thể tại chỗ dùng ánh mắt dọa người nhìn Tĩnh Hảo, gần từng chữ một.

“Ngươi Hiền, ngươi là ở mưu hại con vua!”

“Nương nương đây là thừa nhận độc hại bệ hạ?”

Tĩnh Hảo tới gần nàng, lại cẩn thận mà đứng ngoài phạm vi tay nàng có thể vượn tới.

“Nương nương nói nô tài mưu hại con vua, nhưng đây có phải con vua hay không đều không nhất định đâu.”

Nàng nhìn Thái Hậu chột trùng lớn đôi mắt, chậm rì rì mà đem câu nói sau đó bổ sung hoàn chỉnh.

“Thái Hậu nương nương chẳng lẽ cho rằng, Bình Tông đã chết, liền không ai sẽ đi tra 《 cuộc sống hàng ngày 》 sao? Tuy rằng Bình Tông kia rối loạn chút, nhưng nương nương lúc giả tạo cũng quá không cẩn thận, cư nhiên cùng Tiêu phi nương nương đụng vào nhau, nô tài nghĩ ngờ trong lòng, cũng chỉ có thể tìm đến Tiêu phi nương nương trong lãnh cung hỏi lại, này vừa hỏi lại không cẩn thận thọc vào cái sọt của nương nương.”

“Ngày mừng bảy tháng mười, nô tài nhớ rõ ngày đó, thái phó đại nhân hẳn là tới tìm nương nương nói tình hình gần đây của bệ hạ đi? Nhưng này vừa nói liền nói hơn nửa canh giờ, trong tầm cung lại không có người hầu, nương nương cảm thấy nên dùng cái gì lý do giải thích đi mới tốt?”

Thái Hậu trực tiếp ngã xuống ghế dựa.

Vốn dĩ thập lục điện hạ còn giãy giụa thập lục hoàn toàn không có tiếng động, trong tầm điện rộng lớn như vậy liền tiếng cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nửa ngày sau Thái Hậu mới tìm lại giọng một lần nữa.

“Ngươi tính toán làm sao bây giờ.”

Tĩnh Hảo không lại nhìn nàng, quay đầu nhìn hải tử trên mặt đất, lập tức liền có người nâng đi ra ngoài.

“Phiền toái lớn nhất nô tài đã giúp nương nương giải quyết, đáng tiếc thập lục điện hạ bệnh tật chết đột ngột, Thái Hậu nương nương thương tâm quá độ, bị thất tâm phong, chỉ có thể ở Từ An Cung sinh an dưỡng, mà thái phó đại nhân, vì bị nghi ngờ có liên quan tới việc mưu hại bệ hạ mà tự sát trong nhà.”

* Thất tâm phong bị điên

Thái Hậu cười lạnh hai tiếng.

“Ngươi từ lúc bắt đầu đã lên kế hoạch tốt rồi.”

“Nếu không phải ngài hạ độc vào đồ ăn của bộ hạ, nô tài căn bản sẽ không trêu chọc ngài.”

Tĩnh Hào nhìn người đem dấu vết trong tấm điện thu thập sạch sẽ, quay đầu nhìn người đang ngã ngối trên ghế.

“Nương nương, nếu ngài từng đem bộ hạ coi như thân sinh nhi tử, ngài liền sẽ không đi đến ngày hôm nay.”

“Ha ha.”

Thái Hậu rũ đầu cười một cái, đột nhiên liền đối với người đã muốn chạy ra ngoài điện hô to.

“Ai gia vì sao phải xem hắn là thân sinh nhi tử, nếu không phải khuôn mặt hắn lớn lên như vậy, ai gia cũng không đến mức hoàn toàn mất đi tiên hoàng sủng ái, lưu lạc cho tới nông nỗi bây giờ.....”

Tiếng nói hoàn toàn biến mất khi đóng lại cửa điện, Tĩnh Hào đưa mắt nhìn người bên cạnh.

“Đều đưa ra cung an bài tốt?”

“Hồi công công, tìm chính là cái nhi tử không nhà, qua không được mấy ngày liền quay lại Đại Mạc đi, nô tài tự mình kiểm tra, được hiệu kia rất tốt, chuyện không nên nhớ một chút cũng không nhớ rõ.”

Tĩnh Hào gật đầu, dẫn đầu ra Từ An Cung.

“Cung nhân bên này cũng an bài cho tốt, không cần lưu lại hậu hoạn.”

Người đi theo người cung kính mà đáp ứng lùi xuống dưới.

Trong tấm điện người còn đang rên rỉ, cửa điện nguyên bản đang đóng chặt lại bị đẩy ra từ bên ngoài, một người đi vào.

“Bộ hạ?”

Thái Hậu ngẩn ra, tiện đà mừng như điên.

“Ngươi là tới đem ai gia thả ra đúng không? Ai gia biết mà, bằng con chó Ngụy Hiền kia, có thể làm gì được ai gia mẹ đẻ bộ hạ được.....”

Nàng còn chưa có nói xong, liền che lại cánh tay hét to một tiếng, bị chủy thủ rạch một vết từ cánh tay một đường tới tay khuỷu tay, vết máu đỏ tươi vết máu tẩm ướt phượng bào hoa lệ của nàng.

“Đây là ngươi thiếu Hiền Hiền.”

Minh Tĩnh Hàm đào khăn tay lau khô vết máu dính trên chủy thủ, mặt vô biểu tình mà nhìn người trước mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

“Còn có, đừng nói ngươi là mẹ đẻ của trẫm, ngươi không xứng.”

Hắn thu chủy thủ lại, cuối cùng nói một câu.

“Ngươi hẳn nên cảm tạ năm đó đã đem Hiền Hiền đưa đến bên người ta, bằng không ta hiện tại nhất định sẽ giết ngươi.”

Hắn không cần phụ hoàng cũng không cần mẫu hậu, hắn có Hiền Hiền là đủ rồi.

P/s: Khổ thân Hàm Hàm (Chấm chấm nước mắt)

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thái giám lộng quyền (7)

Cuối xuân, buổi sớm đến càng ngày càng nhanh, bất quá giờ Thìn liền lộ ra rất tia nắng ban mai rất nhỏ, bao phủ lên ngôi vàng ánh kim trong hoàng thành, chiếu xạ ra ánh sáng tôn quý.

* Giờ Thìn: giờ Rồng - khoảng 7-9 giờ sáng.

Bên ngoài Trường Minh điện, nô bộc phụng dưỡng bệ hạ đứng dậy xếp hàng thành một đoàn, trong tay bung các kiểu công cụ rửa mặt, liền chờ người bên trong gọi vào điện.

Một tiếng kêu sợ hãi, sợ tới mức người ngoài điện đều ngậy người ngần ngại, người dẫn đầu dừng một chút, thấp giọng phân phó một cái tiểu cung nữ thò người ra lại đây.

“Đi xem một chút Ngụy công công ở đâu, nếu nàng có rảnh, thỉnh nàng lại đây nhanh lên.”

Nhìn tiểu cung nữ vội vàng chạy xa, đại cung nữ dẫn đầu mới mang theo một đám người mở cửa đi vào, tiếng bước chân không có an tĩnh đến mức không tồn tại, một đám đều nghiêm túc mà cúi đầu nhìn dưới chân, quản trông mắt của mình, không dám chuyển loạn một chút.

Hai người tiến lên kéo ra một tầng màn, đại cung nữ dẫn đầu quỳ gối tiến lên trước dò hỏi.

“Bệ hạ là muốn đứng dậy sao?”

Bên trong người giọng điệu nhàn nhạt đáp lại.

Cung nữ đã được huấn luyện lập tức chỉ đạo đội hình, nhát nhát triển khai dụng cụ rửa mặt, mấy cái tiến lên kéo ra lớp trướng màn cuối cùng, hầu hạ bệ hạ mặc tốt long ủng, cẩn thận mà đem đồ vật để trong tầm tay bệ hạ cũng sẽ không vướng.

Minh Tĩnh Hàm lấy ẩm áp khăn lông lau mồ hôi lạnh trên trán mồ hôi, cau mày mở miệng.

“Ngụy Hiền ở đâu? Từ ngày hôm qua liền ngốc tại Tư Lễ Giám vẫn luôn không trở về?”

Hắn biểu tình hiển nhiên là bởi vì nghĩ đến chuyện này mà càng thêm không tốt, đem khăn lông ném vào chậu rửa mặt làm nước bắn tung toé ra đất, làm cung nữ sợ hãi tới mức sợ hãi chân mềm quỵ gối trên mặt đất, cái trán dán mặt đất, run đến rốt cuộc nói không nên lời một chữ.

Phản phạt mà một đám người đều quỳ đầy đất, cung nữ dẫn đầu không dám không trả lời vấn đề của bệ hạ, chỉ có thể cố gắng trấn định, chọn lời bệ hạ muốn nghe mà nói.

“Hành trình của Ngụy công công nô tỳ không dám thám thính, chỉ là một canh giờ trước nghe nói còn ở Tư Lễ Giám, cố ý phái tiểu thái giám phân phó muốn hầu hạ hầu bệ hạ.”

Minh Tĩnh Hàm hừ một tiếng, thiếu niên mười sáu tuổi, mắt sáng ngũ quan ban đầu dần dần mở ra, càng thêm mà đoạt người hồn phách, mang theo để vương chi nghĩ tuổi nhỏ đáng cơ sở tích lũy, làm người không dám dễ dàng nhìn thẳng.

“Hắn nhưng thật ra càng ngày càng vội.”

Hắn dùng khăn lông mới cung nữ dâng lên tới xoa xoa tay.

“Phái người đi nói cho nàng, liền nói trăm tới hôm qua lại gặp ác mộng, hỏi nàng muốn trở về nhìn xem hay không.”

Cung nữ khom người đồng ý.

Được bệ hạ phân phó, người chạy chân người rất mau đã trở lại ngay trước lúc bệ hạ dùng đồ ăn sáng.

“Người của Tư Lễ Giám bên kia nói Ngụy công công giờ Tỵ canh ba mới hồi phòng, lúc này sợ là đang ngủ, bảo nô tài tới hỏi ý tứ bệ hạ, có muốn đánh thức Ngụy công công hay không?”

Không trách bọn họ cẩn thận đến mức loại chuyện này đều phải chạy lại hỏi thêm một lần, thật là lúc trước khi bệ hạ triệu Ngụy công công, người tìm trực tiếp đem Ngụy công công đánh thức, kết quả lần đó bệ hạ hứng khởi kéo Ngụy công công đi cưỡi ngựa, Ngụy công công suyết nửa từ trên lưng ngựa thẳng tắp ngã xuống dưới, bệ hạ trở về liền hung hăng trách phạt người đánh thức Ngụy công công, thiếu chút nữa lăn lộn đi một cái mạng.

Vậy nên sau đó, lại có chuyện như vậy, bọn họ liền hỏi nguyên do rồi trở về báo, tình nguyện nhiều đi một chuyến cũng muốn giữ được mạng.

Quả nhiên, bệ hạ cau mày xua tay.

“Nàng ngủ thì để cho nàng ngủ, làm người hầu hạ cẩn thận một chút, không cần đánh thức nàng.”

Minh Tĩnh Hàm tâm tình không ngờ trên mặt đất đi lại, một nửa là bởi vì lại xuất hiện ác mộng lần nữa, một nửa lại là bởi vì gần nhất càng thêm rối ren, liền mặt người cũng không thấy được mấy lần.

Kết quả đám kia đại thần ở triều đình còn một phen nước mũi một phen nước mắt mà cùng hắn nói chuyện, lời trong lời ngoài đơn giản chính là chương án thái giám Tư Lễ Giám ý vào bệ hạ sùng tín lạm dụng chức quyền hãm hại trung lương, mong rằng bệ hạ thánh minh, sớm ngày đem cái kia quyền gian dền tội.

Hắn càng nghe càng không kiên nhẫn, đừng nói bọn họ e ngại quyền lực của Tư Lễ Giám cùng thủ đoạn của Hiền Hiền thủ đoạn, không dám trực tiếp chỉ trích Hiền Hiền, liền bọn họ nhắm vào Hiền Hiền đưa ra những án mạng đó, không có thứ nhất là có thể thẳng chỉ Hiền Hiền, cố tình còn muốn ở chỗ

này kêu gào làm loạn, thật cho rằng bất lấy một người là có thể chứng minh chính mình đáng tin trung thần tranh thanh ngạo cốt.

Thực sự có ngạo cốt vài vị kia đã sớm chết.

“Bệ hạ.”

nói chuyện chính là thập nhị hoàng thúc của hắn, ngày thường liền thích nhất ý vào bối phận của mình đối với chuyện của hắn khoa tay múa chân.

“Lần này thụ hại đều không phải là người khác, mặt khác vài vị trước không nói, chính là Lý Thiên Niên Lý đại nhân, khi hắn rời đi Hồ Châu bá tánh chính là rung rung đưa tiễn từ ngõ hẻm, nhưng Lý đại nhân đều còn không kịp đến kinh đô tổ chức, đã bị người ở nửa đường chặn giết, thi thể cũng không thấy, bệ hạ.”

“Còn có thời đại học sĩ lúc trước bị đẩy ra ngo môn xử trăm thời đại học sĩ, trong ngục tự sát Hoàng đại nhân, đây đều là rường cột nước nhà, bệ hạ.....”

Bị một đám người riu rít thanh âm đổ đến phiên lòng, Minh Tĩnh Hàm dứt khoát liền ném một câu.

“Chư vị đại nhân có nhiều như vậy oan muốn tố, vì sao không nói trước lúc vài vị đại nhân kia bị định tội, cố tình liền đám người đều đã chết, thời điểm Ngụy Hiền không có mặt, tới nói xấu bên tai trẫm?”

Liên can đại thần hai mặt nhìn nhau.

Minh Tĩnh Hàm dứt khoát mà hạ triều, nhanh đi được tới Trường Minh điện, hắn lại đột nhiên sửa lại chủ ý, kêu ngừng long liễn, vẫy lui ý muốn cùng lại đây của cung nhân, một mình đi tới tiểu viện Tĩnh Hảo sống một mình.

Tuy rằng hắn không tin những người đó là Hiền Hiền giết, nhưng nhiều người có thể sử dụng như vậy người này chết đến người chết, luôn là đến đi tra xét.

Tìm ra đồ lấp kín miệng đám đồ cỏ chỉ biết nói xấu kia, làm cho bọn họ mỗi ngày không có việc gì làm, sẽ chỉ đó hoài nghi Hiền Hiền.

Quyết định chủ ý Minh Tĩnh Hàm đi nhanh hơn, cho dù khi vào cửa viện chú ý tới chung quanh liền cả một người hầu đều không có cũng không để ý nhiều, dù sao Hiền Hiền ngày thường cũng không thích người khác hầu hạ nàng, liên tin nhiệm nhất mấy tên thủ hạ đều bị nàng yêu cầu bảo trì khoảng cách, trong viện không có ai cũng không kỳ quái.

Hắn đứng ở cạnh cửa nghĩ đến Hiền Hiền khả năng còn đang ngủ, theo bản năng liền đẩy nhẹ cửa.

Sau đó.....

Mười sáu tuổi thiếu niên thấy bóng dáng trong phòng tối càng trắng như bạch ngọc, trong phút chốc mất đi khả năng ngôn ngữ.

Tĩnh Hảo từ Tư Lễ Giám xác định xong tin tức trở về, xoa huyết Thái Dương lên giường định ngủ một giấc nghỉ ngơi một chút, nhưng thực rõ ràng, khi thân thể cực độ mệt mỏi, ngủ hiển nhiên không phải cái lựa chọn dễ dàng được tiếp thu.

Nó đã mệt đến nỗi quên đi vào giấc ngủ như thế nào.

Ở trên giường nhắm hai mắt nằm nửa canh giờ còn chưa đi vào giấc ngủ, Tĩnh Hảo dứt khoát đứng dậy gọi người ở trong phòng chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị trước tắm rửa một cái ăn vài thứ, lại đến suy xét như thế nào ngủ bù.

Ngâm mình trong nước ấm mười lăm phút, khi nàng đang chuẩn bị đứng dậy mặc quần áo, đột nhiên cảm giác được phía sau một ánh mắt quá mức nóng bỏng, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm phía sau lưng nàng, hơn nữa một đường quét xuống nửa người dưới của nàng.

Dùng thân nữ nhi giả dạng làm thái giám cũng không có quá nhiều vấn đề, nào đó nữ tính lộ rõ đặc thù đã sớm bị nàng cố tình trói buộc thành công tiến hóa thành sân bay, nhưng vì cẩn thận, thời điểm nàng tắm gội không có khả năng để lại bất luận kẻ nào ở trong sân, cho nên, là ai sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Không kịp tinh tế suy tư, nàng một tay với quần áo một bên, một cái tay khác liền cầm chậu tắm chứa muống gỗ ném qua đi, thừa khoảng cách hệ hảo đại lung, thẳng tắp xoa thân mang mặt giặt.

Lại thấy người đến lập tức buông lỏng tay.

“Bệ hạ?”

Nàng nhìn muống gỗ rót bên chân thiếu niên, lại nhìn dấu vết hồng hồng trên trán thiếu niên.

“Ngài như thế nào đột nhiên tới? Vì cái gì lúc tới không cho người thông báo?”

Tay nàng trực giác mà nắm chặt áo trong to rộng, nỗi sợ mặc danh dần dần bò lên lưng nàng, bức cho nàng không tự giác liền thẳng thắn sống lưng.

“Nô tài hiện nay y dung không chỉnh, còn thỉnh bệ hạ có thể tránh một chút, cho phép nô tài thu thập.”

Minh Tịnh Hàm trong đầu còn ở quay cuồng hình ảnh vừa thấy, trên mặt trắng nõn trời lên vài tia đỏ ửng, mắt hơi sức thật đi thật lớn kính mới nghe rõ lời nói của nàng, lại mặc danh mà đối với lời nói của nàng bài xích, bước chân động lại vững vàng mà đứng ở tại chỗ.

“Không có việc gì, ngươi cứ thay quần áo đi, ta liền ở chỗ này nhìn.”

Lời nói không cần thận ra khỏi miệng, thấy Hiền Hiền sắc mặt kinh ngạc, Minh Tịnh Hàm mới ý thức được chính mình vừa rồi nói cái gì, lập tức liền nghĩ cứu nguy, bày ra tư thế vua của một nước.

“Trẫm vừa rồi ở trên triều đình, vài vị đại thần đều ám tấu ngươi giết hại Lý Thiên Niên, trẫm lại đây hỏi một chút có đúng hay không.”

Tĩnh Hào cẩn thận quan sát thần sắc của hắn, cảm giác được phía đầu tóc ướt đầm dề phía sau trực tiếp dính trên da, nước theo làn da còn cuộn cuộn không ngừng mà chảy xuống, càng thêm làm người không thoải mái.

“Chuyện này, nô tài cũng đang chuẩn bị cùng bệ hạ giải thích, còn thỉnh bệ hạ dời bước đến gian ngoài chờ một chút, nô tài thu thập tốt liền cùng bệ hạ bẩm.”

Nói đến nước này, Minh Tịnh Hàm cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng, ra ngoài cửa, lúc xoay người muốn đóng cửa vừa lúc thấy Tĩnh Hào hất đầu tóc ướt đầm dề từ áo trong trắng tinh áo trong rút ra, áo trong bị dính ướt chặt chẽ dán lên làn da, chỗ kia độ cung hãm sâu mê người sau lưng đều không có buông tha, phong cảnh tình tề hoàn mỹ bên hông, mềm mại như dương liễu.

Làn da tuyết trắng, tóc dài đen nhánh, kết hợp ra một loại cực hạn dụ hoặc.

Minh Tịnh Hàm lưu luyến mà đem cửa đóng lại, xoay người mở ra bàn tay của mình xem, sau khi nhìn chăm chăm nửa nắm lại, phác họa ra một phạm vi trong không khí.

Hiền Hiền eo thật nhỏ a, so sánh cũng chỉ bằng một nắm tay lớn của hắn.

Cảm khái một lúc sau, hắn lại chậm rãi nắm tay chuyển qua ngực trái, che ở địa phương đang “Bang bang” nhảy lên, chính xác đập nhanh hơn so với bình thường, hơn nữa vừa rồi có vài cái thời điểm cảm giác đều phải ngừng, hô hấp của hắn đều không tự giác mà ngừng lại.

Một ý niệm cơ hồ ở nháy mắt liền chiếm cứ tư duy của hắn, khẩn tiếp mà đến lại là lớn lao tình cảm hoang đường, liền chính hắn đều suýt chút nữa bị ý niệm này làm cho cười.

Không có khả năng, hắn có thể xem Hiền Hiền là phụ thân, thậm chí có thể đem nàng trở thành mẫu thân, lại nhất định không phải. .... người có thể yêu nhau.

Hắn không có khả năng sẽ có ý niệm như vậy.

Hiền Hiền nàng chính là một nam nhân, mặc dù là một nam nhân không có căn, hắn tuy rằng vẫn luôn không có bởi vì chuyện này mà kỳ thị nàng, nhưng điều này liền chú định bọn họ không có khả năng sẽ có tình cảm như vậy.

Minh Tịnh Hàm đứng ở đình viện hít sâu vài cái, ý đồ đem tàn lưu hình ảnh trong đầu loại bỏ sạch sẽ, một bên còn nỗ lực thuyết phục chính mình.

Nhất định là hắn đối Hiền Hiền quá ý lại, nhất định là như vậy.

Nhất định chính là như vậy.

P/s: Ái chà chà, Hàm Hàm biết yêu rồi cơ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thái giám lộng quyền (8)

Thời điểm Tĩnh Hào thu thập xong đi ra liền thấy thiếu niên đứng ở trong viện, tay nắm tay, trong miệng thấp giọng nhắc mãi cái gì, quay người lại thấy nàng, lại giống như gặp điều gì quá kinh hãi, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, sắc mặt vô cùng hài hước.

Tĩnh Hào cảm thấy hơi buồn cười, nhấp miệng nhìn xuống chút ý cười.

"Bệ hạ đây là làm sao vậy?"

"Không..... Không có gì."

Minh Tịnh Hàm dời đi hình ảnh quá khứ không tự giác lại hiện về trong tâm mắt.

"Người phía trước không phải nói muốn đem chuyện Lý Thiên Niên cùng trăm nói sao? Bây giờ nói đi."

Xem hẳn biểu tình giống như rất để ý chuyện này.

Tĩnh Hào lựa lời nói cho hẳn nghe, nhìn thiếu niên một bộ hoàn toàn tín nhiệm, một câu chưa qua đại não bất ngờ thốt lên.

"Bệ hạ tốt nhất không nên dễ dàng tin tưởng người khác, phòng người thì dễ phòng tâm thì khó."

Minh Tịnh Hàm hiển nhiên là có chút kinh ngạc.

"Ta đối với người khác không như vậy....." Hẳn nhảy bén mà ý thức được ý tứ của Tĩnh Hào trong lời nói, nửa đường sửa lại miệng.

"Hiền Hiền ý muốn nói, ta ngay cả người cũng không nên tin tưởng?"

Hắn chắc chắn ngầm kết luận.

"Ta tin tưởng Hiền Hiền, vẫn luôn tin tưởng."

Tĩnh Hào nhìn thần sắc khẳng định của hắn, nghĩ mình xuất phát từ đủ loại nguyên nhân gạt hẳn các loại chuyện, nhìn không được muốn thờ dài.

"Bệ hạ không cần quá mức tin tưởng ta, ta cũng sẽ có rất nhiều chuyện gạt bệ hạ."

Minh Tịnh Hàm cả người cứng đờ, biểu tình nhìn như là nghe thấy một con thỏ nói hôm nay nó muốn ăn thịt.

Hắn yên lặng nhìn Tĩnh Hào, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

"Cho dù Hiền Hiền gạt ta, cũng nhất định không phải là muốn giết ta, ta tin tưởng Hiền Hiền."

Tĩnh Hào nhất thời cạn lời.

Nàng đã từng chấp hành không ít nhiệm vụ, lúc đối mặt với đối tượng nhiệm vụ không có cảm tình tốt lắm đều sẽ theo bản năng mà thu liễm cảm tình của mình, miễn cho liên lụy quá sâu, ảnh hưởng phán đoán.

Nhưng đối mặt với thiếu niên trước mắt một đường chiếu cố lớn lên này, có lẽ là tiểu Thái tử khi còn nhỏ kia tự do tự tại làm nàng quá mức hoài niệm, ở nhiều thời điểm nàng đều sẽ không tự giác mềm lòng.

Hy vọng hắn có thể hạnh phúc an khang, hy vọng có thể giúp hắn giảm miễn trách trở.

Tĩnh Hào nhìn thiếu niên nhìn nàng sưng sờ hơi hơi mỉm cười.

"Nô tài phía trước sai người chuẩn bị thiện, nghe nói bệ hạ lúc ăn đồ ăn sáng ăn uống không tốt, muốn cùng nhau dùng điểm tâm sao?"

Nửa đêm, người trên hoa lệ long sàng ản nhẩn trở mình, trong miệng phun ra vài âm tiết khó nhận, hỗn loạn mơ hồ không rõ.

Canh gác cung nhân tiến đến trước màn che nhẹ giọng kêu vài tiếng bệ hạ, không có nghe thấy bất luận thanh âm gì mới xác nhận động tĩnh mới vừa rồi bất quá là bệ hạ vô ý thức phát ra thanh âm trong mơ, yên tâm quay lại chỗ.

Hôm sau, vài vị cung nữ phụ trách hầu hạ bệ hạ thần sắc ngơ ngác mà đứng ở ngoài màn, về mặt đưa đám nhìn ánh sáng mặt trời dần dần dâng lên ngoài cửa sổ, đánh giá đã đến thời gian lâm triều, cẩn thận đang chuẩn bị dẫn theo đầu lại khuyên bệ hạ không biết vì sao còn chưa chịu đứng dậy, dư quang liền thấy tiểu thái giám chạy một mạch tiến vào điện.

Trương Hi là người trong tầm tay Ngụy công công quen dùng, đại biểu hơn một nửa thể diện cho nàng, ở trước mặt bệ hạ xem như cũng còn có chút phân lượng nói chuyện, huống chi lúc này một đường từ ngoài điện tiến vào, tất là được Ngụy công công bảo tới khuyên bệ hạ.

Một chúng cung nhân đều nhẹ nhàng thờ ra.

"Bệ hạ."

Trương Hi đứng ngoài trường thờ hỗn hển nói.

"Ngụy công công ở ngoài cung làm việc, trong lúc nhất thời không thể phân thân, riêng sai nô tài trở về nghe bệ hạ phân phó, Ngụy công công còn nói, nếu là bệ hạ thân thể không khỏe, vậy nghỉ một ngày lâm triều cũng là không quá đáng ngại."

Người trong trường thấp giọng đáp lại, xem như đồng ý nghỉ triều một ngày.

Không có áp lực vội vã vào triều sớm, cung nhân tốt xấu cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng chờ đến hai canh giờ nữa, bệ hạ trong trường vẫn không có một tia động tĩnh, không dậy nổi thân cũng không cho phép bọn họ triệu thái y, một đoàn người lại chỉ có thể gấp đến độ xoay quanh.

Lúc trước không nói, bệ hạ chính là đến giờ đều còn chưa dùng đồ ăn sáng.

Sau khi khổ khuyên lại lần nữa bị làm lo, ngay cả Trương Hi đều có chút sốt ruột nóng nảy, nếu vào ngày thường, bọn họ dám thì thầm như vậy, bệ hạ ít nhiều đều sẽ phát hỏa, hôm nay đều niệm non nửa cái canh giờ, bệ hạ thể nhưng vẫn không có một chút động tĩnh, trừ bỏ ngẫu nhiên truyền ra thanh âm nhỏ vụn, lại là không giống ai.

Rốt cuộc không dám đi kéo màn che của bệ hạ, Trương Hi hãy còn cẩn thận, việc này cho dù sẽ bị Ngụy công công trách phạt hành sự bất lực, cũng phải chạy đến nói cho Ngụy công công, bằng không mỗi người nói như vậy, bệ hạ vạn nhất là thực sự có việc.....

"Bệ hạ, nô tài liền đi tìm Ngụy công công, Ngụy công công nếu là biết, nhất định sẽ vì bệ hạ gấp trở về."

Ít nhất Ngụy công công có thể đi qua kéo màn che của bệ hạ.

Hắn chân vừa mới vừa bước ra một bước, màn che mới vừa rồi khổ khuyên đều không có động tĩnh đột nhiên bị người mở ra, bệ hạ không biết vì sao giật đồ mặt đỏ ra nửa cái thân mình, rống giận một câu.

"Đứng lại!"

Trương Hi ngoan ngoãn dừng lại bước chân.

Minh Tĩnh Hàm nhìn một vòng người vây quanh, tâm tình càng thêm bất ngờ.

"Các người đều rút cho trẫm, mình Trương Hi lưu lại."

Đám người phản phất tan sạch sẽ.

Trương Hi dương khuôn mặt tươi cười đón nhận đi, mang theo vài phần nhợt nhạt kêu một tiếng bệ hạ, xem sắc mặt cơ trí mà nói chuyện.

"Bệ hạ nhưng lo lắng nhóm nô tài chết bầm, nếu không phải sợ Ngụy công công vì bệ hạ lo lắng, nô tài là sáng sớm liền phải đi kêu Ngụy công công tới....."

"Được rồi, cảm tạ." "

Minh Tĩnh Hàm bực bội mà mở màn che, thân mình vừa động lại giống áp tới khối thấm ướt kia, nháy mắt sắc mặt liền càng khó nhìn.

Hơn nữa chẳng những dưới thân có, ngay cả giữa hai chân đều có cái loại cảm giác khó chịu này, làm lúc ấy hắn tức giận đến thiếu chút nữa đem gối đầu quăng ngã.

Hắn không phải chưa từng trải qua tình huống này, năm ngoái có một cái cung nữ muốn bò lên giường hắn, trộm bôi được vào chân hắn, nửa đêm liền sờ lên giường hắn, động tác trộm thấp cúi đầu, làm hắn sợ tới mức bình tĩnh lại một chân đem người đạp xuống, động tĩnh quá lớn, toàn bộ người trong điện đều vọt vào, chứng mục nhìn mà thấy trên giường hắn hỗn loạn chê cười.

Cố tình cung nữ kia còn ở dưới giường mà đập đầu xin tha, thề rằng nàng tuyệt đối không có đụng tới một sợi lông của hắn.

Hắn đến bây giờ còn quên không được ánh mắt Hiền Hiền ngay lúc đó, khiếp sợ chần chờ bên trong còn bí mật mang theo trấn an, rồi lại xấu hổ không tìm được lời nên nói.

Hồi ức như vậy, hắn tuyệt đối không nghĩ lại thêm lần nữa.

Nhưng tình huống trước mắt, hắn không có khả năng vẫn luôn tránh trên giường, chờ lúc nào đó tìm nơi tự nhiên đi hong gió.

Minh Tĩnh Hàm hung tợn mà đạp chân, như là muốn đem phiền não trước mắt hoàn toàn thoát khỏi.

"Người nghe kỹ cho ta, đợi lát nữa mặc kệ thấy cái gì, đều không cho phép đi ra nói cho bất luận người nào, nếu là còn có ai biết, trẫm chém đầu người."

Trương Hi lập tức rút hạ cổ, thử dò hỏi.

"Ngay cả Ngụy công công cũng không thể nói?"

Bệ hạ dò ra từ màn che nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng chữ một nói giống như muốn sống sờ sờ cắn rứt một miếng thịt.

"Đặc biệt không thể để nàng biết."

Ngay cả Ngụy công công đều không thể nói cho sự, này nên là bao lớn sự a?

Trương Hi vừa nghĩ, một bên liền ấn bệ hạ phân phó thăm dò qua đi, sau đó liền đang xem thấy trên giường dấu vết khi hoàn toàn mất choáng váng.

Bệ hạ, đây là ở khoe ra chính mình hoàn chỉnh?

Không cho nói cho Ngụy công công, là không nghĩ làm Ngụy công công vì thế cảm thấy tự ti?

Bệ hạ đối Ngụy công công thật đúng là săn sóc a.

Trương Hi âm thầm cảm khái một phen, lại không đề phòng bệ hạ đột nhiên vươn long đủ tới hung hăng đập hấn một chân, trực tiếp khiến cho đầu của hấn khải ở giường đuôi khắc hoa thượng.

"Người nếu là dám đem việc này tuyên dương đi ra ngoài, trảm diệt người mất môn!"

Trương Hi lập tức chân mềm quỳ trên mặt đất, trong lòng run sợ mà không dám lại nhiều xem một cái, trong miệng lại thói quen tính mà xin tha, "Nô tài không dám, nô tài chỉ là, chỉ là....."

Hấn chỉ là nửa ngày, rốt cuộc không dám đem trong lòng tưởng nói phun ra miệng, đang nghĩ ngợi tới nên nói chút cái gì thoát tội, ngồi ở trên giường bệ hạ lại lần nữa bức bối mà đá hạ chân,

"Được rồi, nhiều lời như vậy làm gì."

Minh Tĩnh Hàm lại nhìn trên giường, suy nghĩ về người có thể hỏi vấn đề này, loại trừ Hiền Hiền, tựa hồ cũng chỉ có thái giám còn tính cơ trí trước mắt này còn tính cơ linh thái giám.

Vì thế, bệ hạ trong lòng vạn phần khó xử lấp bấp hỏi xảy ra vấn đề.

"Người nói, trẫm có phải hay không sinh bệnh? Lần trước bị người dùng được cũng liền thôi, lần này..... Trẫm có phải hay không nên tìm thái y?"

Trương Hi dùng sức khép lại cái miệng đang mở to của mình, bệ hạ cho rằng đây là sinh bệnh? Hình như cũng đúng, Thái Hậu vẫn luôn ở Từ An Cung không lộ mặt, chuyện trong nội cung được Ngụy công công dốc sức quản, sợ là cả Ngụy công công cũng đã quên, mà bệ hạ từ năm ngoài xảy ra chuyện như vậy, đối với việc này vẫn luôn bài xích, ngay tới cung nhân giáo tập đều bị ném đi ra ngoài, các cung nữ càng không dám lại có động tác.

Cho nên, bệ hạ vẫn là.....

Cảm giác chính mình đột nhiên cùng bệ hạ thân cận rất nhiều hi công công miệng nói lấp, đem thoại bản của các cung nữ thái giám khác tịch thu tới thu hoạch tới tri thức, gấp ghềnh mà báo cho bệ hạ, cuối cùng tổng kết một câu.

"Bệ hạ loại này, hầu hết đều là mơ thấy cái gì, bệ hạ nếu không ngắt lại, đêm qua đã mơ thấy cái gì?"

Đêm qua mơ thấy cái gì?

Minh Tĩnh Hàm nhú mi nhớ lại cảnh trong mơ, tựa hồ, hình như là quay lại ban ngày khi đẩy ra của phòng Hiền Hiền, nhưng Hiền Hiền không có ném xuống gối vào hấn, hấn liền thẳng tắp mà đi qua, ôm eo đem Hiền Hiền từ thau tắm ôm ra tới, tiếp theo.....

Trương Hi nhìn bệ hạ giống như đang theo phương pháp của hấn mà nghĩ tới cái gì, đang muốn thờ phào nhẹ nhõm, bệ hạ đột nhiên đỏ gầu mặt lại một chân đá qua đây, lực đạo lớn đến mức làm hấn trên mặt đất đến ba cái lần.

"Nói hươu nói vượn, nói bậy, ăn nói bừa bãi, người..... Người quả thực chính là tội khi quân!"

Tĩnh Hào ở ngoài cung xử lý một đồng sự vụ, lại tận mắt nhìn thấy người bị đưa ra kinh đô, khi hỏi cung đã đến canh giờ dùng bữa tối, nàng suy nghĩ đến buổi sáng Trương Hivội và tới tìm nàng, sai người nâng kiệu đi đến trước Trường Minh điện.

Trương Hi ra tới đón nàng trên mặt đều là cười khó xử.

"Ngụy công công, bệ hạ hôm nay mệt mỏi, trước thời gian đã đi nghỉ, nếu không ngài cũng đi về trước nghỉ tạm?"

Tĩnh Hào nhìn thái giám bụng đồ ăn đứng ở trong điện, lại xem Trương Hi cười đến rất là miễn cưỡng, gật đầu xoay người trở về.

Mười mấy năm qua, nàng lần đầu tiên bị Minh Tĩnh Hàm bắt đứng ngoài cửa.

Là chỗ nào xảy ra vấn đề? Nếu là ngày hôm qua bị gặp được, nhưng lúc sau nàng đã thử qua, Minh Tĩnh Hàm căn bản không có nhận ra được bất luận cái gì không đúng, mà năm đó những người biết Ngụy Hiền cùng Doanh Nhi, mấy năm trước cũng đã bị nàng tổng cổ ra cung, sẽ không lưu lại bất luận một dấu vết gì.

Cho nên, nếu không phải phát hiện thân phận của nàng, bệ hạ đây là..... giận dữ cùng với nàng?

Nàng xoa nhẹ huyết Thái Dương đau nhức, lúc nhắm mắt đột nhiên ngã về phía sau một bước, làm mấy cái thái giám đi theo phía sau sợ tới mức vội vàng đuổi tay đỡ nàng, sau khi đỡ ổn lại vội vàng buông lỏng tay.

"Công công gần nhất thân thể càng thêm không khoẻ, vẫn là mời thái y xem đi."

Tĩnh Hào xua tay, tình huống thân thể của nàng, lúc trước trung tâm hệ thống đã cho cảnh báo, nhiều năm ám sát hạ độc cùng tâm lực vất vả mà sinh bệnh, đây đã sớm đào không, thỉnh thái y cũng chỉ là đem chuyện bốc trăn, không có tác dụng cái gì.

Cho nên nàng hiện tại mới vội đem sở hữu sự tình đều làm xong.

Rốt cuộc, năm đó là nàng chính miệng đáp ứng tiểu đầu đình nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thái giám lộng quyền (9)

"Bệ hạ, bệ hạ xin nghe lão thần một lời, Ngụy Hiền ý vào bệ hạ, đem hoàng quyền giẫm đạp, nàng ra lệnh các nơi vì nàng dựng lên sinh tử, xây dựng rầm rộ, đến nay đã một chết hàng trăm dân công, các nơi dân sinh lầm than, bá tánh nguyên châu khó chịu lao dịch, lần trốn đến Tế Châu, nếu bệ hạ lại không có động tĩnh, làm mất lòng người dân, xã tắc khó an, bệ hạ."

Minh Tĩnh Hàm nhìn Lại bộ thượng thư quỳ gối trước điện khóc đến một phen nước mũi tèm lem, lại thấy thật nhị hoàng thúc cũng đang lau nước mắt, nhủ mi âm trầm hạ giọng điệu.

"Vậy chư vị cảm thấy nên hành sự như thế nào?"

Đã hơn phân nửa tháng, rốt cuộc nghe thấy bệ hạ sửa lại lời nói, ngay cả giọng điệu mưa gió sắp đến của bệ hạ đều không có nghe ra được, Lại bộ thượng thư dẫn đầu lập tức nói ra quan điểm của mình.

"Lão thần cho rằng, bệ hạ năm nay đã mười bảy, đã đến tuổi đại hôn, chỉ cần bệ hạ đại hôn, lại đoạt lại quyền trong tay gian thần quyền, nhất định làm xã tắc trong sạch....."

Đại hôn đại hôn, từ ssu khi sinh nhật mười bảy tuổi của hắn tới nay, đám đại thần hể công lưng lại đem đề tài triều dẫn đến việc hôn sự của hắn, một đám đều đem ánh mắt đặt trên bảo tọa Hoàng Hậu, cũng không nghĩ, chỉ bằng những cái dung chi tục phần đó nhà bọn họ, làm sao hắn có thể gạt đầu đem người nghiêng đến bên gối.

"Thạch đại nhân nói tiếp, có phải hay không liền phải khen Thạch đại tiểu thư là cỡ nào hiền huệ đoan trang, ôn nhu hiền thực, vì mẫu nghi thiên hạ điển phạm?"

Người từ trắc điện chậm rãi bước vào nhanh chóng đánh gãy lời nói tiếp theo của Lại bộ thượng thư, bước lên chín tầng cầu thang trực tiếp đứng bên cạnh long ý, gương mặt tái nhợt mặt điểm tuyết đôi môi đỏ tươi, càng thêm yêu dị, nhìn giống như là thái giám chết bầm đang kéo dài hơi tàn.

"Cũng may ta tới kịp thời, đánh gãy lời nói của Thạch đại nhân, nếu không cái mũi tội khi quân đội lên, đồ vật trên cổ Thạch đại nhân, chỉ sợ cũng khó bảo toàn."

Tĩnh Hào cong môi nói, ý bảo tiểu thái giám bên cạnh bưng hộp đưa cho Lại bộ thượng thư.

"Ta mới vừa rời từ ngoài thành trở về, vừa lúc gặp phải Thạch đại tiểu thư mang theo tay nải hốt hoảng rời đi, thời gian hấp tấp, nàng cũng chỉ cho đưa cho ta một bức thư, làm ta trình cho Thạch đại nhân, cũng ở trước mặt bệ hạ vì nàng cầu tình, thả nàng cùng tình lang một con đường sống."

Lại bộ thượng thư run rẩy tay xem xong bức thư, lại thấy ánh mắt trào phúng bốn phương tám hướng, lập tức muốn duỗi tay xé chứng cứ duy nhất, hết thấy cùng lắm chỉ là cái thái giám chết bầm kia tự mình nói bậy.

"Thạch đại nhân nhưng đừng xé vội, ta còn muốn hỏi, nguyên châu thứ sử là cháu trai đi ruột của Thạch đại nhân, tốt xấu cũng là người đọc đủ thứ thi thư, vì sao liền làm hành động đuổi đi bình dân, thư của vạn dân đều được trình tới rồi Tư Lễ Giám án, Thạch đại nhân muốn giải thích như thế nào cho tốt đây?"

Gương mặt Lại bộ thượng thư tái nhợt trong khoảnh khắc, chuyện này cùng lắm mới phát sinh mấy ngày, vốn dĩ còn đang định vu oan lên đầu tên thái giám chết bầm kia, vì sao hắn lại biết sớm hơn một bước được? Còn ngay cả thư của dân đều lấy được?

Hắn cắn chặt răng, quay đầu nhìn vài vị đại nhân cũng muốn đem nữ nhi đưa vào cung, lại đều chỉ nhìn thấy màu quan mũ, ngay cả Lễ Bộ Thượng Thư ngày thường cùng hắn giao tình tốt nhất đều chỉ trộm cho cái ánh mắt.

—— không phát hiện tên kia còn ở bên trên sao? Ta giờ cũng chỉ có thể bo bo giữ mình.

Có tấm gương Lại bộ thượng thư bị lôi ra chửi, các vị đại thần đều cúi đầu, khi tuyên bố bãi triều trộm nhẹ thở ra.

Còn may tên kia cũng không phải cái gì cũng truy cứu.

Vốn dĩ cho rằng có thể nhân cơ hội nàng cùng bệ hạ càng thêm xa cách chặn ngang mấy đao, nhưng nỗ lực lâu như vậy, đao còn chưa cắm được, còn mình thì bị dọa đến đầy người mồ hôi lạnh.

Vẫn là bo bo giữ mình tốt nhất.

Minh Tĩnh Hàm vội vàng ra cửa điện, lại đuổi sát vài bước, nhìn người phía ngay cả bước chân cũng không dừng một chút, rốt cuộc nhìn không được thét giận một câu.

"Ngụy Hiền, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Hắn đi nhanh từ đuôi đến trước mặt người vừa dừng bước chân, đứng yên rồi lại tìm không thấy cái gì để nói cái, lúc trước ở Trường Minh điện giao đấu những thứ nghĩ sẵn trong đầu đều quên hết.

Tĩnh Hào bất động thanh sắc mà đẩy người bên cạnh nàng ra, áp xuống con ngựa hòng, đứng thẳng thân thể.

"Bệ hạ có việc muốn phân phó nô tài sao? Không có việc gì nói, nô tài phải về Tư Lễ Giám. Bệ hạ lễ điển tế thiên sắp tới, ngự giá ra cung, có không ít chuyện yêu cầu chuẩn bị."

"Tư Lễ Giám, chuẩn bị."

Minh Tĩnh Hàm lặp lại hạ nàng lời nói, quả thực muốn nhéo chết cổ áo lay động của người trước mặt.

"Hiện tại những chuyện này đều phải so với việc cùng ta nói chuyện quan trọng hơn đúng không? Ngụy Hiền ngươi lúc trước rõ ràng không phải như thế."

"Nô tài phía trước đúng thật không phải như thế."

Tĩnh Hào chỉ cảm thấy người trước mắt giống như tới tuổi dậy thì muộn phát tác, từ cuối mùa xuân năm trước cuối mùa xuân khởi, lúc nàng tới tìm không thấy cái giá của mình hay bày ở đó đâu, làm cho người trong triều đình đều cho rằng vận số của nàng đã hết, không có biện pháp cho nàng ngọt ngào, nhưng một thời gian dài nàng không đi tìm, giờ lại ba ba mà tiến đến trước mặt, hồ thiên mạn mà chỉ trích một hồi.

Qua đi có lẽ nàng sẽ có tinh lực ứng phó, nhưng hiện tại, nàng thật là có chút ứng phó không được.

"Bệ hạ phía trước không phải cũng sẽ không đối với nô tài tránh mặt không gặp sao? Nô tài vì không chọc bệ hạ phiền lòng, chỉ có thể thức thời mà tránh bệ hạ."

"Ta không có không gặp ngươi!"

Minh Tĩnh Hàm nhanh chóng đánh gãy lời nói của nàng, sau khi nói ra lại càng thêm chột dạ.

"Ta chỉ là, ta chỉ là..... Ra chút vấn đề, muốn an tĩnh mà tự hỏi một chút, thật sự không phải không gặp ngươi."

Tĩnh Hào hạ giọng ho, nuốt vị ngọt tanh trong cổ họng nói.

"Nếu bệ hạ muốn an tĩnh, vậy nô tài liền cáo lui trước."

Nàng vòng qua người che ở phía trước, ước chân nhanh hơn bước chân như tránh hồng thủy mãnh thú.

"Ngụy Hiền!"

Người phía sau la lên một tiếng, cất cao trong thanh âm còn mang theo âm điệu run rẩy.

"Ngươi phía trước căn bản không phải như vậy, ngươi nói ngươi sẽ không thay đổi thành như vậy, ta phía trước vẫn luôn tin tưởng ngươi, nhưng ngươi vẫn là thay đổi, ngươi cũng giống như bọn họ!"

"Bệ hạ."

Tĩnh Hào rốt cuộc vẫn quay lại, nhìn người đứng ở tại chỗ, lẻ loi mà như hải tử bị vứt bỏ.

"Nô tài không có khả năng vẫn luôn đứng ở tại chỗ để bệ hạ ý lại, bệ hạ chính mình đã có thể làm được rất tốt, hướng chi."

Nàng đột nhiên cười một cái, mềm nhẹ đến như là gió xuân sắp bị thổi tan.

"Nô tài đã nói rồi, bệ hạ không nên hoàn toàn tin tưởng ta."

"Bệ hạ không nên hoàn toàn tin tưởng ta."

Lời nói vẫn luôn đọng bên tai, Minh Tịnh Hàm rút cuộc nhịn không được từ trên giường ngồi dậy tới, kêu cung nhân chờ ngoài điện cung nhân tiến vào hầu hạ thay quần áo.

Thu thập xong gọi cho người truyền thiện, người đầu vào liền thấy khuôn mặt Trương Hi tươi cười quá mức ning nọt khom người tiến vào, trong tay còn bung chén ngọc phôi hơi mỏng lớn bằng bàn tay, đánh bạo đưa đến trước mặt hắn.

"Ngụy công công hôm nay sớm tự mình vì bệ hạ chuẩn bị canh đào hoa, nói là hôm qua không đúng, ở trước mặt bệ hạ nói sai."

Minh Tịnh Hàm hừ một tiếng, đang muốn duỗi tay cầm chén kia, tiểu thái giám bên cạnh tay mất lạnh lẽ mà bung qua đi, mắt nhìn thấy sắp đưa vào trong miệng.

Từ sau khi bệ hạ liên tiếp bị hạ độc trong đồ ăn, đồ đưa đến Trường Minh điện, trừ bỏ trình lên trước sẽ có người thử qua thiện, khi đưa đến trước mắt bệ hạ trước mắt khi cũng nhất định phải có người thử độc, dùng đều là đồ ăn trong cùng chén, miễn cho độc bị hạ trong chén bát.

Tiểu thái giám đang muốn múc cái muỗng, chén trong tay đã bị người đoạt trở về, bệ hạ che chở chén giận trừng mắt hắn, Hi công công một bên cũng bắt ngờ.

"Nhìn người kia không có mắt, chén canh này là Ngụy công công tự mình vào bếp đưa tới, có ai hạ được độc, nào được đến phiên người tới duỗi tay!"

Minh Tịnh Hàm lại trừng mắt nhìn tiểu thái giám không ngừng dập đầu xin tha, sau khi bảo Trương Hi đem người dẫn đi, chính mình bung chén ăn đến sạch sẽ.

Ngoại trừ món tổ gà ngày xưa, Hiền Hiền làm thứ gì cho hắn, có thể đếm được trên một bàn tay, lần này vì xin lỗi có thể tự mình xuống bếp, thành ý xem như được.

Vậy hắn đành phải đại nhân đại lượng tha thứ cho nàng vậy.

Thời gian lâm triều, các đại thần đều ở điện trước đợi tới canh ba, đại thái giám Ngụy công công mặc bào phục màu xanh lá đậm mới từ trong điện chậm rãi mà đến, sắc mặt nhìn không thấy một tia tung tích.

"Bệ hạ đột nhiên bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi, hôm nay không lên triều. Thái y nói muốn bệ hạ tĩnh dưỡng, ngày mai tể thiên, để ta thay bệ hạ đi ra ngoài, chừ vị đại thần trở về chuẩn bị một chút đi."

Tĩnh Hào nói xong, cũng không đợi những các đại thần nói thêm câu naog, lập tức trở về Trường Minh điện, bị các cung nữ trong điện hốt hoảng trốn tránh đâm vào lòng, mang theo chén bạch sứ liền ném bên chân.

Nàng phát tay bảo cung nữ không biết làm sao đi ra ngoài, một mình đi đến trước long sàng, đối diện với tầm mắt như dao nhọn của người trên giường, cố tình bên trong dao nhỏ lại ẩn chứa niềm mong mỏi nhỏ bé, như người trong sa mạc trân trọng mà ôm những giọt nước cuối cùng của mình.

"Ngụy Hiền, nói cho ta, người hạ độc trong chén canh không phải người."

Tĩnh Hào ngồi bên mép giường, năm đó sau khi tiểu đầu đình dần dần trưởng thành thiếu niên, lần đầu tiên chủ động nắm tay hắn, trái với nàng bây giờ hiện giờ có ừ như thế nào cũng không ấm, đầu ngón tay cảm nhận được độ ấm giống như sinh mạng của người bỗng bật trước mắt, ngọn lửa bỗng chốc bốc cháy lên, khó có thể dập tắt.

Nàng cười với người trên giường một cái, nắm chặt bàn tay không dây dựa đến khác thường trong tay.

"Là ta bỏ thuốc vào canh, nhưng đó không phải độc, nhiều nhất làm bệ hạ nằm trên giường mấy ngày, với thân thể là không đáng ngại."

"Có cái gì khác nhau."

Minh Tịnh Hàm dùng sức tránh tay, dễ như trở bàn tay mà liền tránh được bàn tay nàng, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười trào phúng.

"Người là vì lễ tế thiên ngày sau? Người muốn thay thế ta đi?"

Giọng điệu của hắn chắc chắn.

"Bệ hạ đều đã đoán được, vậy nô tài cũng không cần nhiều lời."

Tĩnh Hào đứng lên, nhìn xuống thiếu niên trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả mặt cũng bắt đầu đỏ lên, đột nhiên liền khom lưng duỗi tay sờ tóc của hắn, cảm giác mềm mại cufriv với năm ấy giống nhau như đúc.

"Nô tài đã sớm bảo bệ hạ không cần tin tưởng ta, nhưng bệ hạ cố tình không nghe."

Cứ như vậy dễ dàng ý lại lại giới về cảm ơn, thật sợ lúc sau lại có người đến đối tốt với hắn một chút, giờ tay lại đem người lừa đi.

Càng nhìn càng có chút luyến tiếc, Tĩnh Hào ngồi dậy, nhấc chân đi ra ngoài.

Động tác xua nàng dứt khoát mà quyết tuyệt, mặc danh khiến cho người cảm thấy trước mắt không phải sinh ly chính là tử biệt.

"Ngụy Hiền!"

Người trên giường lại nghẹn ngào gọi to tên nàng.

"Người hiện tại quay lại, giải độc cho ta, đại diện tế thiên ta có thể cho người đi."

Trong thanh âm của thiếu niên trong thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở.

"Hiền Hiền, người đang tức giận ta gần đây đối với người không tốt đúng không? Ta sau này không bao giờ như vậy nữa, người không cần làm ta sợ được không? Về sau ta đều chống lưng cho người chống lưng, không bao giờ để người nhìn sắc mặt nữa."

"Hiền Hiền, ta có thể coi như hết thấy đều chưa từng phát sinh, ta có thể nghe lời người nó giống hần nghe hoàng tử mẫu nói, người trở về được không?"

Tĩnh Hào thở sâu, ngăn trở lệ ý nơi đáy mắt, lời đến khoe miệng, càng thêm quyết tuyệt.

"Không được"

Đều nói không nên lời.

Nàng sợ một mở miệng liền tiết lộ chính mình khóc nức nở, cũng sợ khi mở miệng liền sửa lại đáp án.

Bước chân chỉ có thể nhanh hơn, cơ hồ là chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thái giám lộng quyền (xong)

Minh Tĩnh Hàm ở trên giường nằm ba ngày, từ lúc bắt đầu thương tâm thất vọng đến dần dần trở nên tàn nhẫn quả quyết, hần dùng thời gian ba ngày hoàn toàn hạ quyết tâm. Không cần lại nghĩ đối với nàng cái tình cảm gì, chờ sau khi Ngụy Hiền tới, mặc kệ dùng phương pháp gì, hần nhất định phải đem người vây ở Trường Minh điện.

Hần cần thiết muốn giữ lại nàng, càng không thể có thể không có nàng.

Đến ngày thứ tư, tay chân rốt cuộc khôi phục sức lực, hần tính toán trong cung có bao nhiêu người thật sự vì hần làm việc, Trương Hi vội vã tiến vào, nói là Hình bộ thượng thư lưu thủ ở kinh đô có việc gấp ở ngự thư phòng cầu kiến.

Minh Tĩnh Hàm đi vào ngự thư phòng, nhìn Hình bộ thượng thư mặt phiếm sắc hồng liền chú ý tới người đi theo phía sau hần, tuy rằng chưa chính thức gặp qua vài lần, nhưng nhờ những đại thần kiến tri không ngừng mà ở bên tai hần nhắc mãi ban tặng, hần liếc mắt một cái liền nhận ra người kia không giống như giả sai vật.

"Lý Thiên Niên?"

Nửa canh giờ tiếp, Lý Thiên Niên tinh tế giảng thuật hần hồi kinh trên đường như thế nào gặp được son phi, gian nan mà bảo vệ một cái mạng, lại bên ngoài chặt vật trốn tránh gần một năm, mới tìm thấy cơ hội vào kinh có thể gặp mặt thánh nhan, cuối cùng càng là quỳ trên mặt đất khóc lóc thảm thiết.

"Bệ hạ, trước khi lão thần hôn mê chính tai nghe thấy đám son phi kia nói bọn họ là phụng mệnh Ngụy công công đuổi tận giết tuyệt một nhà lão thần, lão thần may mắn tránh thoát một mạng, nhưng con cái cùng phu nhân lại bỏ mạng trong tay kẻ cướp, lão thần trung tâm vì nước, tại sao lại có kết cục như thế? Còn thỉnh bệ hạ vì lão thần làm chủ!"

Minh Tĩnh Hàm vỗ bàn, trực tiếp từ long ý đứng lên.

"Người đâu, phái người đi Minh Sơn, lập tức đem Ngụy Hiền mang về chỗ trảm."

Hần vẫn là không tin Hiền Hiền sẽ phái người đi sát Lý Thiên Niên, cho dù nàng thật sự phái người đi, vậy cũng là Lý Thiên Niên có lý do đáng chết.

Hần chỉ là cảm thấy, đây là lý do không thể tốt hơn lý, đem người hần muốn gặp lập tức mang về bên cạnh.

Thị vệ tuân lệnh đang muốn lui ra, hần lại nghĩ đến hiện tại đại diện tế thiên còn chưa kết thúc, lúc này nói không chừng Hiền Hiền không chịu trở về, vội

vàng lại bổ sung thêm một câu.

"Nếu Ngụy Hiền phản kháng, không tiếc hết thầy đại giới cũng muốn đem người hoàn chinh mang trở về."

Lấy bản lĩnh của Hiền Hiền bản lĩnh, nếu nàng là không nghĩ trở về, đám thị vệ này khẳng định phải thiệt hại hơn phân nửa.

Ngụy Hiền đi tế thiên mang đi hơn phân nửa thần thuộc, lưu thủ ở kinh những cái đó đều nhìn không được ngo ngoe rục rịch, Ngụy Hiền dám thay thiên tử tế thiên, lòng muông dạ thú đã rõ như ban ngày, nếu là bọn họ thừa cơ người không có kinh đô phụ tá bệ hạ đoạt lại triều chính, kia về sau đều có thể là trọng thần.

Chúng đại thần ở trong lòng cân nhắc mấy ngày, đang nghe thấy Hình bộ thượng thư vào cung mà bệ hạ lại tự mình tiếp kiến, sau khi gặp lập tức liền hạ chỉ trở nã Ngụy Hiền hồi cung, càng ngồi không được, vội vàng thay đổi quan phục đuổi vào cung.

Trong ngự thư phòng một đám la hét ầm ĩ, trên long ý bệ hạ không biết ở xuất thần nghĩ cái gì, phía dưới các đại thần mồm năm miệng mười mà bày ra Ngụy Hiền chứng cứ phạm tội, thế muốn bắt chuẩn thời cơ đem người đẩy vào chỗ chết.

Chính vào lúc đang la hét ầm ĩ, ngoài điện đột nhiên nổi lên động tĩnh lớn hơn, cơ trí Hi công công đi ra ngoài nhìn, mang về một tiểu thái giám đình bạt, trong tay còn nắm lệnh bài Tư Lễ Giám Ngụy công công đặc chế thân tín đeo bên eo.

"Thôi Du? Người là Thôi thế huynh gia trưởng tử Thôi Du?"

Dương đại học sĩ đứng một bên liếc mắt một cái liền nhận ra tiểu thái giám rất quen mắt kia, vài vị đại thần phản ứng lại nhìn kỹ, cũng nhận ra, Thôi đại công tử danh chấn kinh đô năm đó, là hoá trang, hay là đã đầu nhập làm thủ hạ của tên thái giám chết bầm kia?

"Không đúng, năm đó Thôi thế huynh bị chém đầu, Thôi gia những người khác đều bị lưu đầy, sao có thể còn có lưu tại kinh đô?"

"Thảo dân đích xác chưa từng lưu tại kinh đô."

Thôi Du dường như chưa thấy phản ứng của những người khác, lập tức hướng bệ hạ trên ngự tòa hành lễ.

"Thảo dân tới kinh đô, là vì tộc muội báo thù."

Hắn đem tầm mắt chuyển về phía Lý Thiên Niên một bên

"Lý đại nhân tại đây diễn một vở thật lớn đáng tiếc ngài lại đã quên danh sách lưu ra ngoài kia, lệnh phu nhân lên chào hàng dân nữ, lệnh công tử hảo sắc tàn hại mạng người, Lý đại nhân là quyết định chú ý không ai sẽ tìm người tính sổ sao?"

Chúng đại thần vây quanh một mảnh ồ lên.

"Bệ hạ."

Thôi Du lại đem tầm mắt quay lại trên ngự tòa.

"Thảo dân hôm nay tự tiện xông vào ngự thư phòng, chính là hy vọng bệ hạ có thể cho Hồ Châu đau thất thân nữ hai trăm hai mươi một hộ bá tánh làm chủ, ngày đó khi Lý đại nhân rời đi Hồ Châu, theo như lời rằng bá tánh đường ngõ đưa tiễn, kỳ thật chính là này đó năn nỉ hắn có thể phái người tìm về thiếu nữ bá tánh mất tích, mà Lý đại nhân vì chiến tích, mua được nhân viên đi theo, thượng tự sửa lại lý do thoái thác, nếu không phải tộc muội ở Lý phủ trong nhà thảo dân mất tích, tộc lão gửi gắm thảo dân tra rõ việc này, Lý đại nhân hành vi phạm tội đã có thể chìm trong bóng đêm."

Minh Tĩnh Hàm trầm ngâm.

"Cho nên, phía trước chuyện phái sơn tặc chặn giết Lý Thiên Niên, kỳ thật cũng là người làm?"

Thôi Du khom người nhận.

"Chỉ là thảo dân trong tay không có bất luận người nào để dùng, vì thế đem việc này báo cho Ngụy công công, cầu Ngụy công công ra mặt chu toàn."

"Tự mình nói vậy!"

Nhảy ra chính là Lý Thiên Niên.

"Bệ hạ, người này nhất định là bị Ngụy Hiền sai sử, cố ý bôi nhọ thần, năm đó Thôi gia chưa bị thôi di liên lụy, định là lên cùng Ngụy Hiền cầu kết....."

"Thảo dân cùng Ngụy công công không hề cầu kết."

Thôi Du giương giọng đánh gãy lời hắn nói.

"Chư vị nếu không tin, gia phụ có thể từ Tế Châu tới vì thảo dân làm chứng, bá tánh Tế Châu cùng Hồ Châu cũng có thể vì thảo dân làm chứng."

"Gia phụ?"

Dương đại học sĩ run run lên.

"Thôi thế huynh lại vẫn chưa chết?"

"Khiến dương đại học sĩ thất vọng rồi, gia phụ đích xác chưa chết."

Thôi Du nhìn nhìn chư vị đại thần biểu tình khác nhau, thật là có chút không biết nên khóc hay cười, hoá ra hẳn từng hưởng thụ cảm tử phồn hoa, bên trong lại ngấm bắt kham đo bản, có thể đem tội đẩy cho người khác, bản thân lại quang minh chính đại.

"Bệ hạ, không những gia phụ không có việc gì, liên hoàng tần Hoàng đại nhân cũng là không có việc gì, mà những cái đó cái gọi là kiến cấp Ngụy công công sinh, kỳ thật bên trong đều là dịch quán....."

Hắn chậm rãi đem bí mật nhiều năm cất giấu vạch trần, tựa như theo lời phụ thân, cho dù Ngụy công công banr thân không màng bêu danh, nhưng nên là của nàng, cũng tuyệt không thể bị một đám ăn thịt cướp đi.

Trong ngự thư phòng nhất thời không tiếng động, vài vị đại thần há miệng thờ đốc, rồi lại nói không ra lời, đang nghĩ ngợi tới hiện tại có thích hợp sửa miệng khen Ngụy Hiền một chút hay không, ngoài điện lại truyền đến âm ỉ, thị vệ trưởng buổi sáng lĩnh mệnh mà đi về mặt trắng xanh quỳ gối ở điện trước, tay nắm bội kiếm đều phát run.

"Bệ hạ, thần..... Thần mạng về thi thê Ngụy công công."

Trong điện nhảy mất đình trệ.

Vài vị đại thần bản năng nhìn biểu tình của bệ hạ, sau khi thoáng nhìn, gắt gao mà cúi đầu.

Minh Tĩnh Hàm không biết mình trở lại Trường Minh điện như thế nào, khi hắn nghe được câu nói kia liền hoàn toàn mất đi năng lực tư hỏi, chỉ có thể nghe thấy bên tai không ngừng mà có người nói chuyện.

"Thần tới Minh Sơn, vốn bị mấy cái cung nhân ngăn cản, nhưng sau khi truyền lời vào, Ngụy công công liền ra, là vài vị cung nhân hồng mắt đem nàng đỡ xuống xe ngựa, thần lúc ấy vẫn chưa nghĩ nhiều..... Một đường đi tới không nghe thấy trong xe ngựa có động tĩnh gì, thần nhớ tới bệ hạ phân phó, sai cho người nhanh lên đường, xe ngựa đi nhanh chút..... Bệ hạ, dưới chân có cầu thang, ngài cẩn thận chút..... lúc tới cửa cung muốn kiểm tra, mới phát hiện Ngụy công công đã, đã..... mấy cung nhân kiên trì cười ngựa đi theo xông tới liền khóc rống, nói là Ngụy công công đêm qua đã bị đâm, vốn dĩ thái y đều nói cứu không được, nhưng Ngụy công công vẫn tỉnh, nghe thấy lời truyền vào càng kiên trì muốn ra, nói là muốn gặp bệ hạ lần cuối..... Bọn họ ngăn cản ngăn không được, Ngụy công công lại nghiêm cấm bọn họ nói ra chuyện đêm qua, không yên tâm cũng chỉ có thể đi theo, ai ngờ..... Bọn họ còn nói, Ngụy công công từ năm ngoài thần thể liền ngày càng lụn bại, nhưng vẫn không chịu thỉnh thái y, hình như không muốn kinh động bệ hạ....."

Ai ngờ ngay cả nhìn mặt lần cuối cũng không được.

Là hắn bức tử Hiền Hiền, hắn vì mong muốn của bản thân, làm Hiền Hiền bị trọng thương chết trên đường về.

Hiền Hiền ở trên xe ngựa đã nghĩ gì? Có thể hay không cảm thấy hắn vẫn luôn chỉ biết tùy hứng càn quấy, chưa từng gánh trách nhiệm của một vị đế vương trách nhiệm? Hắn vẫn luôn dúi ý lại nàng, lại ngay cả thân thể của nàng càng ngày càng không tốt cũng không phát hiện, thậm chí còn cùng nàng giận dỗi, làm một đám người nhân cơ hội tìm nàng gây phiền toái..... Mà nàng cái gì đều không có nói, yên lặng mà vì hắn làm nhiều như vậy.

Không cần tin tưởng ta.

Hiền Hiền, người nói không cần tin tưởng người, thế nhưng là ý tứ này sao?

Ngụy Hiền xác chết vốn dĩ không nên mang tiến cung, nhưng thân phận của nàng rốt cuộc đặc thù, Trương Hi cắn răng một cái, sai người đem xác chết mang vào trong tiểu viện từ sau Trường Minh điện, đặt ở chính nàng trên giường.

Minh Tĩnh Hàm một đường từ trong sân đi qua, vây quanh ở ngoài phòng mấy cung nhân cung kính cúi người cùng hắn hành lễ, thanh âm nghẹn ngào đến quả thực không thể nghe, hắn ở trước cửa đẩy ra Trương Hi đỡ tay mình, một mình tiến lên đẩy ra cửa phiến.

Đều là thời gian cuối xuân, tâm tình lại hoàn toàn khác biệt.

Không còn có người có thể ở bên cạnh hắn, không còn có người phấn đấu quên mình mà tới cứu hắn, không còn có người có thể đứng bên hắn để hắn cảm thấy có thể dựa vào khi hắn thương tâm, rốt cuộc..... Không có Hiền Hiền.

Minh Tĩnh Hàm đột nhiên mềm chân, nguy hiểm suýt chút ngã nơi ngạch cửa thượng.

Phía sau liền thanh "Bệ hạ".

Toàn bộ đều không phải nàng.

Minh Tĩnh Hàm chống đỡ thân thể, trở tay đóng cửa lại, từng bước một mà đi qua.

Người nằm ở trên giường thực an tĩnh, đơn bạc đến cả tấm chăn bên mép giường cũng không có, nàng an an tĩnh tĩnh mà nằm ở nơi đó, không bao giờ sẽ cùng hắn nói chuyện, không bao giờ sẽ dùng ánh mắt ôn hòa bao dung nhìn hắn chăm chú.

Hiện tại thật sự chỉ còn chính hắn.

Minh Tĩnh Hàm ngồi ở mép giường, ngốc nghếch nhìn người trên giường, rốt cuộc chậm rãi nằm sang bên cạnh, xoay mình ôm người vào đến lòng, gất gao mà vùi mặt vào bên gáy lạnh băng của nàng.

"Hiền Hiền, ta sai rồi, thực xin lỗi, đừng dùng loại phương pháp này tới trừng phạt ta, cầu xin ngươi....."

"Ta không thích ngươi, ta cũng không hề nghĩ có thể lưu lại ngươi, ngươi tỉnh lại được không?"

"Hiền Hiền, cầu xin ngươi, cầu xin ngươi, ta....."

Giọng nói nghẹn ngào hoàn toàn ngăn chặn lời nói kế tiếp của hắn, nhưng người trong lòng ngực thờ ơ, không bao giờ có thể cảm nhận được hắn buồn hay vui, không bao giờ có thể trở thành người duy nhất cứu rỗi khi hắn khổ sở.

Hiền Hiền.

Minh Tĩnh Hàm không biết mình nằm bao lâu, thẳng đến nghe thấy thanh âm nhỏ vụn của Trương Hi ngoài cửa.

"Bệ hạ, bệ hạ, mới vừa có tiểu thái giám trở về từ Minh Sơn đưa nô tài một phong thư, là bút tích của Ngụy công công, viết là cho ngài, ngài muốn xem sao?"

Cửa đóng chặt mở ra, Trương Hi vui vẻ, đang muốn khuyên bệ hạ dùng chút đồ ăn, bệ hạ đã giật phong thư mỏng khỏi tay của hắn, lại đóng cửa lại lần nữa.

Đúng là chữ viết của Hiền Hiền.

Do dự một chút, Minh Tĩnh Hàm vẫn mở ra mảnh giấy mỏng kia.

Bệ hạ, thực xin lỗi vẫn để ngài xem được phong thư này. Nô tài vẫn còn nhớ rõ bệ hạ lúc mới gặp năm đó, tiểu Thái tử cài đóa hoa nhài trên trên đầu đi bắt bướm, lúc ấy nô tài đã nghĩ, nếu có thể may mắn tới bên cạnh hầu hạ bệ hạ, vậy đó nhất định là phúc phận lớn nhất của nô tài, đáng tiếc phúc phận này hiện tại xem ra có chút ngắn. Bệ hạ, cả đời phúc họa tương y, trời cao đã giáng họa cho bệ hạ đã quá nhiều quá nhiều, bệ hạ về sau nhất định sẽ dùng không hết phúc phận, nô tài.....

* Phúc họa tương y: trong họa có phúc.

Một tờ giấy viết thư ngắn ngủn, bút tích hỗn độn trần thuật cùng dính vào một chút vết máu, chứng minh được người viết thư hấp tấp.

Hiền Hiền nhất định là khi viết thư liền cảm giác được mình không còn nhiều thời gian, muốn viết cho hắn phong thư, mới viết được vài câu, lại vừa lúc gặp được người hầu phái đến, liền ngừng bút muốn trở về chính miện nói cho hắn.

Đáng tiếc rốt cuộc không có thể nói cho hắn.

Minh Tĩnh Hàm chính miết giấy viết thư muốn nhét trở lại đến phong thư, đột nhiên thấy bên trong phong thư vậy mà còn viết chữ.

—— khản cầu bệ hạ, vô luận đã biết chuyện gì, đều để nô tài lấy thân phụng gian thần Ngụy Hiền lưu lại trong sử sách.

Biết chuyện?

Những chuyện nàng làm cơ hồ có thể gánh được cả một thế hệ danh thần, nhưng nàng lại tình nguyện làm gian thần, buồn cười phía trước hắn còn dùng cái này tới dụ hoặc nàng.

Hiền Hiền, vô luận ngươi yêu cầu là cái gì, ta đều có thể đáp ứng, chính là ngươi đâu, ngươi liền đáp ứng quá chuyện của ta đều vi phạm.

Này không công bằng.

Ngoài cửa Trương Hi lại ở gõ cửa.

"Bệ hạ, thi thể Ngụy công công, nếu là không được làm lễ tang, sợ là....."

Hắn nhắc nhở tới lần thứ ba, cửa rốt cuộc được mở ra, bệ hạ đứng ở bên trong cánh cửa, khuôn mặt tiêu tụy, thanh âm khàn khàn.

"Áo liệm."

Một bên cung nữ lập tức cầm áo liệm liền tiến lên một bước, kết quả bệ hạ cầm khay trong tay nàng, lại lần nữa dứt khoát mà liền giữ cửa khóa lại, lưu

trừ ngoài cửa hai người hai mặt nhìn nhau.

Bệ hạ đây là, muốn đích thân thay quần áo cho Ngụy công công?

Bọn họ ở ngoài cửa ngốc lẳng, đột nhiên nghe thấy được bên trong cánh cửa vang lên tiếng đồ vật bị hất ngã, tiếp theo chính là một tiếng rống giận áp lực của bệ hạ, như là vết sẹo toàn thân trong nháy mắt toàn bộ bị vạch trần, miệng vết thương lại lần nữa máu tươi giàn giụa.

Sợ tới mức một đám người đều tiến đến trước cửa, liên thanh kêu bệ hạ.

Minh Tĩnh Hàm gắt gao nhìn chăm chăm trước mắt sự thật, bỏ mặc bên ngoài kêu la, hắt hất sâu vài hơi, giọng nói chất vấn vừa định buột miệng thốt ra, rồi lại ngăn không được cười ha ha, cười đến hắt rớt cuộc thờ không nổi.

Hiền Hiền lại là một nữ nhân.

Kia hắt sở hữu giấy giụa lại tính cái gì? Hắt thậm chí bởi vì chuyện này đem nàng càng đẩy càng xa, ngay cả việc bệnh tình của nàng càng thêm nghiêm trọng đều không nhận ra được, cho đến sinh tử cách xa nhau.

Hắt giấy giụa giống như là cái chề cười.

Không, hắt chính là cái chề cười.

Cho rằng người mình yêu nhất là không nên yêu, vì tôn nghiêm đế vương mà đau khổ giụa giụa, thậm chí ngay cả gặp mặt nhiều hơn cũng không dám, lại khi hoàn toàn mất đi cơ hội, phát hiện chuyện này cùng lắm là một mình hắt một mình vậy thú đầu đá.

Hắt rớt cuộc cười không nổi, nước mắt cơ hồ khó có thể ức chế mà tràn mi, trước mắt một mảnh mơ hồ, chỉ còn câu nói phía trước vẫn luôn văng vẳng bên tai.

"Nô tài đã nói rồi, bệ hạ không nên hoàn toàn tin tưởng ta."

《 Thái Minh Sử 》 viết: Minh Tông sáu tuổi, cha Bình Tông chết, kế đế vị, Ngụy Hiền chương Tử Lễ Giám, một mình nắm lấy đế quyền, tàn hại Bình Tông ấu tử, giam cầm Tử Lăng Tử Thái Hậu, sát thần thuộc giả chúng, lạm dụng Trung cung chi hình, lạm dụng chức tử với các nơi, Minh Tông đăng cơ mười năm, thay thiên tử tế thiên, trên đường bị ám sát, bị thương nặng không trị, đế dờ này quan cười to, ông tay áo toàn ướt.

Thần tử lấy sách này trình bệ hạ, để chú: Cực ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Phiên ngoại bệ hạ (1)

Bởi vì khi nàng trở về thân thể nháy mắt cũng lâm vào tử vong, cho nên ký ức lần này của Tĩnh Hào cũng không bị phụ trách, mà khi nàng từ khoang tỉnh lại, theo bản năng liền cự tuyệt kiến nghị tiêu trừ ký ức, chính mình trở về phòng nghỉ điều chỉnh.

Nàng nằm ở trên giường dùng cánh tay che lại đôi mắt, bên tai lại vẫn là vẫn luôn văng vẳng lời nói cuối cùng của Minh Tĩnh Hàm.

"Hiền Hiền, ngươi đang tức giận ta gần đây đối với ngươi không tốt đúng không? Ta sau này không bao giờ như vậy nữa, ngươi không cần làm ta sợ được không? Về sau ta đều chống lưng cho ngươi chống lưng, không bao giờ để ngươi nhìn sắc mặt nữa."

"Hiền Hiền, ta có thể coi như hết thấy đều chưa từng phát sinh, ta có thể nghe lời ngươi nó giống hắt nghe hoàng tử mẫu nói, ngươi trở về được không?"

Đại hải tử kia là nàng một tay hộ, nàng nhìn hắt trưởng thành từng bước một, đã từng để ý đến mức chỉ có thể ngủ bên chân hắt, phòng bị tùy thời sẽ xuất hiện sát thủ, mà khi rời đi, hắt bên người đã không còn uy hiếp, có thể trở thành minh quân lưu danh thiên cổ.

Nàng vốn dĩ cho rằng ít nhất còn có thể gặp mặt lần, đáng tiếc.....

Còn chưa nghĩ xong, máy truyền tin đột nhiên truyền đến thanh âm vội vàng của trợ thủ.

"Khu trường, lại ra vấn đề, lịch sử quỹ đạo khu j14 lại đã xảy ra chệch đi....."

Tĩnh Hào lập tức từ trên giường ngồi dậy, dò hỏi người bên kia, một bên thì đi tới trung tâm khống chế, j14 là thế giới nàng vừa trở về, trong khoảng thời gian ngắn như vậy ra vấn đề, chỉ có thể là Minh Tĩnh Hàm xảy ra vấn đề.

"Lần này xảy ra vẫn là vấn đề lớn, ở Minh triều, trong thời kỳ Minh Tông chấp chính vốn dĩ nên là chính trị một mảnh thanh minh, kinh tế phồn vinh, dân

cư nhanh chóng tăng trưởng, nhưng hiện tại, chẳng những chính trị huy bỏ thể chế mọi người mới tuyển, dân cư càng lâm vào đình trệ kỷ, tỉ lệ tử vong vượt quá tỉ lệ sinh đẻ, cứ tiếp tục như vậy, sau khi trai thanh tráng niên thời kỳ đó già đi, toàn bộ xã hội đều sẽ tê liệt."

Tĩnh Hào tới phòng chỉ huy, mắt nhìn số liệu thu thập được trên màn hình, mày chậm rãi nhăn chặt.

"Còn gì nữa?"

"Còn có."

Trợ thủ liếc nhìn về mặt của nàng, hạ thấp âm lượng.

"Minh Tông đột nhiên tăng thuế gấp hai, lao dịch cũng không ngừng gia tăng, trước cửa nhà môn cơ hồ đều có ghi lại bình dân tới kêu oan."

Cùng 《 Thái Minh Sử 》 ban đầu ghi lại hoàn toàn đi ngược lại.

Tĩnh Hào tháo xuống bao tay vững vàng mà nện vào bức họa Minh Tông trên trên màn hình, trong thanh âm tức giận đều không lẫn át được.

"Chuẩn bị một chút, lại đưa ta qua đó một lần nữa."

Khải hiện năm thứ năm.

Trương Hi đứng trước Sùng Minh điện nhìn nhìn bầu trời ngoài cung, sâu kín thờ dài, đồ đệ đi theo một bên lập tức cơ linh đi lên, rót một chén trà nóng.

"Sư phó đang phiền não chuyện gì, nói ra đồ đệ giúp sư phó xả giận."

"Còn có đồ đệ có thể cho sư phó hết giận?"

Trương Hi tà nhìn đồ đệ nhà mình, rốt cuộc vẫn là lần nữa sâu kín mà thờ dài, này trong cung bí mật quá nhiều, kiêng kỵ quá nhiều, ngay cả hoài niệm cổ nhân đều chịu hạn chế, hần hần a hần, mỗi ngày thấy bệ hạ hăm trong đó vô pháp tự kèm chế, rồi lại không một người dám đi lên nói thật, hần đến tâm can thì các nơi đều đau.

"Lúc trước trong cung không phải như vậy."

Hần nhìn trời xanh, rốt cuộc vẫn nhìn không được.

"Bệ hạ phía trước cũng không phải như vậy, nếu không phải có niệm tưởng chống đỡ, không biết cuộc sống ngày đêm khó an, làm thế nào qua được, nếu là vị kia còn ở đây, chính là tới lộ ra cái mặt, cũng so với chúng ta khuyên trên dưới một trăm câu còn phải có tác dụng."

Hần đến thuận một bên không dám nói tiếp, hần dĩ nhiên biết vị mà sư phó kia là ai, lễ tang năm Sùng An thứ mười kia, cung nhân tang lễ đều bị kêu ở ngoài cửa chờ, hần lúc ấy được ở bên trong cánh cửa, đầu không nâng một chút, nhưng lại xem rõ hết thấy.

Vị kia đang muốn đắp lên quan suân, bệ hạ liền đi qua gắt gao giữ lại, rõ ràng trên mặt còn mang theo nụ cười, kia nước mắt lại không ngừng tuôn rơi, cuối cùng sai người đem thi thể vị kia đi thiêu, đặt ở Sùng Minh điện, cung nhân vẩy nước quét nhà cung nhân cũng không dám đụng phải một chút, mặt trên lại không có một hạt bụi.

Nhìn lại này niên hiệu này, có vài vị bệ hạ là thay đổi niên hiệu.

Cố tình vị này liền dám.

Trương Hi lại thờ dài, rốt cuộc vẫn là có chút không đành lòng, sai người đem đồ ăn lạnh mang đi xuống đổi mới, một lần nữa đi vào khuyên bệ hạ.

Người trên ngự tòa người lại phê tấu chương, hần giống như không nghe thấy hần nói.

Trương Hi cắn chặt răng, liều mạng cho dù trên đầu có sọc lớn cũng không thể để bệ hạ lại chà đạp long thể như vậy nữa.

"Bệ hạ, ngài cho dù không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ đến Ngụy công công, nàng nếu biết bệ hạ hiện giờ đối đãi bản thân như vậy, trong lòng chỉ sợ còn không đành lòng hơn cả nô tài."

Bạo nộ trong dự đoán không đánh úp lại, ngự thư phòng lớn như vậy lại một mảnh yên tĩnh.

Cũng may cũng không nghe thấy tiếng bệ hạ phê tấu chương.

"Nàng không đành lòng, nàng người đều không còn nữa, lại có cái gì không đành lòng."

Minh Tĩnh Hàm thả bút trên tay xuống, theo bản năng dùng ngón cái chậm rãi xoa túi thom bên hông, túi thom cũ xưa có vài chỗ đã bung chỉ, một tia đứt, như chia lìa.

"Trăm điều đã làm nhiều như vậy, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là không có tới tìm trăm, có thể thấy được nàng không đem ta để trong lòng một chút, lại như

thế nào sẽ không đành lòng."

Lời hấn vừa nói ra, ngoài điện có người đã bước nhanh khom người vào, ở trước ngự tòa cúi người quỳ xuống.

"Bẩm bệ hạ, Thục phi nương nương nói nghe nói bệ hạ gần nhất muốn ăn không phẩn chán, cố ý làm tố gà tới cho bệ hạ ăn."

Bệ hạ không hề trả lời.

Tên thái giám vừa tới, âm thầm cấu giận chính mình như thế nào lại ham chút lợi từ Thục phi nương nương, tự tiện đáp ứng thay nàng tiến vào bẩm báo, nhưng Thục phi khi đó biểu tình quá mức chắc chắn, hấn nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, gật đầu liền đồng ý, vạn nhất bệ hạ muốn trị tội.....

Hấn cẩn thận ngẩng đầu liếc mắt, lại thấy bệ hạ ngơ ngác mà nhìn người ngoài điện, hoàn toàn không có phản ứng.

Minh Tĩnh Hàm hoàn toàn ngốc lãng nhìn về phía ngoài điện, sân điện ngoài điện bắt đầu nhuộm sắc trời tối tăm, hấn thậm chí cho rằng mình đã tưởng niệm quá mức nên xuất hiện ảo giác.

Hấn vậy mà, thấy Hiền Hiền.

Không, đó cũng không phải Hiền Hiền, Hiền Hiền đã bị hấn đốt thành tro, vĩnh viễn viễn làm bạn bên người hấn.

Nhưng tâm lý mặc danh có một thanh âm nói cho hấn, đó chính là Hiền Hiền, chính là hấn vẫn luôn chờ, vẫn luôn nghĩ, thậm chí đều đã không thể kiên trì chờ đợi Hiền Hiền thêm nữa.

Đúng rồi, Hiền Hiền là người trời cao phái tới, là tiên nhân phù hộ trời đất hưng thịnh, nàng tùy thời có thể xuất hiện, cũng tùy thời sẽ rời đi. Tên đạo nhân kia nói không sai, chỉ cần xả tắc xảy ra vấn đề, trong vòng năm năm vị tiên nhân kia nhất định sẽ lại hiện thân lần nữa.

Hấn đợi năm năm ba tháng bảy ngày, rốt cuộc chờ được nàng.

Minh Tĩnh Hàm thẳng tắp đứng lên, bước chân không ngừng nhanh hơn, cuối cùng giống như chạy đem mỹ nhân điện trước ôm vào trong ngực, đôi tay sau lưng gắt gao buộc chặt, hấn không thể trực tiếp đem người khảm vào trong ngực.

Không ngừng chìm đắm trong bi thương, chỉ có thể tuyệt vọng chờ đợi, tất cả mọi thứ vào lúc này đều mất đi tất yếu trần thuật, hấn chỉ có sức lực đem người gắt gao mà ôm vào trong ngực, không ngừng mà kêu tên nàng bên tai nàng.

"Hiền Hiền, Hiền Hiền, Hiền Hiền....."

Ta rất nhớ ngươi.

Rốt cuộc đem nàng trở về.

Tĩnh Hào bị hấn gắt gao ôm trong ngực, thiếu chút nữa thở không được, nàng nhin vài giây, rốt cuộc vẫn là vì không khí mà gãy giữa, kết quả người ôm nàng lại lần nữa buộc chặt cánh tay, ngay cả giọng nói đều kinh hoảng thất thố.

"Hiền Hiền đừng đi, ta không bao giờ làm chuyện làm nàng không cao hứng nữa, nàng đừng đi, đừng rời khỏi ta, ta cái gì đều không nghĩ, cái gì đều không nghĩ."

Hấn câu cuối cùng lặp đi lặp lại, giống như đang tự thuyết phục bản thân.

Tĩnh Hào dùng một chút, rốt cuộc vẫn duỗi tay ôm vòng người đang liều mạng ôm nàng, tận lực khiến cho người đang run rẩy một chút cảm giác an toàn.

Đôi tay vòng một vòng, con tức lúc này nàng đã trừ khử đi lại lần nữa bùng ra, tức giận đến mức hung hăng dùng tay đập xuống hấn sống lưng gầy trơ của hấn, tám lưng gầy cộm xương lên tay nàng, đâm xuống đều vào xương cốt cứng rắn.

Cơm canh năm tùy thời khả năng sẽ có người hạ độc nàng cũng chưa đem tiểu đậu đính đỏi thành như vậy!

"Minh Tĩnh Hàm."

Nàng vừa gắt vừa đẩy ra người đang ôm chặt nàng người, nhìn khuôn mặt gầy đến dơ xương hấn đến độ muốn túm tóc hấn.

"Người chăm sóc bản thân như vậy sao?!"

Nàng đưa mắt nhìn đồ ăn mới thay trong điện còn toả nhiệt, lại nghĩ đến lời đồn đãi mới nghe hôm nay khi mới tỉnh, tức giận đến trước mắt đều tối sầm.

"Bỏ cơm thức đêm, thói quen đó của ngươi là ai dạy? Dem mình biến thành cái dạng này, ngươi cho rằng năm đó ta che chở ngươi rất dễ dàng có phải không? Để bây giờ ngươi đập hư bản thân như vậy?"

Nàng còn chưa nói xong, liền lại lần nữa bị ôm vào trong lòng, tiếng thở dài mang theo thỏa mãn cùng cảm khái tiếng vang lên bên tai, giọng điệu có thể xem là của nam nhân ám ảnh, còn hơi nghẹn ngào.

"Thực xin lỗi, nếu lại làm Hiền Hiền đau lòng, ta về sau sẽ không bao giờ như vậy."

Tĩnh Hào trầm mặc trong chớp mắt, vẫn là đẩy người ôm nàng ra, lại tùy ý tay hấn thuận thế nắm nàng, mang theo độ ấm quen thuộc đem tay nàng găt gao giam cầm bên trong.

"Đều như vậy người còn dám nói cái gì về sau, hiện tại đi ăn cơm trước."

Minh Tĩnh Hàm nắm chặt tay nàng, đi theo bước chân nàng rào bước tiến lên đại điện, mỉm cười gật đầu đáp ứng.

"Được."

Tĩnh Hào quay đầu lại nhìn, hoảng hốt như nhìn thấy tiểu hài tử năm đó suýt chút nữa chết trong âm mưu của phụ hoàng, toàn tâm toàn ý mà ý lại nàng vô luận chuyện gì đều yêu cầu nàng làm bạn cùng trợ giúp, nàng không tự giác liền một lần nữa bắt đầu niệm kinh.

"Cơm nước xong đi tắm bộ, không cần cả ngày ngồi trong đại điện."

"Tắm bộ xong trở về đi tắm, sai cung nhân bỏ thêm chút thảo dược ninh tâm an thần vào nước nóng tắm."

"Tắm gội xong rồi thì đi nghỉ ngơi, ngủ không được cũng phải nhắm mắt lại nằm....."

Minh Tĩnh Hàm vẫn luôn nghiêm túc nghe nàng một mình niệm kinh, trong phút chốc liền cảm giác bản thân khổ sở hít thở trong địa phương gió lạnh lại tìm về độ ấm, trái tim bang bang mà nhảy lên.

Hắn nắm tay thật chặt, ánh mắt luyến tiếc không may dời khỏi nàng, đột nhiên liền mở miệng hỏi một câu.

"Vậy Hiền Hiền sẽ ở bên ta sao?"

Tĩnh Hào quay đầu lại nhìn hắn, đôi con ngươi trong sáng quen thuộc trên mặt che dấu không được tình yêu sâu đậm, nàng chấp hành quá nhiều nhiệm vụ, sao có thể không phát hiện được tình cảm của thiếu niên lúc ấy, cho dù lúc trước bởi vì thói quen nhiều năm ở chung quen vẫn luôn không dựa theo phương hướng này tưởng tượng, nhưng cuối cùng sau khi hắn đã xác định là nàng hạ được còn thỏa hiệp cùng cầu xin như vậy, nàng lại sao có thể vẫn là đoán không ra.

Chuyện tình cảm giấy bút quá mức làm bản, nàng vốn là muốn trở về gặp hắn lần cuối.

Chẳng sợ giữa Ngụy Hiền và hắn tất cả đều không có khả năng.

Nàng vẫn luôn muốn làm cho tiểu đệ đầu đình kia vĩnh viễn an bình cùng vui sướng, nếu những chuyện đó đều phải đến từ tình yêu của nàng, vậy sau này không cần lại luôn bận tâm khắp mọi nơi, nàng cũng có thể dùng tư thái thật tình nhất cho hắn.

"Ta đương nhiên sẽ ở bên cạnh chàng."

Nàng lại lần nữa cho người đang rằng một viên thuốc an thần.

"Ta trở về chính là vì ở bên cạnh chàng."

《 Thái Minh Sử 》 rất ít đề cập đến hậu cung của quân vương, chỉ giống Thái Hậu trước tay cầm triều chính mới có thể ở bên trên được đề cập đến, chỉ cần nàng hành sự không xuất sắc, cuối cùng lưu lại cũng chỉ sẽ là con số ít ỏi.

Chỉ cần Minh Tông anh minh thần võ như cũ.

Minh Tĩnh Hàm há miệng, nhận đôi đũa nàng đưa, dùng sức ăn phồng một miếng cơm, ngữ điệu

hàm hồ vui sướng đến quá mức rõ ràng.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phiên ngoại bộ hạ (2)

Còn đang ăn bữa tối, bên ngoài sấm chớp ầm ầm nổi lên mưa to, Minh Tĩnh Hàm hướng mắt nhìn ra ngoài, biểu tình có chút cô đơn, ngữ điệu lại ảm ảm

hưng phấn.

"Trời mưa, lát nữa không thể đi ra ngoài tắm bộ."

Hắn hiện tại một chút đều không nghĩ đem Hiền Hiền đưa ra bên ngoài.

Hiền Hiền đến quá mức thần kỳ, tựa hồ tùy lúc đều sẽ lại rời đi lần nữa.

Hơn nữa hắn càng sợ đây chỉ là một giấc mộng, bước ra cửa điện, hắn liền sẽ tỉnh lại từ trong mộng.

Tĩnh Hào ngừng tay còn muốn hạ đĩa của hắn, ý bảo chờ các cung nhân bên cạnh đem đồ ăn thu đi.

"Vậy ở trong điện đi hai vòng, chẳng đột nhiên ăn thêm vài thứ, vẫn phải tiêu hóa một chút."

Nàng mới vừa đứng dậy vừa động, Minh Tĩnh Hàm liền đứng lên bắt được tay nàng, trên mặt hoảng loạn chột lóe.

Tĩnh Hào vừa định nói chuyện, người lôi kéo nàng đã ra về trấn định dời đi tầm mắt, nhìn về phía một cái bình men sứ trong điện rơi xuống đất, cố gắng làm một cái mặt tươi cười.

"Chúng ta phải đi vài vòng?"

Tĩnh Hào bị ấn ngồi xuống long sàng thượng, người bên cạnh đôi vôi vàng quét thư từ kệ sách xuống dưới, trung gian thậm chí đến lấy một quyển tấu chương màu vàng, nàng mới vừa chọn một quyển mở ra hai trang, người phía trước bị nàng thúc giục đi tắm gội liền quay nhanh trở về, trên vai còn ướt, Áo vàng bên trong ướt sũng.

Nàng đứng dậy sai cung nhân đi cầm khăn vải, lau cho hắn.

"Sau vào thu, người lại để đầu tóc như vậy như vậy đi tới đi lui, là ngại thân thể của mình bây giờ tốt quá?"

Minh Tĩnh Hàm đối với động tác của nàng không chút phản kháng nào, ngược lại rất hưởng thụ mở to mắt nhìn nàng, ý lại tín nhiệm vẫn như ngày xưa, ướt đầm dề còn mang theo hơi nước.

"Dù sao có Hiền Hiền ở đây."

Cho đến khi xác định tóc đã khô, Tĩnh Hào từ đem khăn vải ném sang một bên, chỉ huy người chỉ biết ngây ngô cười.

"Nằm xuống, nhắm mắt ngủ."

Người bị chỉ huy nghe lời ngồi xuống giường, lại trên long sàng rộng lớn thượng chỉ chiếm sườn ngoài, cặp con người xinh đẹp kia vẫn không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm nàng, ý đồ không tiếng động mà lôi ra một đám sợi chỉ tới gắt gao đem người trói chặt

"Hiền Hiền có thể ngủ với ta không?"

Lời vừa ra khỏi miệng hắn lại có chút hối hận, mỗi lần đều như thế này, rõ ràng đã lớn tuổi, rõ ràng đã có thể ứng đối với các vấn đề, nhưng chỉ cần gặp Hiền Hiền, hắn lập tức liền sẽ biến thành hài tử chỉ biết túm góc áo nàng đòi an ủi, hoàn toàn liền không giống một nam nhân đã trưởng thành.

Tuy rằng hắn không dám nghĩ tiếp, nhưng chung quy không nghĩ trong lòng nàng hắn chỉ là một cái hài tử.

Đang nghĩ ngợi xem nên nói cái gì để vẫn hồi hình tượng lại lưu lại người, một đôi tay đã ấn trên vai hắn đem hắn ấn lại trên giường, đồng thời một thân thể mềm ấm lướt qua hắn, ngủ bên sườn giường, thuận tiện dùng tay che đậy tầm mắt hắn.

"Được, hiện tại nhắm mắt, ngủ."

Hắn kinh ngạc chớp chớp mắt, lông mi dài quét vào lòng bàn tay, Tĩnh Hào rốt cuộc nhẹn không được dời tay đi, cùng quay đầu ra nhìn người đối diện.

Minh Tĩnh Hàm không tự giác liền nắm chặt tay, cảm giác được trong lòng bàn tay ướt mồ hôi, Hiền Hiền đàn nằm bên cạnh hắn, chỉ cần hắn động một cái, duỗi tay là có thể đem người ôm vào trong lòng.

Có thể đem Hiền Hiền ôm vào trong lòng.

Hắn không tự giác nuốt nước miếng.

"Hiền Hiền."

Rốt cuộc áp không được cảm xúc, hắn chậm rãi giật giật, duỗi tay muốn đem người ôm vào lòng, một bên cẩn thận quan sát đến biểu tình của nàng.

"Ta chỉ là ôm một chút, ôm một chút."

Tĩnh Hào trầm mặc kệ động tác của hắn, rót cuộc ôm người vào lòng lại có chút ảo não: Tại sao hắn lại nói muốn cùng Hiền Hiền chỉ là ôm một chút, rõ ràng ôm liền không muốn tách ra.

Cuối cùng, đem hành động của Hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ giải thích một chút, chỉ cần hắn kiên trì bất động, vậy có thể vẫn luôn ôm nàng.

Ôm Hiền Hiền, vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ động đây.

Bị hắn ôm vào trong ngực liền càng có thể cảm giác được hắn mảnh khảnh, Tĩnh Hào duỗi tay sờ soạng cánh tay hắn, một cây xương cốt cứng như đá, bên trên chỉ phủ một tầng da, nhìn có chút thâm người, mà trong cặp mắt xinh đẹp kia còn pha lẫn không ít tơ máu, trước mắt một mảnh tối đen.

Trong nháy mắt, chớp chớp đã rút nước mắt.

Quen biết mười mấy năm, Minh Tĩnh Hàm chưa bao giờ gặp qua Hiền Hiền rút nước mắt trước mặt hắn, cho dù lúc trước bị tiên đế tìm có đánh chết, sau này nàng tỉnh lại cũng chỉ là an ủi hắn, tay run rẩy tự viết phương thuốc, chưa bao giờ có một câu oán hận, cũng chưa từng chảy quá một giọt nước mắt.

Mà hiện tại, hắn làm Hiền Hiền khóc.

Minh Tĩnh Hàm kinh hoàng thất thố mà duỗi tay lau nước mắt trên mặt nàng, trong giọng nói tràn đầy ảo não.

"Hiền Hiền, đây là do khoảng thời gian trước Minh Hà vỡ đê, một đồng sự vụ lớn không lo hết, chỉ cần mấy ngày nay ta ăn nhiều một chút, lại nghỉ ngơi thật tốt, lập tức liền sẽ ra thịt."

Ngữ điệu của hắn càng thêm hoảng loạn, nhìn chăm chăm cánh tay hận không thể lập tức mọc ra thịt.

Tĩnh Hào cũng là do cảm xúc mất khống chế trong khoảnh khắc, sau khi ý thức lập tức liền bình phục lại, nhớ tới nguyên nhân mình trở về.

"Chàng ngày ngày chính sự vội vàng, vậy sao lại đột nhiên chợt giảm? Còn có phía trước tuyển chọn một ít chế độ, vì cái gì lại bị hủy bỏ? Hơn nữa người còn tăng thêm thuế má, nháo đến các nơi oán khí không ngừng, lực của Minh quốc lực so với lúc Bình Tông cảm quyền đều không bằng."

Cho dù hắn không phải Minh Tông anh minh thần võ, riêng là lúc trước nàng ngầm bố trí những cái đó, vài năm sau xây dựng ra một thịnh thế chi cảnh cũng không khác biệt lắm, không có khả năng không tiến phần lui.

Vấn đề của nàng vừa ra khỏi miệng, Minh Tĩnh Hàm cả người nháy mắt cứng đờ, bàn tay nắm chặt thành quyền, đè nén xuống chất vấn trong lòng muốn dâng lên mà ra.

Nàng quả nhiên là vì giang sơn xã tắc mà trở về, mười mấy năm tình nghĩa, ở trong lòng nàng còn so ra kém giang sơn xã tắc.

Minh Tĩnh Hàm gắt gao nắm chặt tay, rốt cuộc là luyến tiếc người trong lòng thật vất vả mới nhìn thấy phát hỏa, hy vọng ít ỏi chờ đợi đã sớm đang không ngừng ăn mòn cực hạn cảm xúc, ủa mình, nếu ngay cả thời gian và tưởng niệm đều không thể làm hắn tuyệt vọng hoàn toàn trở thành cái xác không hồn, vậy hiện thực được như ước nguyện càng có thể làm hắn ngăn chặn các ý tưởng bất hòa.

Hắn không thể làm Hiền Hiền biết hắn đã sớm điên cuồng, càng không thể để cho nàng biết đây là một canh bạc khổng lồ hắn vì bức nàng trở về.

Đánh bạc giang sơn xã tắc, đánh bạc trăm năm cơ nghiệp, chỉ vì nàng có thể trở về.

Hắn nhắm mắt, ngăn chặn cay chất nơi đáy mắt.

"Ừ, những chuyện đó ta đã giải quyết, rất nhanh sẽ thấy được kết quả."

Tĩnh Hào cũng không buộc hắn quá mức, rốt cuộc kinh tế dân cư, những chuyện này đều không phải một sớm một chiều là có thể thấy thành quả, nàng ở dùng khuỷu tay xoay người, nhìn trên hoa văn long trướng trên đỉnh đầu thay đổi, khó tránh khỏi lại có chút cảm khái.

"Ta rời đi cùng lắm mới 5 năm, vậy mà trong cung thay đổi rất nhiều, ngày mai cũng nên đi xem"

Hắn nắm chặt lấy tay nàng.

Minh Tĩnh Hàm đón tầm mắt của nàng cố xả ra một khuôn mặt tươi cười.

"Hiền Hiền muốn đi xem cũng đúng, chờ ta thượng xong triều trở về sẽ cùng nàng đi, hiện tại trong triều sự thiếu, lâm triều rất nhanh là xong....."

"Ta không đi xem"

Tĩnh Hào quay người lại ôm lấy eo hắn, cả người nằm trọn trong ngực hắn, ánh mắt đã từng quen thuộc nhất mang theo ôn hòa bao dung tựa như đem hắn hoà vào trong suối nước nóng ấm áp, khắp người không một chỗ không thoải mái.

"Ta ở Trường Minh điện chờ người trở về."

Ta chờ người trở về.

Minh Tịnh Hàm trước nay không dám nghĩ tới ngày tháng có thể trải qua như vậy, không phải nhìn đồng hồ cát, không có một môi áp lực, ngày tháng tốt đẹp nhất giống như dòng nước trường lưu, uốn lượn monoton da nẻ nội tâm đã sớm khô cạn của mình, nháy mắt chạm nhau liền khó nhận mà sinh cơ bùng bùng.

Hắn tầm mắt không tự giác chuyển từ tẩu đi, chuyển hướng đuổi cánh tay đến một chỗ, Hiền Hiền đang ngồi nơi đó, hơi hơi cau mày ở trên một cái túi tiền, màu vàng, màu sắc chỉ thuộc về hắn.

Chuyện này cũng lắm chính là bởi vì lúc trước hắn thuận miệng nói ra câu, nói muốn cái túi tiền mới.

Hắn cẩn thận mà đánh giá nàng, nỗ lực làm ánh mắt của mình ôn hoà để không tạo thành quá nhiều, che dấu vui sướng trong lòng mãnh liệt mệnh mong đến ngập đầu.

Chính là Hiền Hiền, Hiền Hiền đã trở lại.

Chỉ có nàng mới có thể khi nghiêm túc không tự giác mà cau mày, chỉ có nàng mới có thể đem lời nói thuận miệng lời nói của hắn đều để trong lòng, cũng chỉ có nàng, là người gần bên người hắn, để khi hắn yêu cầu khi có thể ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, liền sẽ cảm thấy trong lòng mềm mại đến có thể bay lượn.

"Bệ hạ, mực nước của ngài đều nhỏ trên tẩu chương kia."

Minh Tịnh Hàm ngốc lăng nhìn, mãi cho đến khi Tĩnh Hào bắt đầu đi mà đuổi tay lại đây cầm lấy bút trong tay hắn đi, mới phản ứng lại ý tứ câu nói kia, hắn tùy tay liền đem tẩu chương đã làm rơi kia khấp lại phóng qua một bên, đem bàn tay Tĩnh Hào sắp thu hồi đi cầm ở trong tay, chậm rãi vuốt ve.

"Hiền Hiền, người muốn nghỉ ngơi một chút sao?"

Nếu lần trước hắn hỏi như vậy, Tĩnh Hào có lẽ còn sẽ gạt đầu, nhưng sau khi biết người nào đó cái gọi là nghỉ ngơi chính là cùng ôm nhau, nàng thật sự rất khó lại đem cái này định nghĩa là nghỉ ngơi, đang muốn lắc đầu phủ quyết, miệng vết thương ở ngón trở bị đâm kim đột nhiên bị ấn vào, một giọt bọt nước mướt mà ngưng kết ra tới.

Minh Tịnh Hàm hiển nhiên cũng cảm nhận được xúc cảm bất đồng, hắn cúi đầu nhìn một hồi, không biết là nghĩ tới cái gì, hầu kết rõ ràng di động lên xuống tới, rút đi tơ máu trong mắt, giấy giữa mấy phen, rốt cuộc cúi đầu đem ngón tay dính máu kia vào miệng liếm.

"Hiền Hiền, ta tuyệt đối không thể lại nhìn người chịu một chút thương tổn, cho dù là vì ta cũng không thể."

Ngày gần đây thượng triều, nhóm quần thần đều cảm nhận được tâm tình bệ hạ tốt, lại nghĩ đến tin tức truyền ra trong cung nói gần nhất Thực phi nương nương cư nhiên đều qua đêm ở Trường Minh điện, lập tức đột nhiên nhanh trí nháy mắt đã hiểu.

Bệ hạ, cuối cùng là hiểu một chút tư vị trong đó.

Bất quá vì sao lại lựa chọn Thực phi?

Thực phi phân vị này, vẫn là xem ở nhà mẹ đẻ Thực phi cha mẹ đều ở vì nước hy sinh thân mình trên sa trường, nàng cơ thể lại yếu, ít sức chiến đấu, mới trong miệng bệ hạ khi sai người tiến cung sắc phong, các vị đại thần có thể đạt thành chung nhận thức, vì chính là giúp nhà mình nữ nhi chiếm một danh ngạch địa vị cao, giảm bớt địch nhân ngày sau.

Nhưng tình hình ngày nghịch chuyển đến lợi hại a.

Đại thần tẩu phân tâm nghĩ chuyện khác, ngữ điệu càng ngày càng chậm, tòa thượng bệ hạ rốt cuộc nhận không được bụng chung trà ném ở bên chân hắn, tỏ vẻ chính mình không hề kiên nhẫn.

Tĩnh Hào khi Minh Tịnh Hàm đứng dậy đã tỉnh, nghe giọng nói người đi đến trước ngoài tay chân nhẹ nhàng mà dẫn dắt cung nhân rời đi, nàng cũng liền nhận ý tốt nằm trên đệm giường mềm mại, khép mắt tiếp tục ngủ nướng.

Nhưng rốt cuộc không thể như nguyện, một cái cung nhân khi Minh Tịnh Hàm đi rồi liền cúi đầu bước nhanh tiến vào, đứng ở ngoài trước ngoài hơi để ra âm lượng.

"Nương nương, Thái Hậu nương nương cho mời, nói cố nhân gặp lại, há có thể không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Phiên ngoại bộ hạ (3)

Tĩnh Hào khi bước vào Từ An Cung đã dùng khước mắt đánh giá cung điện trước mắt, lúc nàng rời đi là lúc, nơi này đã hầu như thành một tòa lãnh cung, mà mới có 5 năm, cung nhân lui tới, y hương tóc mây, hoàn toàn là mẹ đẻ để vương tôn quý phồn hoa.

Nàng mới vừa bước lên một bước cầu thang, trước mắt liền xuất hiện một mặt góc áo, tà váy đỏ nhạt la cầm dệt thêu mây, thướt được màu tím sinh động như thật.

"Thực phi muội muội thật đúng là quý nhân a, ngày thường thỉnh người cũng thỉnh không tới, gặp được bốn cung cũng không hành lễ. Thì ra thật là bé gái mồ côi, gia giáo thiếu?"

Tĩnh Hào ngẩng đầu nhìn, cung nhân bên cạnh nhìn thấy biểu tình của nàng, tiến lên một bước nhắc nhở.

"Vị này chính là Hiền phi nương nương, hữu tướng đích ấu nữ."

Hiền phi hiển nhiên cũng nghe thấy, hừ lạnh một tiếng, cảm hơi hơi ngẩng lên, tất cả đều là kiêu căng.

"Nguyên lai muội muội còn có mặt vụng về, thật là ta đánh giá cao người."

"Đánh giá cao hay không còn chưa có thể kết luận."

Tĩnh Hào vòng qua nàng đi lên vài bước bậc thang, một chúng cung nhân phía sau đi theo đã sớm tiến lên ý muốn ngăn trở người cách ngoài màn che.

"Ăn tổ chề, bộ hạ lập phi, tất là đến hành phong phi đại điển, chiêu cáo thiên hạ, ít nhất cũng đến có một đạo thánh chỉ, nhưng người chỉ xưng là Hiền phi, tựa hồ cũng không có thuws hạng gì."

Hiền phi tức trắng mặt, năm đó bọn họ có thể tiến cung, tất cả đều là nhân bộ hạ lúc ấy tâm như tro tàn, không hề để ý hậu cung người nào vào, chứ vị đại thần lên tính toán, tìm Thái Hậu định phân vị rồi đón người, sau khi tiến cung lại chưa từng có một đạo thánh chỉ, thậm chí ngay cả thị tẩm cũng chưa từng có.

Cổ tình baay giờ lại có người có thể suốt đêm túc trực ở Trường Minh điện, hơn nữa cung nhân mua được tin nói cũng là bộ hạ đối nàng tốt bao nhiêu, quả thực chính ngay trong mắt cũng không được sai một chút.

Nàng dựa vào cái gì!

Trong lòng quả thực ngập trời ghen ghét, Hiền phi cắn răng xoay người trừng mắt nhìn người đứng trước cửa điện, cười lạnh phản kích.

"Người dám nói chắc chắn đến thế, hay là người đã có thánh chỉ?"

Cùng lắm là tám lạng nửa cân, ai có thể giấu cọt được ai.

Tĩnh Hào xoay người nhìn nàng, phía sau Hiền phi đã tới một chúng phi tần, yếm gầy béophi, muôn hồng nghìn tía, so qua mẫn viên, cổ tình sắc mặt lại không đồng nhất, ghen ghét có, chết lặng có, tò mò có, bình tĩnh cũng có, một đám lại đều ở áp lực, như là bị mấy năm cô đơn cùng vô vọng chà mòn đi các góc cạnh vốn có, không còn sức sống như ban đầu.

Mấy năm qua đi, sẽ lại sẽ có một Minh Tĩnh Hàm mới.

Sinh ra đã mang theo vinh quang, trưởng thành lại tràn đầy cực khổ.

Nàng đột nhiên thở dài.

"Có hay không có, rốt cuộc hôm nay đã có thể thấy."

Thái Hậu hiện giờ cũng chưa đến bốn mươi, dung nhan vốn diễm lệ còn có thể nhìn ra phong tình ngày xưa, thấy Tĩnh Hào lẻ loi một mình tiến vào liền cười lạnh, đem chung trà trong tay đặt thật mạnh lên bàn.

"Thực phi nhưng thật ra rất có phân lượng, ở trước điện của ai gia còn dám bất kính với các phi tần khác, xem ra đúng là ý vào bộ hạ hiện giờ bị người làm mê mắt. Đáng tiếc dù có mê mắt đi nữa, rốt cuộc cũng chỉ là một cái thể thân, thể thân của một tên thái giám chết bầm."

"Chẳng lẽ Thực phi chưa từng để ý xưng hô bộ hạ đối với người sao? Bộ hạ gọi căn bản không phải người, mà là một tên thái giám, nếu người bằng cái này liền cho rằng bộ hạ đối với người là dùng thiệt tình, vậy mới là thiên đại chê cười."

Nàng nói trên mặt lại liên tục cười lạnh, không giống như mẫu thân đang nhắc tới con ruột, mà giống như là đang nói đến thù địch.

"Để vương tốt, thiên hạ sắc đẹp đều ở trước mặt hân, lại cố tình đi thích mặt tên thái giám không thể lên đài, ném hết thể diện hoàng gia....."

"Ném hết thể diện hoàng gia chính là Thái Hậu nương nương mới đúng."

Tĩnh Hào trực tiếp đánh gãy lời nói của nàng, cảm thấy mình đến đây quả thực chính là sai lầm lớn, nàng vốn đang cho rằng Minh Tĩnh Hàm giải trừ lệnh giam giữ Thái Hậu, là bởi vì quan hệ hai người giữa có hòa hoãn, không nghĩ tới có vài người bản tính khó sửa.

"Thái Hậu cho rằng, thập lục hoàng tử không còn nữa, chứng cứ chuyện ngài làm sai liền hoàn toàn biến mất sao?"

Thái Hậu sắc mặt lập tức tái nhợt, nàng gất gao mà nhìn chăm chăm người trước mặt, đột nhiên khớp với người nhiều năm trước nhẹ nhàng băng qua liền đem nàng nhốt lại trong Từ An Cung.

"Người nói cái gì, tại sao người biết chuyện này? Một mình nói vậy, người đang bôi nhọ người khác!"

Nàng nắm chung trà trên bàn muốn ném qua.

Tĩnh Hào đang muốn né tránh, đột nhiên có người nắm tay nàng, chặt chẽ mà đem nàng bảo vệ trong lòng, giờ tay ngăn chung trà.

"Người đâu, bệnh điên của Thái Hậu lại phát tác, sai người phong Từ An Cung lại cho trảm!"

Thái Hậu đứng lên thân mình lão đảo dữ dội.

"Bệ hạ!"

"Đem hầu hạ cung nhân đều đưa đến nội thị giam một lần nữa, mặt khác tìm hai phụ nữ cường tráng tới trông Thái Hậu."

Minh Tĩnh Hàm một bên lạnh giọng phân phó, một bên liền cúi tay lau nước trà bắn lên mặt Tĩnh Hào, ánh mắt khi nhìn nàng lập tức biến thành nhu hòa, khi nàng nhìn kỹ còn thấy trong đó một tia áy náy, hỗn loạn che dấu không được sợ hãi.

Hắn vẫn luôn sợ nàng lại rời đi.

Tĩnh Hào kéo xuống bàn tay đang lau mặt mình của hắn, đem tay mình nhét vào lòng bàn tay hắn.

"Bệ hạ mới vừa hạ lâm triều, chắc là chưa ăn sáng, ta sai người ở Trường Minh điện chuẩn bị thiện, bệ hạ đi về trước lót bụng."

Minh Tĩnh Hàm nắm chặt tay nàng, lôi kéo nàng đi ra khỏi đại điện.

"Được, cùng nhau."

Nhưng bọn hắn mới ra đại điện, bên ngoài một đám phi tử vây quanh lại vây tụ lại đây, một đám khom người hành lễ, tầm mắt lại dừng trên người mặc triều phục màu vàng.

"Thần thiếp tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an."

Hiền phi dẫn đầu sau khi thỉnh an còn e lệ ngượng ngùng mà nhìn Minh Tĩnh Hàm liếc mắt một cái, khi ánh mắt lưu chuyển sang Tĩnh Hào khi còn mang theo vài phần khiêu khích.

"Bệ hạ chưa từng tới hậu cung, sợ là liền bọn tử muội cũng không có thể đảm nhận hết, hôm nay nếu có rảnh, khiến cho thần thiếp vì ngài..."

Nàng đang nghĩ ngợi lại cho bệ hạ một cái liếc mắt đưa tình, liếc mắt một cái liền thấy bệ hạ chính trực nhìn chăm chăm Thục phi, trong ánh mắt thể nhưng còn có chút lo lắng, sau khi nhận thấy tầm mắt ngọc lẳng của nàng, trong ánh mắt lập tức tràn đầy lệ khí.

Bệ hạ lại cảm thấy các nàng chướng mắt Thục phi.

"Quen biết cũng vô dụng, về sau các người nên ở đâu thì ở đó, trẫm không nghĩ ở nơi khác trong cung thấy các người."

Khi Tĩnh Hào bị lôi kéo đi, người phía trước đã dừng bước chân, chậm rãi như hạ quyết tâm cái gì mà xoay người lại.

"Hiền Hiền, ta..... Những người đó đều không phải ta..."

Hắn có chút ảo não mà ngâm miệng, cảm thấy cái lý do này có chút đơn bạc vô lực.

"Lúc trước ta cho rằng Hiền Hiền là thật sự đã chết, có một thời gian, cái gì đều không muốn làm, vừa vặn khi đó các đại thần đều thúc giục nạp phi, ta liền để cho bọn họ tùy ý."

Nhưng người mới vừa vào hắn liền hối hận, chỉ là lúc ấy vừa vặn lại gặp cái đạo nhân kia, hắn đem sở hữu tâm tư đều đặt vào chuyện Hiền Hiền còn có thể trở về, rốt cuộc chưa từng vào hậu cung, thời gian lâu cũng đã quên còn có những người này.

Nếu Hiền Hiền sẽ để ý, nếu nàng sẽ bởi vậy mà ghét bỏ hắn.

"Hiền Hiền, lúc trước nàng cùng ta nói chuyện dân cư, ta đã đi tra xét rồi, là người quản lý hộ tịch ra vấn đề, chỉ cần bổ sung liền không có việc gì."

Tĩnh Hào ngẩn ra, đang có cái gì ý niệm hiện lên, còn chưa bắt lấy đã bị tách ra lực chú ý.

"Hiền Hiền, ngự thư phòng bên kia còn có việc, ta..... Nàng về Trường Minh điện trước chờ ta được không?"

Hắn theo bản năng tránh tầm mắt nàng, nói rõ là đang nói dối, nhưng Tĩnh Hào cũng đoán được hắn muốn đi làm cái gì, gật đầu đáp ứng.

Minh Tĩnh Hàm lại lần nữa rảo bước tiến lên Từ An Cung, người trong điện đang nhìn thấy hắn tới lúc sau động cũng chưa động.

"Bệ hạ lại đem ta nhốt tại Từ An Cung, là không sợ người ngoài nhớ trong lòng sẽ lại bỏ người mà đi sao? Lần trước nhốt ta 5 năm, Ngụy Hiền liền chết oan chết uổng, lần này, bệ hạ là tính toán bao nhiêu năm?"

"Vẫn là bệ hạ cảm thấy, có cái thể thân là có thể thỏa mãn?"

Minh Tĩnh Hàm phát tay sai cung nhân đem chén rượu bùng đi lên, hai cường tráng phụ nhân đi theo cũng đứng ở phía sau Thái Hậu, tiến lên liền giữ chặt cánh tay của nàng, cung nhân khác tiến lên đem rượu rót đi vào, không bận tâm chút nào đến thân phận tôn quý vô hạn của vị này đang kiệt lực giãy giụa.

"Trẫm không cần người, trẫm tự mình có thể lưu lại nàng."

Lúc trước là hắn tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử mới có thể tin lời nói của nàng, đem người thả ra, không nghĩ tới lại cho nàng là gan đi chọc Hiền Hiền, nháo đến hậu cung thành một nồi cháo loạn.

Nàng từ trước tới giờ đều không giống một mẫu thân, vĩnh viễn có lý do chỉ làm chuyện mình muốn làm, chỉ tán thành ý mình cảm thấy đúng.

Vậy lưu lại có ích lợi gì.

Người bị ấn chậm rãi ngừng giãy giụa, Trương Hi cúi đầu bước nhanh tiến vào điện.

"Bệ hạ, các cung nương nương đều đã hầu ở bên ngoài, bây giờ để các nàng tiến vào sao?"

Một đám người tiến vào vẫn lấy Hiền phi cầm đầu, đang cúi đầu hành lễ, vừa nhắc mắt thì thấy Thái Hậu nương nương ngã vào chỗ ngồi, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng còn chảy vết máu, lập tức liền kinh hô vài tiếng, có người nhát gan đã mềm mại ngã xuống mặt đất.

"Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương đây là....."

"Thái Hậu bị người mưu hại, trước khi chết chỉ chứng cứ vợ đây đều có hiềm nghi, trẫm cho các người lại đây, chính là cho các người một cái cơ hội chứng minh trong sạch, nếu là không có mưu hại Thái Hậu, ngày mai liền thu thập đồ vật hồi phủ, trẫm sẽ tự hạ chỉ chứng các vị trong sạch, cũng lấy tiền thưởng trăm lượng để trấn an, nếu là lưu lại, vậy ắt mưu hại Thái Hậu mà xử, ắt luật liền lụy mãi muôn." "

"Bệ hạ."

Hiền phi cách gần nhất trực tiếp bỏ nhào vào dưới chân hắn, muốn túm lấy chân hắn lại phải khoảng không.

"Mưu hại Thái Hậu không liên quan tới hòa li cung, chúng thần thiếp ở trong cung hành tòng chưa bao giờ xảy ra lỗi sai quá lớn, đối Thái Hậu nương nương quan hệ cũng vẫn luôn cung kính, bệ hạ đây là....."

"Trẫm nói có can hệ là có can hệ."

Minh Tĩnh Hàm lạnh lùng nhìn người ngồi quỳ trên mặt đất.

"Huống chi thánh chỉ chưa hạ, các người lại ở trong cung cư trú, thậm chí lấy 'thần thiếp' tự xưng, là quyết định chủ ý muốn khi quân?"

Hắn lại không có kiên nhẫn ngồi tại đây, chỉ phân phó Trương Hi ngồi tại một bên.

"Đem chuyện của Thái Hậu báo cho các vị đại thần phủ đệ, ngày mai trong cung nếu còn có người không liên quan, trẫm sẽ làm người chuẩn bị tốt đi xét nhà."

Các phi tần còn có thể kiên trì quỳ lúc này cũng đều mềm mại ngã xuống mặt đất.

Trường Minh điện.

Minh Tĩnh Hàm một rảo bước tiến lên đã nhận ra không đúng, loại cảm giác này quá quen thuộc, quen thuộc đến mức làm hắn cảm thấy tuyệt vọng vạn phần, đây là đoạn thời gian lúc trước, hoàn toàn không có Hiền Hiền ở đây mới có cảm giác này.

Hắn chợt quay đầu, gất gao nhìn thẳng cung nhân chờ cửa.

"Thực phi ở đâu?"

Cung nhân bị hấn ánh mắt nhìn đến run lên, run run trả lời.

"Thực phi, Thực phi nương nương buổi sáng sau khi rời đi thì chưa từng trở về."

Không có trở về?

Hiền Hiền không có trở về!

Hấn rõ ràng để nàng về trước.

Cho nên, nhất định là sai cái gì.

Nhưng rốt cuộc là sai cái gì?

Hấn đề lại trái tim bất an điên cuồng nhảy lên, cường bách bản thân bình tĩnh lại tự hỏi, Thái Hậu bản tính nàng vốn hiểu biết, chuyện phi tần hấn cũng đã giải thích qua với Hiền Hiền, vậy lại sẽ là gì?

Giải thích?

Hấn vì nói chuyện hộ tịch rõ ràng với Hiền Hiền, mà cái này chính là nguyên nhân chủ yếu Hiền Hiền trở về, cho nên, cho nên.....

Hiền Hiền là cảm thấy không thành vấn đề, lại rời đi lần nữa sao?

Hiền Hiền vẫn rời đi.

Không, sẽ không, nàng nói sẽ không, nàng nói là vì hấn trở về, nhất định sẽ không.

Nhưng người đã không thấy.

Khác với lúc trước chỗ nào? Một khối thi thể mới sao?

Vô luận như thế nào đều không giữ lại được sao?

Các ý nghĩ có thể có ở đạo qua một vòng trong lòng, Minh Tĩnh Hàm chợt một chân đá sang một bên, lực đạo quá lớn làm to cửa lớn đều run lên mấy lần.

"Bệ hạ lại phát hỏa gì vậy?"

Giọng nói quen thuộc càng ngày càng gần. "Đồ ăn sáng lúc trước đã nguội cả rồi, ta đi làm cái mới cho bệ hạ....."

Lời chưa xong nói đều bị nghẹn trong cổ họng, ôm ấp quá mức dùng sức thậm chí làm nàng cảm thấy không khí loãng ra.

"Hiền Hiền sẽ không rời khỏi ta đúng không, chỉ cần đã trở lại liền sẽ không rời khỏi ta."

Tĩnh Hào duỗi tay vòng lấy người vẫn luôn bất an, dùng ngữ khí thận trọng nhất hứa hẹn.

"Ta sẽ không rời khỏi chàng."

《 Thái Minh Sử 》 tái: Minh Tông đăng cơ mười sáu năm, lập Thực phi Cao thị làm hậu, Đế hậu cảm tình cực thâm, sinh một năm hai nữ, quãng đời còn lại bên nhau không có người khác, phi thưng ân ái. Sau khi nàng chết, Minh Tông cũng tùy đi theo, từng gọi Thái tử rằng: Nhữ mẫu đã ngỗ mệnh, cả đời trăn chi ái chi, không cảm thấy đủ.

P/s: Mọi người có thích truyện này không?

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh* BOSS được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vương tử người cá (1)

Ban ngày đứng trên xe lửa, lại kéo rương hành lý cao nửa người bò tám tầng, Tĩnh Hào mệt đến mức thở không nổi, lúc gõ cửa tiết tấu có chút rối loạn, từng tiếng một như bản nông kích động gõ trống kêu oan.

Cổ tình người bên trong cánh cửa còn khoan thai tới muộn, hơn ba phút mới có tiếng trả lời trầm thấp còn có chút nghi hoặc, giống như máy quay đĩa

kiểu cũ tinh xảo cổ xưa thời dân quốc của phương Tây, nhưng lại mê hoặc người nghe hơn rất nhiều, tê tê đại đại một đường truyền vào lòng người.

"Ai?"

Tĩnh Hào than nhẹ một tiếng bưng kín lỗ tai, ngẫm bực mình bản thân chưa chuẩn bị tâm lý đầy đủ, một bên thở không ra hơi mà đáp.

"Anh, là em, Tần Hào."

Cửa bị mở ra trong vòng một giây, người đứng cạnh cửa thân tư đỉnh bạt thon dài, ngũ quan tinh xảo thâm thúy như ngọc khắc, đôi mắt màu xanh thẳm, xinh đẹp như một món đồ mỹ nghệ trân quý.

"Hào Hào? Sao em lại đến đây?"

【Đỉnh, mục tiêu nhân vật đã xác định, mời xác nhận tin tức nhân vật lại lần nữa】

【Tần Cách Tri, con của tộc trưởng người cá, vào lúc tộc người cá gặp nguy hiểm được hóa phép thành người đưa đến trên bờ, được gia đình vợ chồng Tần thị thu dưỡng, vì giọng hát vượt thời đại ảnh hưởng sâu xa tới âm nhạc gia đình, là đại thần trong vòng cổ phong, hiện phép thuật bị tổn hại, tiếp xúc với nước sẽ biến thành người cá, bị người yêu phát hiện thân phận, đưa lên đài giải phẫu, lúc tuyệt vọng tính tình đại biến, bạo ngược tàn nhẫn, sau khi chạy ra từ phòng thí nghiệm lại biến mất không tung tích】

【Nội dung nhiệm vụ: Bảo vệ thân phận này không lộ ra ánh sáng, rời xa người yêu lúc trước】

Tĩnh Hào quen cửa quen nẻo vào cửa rót một ly nước ấm cạn sạch trước, lúc này mới cảm thấy có chút hòa hoãn.

"Không có biện pháp, ba mẹ hiện tại đang chuẩn bị cho em đi xem mắt, em không muốn đi, cũng chỉ có thể chạy."

Cô giải thích đơn giản, đang chuẩn bị đem rương hành lý kéo vào, vừa quay đầu lại thì phát hiện Tần Cách Tri đã sớm giúp nàng cầm vào, thu tay lại, một người một rương ngoan ngoãn đứng cạnh cửa.

"Em không báo cho bố mẹ một tiếng đã chạy đến đây, ba mẹ sẽ lo lắng."

Giọng nói của hắn lạnh lẽo, yên tĩnh, kết hợp với biểu tình trên mặt, rất có hương vị người sống chó gần.

"Nào có nghiêm trọng như vậy."

Tĩnh Hào lẩm bẩm một tiếng, đi kéo cái rương trong tay hắn.

"Anh, anh không phải là không muốn cho em ở đây đi?"

"Không phải."

Tần Cách Tri nhẹ buông tay, cái rương đã bị chủ nhân một đường xách vào phòng dành cho khách, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ mà đi qua cùng.

"Ba mẹ cũng là vì tốt cho em, em như vậy....."

"Em mới hai mươi lăm, lại không vội gả."

Tĩnh Hào trực tiếp đánh gãy lời hắn, từ rương hành lý lấy ra buồn ngủ.

"Hơn nữa ca đều đã hai mươi bảy, lớn nhỏ có thứ tự, muốn thúc giục không phải cũng nên thúc giục anh trước hay sao?"

"Anh là nam nhân, không....."

Tần Cách Tri nói đến một nửa đột nhiên dừng lại, hiển nhiên là ý thức được sai lầm trong lời nói của mình, hơn nữa hắn cùng cô em gái này thời gian ở chung cũng không nhiều, từ năm mười tám tuổi sau khi hắn phát hiện mình đụng vào nước sẽ biến thành người cá đã trực tiếp dọn ra khỏi Tần gia, cùng đường phụ dưỡng mẫu liên hệ cũng ít.

Không phải không có cảm tình, mà là nếu hắn thực sự có chuyện gì, nhất định không thể liên lụy đến bọn họ.

Cùng với đau lòng khiếp sợ khi đột nhiên biết được, còn không bằng cảm tình chậm rãi biến đậm mực.

Cho nên, hắn là thật sự không nghĩ tới em gái sau khi cùng bố mẹ nuôi có mâu thuẫn nào loạn trước hết sẽ tìm đến hắn.

"Nói thật."

Tĩnh Hào cầm quần áo, khi đi qua cạnh cửa khi đột nhiên liền tỉnh táo đánh giá Tần Cách Tri từ trên xuống dưới, người ta chợt dạ theo bản năng lui về phía sau một bước.

"Làm sao vậy?"

"Anh, anh đã hai mươi bảy tuổi, lớn lên lại đẹp như vậy, hơn nữa vừa vào trong nhà liền biết chưa có bạn gái, mình còn hiểu được gốc rễ của nhau, nếu không hai chúng ta liền dứt khoát ở bên nhau là được."

Tần Cách Tri bị lời nói của cô dọa sợ tới mức lui về phía sau một bước.

"Cái gì?"

"Chúng ta lại không có quan hệ huyết thống, cho dù ở bên nhau, ba mẹ sẽ không có ý kiến, tương tự như vậy, thật đúng là ý kiến hay."

Tĩnh Hào vừa nói liền quay đầu nhìn người đi theo cô, gương mặt túm mĩm theo ý cười.

"Anh, em muốn đi tắm rửa, anh vẫn luôn đi theo, là muốn vào cùng nhau tắm sao?"

Tần Cách Tri lập tức dừng lại bước chân, trên mặt cũng ửng đỏ.

Thật đúng là chịu không được đùa giỡn a.

Hơn nữa hình như xem ra vẫn luôn đặt lời nói mới rồi của cô ở trong lòng, bộ dạng hơi hơi cau mày hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Tĩnh Hào quay lại đang chuẩn bị đóng cửa phòng tắm, đột nhiên có chút không đành lòng.

"Kỳ thật vừa vặn em ở bên này cũng có một hội âm nhạc hội, chỉ là trước tiên lại đây tập luyện một chút mà thôi. Anh nếu không yên tâm, đợi lát nữa gọi điện thoại cho ba mẹ cũng được, chẳng qua em cảm thấy bọn họ nhất định đoán được em tới Văn thành thì sẽ tới tìm anh, căn bản sẽ không lo lắng."

Câu cuối cùng của cô giống như đang nói thầm.

Tần Cách Tri đứng trước cửa phòng tắm ngốc một hồi, nghe thấy bên trong truyền ra tới tiếng nước xôn xao mới chạy trốn về phòng ngủ chính, cầm điện thoại gọi cho ba Tần, người bên kia quả nhiên không lo lắng một chút nào, ngược lại quan tâm một chút tình hình gần đây của hắn.

Chờ hắn nói xong với ba Tần, khi ngồi lại trước máy tính, khung thoại trên màn hình đã lướt qua vài trang.

Yêu G đại nhất: G đại, anh đột nhiên đi đâu, vì sao hoàn toàn không để ý tới luân gia? Quả nhiên là giống lời đồn đại cao lãnh sao?

Miêu miêu miêu miêu: G đại đây là thần long thấy đầu không thấy đuôi. G đại, quý cầu nói một câu, bài hát nửa năm trước của cậu kia tôi đã cúng bái ba ngàn lần, cầu cậu làm lỗi tai của tôi mang thai đi.

Khanh khách đất: Quý liêm G đại, cùng cầu giọng nói.

Yêu G đại nhất: Đại thần anh nếu lại không ra, tôi liền phải giận mà spam!

.....

Khấp chón mừng vui: Ai? Người thật sự không thấy, không phải nói hôm nay có thời gian thảo luận một chút bài hát mới sao?

Khanh khách đất: Phần lớn làm triệu hoán, G đại xuất hiện đi!

Miêu miêu miêu miêu: Chẳng lẽ thật sự do chúng ta quá nhiệt tình, đem G đại dọa trở về? G tập thể sai rồi, tôi sẽ thu liễm tình yêu lại, cầu cậu để tôi quý liêm đi~~~~

.....

Tần Cách Tri suy tư, ngón tay thon dài đặt trên bàn phím đánh ra một hàng chữ.

Truy nguyên: Xin lỗi, vừa rồi em gái tới.

Khanh khách đất: G đại nói chuyện!

Yêu G đại nhất: Hơn nữa không phải một từ, là một câu!

Nước trái cây: Quý liêm G đại, hôm nay có chuyện tốt gì sao? G đại cứ nhiên đều nói một câu hoàn chỉnh!

Miêu miêu miêu miêu: Chỉ có tôi chú ý tới G đại nói chính là, vừa mới nói em gái hắn tới, G đại có em gái a?!

Khấp chón mừng vui: Truy nguyên cậu thật là có em gái a? Vì sao trước nay tôi chưa từng thấy qua? Tuy nhiên anh trai trưởng thành như vậy, em gái gene đồng dạng hẳn là cũng không kém đi?

Nhĩ nhã: Trăm ngư lạc nhận.

Hàn một đao: Tú sắc khả xan.

Khấp chón mừng vui: (*^__^*) hi hi..... Tôi còn chưa có bạn gái, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nếu không thì giới thiệu cho tôi đi? Em gái năm nay bao nhiêu tuổi? Chỉ cần không phải vị thành niên, tôi đều không ngại!

Nhĩ nhã: Vị thành niên cũng có thể dưỡng thành.

Hàn một đao: Ân, con dâu nuôi từ bé.

Tần Cách Tri bị bọn họ làm cho không biết nói cái gì mới tốt, đầu óc vừa chuyển không biết tại sao lại nghĩ đến câu nói vừa nãy của Tần Hảo, trên mặt vì diệu hơi hơi đỏ lên, chần chờ một hồi mới bắt đầu đánh chữ.

Truy nguyên: Đừng trên cô ấy.

Khấp chón mừng vui: Hừ, về sau không biết chừng chính là vợ tôi.

Nhĩ nhã: Kỳ thật cũng có thể là của tôi.

Hàn một đao: Bây giờ vẫn là của truy nguyên.

Miêu miêu miêu miêu:..... Cảm giác lời nói của mình không chen lọt được vào.

Khanh khách đất: Cảm giác lời nói của mình không chen lọt được vào +1, khác, đây là câu nói hoàn chỉnh thứ hai của G đại.

Yêu G đại nhất: Cảm giác lời nói của mình không chen lọt được vào +10086, khác, G đại, anh đại, kỳ thật tôi cũng là một em gái, cũng có thể làm vợ các cậu được n(* $\geq$ ∇ $\leq$ *)n.

Nước trái cây: Cảm giác lời nói của mình không chen lọt được vào + số di động. Bất quá cảm giác tin tức mặt trên lộ ra cái gì, ba vị đại đại ý tứ, giống như bọn họ đối với diện mạo của G đại rất là hiểu biết a, đây tuyệt đối là mặt cơ!

Khanh khách đất: Cầu mặt cơ!

.....

Vài người tiểu trong đàn âm ỹ một hồi mới trở lại chính đề, cuối cùng rốt cuộc định ra muốn hát mấy bài hát, Tần Cách Tri từ bỏ cung cấp trong đó hai câu độc thoại ở ngoài, chỉ đơn ca một đầu, làm mấy người côi lòng đầy chờ mong đều hứng thú rã rời.

Miêu miêu miêu miêu: G đại thật sự cách nửa năm mới hát một bài hát sao? Nghĩ vậy đầu qua đi lại chờ nửa năm, lỗ tai của tôi đều phải ụy khuất mà khóc.

Khanh khách đất: Nửa năm một đoạn, mỗi một bài bẻ nát nghe trên dưới một trăm lần, vẫn là bị dễ nghe khóc.....

Nhĩ nhã: Lại nói tiếp, Truy Nguyên cậu thật sự không chuẩn bị đi nhận kịch truyền thanh lúc trước tôi đề cử sao? Kịch bản lần này là thật sự không tồi, có thời gian tôi nhất định sẽ nhận, hơn nữa nghe nói người ta thật sự rất dụng tâm lên kế hoạch, nữ chủ phối âm đã ở liên hệ Trắng lên đầu cảnh.

Yêu G đại nhất: Trắng lên đầu cảnh, cậu nói chính là hoa khôi?! Ngao ngao ngao, cô ấy chính là một cái đại bản mạng khác ngoại trừ G đại của tôi! Cái kịch truyền thanh này là cái gì? Mau nói cho tôi biết, tôi muốn cái trang trà trộn vào tổ kế hoạch của bọn họ, chỉ cần thấy mặt hoa khôi nhà tôi!

Khấp chón mừng vui: Cô ấy lúc đầu thành danh nhờ 《Thước sào》 thật ra tôi cũng từng nghe qua, tiếng tỳ bà kia nghe nói là chính cô ấy đàn, bản lĩnh không tồi.

Yêu G đại nhất: Ngao ngao ngao, chính là khúc tỳ bà mới gọi cô ấy là hoa khôi a, tỳ bà che nửa mặt gì đó, đẹp đến quả thật không thể tưởng tượng, hơn nữa ca khúc của hoa khôi đều do bản thân phổ nhạc, hoàn toàn có thể được xưng là thiên tài. Tuy vậy so với G đại còn thần bí hơn, chỉ phát nhạc không tham gia bất luận cái hoạt động gì trong vòng, cũng chưa từng nghe nói qua trong vòng có ai có cảm tình tốt với cô ấy, làm bây giờ ngoại trừ biết hoa khôi là nữ, cái gì khác đều không biết.

Hàn một đao: Thật sự rất thần bí.

Truy nguyên: Ừ.

Nước trái cây: Cùng lắm tôi mới đi rót cốc nước trái cây, liền phát hiện mình bỏ lỡ đại sự như vậy! Lại nói tiếp tôi kỳ thật hình như từng gặp qua hoa khôi.

Yêu G đại nhất: Cái gì?! Ở nơi nào?! Tôi muốn đi nằm vùng!

Nước trái cây: Ở phòng thu âm. Lúc mới bắt đầu thời điểm tôi còn không biết là cô ấy, xa xa liền thấy một người từ phòng ghi âm gian ra, còn mang

khẩu trang, bất quá mặt mày lộ ở bên ngoài thật xinh đẹp, tôi nhìn không được liền nhìn nhiều thêm vài lần, khi đi qua mới có người cùng tôi nói người kia chính là hoa khôi.

Yêu G đại nhất: Rất xinh đẹp?

Nước trái cây: Thật sự rất xinh đẹp, lại còn có cảm giác rất có khí chất. Tôi nhớ rõ ngày đó nhìn thấy cô ấy mặc váy dài Hy Lạp, tôi chợt liếc mắt nhìn một cái xem còn tưởng rằng là thấy nữ thần Hy Lạp trong thần thoại.

Yêu G đại nhất: ㄣ`o'ㄣ` ngao ~~~ tôi đã biết, tôi muốn lập tức đi diễn đàn cùng những người nói hoa khôi xấu xí bức!

Khanh khách đất: Chờ tôi cùng đi!

Miêu miêu miêu miêu: Cũng coi như tôi một cái!

Nước trái cây: Yêu cầu tôi đi làm nhân chứng?

Thảo luận lấy một phương thức kỳ diệu kết thúc, Tần Cách Tri nhớ tới chính mình hình như còn chưa trả lời vấn đề kia của Nhĩ Nhã, bất quá nhìn màn hình trong đêm đen, cũng cũng chỉ có thể từ bỏ.

Hắn đang chuẩn bị rời khỏi giao diện đóng máy tính, đèn trong phòng đèn lại đột nhiên bị người bật lên, trong phòng tối tăm phút chốc đèn đuốc sáng trưng, bất luận bí mật gì đều không thể bị che giấu.

Tần Cách Tri trực giác mà nhìn về phía cửa phòng ngủ, liền thấy Tĩnh Hào ăn mặc áo ngủ dựa vào cạnh cửa, trên mặt cô còn mang theo hồng nhuận sau khi tắm nước ấm, nửa đầu tóc ướt rũ bên sườn mặt, hoàn toàn là bộ dáng vô hại.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vương tử người cá (2)

"Anh, buổi tối anh không bật đèn?"

Tĩnh Hào lại ngáp một cái, tắm rửa xong càng mệt mỏi, trong mắt cô phủ kín sương mù.

"Em đi ngủ trước, anh cũng đi ngủ sớm một chút a."

Tần Cách Tri gạt đầu, thẳng đến nghe thấy cách vách có tiếng đóng cửa mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Từ lúc có thể biến thành người cá, thân thể hắn đã xảy ra rất nhiều biến hóa, năng lực nhìn ban đêm rõ ràng đã được nâng cao, cho dù buổi tối cũng không cần bật đèn, mà bây giờ, hắn thậm chí có thể nghe thấy người ở cách vách đang giữ chân ra đập trên người, ở trên giường lăn lộn một vòng phát ra một tiếng rên nhẹ hường thụ.

Hắn sờ soạng mặt hơi nóng, tắt đèn thu thập xong đồ vật lại tắm rồi nằm trên giường, chờ đuôi cá màu bạc biến trở lại hai chân, một bên theo bản năng mà lắng nghe âm thanh cách vách, nghe được tiếng hít thở hoà hoãn phía đối diện mới thở dài.

Chợt nhiều thêm một người, cảm giác có chút lạ.

Ít nhất thói quen tắm rửa mỗi ngày vẫn luôn không sửa, vô luận thế nào đều phải bỏ.

Hắn không thể ôm may mắn rằng mình sẽ không bị phát hiện.

Cửa sổ sát đất trong phòng đã được hắn bài trí một bức màn dày nặng, ngăn cách ánh đèn, mà đuôi cá màu bạc vẫn phát ra ánh sáng ónh nhuận, vậy trên đuôi còn dính một tầng hơi mỏng giống sa mỏng, như một đoạn ánh trăng bị cắt xuống, ở trong phòng tối tăm, làm người muốn bỏ qua nó cũng khó.

Tần Cách Tri đợi hơn một giờ, mãi cho đến khi xác định đuôi cá đã biến trở về hai chân, mới kéo chăn ở một bên, nhắm mắt, vốn dĩ cho rằng tiếng hít thở bên tai sẽ quấy rầy giấc ngủ của mình, không nghĩ tới hô hấp không tự giác đuổi theo tiết tấu của cô, ngủ càng thoải mái.

Khi Tần Cách Tri tỉnh lại là ngủ được một trận hương vị khói dầu, hắn kéo quần một bên mặc vào, xoa đầu tóc hỗn độn liền ra phòng, chuyển qua phòng khách liền thấy phòng bếp nửa mở ra có người đang đứng.

Văn thành cuối thu nhiệt độ không khí rất thấp, trên người Tĩnh Hào mặc áo tắm dài rất dày, bên hông buộc dây lưng, hiện ra vòng eo thon một vòng tay có thể ôm hết, chỗ thì phập phồng như dây nịt, đẹp đến mê người.

Chung cư độc thân của hần ngay cả dép lê kiểu nữ cũng không có, cô chân trần đứng trên sàn nhà lạnh lẽo, thường cuộn tròn bàn chân, móng chân tinh xảo đặc sắc linh hoạt co rút lại một chút, ở trên cẳng chân tinh tế thon dài cọ, son móng tay đỏ thắm càng thêm nổi bật da thịt tinh oánh như ngọc.

"Anh, anh cũng sợ ở đó làm gì? Sữa bò trong lò viba, anh cẩn thận một chút mà lấy ra."

Tĩnh Hào ngậm bàn chải đánh răng xoay người, liếc mắt một cái liền thấy người còn ngơ ngác đứng đó, duỗi tay vẫy vẫy trước mắt hần, dường như người bị dọa tới, lui về phía sau một bước rất lớn.

Biết hần còn thẹn thùng, không biết còn tưởng rằng cô dọa người lắm cơ đấy.

Tần Cách Tri cũng cảm thấy chính mình phản ứng thái quá, tưởng tượng lại vì sao mình cũng sợ, trên mặt lại phỉm hồng, chỉ có thể vội vàng đi tới phòng bếp.

"Anh đi lấy sữa bò ra."

Tĩnh Hào tiến vào buồng vệ sinh đánh sạch răng, lại lau mặt đơn giản, trở về phòng bếp vừa lúc trứng gà đã chiên đến hai mặt vàng óng, toả ra mùi hương, một bên thịt xông khói cũng xèo xèo mà chín, cuộn tròn thành sóng nhỏ xinh đẹp.

Cô lấy ba miếng bánh kẹp một bên, một tầng kẹp kẹp trứng trắng một tầng kẹp thịt xông khói, theo đường chéo cắt thành hai cái sandwich, bung liền đưa cho Tần Cách Tri đang chờ một bên, lại đem sữa bò trước mặt cô đẩy một ly sang cho hần.

Tần Cách Tri nhìn đồ vật để ở trước mặt mình sững sốt, rốt cuộc vẫn ngồi xuống, chậm rì rì mà nhét vào miệng, trứng trắng nóng hằm hập kẹp thịt xông khói cộng thêm sữa bò, tạo ra một loại ra một loại hương vị bình thường lại mê người, truyền nhanh tới đại não.

Sau khi có thể biến thành người cá, hần không tự giác có chút bài xích ra cửa, ăn uống có khuynh hướng lương khô đơn giản dễ gựi, mà thể chất người cá cùng hần ngày thường tiêu hao không nhiều, thường thường ăn một lần no là có thể cả ngày không đói bụng, cũng dần dần quên một ngày ba bữa cơm cùng hương vị đồ ăn nóng.

Nhiều thêm một người, đúng là thay đổi rất nhiều.

"Anh, siêu thị lớn chỗ gần chỗ anh sống đâu?"

Tĩnh Hào giải quyết xong bữa sáng, nhìn quanh phòng một vòng có chút bất mãn.

"Còn muốn đi thị trường hoa, công cụ trong nhà, xem ra cơm trưa cũng chỉ có thể ở bên ăn bên ngoài."

Tần Cách Tri chính đứng dậy thu thập bộ đồ ăn trên bàn—— em gái đã làm cơm sáng, lại không thể để người vừa tới nấu cơm lại rửa chén —— nghe thấy cô hỏi chuyện còn có chút khó hiểu.

"Em muốn đi chỗ nào mua cái gì?"

Nghe như là mua sắm lớn.

"Muốn mua thật đúng là không ít, còn phải liệt cái danh sách."

Tĩnh Hào lấy giấy nhớ, một bên nghĩ một bên viết chữ.

"Bàn chải đánh răng, khăn lông, dép lê, chăn đơn, giường bộ, tấm màn, thảm, gối ôm, bồn hoa, còn có phòng bếp gia vị, bộ đồ ăn cùng nguyên liệu nấu ăn....."

Cô viết một đồng, Tần Cách Tri lực chú ý đi còn đặt ở cái vật phẩm thứ nhất.

"Bàn chải đánh răng, vậy cái bàn chải đánh răng hôm nay em dùng là từ đâu ra?"

Hần nhìn không được cẩn thận nhớ lại, muốn xác định màu sắc chiếc bàn chải bị ngậm ban sáng.

"Buổi sáng? Đó là lúc trước lấy ở khách sạn, dùng một lần."

Tĩnh Hào liệt kê ra một đồng vật phẩm, giống như vô tình mà nói ra.

"Anh, trong phòng anh nếu không phải còn có anh sẽ hồ hập, ai đều không thể tưởng được đây là chỗ người ở, ngay cả chút nhân khí cũng không có."

Nói xong cũng không thấy sắc mặt Tần Cách Tri nháy mắt tái nhợt, thay hần nắm rửa sạch mâm, thuận tay bỏ vào tủ chén.

"Nhiều đồ vật như vậy khẳng định em một người không thể xách hết, anh thu dọn đi cùng đi a."

Tần Cách Tri vừa muốn cự tuyệt, Tĩnh Hào liền nói thêm một câu.

"Bằng lái của em bị ba giữ ở nhà, nếu đồng ý chờ sẽ đi nơi đó đón em, không hỗ trợ tài xế đi đường cũng đúng."

Lời nói cự tuyệt đều bị nuốt trở về.

Nói là muốn ăn bên ngoài, nhưng thấy người ngồi ở ghế điều khiển cả người căng chặt, Tĩnh Hảo vẫn là quyết định không cần cùng một lần bức quá tàn nhẫn, mua sấm đến không sai biệt lắm liền đi một tiệm ăn không tồi đóng gói đồ ăn mang về, mang theo một thùng đồ vật trở về chung cư.

Ăn qua cơm trưa, tủ quần áo buổi sáng chọn tốt đã được người đưa tới, Tần Cách Tri tìm lấy có tránh về phòng, cách cửa phòng còn có thể nghe thấy một vài thanh âm nói chuyện ngoài phòng khách, nhìn không thấy biểu tình, ngữ điệu nhiệt tình lại che dấu không được.

Hắn lại nghĩ buổi sáng hắn chờ trong xe, vừa quay đầu đã thấy Tần Hảo xách hai túi lớn lại đây, bên cạnh còn có đàn ông theo hỗ trợ, tựa hồ nói gì đó làm cô cười một cái, mang theo phía sau các màu thực vật sinh cơ bùng bùng, đẹp như tiên nữ giáng trần vậy.

Cho dù Tần Hảo không hài lòng người ba mẹ giới thiệu cho cô, lấy điều kiện của cô, muốn tìm một người đàn ông thích hợp yêu nhau lần thứ hai qua cả đời cũng không khó.

Cho nên sao cô ấy nói vậy?

Hắn là chỉ là thuận miệng nói.

Không nghĩ tư duy của mình lại bối rối, Tần Cách Tri dứt khoát đứng dậy mở cái cửa hông trong phòng, phòng chuyên cách âm để ghi âm, ngày hôm qua quyết định ra bài hát mới.

Sửa chữa vài lần, rốt cuộc quyết một bản ghi âm không tồi, Tần Cách Tri trở lại phòng đem ghi âm chuyển cho người ta, mới xoa cái bụng có chút bất mãn, đi đến trong phòng bếp tính toán tìm chút đồ ăn lấp bụng.

Hắn theo thói quen định mở tủ lạnh, thấy bên trong tràn đầy các loại rau dưa và trái cây mất to đối mất nhỏ mà sừng sốt, phản ứng không kịp tủ lạnh nhà mình khi nào bị mấy thứ này chiếm lĩnh.

"Anh, anh ra lúc nào vậy? Lúc này em gõ cửa phòng anh cũng không thấy đáp."

Tĩnh Hảo nắm cái cờ lê từ một bên phòng vệ sinh vòng ra tới, bật đèn phòng khách hát cảm lên với hắn

"Com chiều đặt cho anh để ở nồi cơm điện, bây giờ chắc vẫn còn nóng."

Tần Cách Tri lại nhìn góc áo bị dính ướt của cô nhú mày.

"Em đang làm gì?"

"Vòi phun trong phòng tắm hỏng rồi, em đang thử có thể tự mình sửa hay không."

Tĩnh Hảo nói thay đổi một cái cờ lê nhỏ hơn, một lúc lại bị người cầm đi.

"Những việc này em có thể gọi anh."

Tần Cách Tri bước nhanh vào cửa buồng vệ sinh, thấy tình huống bên trong dừng bước chân, Tĩnh Hảo bị dừng phía sau cũng lập tức đuổi theo, đem hắn từ cửa kéo ra.

"Bên trong đều ngập nước, anh đừng vào kéo ướt quần áo."

Tần Cách Tri nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đem cờ lê trong tay thả lại chỗ cũ, thuận tiện cũng cầm đi công cụ khác trong tay Tĩnh Hảo.

"Ngày mai tìm người tới thay là được, em..."

Hắn nhìn vạt áo bị ướt của Tĩnh Hảo, mùa đông trong nhà quần áo cũng không ít, sau khi bị ướt tuy rằng không có lộ ra cái gì, nhưng vẫn là có chút...

"Em vào phòng tắm của anh mà tắm rửa đem quần áo ướt thay đổi, cẩn thận bị cảm."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vương tử người cá (3)

Tần Cách Tri thu dọn xong phòng bếp đi ra, liếc mắt một cái thấy ánh đèn sáng ngời khác hẳn với ánh đèn thường trong phòng khách, trên chiếc sô pha thả vài cái gối ôm màu sắc tươi tắn, đều là hình thái con cá khác nhau, một con sao biển màu hồng phấn hơi lõm trong một góc và một khối bọt biển màu vàng.

Trước sô pha còn bày một tấm thảm nhung màu lam nhạt, bàn trà trống không một vật cũng bị bày một cây tiểu thảo lông xù xù màu xanh, theo gió thổi từ một bên ban công mở ra hơi hơi lắc lư, hợp với bối cảnh giống như thủy tạ.

Không, toàn bộ phòng khách giống như hải dương.

Xa lạ rất quen thuộc.

Tần Cách Tri đi đến sô pha ngồi xuống, duỗi tay cầm lấy một con cá bên cạnh đang bấu môi phun bong bóng, ngón tay thon dài trắng nõn chậm rãi xẹt qua ở hình hoa văn cá, đáy mắt thần sắc không rõ.

Tĩnh Hào trong phòng tắm đi ra, một bên dùng khăn lông xoa đầu tóc ướt dầm dề, Tần Cách Tri ngẩng đầu nhìn lên, đi vào cầm máy sấy, cầm điện đưa qua, lại đang thấy tay cô đang ướt thì ngừng động tác, ngón tay vừa động khai chốt mở.

"Đề anh."

Tần Hào đầu tóc còn kém một bàn tay là có thể dài đến eo, bị nhiệt uốn cong xinh đẹp, đầu tóc đen nhánh dường rất khá, cầm trong tay mát lạnh mượt mà, hất dùng ngón tay khoi tóc, cảm giác được trong lòng bàn tay ẩm ướt mới đột nhiên hoàn hồn, cúi đầu nhìn chân mình.

Cách quần nhìn không thấy, nhưng có thể cảm giác được phần eo đã bao trùm vài miếng vải.

Tần Cách Tri cả người cứng đờ, đang muốn buông lỏng đồ vật trên tay trốn trở lại trong phòng, tay còn chút ẩm ướt tay đã bị một cảm giác khô ráo mềm mại vây quanh, còn được tinh tế nhu hòa lực đạo chà lau.

Tĩnh Hào để cho hất sấy liếc mắt thấy hất vẫn luôn thổi một bên tóc.

"Anh, anh nếu cứ sấy mình nơi đó, tóc đều phải cháy."

Cô rất nhanh thu hồi khăn lông, như hoàn toàn không chú ý tới hất cứng đờ.

"Tùy tiện sấy là được, đều làm được không sai lắm."

Cô xoay người hưởng thụ phục vụ khó có được, khi cảm giác được tay Tần Cách Tri lại chần chờ mà để lên tóc cô, mới không chút để ý mà nổi lên đề tài.

"Anh, em vừa mới phát hiện trong phòng tắm của anh....."

Tay đặt trên đầu cô lại cứng đờ.

Tần Cách Tri chỉ cảm thấy một đạo khí lạnh nháy mắt liền từ lòng bàn chân lên đỉnh đầu, hất cau mày nhớ lại phòng tắm của mình, chẳng lẽ tối hôm qua hất tắm rửa xong trở lại trên giường nửa đường ướt vậy?

Tĩnh Hào thờ đờ rớt cuộc nói ra nửa câu sau.

"Bồn tắm của anh thật lớn a."

Tuy là Tần Cách Tri tính tình luôn luôn không tồi sau khi nghe xong những lời này, rớt cuộc cũng có chút nhịn không được muốn động thủ, hất nhẹ nhàng gõ đầu cô một chút, cho hả giận.

"Bồn tắm có cái gì hiếm lạ."

Cái bồn tắm kia là so với hình thể người khác yêu cầu, dù sao cũng liền vừa vặn để hất có thể vẩy đuôi bên trong.

"Lãng phí nước."

Tĩnh Hào đúng lý hợp tình.

"Hơn nữa quá lớn cũng không tốt, vừa rồi em muốn dựa vào nghỉ ngơi, kết quả liền trượt xuống uổng lên hai ngụm nước tắm của mình."

Cô một bên nói liền một bên che lại yếm hầu ý muốn nôn khan, ý ghét bỏ chỉ ý quả thực càng rõ ràng.

Tần Cách Tri bị cô chọc cười, ngũ quan tinh xảo nháy mắt giãn ra, đẹp đến kinh tâm động phách, hất mang theo ý cười sờ soạng đầu tóc đã khô, tắt

mấy sẩy.

"Được rồi, anh còn không có xem qua người nào ghét bỏ bản thân như vậy."

Tĩnh Hào lườm hần một cái, vừa lúc thấy con cá đặt trong tầm tay hần, lập tức liền toát ra một vấn đề.

"Anh, anh nói, cá ăn uống tiêu tiêu ngủ đều ở trong nước, hơn nữa hô hấp cũng ở trong nước, vậy chẳng phải là....."

Cô lại dừng lời nói, tỏ vẻ nói không nên lời, Tần Cách Tri theo tầm mắt nhìn mắt cô nhìn con cá còn phun bong bóng kia, lại theo ý của cô mà suy nghĩ, thần sắc trên mặt có chút khó nói.

Hần không biết, nhưng hần mặc danh liền không muốn nghĩ tiếp.

Tĩnh Hào cũng cảm thấy đề tài này hơi kỳ quái, sáng suốt mà ngừng lại, đứng dậy trở về phòng, trước khi muốn đóng cửa lại lộ đầu ra, cười khanh khách mà nhìn Tần Cách Tri còn ngồi ở trên sô pha ngơ ngác nhìn con cá.

"Anh."

Tần Cách Tri phối hợp ngẩng đầu nhìn cô.

Đôi mắt xanh thăm hơi hơi tò mò.

Tĩnh Hào cười càng thêm sáng lạn.

"Em chỉ là muốn cùng nói với anh, anh vừa rồi cười thật xinh đẹp, về sau nên cười nhiều hơn."

Cô nhìn sắc mặt Tần Cách Tri dần dần hồng lên, nghiêm trang nói thêm một câu.

"Cười nhiều thêm, nói không chừng đến em cũng phải quỳ gối dưới sắc đẹp."

Tần Cách Tri mặt đỏ hoàn toàn.

Hần ở phòng khách ngồi chờ đến khi nhiệt độ trên mặt giảm bớt, mới đứng dậy tắt đèn chuẩn bị về phòng, khi vào cửa, lại trở lại xách con cá phun bong bóng trên sô pha vào.

Ngày mai dậy sớm một chút, đem cá thả lại là được.

Vừa lúc cũng không thể luôn để em gái làm cơm sáng.

Tần Cách Tri đem cơm sáng đến nhà ăn, vừa lúc thấy Tĩnh Hào lác lư từ phòng ra tới, thấy cô híp mắt một đường đi tới buồng vệ sinh, chỉ có thể bất đắc dĩ mà qua đi ngăn cản, đỡ người chuyển hướng.

"Bên trong đều là nước, em vào chỗ của anh mà rửa mặt."

Tĩnh Hào "Ác" một tiếng, khi đi qua bàn ăn thuận tay nhón một miếng gà vừa rán nhét vào trong miệng, nửa khép mắt hai ba ngụm ăn xong.

Tần Cách Tri bất đắc dĩ mà nhìn cô hơi phồng lên má vào phòng tắm, một bên quay đầu liền thấy máy tính sáng lên trên mặt bàn, không ngừng lập loè đánh dấu.

Khanh khách đất: G đại tốc độ thật nhanh, cư nhiên nhanh như vậy đã thu xong ~~~

Khanh khách đất: G đại, vừa mới nghe xong một lần, mời tiếp thu cúng bái của tôi, lỗi tai đều phải mang thai lần nữa.

.....

Khanh khách đất: G đại ở đây không? Nếu tốc độ nhanh như vậy, dứt khoát chúng ta lại đến một khúc nữa đi ~~

Khanh khách đất: G đại xin hãy tới nơi này nhìn một cái.....

.....

Tần Cách Tri đi con chuột nhìn, rừ mắt đáp trở về mấy chữ.

Truy nguyên: Đang làm cơm sáng, ăn xong xem

Hần mới vừa nhấn gửi đi, Tĩnh Hào đã đi ra từ trong phòng tắm, khi đi ngang qua cũng thuận tiện túm hần cổ tay, kéo người đi nhà ăn.

Mà trên màn hình máy tính bị ném tại chỗ, một đại sóng tin tức đang bay nhanh spam.

Khanh khách đất: G một đi không trở lại làm cơm sáng?! Là ai phí phạm của trời như vậy?!

Miêu miêu miêu miêu: Không thể nào, nhất định là tôi thức dậy quá sớm, mở ra máy tính không đúng cách.

Yêu G đại nhất: G đại làm cơm sáng??? Cầu biến thành nguyên liệu nấu ăn của G đại, bị các loại băm!!!

.....

Nhĩ nhĩ: Tôi cứ nhiên cũng không biết tên kia còn làm cả cơm sáng.

Khấp chồn mừng vui: Tôi cứ nhiên không biết tên kia còn sẽ ăn cái gì, hần chẳng lẽ không phải uống nước là có thể no sao?

Hàn một đao: Xem diễn.

.....

Tần Cách Tri thu dọn xong trở về vừa lúc thấy lịch sử trò chuyện của đám gia hỏa nhàm chán kia, một cái so một cái không tin, hần điểm điểm ngón tay, cơm trưa để trước bàn còn có ý chụp ảnh chụp phát lên, chứng minh mình nói thật.

Vì thế lại đưa tới một đợt spam.

Nhĩ nhĩ: Đây xác định không phải ảnh từ Baidu?

Khanh khách đất: G đại của tôi tuyệt đối lên được phòng khách, xuống đến phòng bếp đàn ông tốt, G đại cầu gả, tôi rất dễ nuôi, tôi bảo đảm!

Miêu miêu miêu miêu: Tôi vừa rồi đem này mấy trương ảnh chụp phơi tới G đại Weibo phía chính phủ, thiếu chút nữa bị một đám tiểu yêu tinh hỏi chết, một đám nhìn đều hận không thể đem da tôi đều cấp lột.....G đại, tôi chỉ là giúp các cô ấy hỏi một câu: Đây đồ ăn lượng liếc mắt một cái xem liền biết không là một người ăn, cầu hỏi, G vì ai hạ bếp?

.....

Khấp chồn mừng vui: Không nghĩ tới anh còn có kỹ năng, về sau làm cho tôi ăn a.

Hàn một đao: Nằm mơ.

Truy nguyên: Ân.

.....

Khi Tần Cách Tri thu dọn xong đồ vật xách theo cá tắt đèn về phòng, đột nhiên liền nghiêng đầu nhìn lịch đặt cạnh máy tính, mặt trên còn dừng lại ở vài ngày trước, ừm khuất mà kể rõ chủ nhân đã bỏ qua nó.

Thời gian tựa hồ liền trôi nhanh ngay trước mắt, người lúc trước chiếm cứ rất nhiều thời gian ăn không ngồi rồi của hần đột nhiên đã không thấy tăm hơi tung tích, hần rất khó sẽ lại giống lúc trước, đối với phòng trống rỗng phát ngốc, cảm xúc tuyệt vọng sợ hãi cơ hồ mỗi ngày làm hần bối rối.

Bởi vì sợ hãi bị phát hiện khác hần với người thường, hần không dám ra cửa, không dám cùng quá nhiều người kết giao, thậm chí cùng cha mẹ Tần gia người mình cảm kích nhất đều dần dần xa cách, đem chính mình nhốt tại một cái thế giới nhỏ.

Mà hiện tại, hần đã thích ứng phòng mình tồn tại một hô hấp khác, lại lần nữa thói quen một ngày ba bữa, thời điểm không có việc gì để làm còn có thể nghĩ tiếp theo nấu ăn cái gì, sau khi trung cầu ý kiến còn cần lại nghiền cứu thực đơn một chút, thường thường sẽ bị lôi kéo đi dạo siêu thị.....

Địa phương an tĩnh hoang vu quay về ồn ào náo động.

Hần thò người ra qua đi xé mấy tờ lịch xuống, lại không ném vào thùng rác giống mọi khi, mà mở một bên ngăn kéo bỏ vào.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh* BOSS được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vương tử người cá (4)

Tần Cách Tri mới vừa đem bánh trứng trắng nướng đến hai mặt vàng ruộm trong nồi ra, liền nghe thấy phía sau một trận thanh âm bùm bùm, mới vừa quay đầu lại đã thấy Tinh Hảo mặc váy đỏ đứng ở phòng khách, vội vàng vớt các đồ trong tay vào bánh.

Khi đi ngang qua bên người hắn còn cúi đầu trực tiếp liền đem cái bánh trứng trắng nóng bỏng ngậm vào miệng, bị nóng đến nhe răng trợn mắt.

Tần Cách Tri bắt đầu đi mà giúp cô gấp miếng bánh trứng trắng quá lớn ra giúp cô giảm bớt phiền não nuốt không vào lại không thể phun, thực sự có chút dở khóc dở cười.

"Gấp như vậy làm gì?"

Tình Hào thở hổn hển mấy hơi thở thò lại gần đem nửa cái còn lại ăn, giọng nói mơ hồ không rõ.

"Đợi lát nữa phải diễn tập âm nhạc, ngày hôm qua quên mất, vừa nhận được điện thoại mới nhớ."

Cô nhảy chân đi xuyên giày, một bên còn chưa đi vào đã vội vàng đi bên khác, thiếu chút nữa té ngã, sợ tới mức Tần Cách Tri đứng một bên chạy nhanh tới đỡ cô, thuận tiện cầm áo khoác treo trên giá mặc vào cho cô.

"Bên ngoài lạnh, em ăn sáng trước, anh đưa em đi."

Tình Hào đỡ cánh tay hắn một tay đi giày xong, rất nhanh thu tay kéo áo khoác lung lay sắp đổ trên người, xỏ tay áo vào liền vội vàng đi mở cửa.

"Không cần, dưới lầu có người đón em."

Cô chạy vội, cửa phía sau đóng sập lại, phát ra tiếng kêu kịch liệt.

Tần Cách Tri đứng tại chỗ, đột nhiên dùng tay sờ soạng chỗ cánh tay cô vừa mới nắm, độ ẩm bên trên đã biến mất, chỉ còn lại cánh tay lạnh băng của hắn.

Phòng ở này cũng giống vậy, nháy mắt quay lại độ ẩm ban đầu.

Hắn lại nhìn bữa sáng trên bàn còn nóng, lại đột nhiên không muốn ăn, quay về phòng, lúc đi ngang qua cửa sổ nhanh nhậy mà nhận ra giọng nói quen thuộc, phản ứng không tự chủ mà kéo màn ra.

Vừa lúc thấy cô lên xe, cười dịu dàng với người ngồi ở ghế điều khiển.

Chờ Tình Hào nhận ra điều gì ngừng đầu lên, xe đã được khởi động, phong cảnh ngoài cửa sổ đều chợt lóe mà qua.

Cô thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn sườn áo khoác, ngăn chặn một chút cảm giác trong lòng.

Tần Cách Tri trở lại phòng, lại đi tới phòng tắm tắm rửa một cái, nhìn hai chân khi nước ấm thấm vào chậm rãi biến thành đuôi cá, nhẹ nhàng đóng cửa trong nước, từng làn sóng nước lay động, giống như nội tâm khó có thể bình tĩnh của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn đuôi cá màu bạc, thả lỏng thân thể trầm mình trong nước, vẫn không nhúc nhích.

Không có nổi thống khổ khi hít thở không thông, còn có thể mở to mắt trong nước.

Người cá.

Tuy rằng nửa người, rốt cuộc vẫn không phải người.

Hắn xoay người liền rút nước trong bồn tắm.

Tần Cách Tri khó được vẫn luôn ở trong phòng tắm chờ đến khi đuôi cá biến trở về hai chân, ra khỏi phòng tắm lại phát hiện di động trên bàn đã có mười mấy cuộc gọi nhỡ, hơn nửa đều đến từ một người.

Cũng chỉ có cô biết dãy số này.

Hắn nắm chặt di động, rốt cuộc vẫn là gọi lại, sau hai tiếng tạm dừng, người bên kia rất nhanh liền nghe máy.

"Uy, anh, em còn tưởng rằng anh đang ngủ."

Khi cô nói chuyện mang theo nhạc nền đàn violon độc tấu, lại vào lúc đang chuyển đoạn sai lệch, khiến cho âm điệu vốn dễ nghe điệu nháy mắt chói tai, Tình Hào bưng kín chỗ micrô điện thoại nói với người bên kia, vẫn truyền được vào thính giác nhanh nhậy của hắn.

"Lâu Nguyệt, nếu cô tưởng bằng trình độ này mà độc chiếm danh ngạch độc tấu lần này, tôi đây khuyên cô nên trở về luyện thêm mấy năm nữa."

Tình Hào nói xong không thèm nhìn sắc mặt nháy mắt chợt trắng chợt tím của cô ta, xoay người ra khỏi phòng huấn luyện, cũng buông lỏng nơi vẫn luôn nắm.

"Anh, anh xem bài nhạc của em có phải ở nhà hay không? Buổi sáng ra khỏi cửa hình như quên ở nhà."

Tần Cách Tri đi lên bàn trà tìm, đào ra bản nhạc trong một đồng hồ ăn vặt, phải lớp khoai lát dính bên trên, đột nhiên liền hiểu được vì sao lúc trước thảo luận đám người kia thường nói "Vô lực phun tào" là loại cảm giác như thế nào.

"Anh tìm được rồi, bây giờ đem đến cho em hả?"

Hắn nắm bản nhạc phở đầy cửa phòng nghỉ ra, đang nghỉ ngơi vì sao bên trong không có một bóng người, thì thanh âm hai người đang đối thoại ở hành lang tương đối yên tĩnh dần dần truyền đến.

"Tiểu nguyệt, cô đừng tức giận nữa....."

"Tại sao tôi không thể tức giận, cô ta cùng lắm là ỷ vào mình xuất thân tốt mà thôi? Nếu tôi cũng có cha mẹ đều làm âm nhạc giống cô ta, tôi cũng có thể đứng ở vị trí như vậy. Dựa vào đâu cô ta cái gì đều không làm lại có được nhiều như vậy, chỉ biết cao cao tại thượng đến chỉ trích người khác, chúng ta nghiêm túc bao nhiêu cô ta biết không? Liền cho rằng chính mình xuất thân tốt là có thể bỏ qua nỗ lực của người khác sao....."

Lâu Nguyệt vừa nói, một bên vừa xoa đôi mắt hơi hơi sưng đỏ ngẩng đầu nhìn, cách lớp nước mắt sưng mù mênh mông thấy nam nhân đứng ở trước cửa phòng nghỉ các cô.

Ngũ quan tinh xảo như ngọc khắc, cặp mắt ngừng ở trên người nàng trong còn lộ màu lam thật đậm, nhìn không thấy cái gì cảm xúc, lại làm trái tim cô bắt đầu không thể ức chế mà điên cuồng nhảy lên.

Tựa như trăm ngàn hình ảnh tiếng sét ái tình cô từng tưởng tượng.

Thậm chí người đàn ông này còn tốt hơn so với tưởng tượng của cô.

Cô nhìn đồng bạn bên cạnh, tiến lên một bước kéo gần lại khoảng cách.

"Đây là phòng nghỉ của tôi, anh..... anh tới đây tìm người nào sao?"

Tần Cách Tri liếc mắt nhìn cô ta một cái, khoảng cách này đã có thể để hắn thấy nước mắt còn vương lại chưa khô trên mặt người tới, hắn nhũn mảy, rốt cuộc vẫn là không quen nói chuyện cùng người lạ.

"Không phải tìm cô."

Vừa lúc nói xong đã nghe thấy được tiếng nói quen thuộc, bước chân không ngừng đi đến, hắn đi tới nơi có tiếng bước chân vài bước, lại quay đầu nhìn người đang vô cùng xấu hổ tại chỗ.

"Về sau tốt nhất đừng nói xấu người khác sau lưng, bởi vì cái nhìn ngu muội của cô chỉ là bởi vì cô còn chưa hiểu rõ người khác."

Nếu ngày thường hắn tuyệt đối sẽ không nói chuyện cùng một người xa lạ như vậy, nhưng Tần Hào từ nhỏ vì âm nhạc trả giá bao nhiêu, thời điểm hắn còn ở Tần gia thời đều xem trong mắt, cô thật có thiên phú cùng ưu thế, nhưng nếu bởi vì những điều này liền phủ quyết mọi trả giá của cô, vậy quả thực chính là ngu muội.

Huống chi.....

Hắn sẽ không tận mắt nhìn thấy cô bị bôi nhọ mà không làm gì.

Tĩnh Hào đi qua chân tường vừa lúc thấy Tần Cách Tri, cô nhìn hai người thất thần ở phía sau hắn, nhìn biểu tình thì biết hai người kia tám phần là đang nói nói xấu cô bị Tần Cách Tri nghe thấy, cô rất nhanh thu hồi tầm mắt, nhấn bản nhạc phở từ hắn.

"Em còn tưởng rằng anh không đưa đến nhanh như vậy, bây giờ từ nhà lại đây không kẹt xe sao?"

"Anh đi đường vòng."

Tần Cách Tri nhìn phòng nghỉ của cô, biển số: 311, cùng với số lúc trước cô nói với hắn 317 chỉ khác một số, nói sai cũng rất bình thường.

Tĩnh Hào chỉ là đi vào lấy đồ vật, rất nhanh ra tới.

"Muốn đi xem em tập luyện sao? Hôm nay chỉ là lại đây làm quen cảm giác một chút, tập hai lần liền có thể đi, vừa lúc cùng nhau về nhà."

Tần Cách Tri tự nhiên mà duỗi tay giúp cô cầm cái rương nhìn có vẻ nặng trong tay.

"Ừ, đồ ăn trong nhà cũng không đủ, đợi lát nữa tranh thủ đi siêu thị."

Tĩnh Hào gật đầu.

"Vây cùng đi, em muốn nhìn chăm chăm để anh không thể lại để anh mua cà rốt, lần trước anh mua những cái đó, một nửa đều là em ăn."

Giọng nam mơ hồ thanh lãnh trầm thấp ẩn chứa theo sùng nịch và bất đắc dĩ vang lên.

"Cà rốt dinh dưỡng nhiều..... Vậy lần sau lại mua....."

Tĩnh Hào về nhà thay đổi quần áo, đem còn người còn đang rửa trong bếp đẩy ra ngoài.

"Hôm nay làm anh ném thử tay nghề của Tần đầu bếp."

Tần Cách Tri đeo bao tay nhựa rất bất đắc dĩ, nhìn người lưu loát trong phòng bếp còn đang hát, chỉ có thể cầm theo bao tay treo lại.

Hắn ngồi trên sô pha, nhìn người đang bận việc trong phòng bếp muốn nói lại thôi, trên tay vô ý thức mà捏o bọt biển màu vàng cười ngây ngô, lại không biết nên dùng phương pháp gì đem lời muốn nói nói ra, chỉ có thể nhìn chăm chăm phòng bếp ngo ngắc xuất thần.

Nên khen như thế nào đây?

Hon nữa hắn cũng không phải ngày đầu tiên nghe cô đàn dương cầm, vì cái gì lúc trước không khen, bây giờ lại khen?

Tần Cách Tri suy nghĩ một hồi lâu cũng chưa nghĩ ra được gì, thậm chí ngay cả Tĩnh Hào đem đồ ăn bung lên bàn, lại đứng trước mặt hắn quơ quơ tay, mới đột nhiên hoàn hồn, thấy đồ ăn bốc khói nghi ngút đặt trên bàn.

"Đói choáng váng? Có thể ăn cơm."

Tần Cách Tri hoàn hồn, đột nhiên đứng lên, làm Tĩnh Hào sợ tới mức lui về phía sau một bước, kéo ra hai người khoảng cách quá gần, thiếu chút nữa liền ngã ra đằng sau.

Bọt biển màu vàng đáng thương nằm trên đầu gối chủ nhân quay cuồng, rốt cuộc không chống lại được lực hấp dẫn của địa cầu, xoay mấy cái rồi nằm ở sau chân chủ nhân.

"Hôm nay em...."

Tần Cách Tri cố gắng che dấu xấu hổ.

"Hôm nay em diễn tấu rất khá."

Tĩnh Hào không nghĩ tới hắn áp a áp úng để nói một câu như vậy.

"Anh sao anh lại đột nhiên nói như vậy? Là hôm nay nghe được có người đang nói xấu em, vì em mà bất bình?"

Cô càng nói càng dán sát vào, Tần Cách Tri mặt vốn dễ đỏ né tránh, động chân lại đột nhiên bị vướng một đồ vật mềm mềm, trọng tâm không vững liền ngã trên sô pha.

Tĩnh Hào duỗi tay muốn kéo, lại xem nhẹ trọng lượng của một người đàn ông, khi bị nắm lấy tay cũng bị lôi kéo ngã xuống sô pha, vừa lúc đè lên người Tần Cách Tri.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tần suất nhất trí chớp chớp mắt, mới ý thức được trước mắt xảy ra cái gì.

Tần Cách Tri từ vành tai trở đi chậm rãi đỏ lên, cuối cùng lan tràn cả khuôn mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Vương tử người cá (5)

Tĩnh Hào căng chặt ngón tay, nhẹ nhàng thở ra, đứng lên khom lưng về phía tiếng vỗ tay rung trời dưới đài, ánh đèn ánh lên khuôn mặt trang điểm nhẹ của cô, đẹp đến kinh tâm động phách.

Bị mấy nhà truyền thông được mời đến soi nổi chụp ảnh.

Rốt cuộc kết thúc một vòng phòng vấn ngắn hạn cuối cùng, cô mở ra cửa phòng nghỉ, vừa lúc ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn nhau, người sau sững sờ, trốn tránh tầm mắt cô.

Tĩnh Hào hơi bất đắc dĩ.

Từ lần trước sau khi không cẩn thận tiếp xúc thân mật, Tần Cách Tri luôn tránh đối diện với tầm mắt của cô, cho dù có khi không cẩn thận nhìn nhau, cũng sẽ giống vừa nảy lập tức tránh đi, chột dạ đến mức vừa nhìn sẽ hiểu ngay.

Làm cô cũng hơi ngượng ngùng.

Đáng tiếc ngượng ngùng không giải quyết được vấn đề.

Tĩnh Hào dường như không có việc gì mà đi qua.

"Chờ em thay quần áo, chúng ta liền trở về."

Tần Cách Tri vẫn là cúi đầu không nhìn cô, nghe vậy gật đầu, lúc cô không ngừng tiếp xúc thân thể liền càng thêm căng chặt, ngón tay thon dài không tự giác mà vuốt một bên sô pha, giống như là đang tìm cái gì an ủi.

Tĩnh Hào thờ dài, trực tiếp ngồi bên cạnh hắn, lúc hắn không kịp trốn tránh, đột nhiên liền duỗi tay nắm lấy tay hắn.

"Anh, anh nếu rất để ý chuyện ngày đó phát, em đây cùng anh xin lỗi, rất xin lỗi."

Bàn tay cô nắm lấy hơi lạnh, làm cô không tự chủ được mà nắm chặt hơn, muốn đem độ ấm của mình truyền qua đi, giọng điệu lại hơi ủy khuất.

"Em lúc ấy chỉ muốn giữ chặt anh, không nghĩ tới sẽ trực tiếp ngã trên người anh, nếu anh còn vẫn luôn vì chuyện này giận dữ với em, em đây xin lỗi anh. Nhưng anh đừng không để ý tới em, anh như vậy nhiều ngày rồi không nói chuyện với em câu nào."

Cô thật sự không biết hắn sẽ phản ứng lớn như vậy trực tiếp đẩy cô ra.

Tần Cách Tri nghe cô nói định phản bác, nghiêng đầu vừa thấy trong mắt cô ầng ầng nước mắt, lại có chút nói không ra lời.

Chẳng lẽ hắn còn muốn nói, hắn đem câu lúc trước cô thuận miệng nói tưởng thật, nổi lên tâm tư không nên có với em gái? Hắn có khả năng sẽ đem lại rắc rối cho ba mẹ Tần gia, chẳng lẽ nữ nhi duy nhất của bọn họ cũng sẽ bị hắn kéo vào?

Hắn còn không lòng lang dạ sói đến như vậy.

Há miệng thờ dốc, hắn rốt cuộc là nói một câu.

"Không liên quan."

Lại dùng sức mà nắm tay Tĩnh Hào.

"Anh không giận em."

Anh là đang giận bản thân.

Rốt cuộc đã cùng người ta giải hòa, Tần Cách Tri nằm trên giường, đuôi cá dưới thân còn chưa biến trở lại hơi hơi đóng đưa, ánh sáng lóng lánh trên mặt đuôi, như là một bức họa tuyệt mỹ vô song cuộn tròn.

Hắn nhắm hai mắt nghe tiếng hít thở cách vách, trong lòng bức bối một lúc, đứng dậy mở máy tính, muốn tìm một người có thể tâm sự hoà hoãn một chút.

Danh sách liên hệ chỉ có vài người lẻ loi, hình cái đầu còn hơn phân nửa là màu đen, đàn chim cánh cụt nhỏ thật ra đang không ngừng chớp động, hắn động ngón tay click mở.

Nước trái cây: Tôi có tin tức lớn, có người nghe hay không?

Nước trái cây: Tôi có tin tức lớn, có người nghe hay không?

Nước trái cây: Tôi có tin tức lớn, có người nghe hay không?

.....

Sau một trận điên cuồng spam, người sắp điên cuồng rốt cuộc chò được hồi âm.

Truy nguyên: Cái gì?

Nước trái cây: Đại thần ~~ lúc này cư nhiên là cậu ra nghe mình, quả nhiên chúng ta mới là tình yêu đích thực!!! Mình quyết định chỉ đem tin tức này nói cho cậu, một chút bố thí đều không nói cho bọn hắn!

Nước trái cây: Tin tức lớn này chính là, hoa khôi muốn phát bài hát mới!

Miêu miêu miêu miêu: Cái gì!

Yêu G đại nhất: G đại cư nhiên lúc không có chuyện không xuất hiện, hôm nay nhất định là ngày may mắn của tôi..... Mẹ chứ nước trái cây cậu nói gì đó?! Hoa khô muốn phát bài hát mới!!!!!!

Khấp chồn mừng vui: Truy Nguyên cậu cũng ở đây. Bài hát mới ấy tên là gì?

Khanh khách đất: Tôi cái một đi không trở lại, hoa khô đây là muốn cùng G đại của chúng ta đấu võ đài? Phát bài hát mới đi G đại. Tôi đánh cuộc một đồng tiền, diễn đàn nhất định phải điên rồi.

Nhĩ nhĩ: Đánh cuộc mười khối, sẽ điên.

Hàn một đao: Một trăm khối.

.....

Nước trái cây: Tôi nói các cậu mấy người này, vừa mới rồi đều là làm cương thi sao? Khác, đao rất tốt có tiền, cầu bao dưỡng cầu gà!!!

Yêu G đại nhất: Nước trái cây, tôi biết địa chỉ nhà cậu, định nhét viên gạch chuẩn bị tới nhà cậu, cậu xác định không nói hoa khô muốn phát bài hát mới tên là gì sao?

Miêu miêu miêu miêu: Tôi này cũng có một viên, cùng nhau đi.

.....

Nước trái cây:...

Nước trái cây: Tôi nói còn không được sao, bài hát mới nghe nói định gọi là 《 Luyến điệp 》, lại còn có nghe nói là Hoa khô lần đầu tiên hát bản tình ca ý nghĩa chân chính.....

Nước trái cây: Tuy nhiên cũng không chắc chắn, bởi vì tôi nghe người khác nói, hẳn nói Hoa khô thời gian gần đây rất bận, cũng không nhất định lúc nào thì phát bài hát mới.

.....

Trong đàn lại lần nữa nháo thành một mảnh, Tần Cách Tri nhìn bọn họ riu rít náo loạn một hồi, nói một đồng lời nói không đáng tin cậy, hoàn toàn dẹp ý tìm người tâm sự tâm tư, thả đi động nghiêng đầu nhìn đuôi cá của mình.

Thật xinh đẹp, nhưng cũng không tốt bằng hai cái đùi.

Hắn nhìn chăm chăm đuôi cá đến phát ngốc, lúc hoàn hồn lại đột nhiên phát hiện mình không tự giác mà nghe tiếng hô hấp cách vách, yên lặng trở mình, đem mặt thật sâu vùi vào gối đầu.

Chân đuôi cá rũ trên giường đập đập hơi hơi nhếch lên một độ cung.

Nói chuyện hoà giải xong, Tĩnh Hảo ở trên bàn com lại khôi phục trạng thái ban đầu, Tần Cách Tri như cũ một bên nghe lúc cô tạm dừng thì nhìn cô, lúc nói cô mi mắt cong cong, âm thầm liên nghĩ trong lòng mình cũng phải nói chuyện thú vị, bầu không khí xem ra vẫn luôn rất tốt.

Đến nỗi lúc hắn trở lại phòng đều còn lưu chút ý cười, xem đi xem lại nhạc phổ trên tay, lại không phải một lần là có thể xem xong hết, lúc thả bản nhạc xuống xoa ấn đường, cửa phòng đã bị gõ hai tiếng.

"Anh, là em, em vào nhé."

Vừa dứt lời, Tĩnh Hảo liền mở cửa, thoải mái hào phóng đi đến, liếc mắt một cái liền thấy đồ vật bày trên bàn trước mặt hắn, thăm dò qua đi nhìn vài lần.

"Anh, anh đang xem bản nhạc à....."

Cô liếc nhìn một lần, rất nhanh tìm tới chỗ ký tên cuối cùng, viết thường một chữ "T".

Tần Cách Tri nhìn theo tầm mắt dừng lâu của cô, thấy chữ kí thuận tay viết lên của mình, không biết giải thích như thế nào.

Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện này cũng phải gat người Tần gia, chỉ là hiện tại hắn chỉ có chút thanh danh còn kém cha mẹ Tần gia, theo tính tình của hắn, cũng sẽ không có ý đem chuyện này lấy ra nói.

Kéo qua kéo lại kéo đến quên mất.

Tuy vậy hắn cũng không cần phải giải thích.

Tĩnh Hào trên mặt biểu tình thay đổi mấy lần, cuối cùng gương mặt trở nên vui vẻ.

"Anh, anh chính là 'T'?"

Tần Cách Tri gật đầu.

"Thật tốt quá, lúc trước em cùng ba đánh đổ, nói i lực lượng mới xuất hiện trong vòng này, từ phong cách cùng thiên phú vừa thấy chính là anh, ba lại không tin, phải đánh đổ với em, xem em về nhà hung hăng đánh mặt hấn!"

Tần Cách Tri nắm lấy nắm tay mùa máy của cô, hơi buồn cười.

"Ba chỉ là nói giỡn với em, anh bây giờ còn chưa đủ....."

"Chưa đủ cái gì?"

Tĩnh Hào nắm lại tay hấn, con ngươi yên lặng nhìn hấn, khó được nghiêm túc mà kêu tên đầy đủ của hấn.

"Tần Cách Tri."

Người bị gọi không tự chủ mà đối diện với cô, trong cặp mắt xinh đẹp kia hấn thấy sự tín nhiệm hoàn toàn.

"Anh nhất định sẽ trở thành người làm âm nhạc nổi danh nhất thời đại này, thiên phú và tài hoa của anh, đáng giá người đời sau tất cả đều sùng bái anh."

Cô không nói sai, ở rất nhiều rất nhiều năm sau, người làm âm nhạc "T" vĩ đại lại có thiên phú trác tuyệt đều vẫn luôn sống trong kính ngưỡng của mọi người, tài hoa âm nhạc của hấn làm người đời sau khâm phục, bọn họ không ngừng bắt chước, tham khảo, đem hấn trở thành cột mốc lịch sử của nền âm nhạc phát triển, một thần thoại siêu việt khó có.

Tần Cách Tri trong tầm mắt cô lại đỏ mặt, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng dời tầm mắt, thuận tiện cũng dời đề tài.

"Khụ, em tới tìm anh làm gì?"

Tĩnh Hào cũng không làm khó hấn, miễn cho bức quá mức phản tác dụng, đem bản nhạc khác đang cầm trên tay để vào tay hấn.

"Là cái này, em tự sửa lại vài đoạn, nhưng vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, cảm thấy quá tương tự với phong cách phía trước, không có đột phá."

Bản nhạc bị nhét vào tay là viết tay, trên đỉnh là hai chữ lớn, "Luyện điệp".

Luyện điệp?

Tần Cách Tri lập tức nhớ tới tối hôm qua thấy "Tin tức lớn", hơi kinh ngạc.

"Em là Trắng lên đầu cảnh?"

Tĩnh Hào vô tội chớp mắt.

"Anh còn không biết sao? Em còn biết anh chính là Truy Nguyên."

Tuy rằng không biết cô làm sao mà biết được, nhưng giọng nói theo lý thường hấn vậy làm hấn cảm thấy có chút áy náy, giống như mình không hiểu biết cô nhiều bằng cô hiểu biết mình.

Cô đoán được hấn chính là i.

Lại biết hấn chính là Truy Nguyên.

Tần Cách Tri cúi đầu tiếp tục xem bản nhạc, che dấu ý cười nơi khóe miệng, ngay cả giọng nói trầm thấp đều ôn hòa hơn.

"Hiện tại biết vẫn kịp."

Hấn nghiêm túc nhìn khúc phổ, mặt trên đã điện tử, nhìn đáng vẽ thật là một bản tình ca.

Hấn nhìn khúc phổ và ca từ mấy lần, trong đầu chậm rãi hiện ra một đoạn giai điệu, hấn tinh tế cân nhắc, giọng ca cũng chậm rãi cất lên.

Ngoài cửa sổ vừa lúc ánh sáng loé lên, ấm áp nhiệt tình, tiếng ca trầm thấp dễ nghe, lúc luyện mang theo tình ý triền miên ẩn sâu bên trong.

Tĩnh Hào nghe xong nửa đoạn, cũng cất giọng, thừa, chuyển, hợp, nhẹ nhàng mở miệng đuổi kịp tiết tấu.

Cô song ca càng thuần thực, thời điểm hát không cần phải hỏi, tầm mắt tự nhiên dừng lại trên mặt Tần Cách Tri, ánh mắt theo tiếng hát chậm rãi hiện lên tình ý, ngẩng đầu nhìn người đang an tĩnh trước mắt.

Một khúc kết thúc.

Tần Cách Tri nắm chặt tờ giấy hơi mỏng trong tay, cưỡng bách bản thân thu hồi tầm mắt.

"Bản nhạc này cơ bản không có vấn đề gì, nếu em cảm thấy tương tự với lúc trước quá, có thể sửa một chút nhạc đệm, cái này dùng nhạc đệm bằng tiêu cũng không tồi, trung gian thêm một đoạn độc tấu đàn cổ, hai cái tiêu tiết có thể thay đổi cho nhau."

Tĩnh Hảo tỏ vẻ đồng ý.

"Tuy nhiên đàn cô và tiêu em đều sẽ không, vậy phải đi tìm người, ngày hôm qua dàn nhạc giống như có người sẽ....."

"Anh sẽ."

Tần Cách Tri khó được lúc ngắt lời nói của cô, tầm mắt dời đi cũng quay lại.

"Hai cái anh đều sẽ, anh có thể giúp em."

"Như vậy à."

Tĩnh Hảo nhủ mi tự hỏi, dư quang thoáng nhìn hấn bất an, rốt cuộc đem lời nói bổ sung hoàn chỉnh.

"Nhưng đây là tình ca đầu, em càng thích anh hợp xướng với em, giống như vừa rồi vậy."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vương tử người cá (6)

Truy nguyên: Tôi muốn song ca với Trăng lên đầu cành một bài hát, có ai có thể hỗ trợ độc thoại không?

Khanh khách đất: G đại gần đây xuất hiện càng ngày càng xuất quỷ nhập thần, hơn nữa số lượng từ đều bạo biểu, hơn hai mươi chữ, còn cả hai dấu ngắt câu!!

Yêu G đại nhất: Tôi một đi không trở lại, G đại câu nói gì đó?!

Yêu G đại nhất: G đại muốn song ca với hoa khôi của nhà của chúng ta?! Tuyệt đối là tồi qua tôi ngủ chưa tỉnh còn đang mộng tưởng hão huyền?

Yêu G đại nhất: Hơn nữa G đại, hai người sẽ hợp tác, là nhân thức trong đời sinh hiện thực sao?

Yêu G đại nhất: Hoa khôi nhà chúng tôi có phải đẹp đến kinh vi thiên nhân hay không, có phải hay không????

[illegible]

(*) Kính vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

• • • • •

Tần Cách Tri trở lại canh bàn nhìn di động, trừ ra phía dưới bị ngôn luận điên cuồng spam, chọn mắt trên có thể trả lời trả lời.

Truy nguyên: Quen nhau, đích xác rất xinh đẹp.

Hắn trả lời xong liền chột dạ mà nhìn Tinh Hảo ngồi một bên trên sofa nghiêm túc nhìn nhạc phổ, ngón tay vừa động, ấn đen màn hình, đem điện thoại thả xuống bàn.

Tĩnh Hảo vừa ngẩng đầu thấy động tác của hắn.

"Anh, về sau chột da đừng rõ ràng như vậy, di đông như vậy, ai cũng biết di đông của anh có bí mật không thể cho ai biết."

Vừa lúc di động lại rung lên vài cái, Tần Cách Tri lập tức che dấu cúi đầu xem di động, nhẹ nhàng "Ừ", nỗ lực biểu hiện mình không chột da.

Khắp chốn mừng vui: Cậu biết cô ấy lúc nào vậy? Làm sao tôi không biết chút gì cả?!

Nhĩ nhĩ: Độc thoại sao? Vừa lúc ngày mai tôi rảnh, nếu không liền trực tiếp gặp ở phòng ghi âm?

Hàn một đao: Ngày mai buổi chiều, có thể.

Khấp chồn mừng vui: Mình cũng rảnh, không rảnh cũng phải rảnh, tôi muốn tới xem mỹ nữ, xem hoa khôi, tốt nhất Truy Nguyên cậu lại đem theo cả em gái, vợ tương lai của tôi tới, để chúng ta thuận tiện thân nhau.

Nước trái cây: Có thể nha. Ngày mai đều lại đây, tôi giúp các cậu lưu lại phòng ghi âm tốt nhất, lại nói tiếp, từ lúc G đại năng tự mình thu âm, chúng ta đã thật lâu không có đội ngũ không lồ như vậy.

Yêu G đại nhất: Nga nga nga nga, tôi hiện tại đi xin nghỉ với sếp!!!

.....

Tần Cách Tri từ thấy câu nói kia hơi nhũn mỳ, ngón tay ấn lên bàn phím, lại không biết có thể nói gì, muốn chỉ trích Trương Tri không đúng mực, nhưng chính hắn đã là người không đúng mực nhất.

Cuối cùng hắn vẫn thả tay, hỏi người ngồi trên sofa.

"Bọn họ nói muốn gặp nhau, ngày mai em có thời gian không?"

"Được thôi."

Tĩnh Hào không chút để ý mà trả lời, cô tập trung vào mấy đoạn ngắn Tần Cách Tri vừa cho cô nghe, dùng nhạc cụ hoa hòe loè loẹt, còn chút lưu ý, nhạc điệu tuy dễ nghe, nhưng cô vẫn là hơi nghe không hiểu.

Nghe cái này thích hợp, lại nghe cái kia cũng không tồi, trong khoảng thời gian ngắn thật là có chút loạn tai.

Cô nhìn xuống gương mặt nhìn người cảm di động không biết đang làm gì đó, trong lòng kinh ngạc cảm thán, quả nhiên người cá trời sinh liền giỏi âm nhạc, thiên phú này, khiến người khác hâm mộ không nổi.

Nếu là thật bị đem vào phòng nghiên cứu, vậy mới là lãng phí.

Tần Cách Tri từ lúc cô chuyển tầm mắt lại đây đã có cảm giác, vốn dĩ bất động thanh sắc chờ cô dời đi, kết quả không những cô không dời đi, ngược lại còn ngắm kĩ hơn, làm hắn có chút không chịu nổi.

Mà vừa nhắc mắt, đã bị cảm xúc trong mắt cô kinh sợ.

Hỗn loạn ngưỡng mộ sùng bái cùng tiếc hận, lại để lộ ra vài phần đau lòng cùng thổn thức, nhìn kỹ còn có cả nghiêng răng nghiêng lợi, lại thêm biểu tình rối rắm khó hiểu trên mặt, ấy vậy mà còn có vài phần đáng thương.

Cổ tình đôi mắt ấy vẫn yên tĩnh nhìn hắn, giống như là đang tìm trợ giúp duy nhất.

Hắn mang theo ý cười đi qua ngồi.

"Làm sao vậy?"

Tĩnh Hào ngăn chặn nỗi lòng, rút sợi dây tai nghe đưa qua

"Hội chúng sợ hãi lựa chọn, bây giờ em cảm thấy cái nào cũng đều hay, không biết quyết định chọn dùng cái nào."

Tần Cách Tri tiếp nhận lại cười một cái, lúc nghe được một tiểu tiết bảo nàng cô tạm dùng, chỉ vào khúc nhạc phở nằm xoài trên đầu gối cô.

"Đoạn này dùng vào đây không tồi, rất tự nhiên....."

Hắn đối với các đoạn ngắn này còn quen thuộc hơn so với cô, hơn nữa trời sinh có cảm âm tốt, rất nhanh đã quyết định ra đoạn có thể sử dụng, hợp với đoạn vừa nghe thật đúng là không hề tì vết.

Tĩnh Hào nghe xong ba lần, chính là tìm không thấy chỗ nào không thích hợp, nhìn bị nhạc phở bị hắn lấy về trong tay, lại có chút trông mong luyến tiếc.

"Em cảm thấy còn có nhiều cái không tồi."

Tần Cách Tri đột nhiên duỗi tay sờ đầu cô, mặt mày tất cả đều là ý cười dịu dàng, động tác ôn nhu giống như đang trấn an động vật nhỏ bị thương, một tay kia đưa nhạc phở cho cô.

"Em nếu muốn, vậy đều cho em."

Trung vũ là người nổi tiếng trong vòng phòng ghi âm này, chẳng những bởi vì chỗ này phổ nhạc điền từ ghi âm một con rồng đại tài đều có, ghi âm hiệu quả cũng là số một, còn bởi vì nơi này có không ít đại thần trong vòng internet, tương đương với tiểu căn cứ chuyên chúc trong vòng, nhân viên công tác thâm niên bên trong bình quân mỗi ngày đều sẽ có thể gặp mặt đại thần, phúc lợi rất tốt.

Nhưng chủ là ai, người trong vòng đều không biết.

Cho nên, cái này lại thành ông chủ thần bí, ngồi ở phòng khách nửa giờ, em gái quỳ tiếp tân chịu không nổi, đang muốn ra ngoài thể hiện khẩu khí, liền thấy ông chủ lớn đàng đàng sát khí đứng lên, hướng tới một đội vừa tiến vào cách vách giết tới.

Em gái tiếp đãi theo tầm mắt nhìn qua đi, lập tức liền hít hà một hơi, người khác không quen biết, nhưng là, quen biết ba đại thần trong vòng liền a!

Cho nên vị mỹ nam cùng ba đại thần cùng nhau kia, và mỹ nữ bên cạnh hẳn là ai?!

Yêu G đại nhất, tên thật là Trần Khả Khả cô nương cũng mới hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt nộn nộn phá lệ mà đáng yêu, vừa rồi ở ngoài cửa thấy vài người từ trên xe xuống, liền gắt gao mà đem ánh mắt như sói dán lên năm người, một nam một nữ xa lạ, đến bây giờ còn chưa bình phục lại được.

Cô nhìn Tần Cách Tri một cái lại nhìn Tinh Hảo một cái, cảm động đến suýt rớt nước mắt.

"Ô ô ô, tôi không nghĩ tới nhóm bản mạng của tôi lại đẹp như vậy, quả nhiên ánh mắt của tôi tốt như vậy!!! Hoa khôi, G đại, hai người có thể ký tên cho tôi không? Tôi phải đi về cung lên, để lại cho hậu thế của tôi, nói cho bọn họ, đây là người năm đó tổ tông bọn hắn từng yêu....."

"Em từng yêu ai?"

Một giọng lạnh căm căm từ phía sau truyền đến, nháy mắt Trần Khả Khả đã bị người xách gáy kéo đi.

"Em nói với anh trong nhà có chuyện đại sự trong đời muốn xin nghỉ, chính là xin nghỉ để đến nơi này? Xem ra lúc trước anh còn không tính kỹ với em....."

Soái ca một bên đánh tới kéo chạy lấy người, một bên hung tợn trừng mắt nhìn Tần Cách Tri.

Tinh Hảo chấm hỏi, Trương Tri đã là nhiệt tình mà đi lên xum xoe.

"Đó là Ứng Quả ca ca, cũng là chủ gian phòng ghi âm này.

Hắn chớp mắt với Tần Cách Tri vài cái.

"Miễn cưỡng cũng có thể xem như tình địch."

Vừa rồi vài người mới gặp mặt, khi giới thiệu với nhau Tần Cách Tri nói cô là trắng lên đầu cành, cũng là em gái hắn, Tinh Hảo bổ sung một câu là không cùng huyết thống, Trương Tri trà trộn tình trường nhiều năm nghe ra vài phần ý vị trong đó, hoàn toàn đem Tần Cách Tri từ "Anh vợ muốn lấy lòng" chuyển thành "Tình địch phải đề phòng".

Làm lên không chút nào nương tay.

Tinh Hảo nghe hắn nói xong liền nghiêng đầu xem sắc mặt Tần Cách Tri, thấy hắn nhũ mỳ không nói gì, liền kéo dài âm "Nga", thái độ quả thực càng mơ hồ.

Giải Nam lớn lên giống hắn ở trong vòng thanh danh lớn giống nhau, cả người trông rất ôn tồn lễ độ, hắn chuyển ánh mắt lên ba người phía trước, cho Lâm Hân một bên một ánh mắt "Trong đó tất có trò hay", có vài phần không có ý tốt.

《Luyện điệp》giải điệu thiên nhiên uyển chuyển, vài người đều đi thử âm, cuối cùng vẫn định giọng là lướt công tử của Giải Nam, từng câu từng chữ thốt ra, thật giống như đang kể lại chuyện xưa, trong lúc lơ đãng thể hiện ra ý vị phong lưu trong đó, khiến cho người nghe hứng thú.

Bận việc cả một buổi chiều, cho dù Tần Cách Tri, Tinh Hảo đều có giao tình không cạn với những người này cũng có chút ngượng ngùng, sau khi kết thúc liền mời bọn họ đi ăn cơm.

Trương Tri tròn mắt xoay tròn mà đảo qua một vòng, chủ ý hiện ra.

"Ăn bên ngoài có vẻ chúng ta không quen a, tôi nhớ rõ nơi này cách nhà Truy Nguyên rất gần, nếu không chúng ta đi đến nhà cậu ăn."

Hắn gờ điệu không giống như đang dò hỏi.

Loại chuyện này Tinh Hảo từ trước đến nay sẽ không tự tiện làm chủ, quay đầu dò hỏi ý kiến Tần Cách Tri, hắn vừa mới gật đầu, Trương Tri liền quen thuộc điều khiển ghế, quay lại làm mặt quỷ với cô trên kính.

"Em gái Tần Hảo, em cũng đừng hỏi hắn, trong nhà tên kia lạnh giống như cái hầm băng, một chút nhân khí đều không có, thật là ủy khuất em ở nơi đó ở lâu như vậy....."

Đọc theo đường đi liền nghe được hần thì thắm kẻ ra lần trước "Một ngày du đăng nhà Tần Cách Tri", đến nỗi sau khi lên tầng mờ, bị người bạch bạch bạch và mặt còn chưa phục hồi tinh thần.

"Tần Cách Tri, đây thật là nhà cậu?!"

Trương Tri chỉ vào phòng khách không thể tưởng tượng, "Cậu nha, đây mà là nơi cậu ở? Cậu mẹ nó đang lừa tôi đi?"

Hần nói liền cảm con cá đang phun bong bóng trên sô pha, đang chuẩn bị niết vài cái chứng minh đây không phải thật sự, đồ vật trong tay đã bị giật lại.

Tần Cách Tri đem bạn giường ngày càng thân mật đoạt lại che chở trong tay, nghĩ nghĩ lại thu thập mấy cái gối ôm trên sô pha, đôi vào phòng Tinh Hảo, từ bên ngoài lấy chìa khóa khóa lại, thấy Trương Tri chưa từ bỏ ý định mà muốn trêu chọc bốn hoa trên bàn trà, đi qua vỗ tay hần.

"Đây đều là Hảo Hảo bố trí, cậu đừng lộn xộn."

Hần nói xong thì vào phòng bếp giúp Tinh Hảo, để Trương Tri tại chỗ nói thầm.

"Không phải là trong nhà có con gái thôi sao, người chờ, tôi lập tức sẽ đoạt đi mang về nhà thả....."

Giải Nam nghe hần nói thầm, lại suy nghĩ đến cậu vừa rồi Tần Cách Tri thuận miệng nói, ngẩng đầu nhìn hai người phối hợp tương đối ăn ý trong phòng bếp, vừa lúc thấy Tinh Hảo rửa đồ vật tránh bột bẩn, người bên cạnh người tự nhiên duỗi tay giúp cô lau mặt.

Hần yên lặng cong khóe miệng.

Có ý tứ.

Cây vạn tuế vạn năm thật đúng là nở hoa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vương tử người cá (7)

Ngày thường Tần gia trên bàn cơm, đều là Tinh Hảo một người nói, mà nay lại là Trương Tri một người nói, Tinh Hảo bị hần điểm danh trả lời, Giải Nam ở một bên ngẫu nhiên nói vài câu, lại là đôi khi hóa giải một chút xấu hổ cho Tinh Hảo, còn cười thông cảm với cô, phong độ nhẹ nhàng.

Tần Cách Tri vừa ăn vừa nghe bọn họ ba người nói chuyện, ngẩng đầu vừa lúc thấy Tinh Hảo ngẩng đầu đối Giải Nam cười một cái, đột nhiên hết muốn ăn.

Dư lại một mình Lâm Hân hết sức chuyên chú ăn cơm.

Rốt cuộc chờ đến khi cơm nước xong xuôi tiễn người đi, Tần Cách Tri đóng cửa lại đi thu dọn bàn ăn với Tinh Hảo.

"Anh tới, em đi nghỉ ngơi một chút."

Hần với bọn Giải Nam quen biết thời gian đều tương đối lâu, cũng là số ít người có thể được hần nhập vào danh sách "Bằng hữu", cho nên cũng sẽ không để ý dẫn người về nhà, nhưng hôm nay mới vừa mở cửa nhà liền có chút hồi hận.

Trong phòng không ngừng có dấu vết của hần, còn có của cô.

Hơn nữa chuẩn bị và dọn dẹp đều rất mệt mỏi.

Tinh Hảo thật ra cảm thấy còn tốt, lại cũng không phản đối hần cùng tới hỗ trợ dọn dẹp, hai người thu dọn xong bàn ăn, đứng ở trước bồn rửa, một người rửa chén, một người tráng sạch sẽ.

Đợi một lúc không nhận được chén, Tinh Hảo nghiêng đầu nhìn, vừa vặn Tần Cách Tri cũng nghiêng đầu nhìn cô, hai người ngơ ngác đối diện.

Lúc cô cho rằng Tần Cách Tri sẽ giống lúc trước dời đi tầm mắt, hần nhấp nhấp môi nhạt, biểu tình vẫn là có chút rối rắm.

"Em cảm thấy ba người đến hôm nay thế nào?"

Đây là đang dò hỏi cái nhìn của cô với bạn bè hần sao?

Tinh Hảo vẫn luôn hy vọng hần có thể dung nhập sinh hoạt đời thực, mà không phải bởi vì lo lắng thân phận lộ ra ánh sáng mà trốn tránh ở một góc âm u,

nhưng bởi vì chính hắn vẫn không nói qua việc này, cô cũng không thể tùy tiện nhắc tới, tránh cho bị hiểu sai ý.

“Đều khá tốt.”

Cô cúi đầu rửa sạch sẽ cái mâm cuối cùng.

“Trương Trì nhìn rất thích nói chuyện, vừa vặn cùng anh bổ sung cho nhau, Lâm Hàn tính cách hơi giống anh, nhưng kỳ thật cũng rất dễ dàng thân cận, Giải Nam nói. ....”

Cô dừng lại, nhớ lại ra hình như lúc trước trên tư liệu có thấy qua cái tên này, Tần Cách Trì sau khi bị người yêu phản bội có thể thoát khỏi phòng thí nghiệm, hắn hình như còn giúp không nhỏ.

“Giải Nam cũng rất tốt, ôn tồn lễ độ, hào hoa phong nhã.”

Cô cẩn thận suy nghĩ tới ưu điểm của hắn, biểu tình rất chân thành tha thiết.

“Hơn nữa giọng nói cũng rất êm tai.”

Lúc cô tạm dừng, Tần Cách Trì có dự cảm điềm xấu, thật sự nghe cô đem lời nói ra miệng, trong lòng liền lập bộp, ngay cả giọng nói đáp lại cũng trở nên nặng nề.

“À.”

Hôm nay ở bên ngoài lòng bông nửa ngày, một người bụi bặm, Tần Cách Trì trở về phòng liền quẹo vào phòng tắm, chuẩn bị xả nước tắm rửa, khi bàn tay đề lên chốt mở, nghĩ đến đánh giá vừa rồi của Tinh Hảo với Giải Nam, đôi mắt không cần che dấu dần trở nên âm đạm.

Cô từ trước tới nay cũng chưa từng khen giọng hắn để nghe bao giờ.

Chẳng lẽ cô tương đối thích giọng khàn khàn trầm thấp như vậy?

Tần Cách Trì ho nhẹ, tay đang mở nước ấm liền chuyển qua chốt mở nước lạnh.

Nước lạnh chảy ra ồ ạt, chỉ chốc lát sau đã xả không sai biệt lắm, Tần Cách Trì ngồi vào, nhìn hai chân tiếp xúc với nước nháy mắt biến thành đuôi cá màu bạc, mỗi mảnh vảy đều như đã trải qua rèn khắc tỉ mỉ, bao vây độ cong duyên dáng của đuôi cá, nhẹ nhàng vừa động liền về ra từng đợt sóng gọn.

Hắn nhìn chằm chằm nhìn cuối cùng thất bại dời tầm mắt, nhắm hai mắt cảm thụ bốn phía đều là nước mang đến cảm giác quen thuộc và an bình.

Ngây người một hồi, hắn bỗng đứng mở bừng mắt.

Cá, trong nước lạnh cũng sẽ không bị cảm mạo chẳng?

Buổi sáng lúc Tinh Hảo rời giường không phát hiện Tần Cách Trì gần đây luôn luôn thức dậy sớm hơn so với cô đâu, cô đến phòng bếp đun nước, rửa mặt xong vừa lúc nước sôi, đem mì sợi thả vào nồi rồi đi gõ cửa phòng Tần Cách Trì.

“Rời giường ăn cơm sáng.”

Tần Cách Trì đã sớm tỉnh, nhưng vẫn chờ đến khi cô gõ cửa mới đứng dậy rửa mặt chải đầu, khi mở cửa ra vừa lúc thấy cô đang tìm kiếm gì trong tủ lạnh, cả đầu đều nhét vào tủ lạnh, bên trên một vại mứt trái cây nửa treo không, nhìn thấy sắp rớt vào đầu cô.

Hắn chạy qua đỡ vại mứt trái cây kia, không chút nào tự giác mà hỏi người còn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm.

“Đang tìm cái gì?”

“Em nhớ rõ ngày hôm qua em mới mua một vại tương ớt, tính toán dùng để ăn, nhưng hôm nay liền tìm không thấy.”

Tinh Hảo sau khi trả lời liền ý thức được nói khác thường, lập tức bỏ tìm kiếm, lại do động tác vừa lớn vừa bất ngờ, vừa quay đầu lại liền đụng vào cằm Tần Cách Trì.

Cô kêu lên một tiếng lui về phía sau một bước, đột nhiên liền cảm giác được một bàn tay chặn động tác của mình, một cái tay khác ấn lên trán của cô, nhẹ nhàng xoa.

“Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

Tinh Hảo lâu bầu, không cự tuyệt ý tốt của hắn.

“Nhưng mà, anh có phải bị cảm hay không, giọng nói rất khó chịu sao? Thanh âm nghe rất khàn.”

Không giống trầm thấp từ tính bình thường, nghe hơi giống giọng của Giải Nam hôm qua

Hai người cách nhau vốn rất gần, hơn nữa Tần Cách Tri vừa rồi che chở cô, hai người giống như đang ôm nhau, khi cô nói chuyện mang theo hơi ấm phả lên cổ hắn.

Tần Cách Tri hơi cứng đờ, buông ra tay kéo dần khoảng cách.

“Trương Tri tương đối thích ăn cay, bình tương ớt kia là bị hắn ăn, bình không ngày hôm qua anh đã ném vào thùng rác phòng bếp rồi.”

Tình Hào đáp lại, đi vào phòng bếp, nghiêng đầu vừa nhìn thì thấy bình không bị ném vào thùng rác, vẫn hơi nghi ngờ.

Ngày hôm qua rõ ràng cô đem tương ớt bỏ vào tủ lạnh, Trương Tri lấy ra khi nào? Hơn nữa một lần ăn luôn một lọ tương ớt gì đó, quá khoa trương đi?

[Cái này là do Cách Tri muốn có giọng nói như bạn Giải Nam, nhưng không biết làm sao, bản thân là người cá không thể bị cảm khi ngâm nước lạnh được, nên ăn nhiều tương ớt để giọng bị bỏng, trở nên trầm thấp hơn. Thấy Hào Hào hỏi ngược ngược tố tội cho bạn Trương Tri. Thật là ghen quá hoá rồ?]

Nàng vừa nghĩ, một bên bụng nổi không ra, lại đun nước, ném mấy khối đường phèn vào, tìm trứng vịt đánh tan trong chén, chờ đến nước sôi liền đảo vào đánh thành một tia trứng mỏng, cả nồi đều là màu vàng.

Tần Cách Tri đi vào ăn bữa sáng, thấy một nồi không biết tên.

“Đây là cái gì?”

“Đường phèn trứng vịt, khỏi ho nhuận giọng.”

Tình Hào đảo ra, múc một chén nhỏ, nhét vào trong tay hắn.

“Nhân lúc còn nóng uống lên, nguội sẽ có mùi tanh.”

Nàng nhìn Tần Cách Tri khó được mà lộ ra thần sắc mờ mịt, một đôi mắt xinh đẹp hơi trừng lớn, cách sương mù càng thêm xanh, lại có chút đáng yêu, không nhịn xuống liền duỗi tay vỗ mặt hắn.

“Uống lên giọng nói cũng sẽ thoải mái hơn, buổi chiều lại nấu cho anh một chén.”

Tần Cách Tri bụng chén ngờ ngác mà đi theo cô ra phòng bếp, ghen nhưng vẫn nói ra.

“Em cảm thấy giọng bây giờ của anh không hay sao?”

Tình Hào dừng bước chân quay đầu lại nhìn hắn, trong nháy mắt ánh mắt hắn làm cô thấy rõ hết, lại quay lại ôn hòa chân thành tha thiết ban đầu, lại mang theo vài phần ý cười.

“Giọng nói bây giờ cũng không tồi a, tuy nhiên em lại thích giọng vốn có của anh hơn.”

Em càng thích giọng vốn có của anh hơn.

Tần Cách Tri trong đầu chỉ quanh quẩn câu nói đó, làm hắn lúc ngồi trước bàn công tác còn chưa phục hồi tinh thần lại, nhạc phổ nằm xoải trên bàn, lại không hấp dẫn được một chút lực chú ý của chủ nhân.

Cuối cùng kéo lại một chút tâm trí của hắn là di động điện cuồng rung, Tần Cách Tri cúi đầu nhìn, thấy cái tên ngày hôm qua còn làm hắn canh cánh trong lòng, tâm trạng đã khác, dứt khoát nghe.

“Oi?”

“..... Xem ra tâm tình của cậu rất tốt.”

Giải Nam trêu chọc hắn một câu.

“Ngày hôm qua bị Trương Tri kích thích, chờ chúng ta đi rồi liền cùng người ta báo cáo?”

Tần Cách Tri tạm dừng, thu liễm khóe miệng cong lên.

“Chúng ta không phải các cậu tưởng như vậy, cô ấy là em gái mình.....”

“Em gái không có quan hệ huyết thống, đây là chính miệng em gái cậu giải thích.”

Giải Nam khó được tốt tính mà khuyên vài câu.

“Cậu không phải biết cô ấy giải thích thêm một câu này là có ý gì đi? Mặc kệ các cậu là tình huống gì, mình cảm thấy người ta không tồi đâu, cậu cây vạn tuế ngàn năm cũng khó được nở hoa, nếu là vì nguyên nhân lung tung rối loạn gì mà bỏ lỡ, người ta bị người khác cướp đi, cậu đừng hòng khóc hối hận cả đời.”

Tần Cách Tri không nói chuyện.

Giải Nam cũng không hề khuyên.

“Được rồi, mình gọi điện thoại cũng cho cậu cũng không phải vì cái này, không biết là ai đem hình chúng ta xuất hiện ở phòng ghi âm hôm qua phát tới tieba, chụp đến không rõ ràng lắm, mình đã đã phát Weibo giải thích, nhưng cảm thấy chuyện này, vẫn là chính cậu tới nói tương đối tốt.”

Tần Cách Tri đáp, cúp lên điện thoại.

Weibo của hắn vẫn là lúc trước mới mở không lâu, bởi vì ngày thường cũng không cần, cho nên bên trên hoang vu thật sự, nhưng thật ra có chút người tư tâm, không phải cầu bạo chiếu chính là gây chú ý, nói phương thức hoa hòe lòe loẹt, dư lại cũng chính là thúc giục hắn hát bài hát mới.

Bởi vì không biết nói gì, Tần Cách Tri dứt khoát đổi mới tin nhắn, cơ hồ cách bốn năm điều liền sẽ hiện lên một id tin nhắn quen thuộc, tên còn có chút quen mắt: Tần Lâu Nguyệt.

Hắn nhìn chằm chằm cái tên kia hồi lâu, ần nút cắt bỏ lựa chọn.

Do dự hơn mười phút còn không có nghĩ ra từ thích hợp, hắn rốt cuộc vẫn là viết ra một bài cách thức không khác thông tri là mấy, khô cứng, chính mình nhìn đều có chút khó nói nên lời, cuối cùng do dự mà bỏ thêm cái icon, nhấn gửi đi.

Truy nguyên v: Bài hát mới, song ca cùng Trăng lên đầu cành 《 Luyến điệp 》. o(n_n)o

Weibo mới phát ra không đến một phút đồng hồ đã có hồi âm, năm phút đồng hồ đã vượt qua hai số, hầu hết lời bình đều là đối với việc hai vị cao cấp bậc đại thần hợp tác thết chói tai, nói chờ hai vị một đầu đơn khúc đều không dễ, cứ nhiên có thể một ngày kia chờ đến hai vị song ca, cuối cùng còn không quên đùa giỡn một chút icon của G đại.

Trong đó còn có chân tướng yên lặng.

Củ cái giòn: “G đại cùng hoa khôi, chẳng lẽ lên quan hệ rất tốt? G đại lúc trước còn sẽ tự mình đọc thoại gì đó, hoa khôi đây là lần đầu tiên cùng người khác hợp tác a.”

Ta còn là cái hài tử: “Đúng vậy, lúc trước hoa khôi từng nói qua, chính cô viết lời, giống nhau là sẽ không cùng người khác song ca, bởi vì nhạc điệu phong cách sẽ khác biệt, ын ý cũng không đủ. ....”

Hùng ôm: “Đánh đổ hai người có gian tình ”

.....

Tần Cách Tri yên lặng mà xem bình luận, tâm tình hòa hoãn không ít, lại kiên nhẫn xem tiếp.

Tần Lâu Nguyệt: "G đại, tôi cũng là người trong giới, chính là vẫn là một tiểu trong suốt, cầu G đại cũng có thể cùng tôi hợp tác một lần!!!"

* Tiểu trong suốt: nhỏ bé, ít ai biết, như người tàng hình.

Tần Cách Tri dừng một lúc, yên lặng hồi phục, đánh máy chữ ít ỏi.

“Xin lỗi, tôi không thích tên của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vương tử người cá (8)

《 Luyến điệp 》 vừa phát ra, trong vòng liền nhắc lên một trận xôn xao, hai vị đều là đại thần xuất quỷ nhập thần, ở trong vòng thanh danh vốn dĩ đã tốt, hơn nữa lại là đại thần gần đây chạm tay là bóng độc thoại, lần sóng vọt tới fan tụ thành một đoàn, hưởng ứng quả thực so với mong muốn ban đầu đều phải tốt hơn không ít.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều suy đoán về quan hệ mới nổi lên của Trăng lên đầu cành vag Truy Nguyên, rốt cuộc hai người phía trước dường như chưa

từng gặp nhau, giờ hợp lại làm tình ca đầu tiên miên, hơn nữa nghe nói G đại còn tham gia vào nhạc phổ, vài tiểu tiết phối nhạc trung gian chọn được đều đến từ G đại. Kết hợp nhạc phổ lúc trước của Trắng lên đầu cảnh biểu diễn, lần này lại phá phong cách mới.

Trong anh có em a, trong em có anh.

Tỉ lệ click bài hát mới tiếp tục tăng lên, ở trong vòng 3 ngày liền sáng tạo một kỷ lục mới.

Vừa lúc đã đến cuối năm, thừa trận gió náo nhiệt này, trong đàn vài người kêu gào muốn tổ chức thành đoàn thể đi ra ngoài chơi, lý do mỹ miều rằng "Thoáng khí". Bọn họ ở trong đàn làm âm ỹ đã lâu, cuối cùng định ra một kinh hi, kế hoạch mấy người giữ chặt răng, vừa bị đe dọa vừa dủ dỗi hạ kiên quyết giữ kín như bưng.

Nước trái cây: Các đại thần đều không cần hỏi, hiện tại mấy người liên tính là □□ chúng ta cũng sẽ không nói, dù sao ăn ở toàn bao, vé máy bay qua lại chi trả, mọi người chỉ cần cố chơi là tốt rồi ~~~

Nước trái cây: p/s: Cho phép mang người nhà.

Nhĩ nhĩ: Cảm giác những lời này hẳn là nói với Truy Nguyên nói.

Khấp chồn mừng vui: Ai nói, ông đây cũng có người nhà!!!

Hàn một đao: Úc.

.....

Khanh khách đất: G đại ngàn vạn muốn mang theo hoa khôi cùng nhau tới a, phía trước tôi cũng chưa nhìn thấy người, cầu lại cấp một cơ hội gặp mặt.

Yêu G đại nhất: Đúng vậy, đúng vậy, nghe nói nơi đó thánh địa tình lữ trứ danh, G đại mang hoa khôi cùng đi, vừa vạn có thể phát triển một chút cảm tình, (*^__^*) hi hi.....

Yêu G đại nhất: G đại nếu thẹn thùng khó nói, tôi giúp cậu đi hỏi Hoa khôi?

.....

Tần Cách Tri nhìn màn hình nhú mày suy tư, gõ mấy chữ.

Truy nguyên: Tôi đi hỏi.

Nói là muốn hỏi, nhưng Tinh Hảo đối với chuyện hắn đi du lịch luôn luôn ủng hộ, sau khi nghe xong lập tức gật đầu, hứng thú bưng bưng lôi kéo hắn hỏi nhiệt độ không khí nơi phải đi, lại tương đương nhanh nhẹn mà thu thập tốt một ít nhu yếu phẩm khi ra cửa, nghỉ đi nghỉ lại bỏ vào rương hành lý của mình một đồng giấy ăn hút nước tốt.

Lo trước khỏi họa.

Vì phương tiện, Ứng Quả các nàng liền mướn một chiếc xe buýt loại nhỏ, sáng sớm người liền đi qua hơn phân nửa nội thành, Tần Cách Tri bên này gần sân bay gần nhất, chậm rì rì ăn sáng mới chờ đến xe ở dưới lầu tuyết còi.

Tần Cách Tri giúp Tinh Hảo xách theo cái rương ra cửa, khi xoay người đóng khăn quàng cổ bị móc vào cửa, một đoạn len sợi ngắn từ đường may mịn măng bị tước ra, lẻ loi bay phấp phới trong gió lạnh.

Hắn đều còn nhớ rõ bộ dạng cô đan khăn quàng cổ này, phía trước vẫn luôn lưu trữ chờ tới hôm nay mới lấy ra dùng, lại không nghĩ rằng lần đầu tiên đã không cẩn thận đem khăn quàng cổ làm hỏng.

Tinh Hảo đi trước ấn thang máy, chờ đến thang máy mở cũng chưa chờ được Tần Cách Tri lại đây, quay đầu nhìn lại liền phát hiện hắn đứng trước cửa, bóng dáng ừ rử cụp đuôi hơi hơi tiêu điều.

"Anh, làm sao còn đứng đó ngẩn ngơ thế? Thang máy tới rồi."

Tinh Hảo đi qua kéo rương của mình, thấy hắn nắm khăn quàng cổ màu xanh lá đậm một bên, biểu tình hơi cô đơn.

Cô duỗi tay qua nắm lấy tay hắn, lạnh băng, phỏng chừng đã để trong gió lạnh một lúc.

"Làm sao vậy?"

Nàng nhìn khăn quàng cổ bị hắn nắm chặt.

"Là khăn quàng cổ không ấm?"

Lúc cô đan đã chọn lông dê mềm và dày nhất, theo lý thuyết phải rất ấm a.

Tần Cách Tri buông lỏng tay cho cô xem sợi len bị tước ra, biểu tình rất giống như chơi hồng môn đồ chơi.

"Vừa rồi bị móc vào cửa, anh không phải cố ý."

Sợi len có lẽ trong lúc lơ đãng bị tước ra, chờ đến phát hiện khi đã kéo ra rất dài, lẻ loi bay bay như vậy rất ảnh hưởng tới mỹ cảm.

Tĩnh Hào nhón chân vòng qua cổ hần đem khăn quàng cổ một lần nữa điều chỉnh, đem mặt cô sợi len bị tước ra đối vào bên trong, một tay kéo cái rương một tay lôi kéo người vào thang máy, còn không quên trấn an người phía sau.

"Không sao cả, chờ chúng ta trở về, em lại đan cho anh một cái."

Tuy rằng được cô an ủi, nhưng sáng sớm đã xảy ra "Chuyện khăn quàng cổ" sự kiện, sắc mặt Tần Cách Tri khi lên xe rét lạnh mặt vô biểu tình, thấy hần lên xe, người kích động mà đứng dậy chào hỏi cũng chưa dám liếc mắt nhiều.

Nhưng thật ra Tĩnh Hào xấu hổ nhìn thấy người quen giờ tay trước.

"Lâu Nguyệt?"

Cô nhận ra người sau liền không dấu vết mà nhìn Tần Cách Tri đi phía trước, tuy rằng lúc trước bởi vì cô thiết kế, Lâu Nguyệt ở không biết Tần Cách Tri chính là đại thân Truy Nguyên mình vẫn luôn điên cuồng thích, liền để lại ấn tượng không tốt đầu tiên trong lòng người ta, nhưng hai người ở thế giới giả tưởng giao thoa như thế nào, cô lại là không có lực can thiệp.

Nhiều nhất cũng chỉ giống như hiện tại, làm người không còn xem bọn họ là một đôi.

Nhưng ban đầu hai người cũng không gặp mặt trong hiện thực sớm như vậy, nghĩ đến cũng là do cô động tình quá lớn, Lâu Nguyệt lòng mắng ái mộ lâu an vị không được.

Lâu Nguyệt nhìn thấy cô cũng là kinh ngạc, miễn cưỡng áp xuống chút bất mãn miễn cưỡng cười, biểu tình hơi vụn vặt.

"Tần tiểu thư sao lại ở nơi này? Cũng là dùng danh phận "Người nhà" tôi? Không nghĩ tới Thầy Tần vòng giao tế đã mở rộng lớn như vậy."

Tần ba phía trước kiêm nhiệm làm thầy dạy một khu nhà rất có danh khí âm nhạc đại học ghé khách, bị ọi thầy Tần cũng coi như hợp lý.

Chỉ là Lâu Nguyệt nói không chế không được ngữ khí hậm hực, một câu giống như là mang theo bất mãn.

Lời vừa ra khỏi miệng, không chỉ có Tần Cách Tri, ngay cả Lâm Hân nhắm mắt dưỡng thần đều nghiêng đầu nhìn lại, Trần Khả Khả ngồi ở trước tòa đang chuẩn bị chào hỏi cùng đại bản mạng của mình lập tức khó chịu, cô vốn dĩ liền thấy cái người đột nhiên toát ra tới này, dọc theo đường đi đều nói về G đại sở thích, G đại ưu điểm, cố tình làm bộ "G đại chính là của mình" cô xem thấy dù sao cũng là em họ người ta nề tính mới nhìn, lại thấy cô ta khó để đại bản mạng của mình, làm sao còn nhẫn được, hận không thể liền lao qua cào mặt.

"Ai là ' người nhà ' chính mình rõ nhất, đây chính là danh nhân trong giới, Trống lên đầu càn, người ta vốn dĩ danh khí đã tốt, chỉ là thích khiêm tốn mà thôi, ai mất què mới có thể trông nhầm, cho rằng ai đều cùng một mặt hàng giống mình."

Cô mở to đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn Lâu Nguyệt, cố tình làm bộ "Cô cảm thấy tôi mắng cô, cô liền tự mắng trở về a" nhìn Lâu Nguyệt, cả xe đều là người một nhà, chủ chiến không thiết thời được.

Lâu Nguyệt đang muốn chửi lại, Tần Cách Tri đứng một bên đã hoàn toàn lạnh mặt nhìn qua đi, nhìn Trương Tri có ý đồ đứng ngoài cuộc, nhìn đến mức hần nổi da gà.

"Tự mang đến phiền toái, tự thu dọn cho tốt."

Trương Tri mắt tròn trắng, âm thầm hỏi hận, liền biết cái em họ này không có gì đúng mực, hần không nên cùng cô khoe khoang muốn đi ra ngoài biển, khi không đeo thêm phiền!

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Vương tử người cá (9)

Tĩnh Hào ra sân bay còn hơi choáng váng, Tần Cách Tri ở một bên đỡ cô, trên tay còn cầm nước khoáng lúc trước tiếp viên hàng không đưa tới, sắc mặt so với cô cái người bị say máy bay tra tấn còn kém hơn, ôm lấy nàng lên xe lúc trước chuẩn bị tốt, lại trì kỷ mà chọn vị trí có thể mở cửa sổ, hơi hơi mở ra một chút.

"Thế nào? Cảm giác tốt hơn không?"

Tĩnh Hào một tay che ngực ngăn chặn cảm giác ghê tởm, khua tay ý bảo hẳn không có việc gì, ngồi ở vị trí phía sau bọn họ Trần Khả Khả nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, càng thêm xin lỗi.

"Nguyệt đại, tôi không biết cô sẽ say máy bay, phía trước cũng quên hỏi, làm hại cô khổ sở như vậy....."

Lúc này trên phi cơ gọi một tiếng "Hoa khô" bị người ghé mắt nhìn, bọn họ tự động sửa lại xưng hô với Tĩnh Hào, đặc biệt lúc Lâu Nguyệt khó chịu khi nghe thấy xưng hô đó, Trần Khả Khả gọi càng thêm hăng hái.

Tĩnh Hào quay đầu cười trấn an với cô ấy.

"Không việc gì, lúc trước không nghiêm trọng, chắc do cơm sáng ăn nhiều."

Liền chính cô cũng không biết thể chất của Tần Hào sẽ bị say máy bay.

Cũng may sau khi lên xe lịch trình cũng không xa, lại là mùa ế hàng du lịch, xe đi chưa tới một giờ đã đến nơi, dừng trước mặt biệt thự ba tầng.

Tĩnh Hào cảm nhận hơi nước trong gió, vừa quay đầu nhìn sắc mặt Tần Cách Tri, quả nhiên thấy cặp mắt xanh lam của hắn đang nhìn biển rộng, trong ánh mắt mang theo sợ hãi, rồi lại áp không được khát vọng bản tính dâng lên.

Biển rộng, này tương đương với cổ hương của hắn.

Nhưng nếu không cẩn thận chạm đến nước biển, hắn liền sẽ mọc đuôi cá trước mặt mọi người.

Tĩnh Hào nắm bàn tay không tự giác mà run rẩy của hắn, cười với người đang kinh hoàng thất thố một cái, mang theo mười phần trấn an.

"Chúng ta cũng đi xuống xem?"

Tần Cách Tri chần chờ vài giây mới gật đầu.

Vừa xuống xe liền nghe thấy giọng Trần Khả Khả thanh thúy không biết từ đâu ra thuyết minh.

"..... Thủy thành là dựa vào vùng biển này, là nơi giao thoa giữa đại dương và lục địa, sinh sống đến nay mới không còn sinh vật biển phong phú mấy, trong đó có một bộ phận sinh vật biển thần bí đều còn chưa được mệnh danh chính thức, hơn nữa lịch sử ghi lại, vùng biển này từng xuất hiện giao nhân rơi lệ dưới trăng, cũng chính là người cá xinh đẹp mà chúng ta hiện tại gọi....."

Thủy thành, cũng là nơi lúc trước vợ chồng Tần gia nghỉ phép nhất được Tần Cách Tri.

Trương Tri đang vội vàng khuôn vác rương hành lý và nhu yếu phẩm gần đây mưa, lại phát hiện thiếu mất một sức lao động, khi tìm thấy lại nhìn thấy vẻ mặt Tần Cách Tri tái nhợt sững sờ nhìn biển rộng, hai mắt phóng không mà đại ra, vẫn không nhúc nhích.

Bên cạnh còn có một mỹ nữ.

Hắn hừ một tiếng tỏ vẻ bất mãn, lại đây trực tiếp vỗ bả vai Tần Cách Tri.

"Làm sao? Em gái Tần Hào vừa mới say máy bay, anh trai lại say biển? Hay cậu muốn thừa cơ nhảy vào biển biến thành cá trốn tránh vận mệnh cu li?"

Gần đây bị Tĩnh Hào kích thích nhiều, Tần Cách Tri đối với loại lời nói kiểu này đã miễn dịch, biết hắn chỉ nói giỡn, cho dù trong lòng có hơi chột dạ, trên mặt cũng có thể không biến sắc.

"Không có."

hắn lôi kéo Trương Tri đi đến gara.

"Không phải còn muốn dọn đồ vật sao?"

Mới vừa đi vài bước, hắn lại ngừng bước chân nhìn Tĩnh Hào còn đứng tại chỗ.

"Anh đi trước hỗ trợ, em nếu còn không thoải mái, liền tìm một phòng nằm một chút, đợi lát nữa anh đi xem có gì ăn....."

Hắn còn định tiếp tục dặn dò, Trương Tri đã chịu không nổi đem hắn kéo đi.

"Được rồi được rồi, em gái Tần Hào là người lớn, không cần cậu mới tuổi này liền tới làm cha..... Thật là, thể hiện ân ái cũng không suy xét tới cảm thụ của người khác, tốt xấu lúc trước tôi vẫn là người được đề cử làm em rể cậu, cùng cậu là tình địch, tình địch đó....."

Giải Nam vừa lúc nghe thấy được vài câu lái nhai cuối cùng của hắn, "Săn sóc" mà liền ném một rương hành lý cực lớn qua.

"Chính bởi vì là tình địch mới phải thể hiện ân ái trước mặt cậu, hoàn toàn bóp nát tâm tư của cậu, cũng đủ cho cậu chuẩn bị tâm lý tốt."

Trương Trì làm bộ làm tịch thờ dài, trên mặt cực kỳ bi thương.

"Tôi muốn bãi công để trấn an trái tim nhỏ của mình, tình cảm yêu say đắm của tôi còn chứ bắt đầu đã thai chết trong bụng!"

Lâm Hàn thuận tay liền đem một cái chần đặt trên rương hành lý của hắn.

"Làm việc cũng có thể quên đi."

Trương Trì: "....."

Bạn xấu, đây tuyệt đối là bạn xấu!

Kế hoạch ra biển định vào ngày hôm sau, một đám người phân công rõ ràng, đàn ông làm việc nặng, phụ nữ trong phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

Đáng tiếc một đồng người không được mấy người sẽ nấu cơm, chỉ có thể ở bên cạnh trợ thủ, cảm khái đại thần không hổ là đại thần, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, khó trách dễ như trở bàn tay đem G đại chặt chẽ bắt lấy, cùng lắm chỉ là bỏ công phu làm một bữa cơm, cũng không yên tâm mà tới nhìn vài lần.

Trù nghệ của Tinh Hảo đã được rèn luyện từ một loạt các nhiệm vụ lúc trước tới đầu bếp tiêu chuẩn năm sao, thật thật sự cảm thụ được chân lí "Muốn bắt được trái tim của đàn ông, trước tiên phải bắt lấy dạ dày", lại không nghĩ rằng những lời này đối với phụ nữ cũng đồng dạng hữu dụng.

Sau khi ném thử vài món, Trần Khả Khả và Ứng Quả đã hoàn toàn bị thuần phục.

Tinh Hảo một bên đặt nồi áp suất hầm móng heo đậu nành, một bên tiện tay rán một ít thịt viên, khi chiên tóp mỡ chuẩn bị làm thịt kho tàu, còn có thể chú ý tới hai cô gái nhỏ một bên nhìn thịt viên đến xanh lè mắt.

"Các người ném trước một chút hương vị, muốn có đậm thì trực tiếp thử đồ ăn, được thì đến canh."

Các cô vừa mới nghe xong, hai tay đã bắt cầm thịt viên nhét vào miệng, ăn đến thanh âm đều mơ hồ.

"Ăn ngon, ăn ngon, nóng quá ~~~"

Các nàng bị nóng đến nhe răng trợn mắt, Lâu Nguyệt một bên thờ ơ lạnh nhạt hừ một tiếng.

"On huệ nhỏ là có thể bị mua chuộc được, đúng là không biết xấu hổ."

Ứng Quả đem thịt viên ăn ngon nuốt xuống, dứt khoát mà trợn trắng mắt nhìn cô ta.

"Cô muốn mặt thì có thể không ăn, tuy vậy tôi khuyên cô có chừng mực, miễn cho đói bụng bụng còn ảnh hưởng người khác muốn ăn."

Trần Khả Khả một bên liều mạng gật đầu.

Lâu Nguyệt bị các cô cùng chung kẻ địch làm tức giận, nhưng cũng biết mình ở chỗ này chiếm không được chỗ tốt, dứt khoát liền đứng dậy chạy lấy người.

"Không ăn thì không ăn, tôi xem sắc mặt thối của các cô mới không muốn ăn."

Cô dặm chân từ phòng khách đi lên phòng trên tầng, mỗi một bước đều cố gắng dẫm mạnh, nghĩ đến mấy người kia dù thế nào, Trương Trì sẽ không thể thật dễ cô giận đối không ăn cơm, mà em họ bạn mình không ăn cơm, G đại dù thế nào cũng nên tới khuyên một chút.

Đã vậy cô sẽ chờ bọn hắn phải tới khuyên cô đi ăn cơm.

Trong lòng nghĩ đến tốt lắm, trở lại phòng còn cố ý tắm rồi thay đổi quần áo họa trang điểm cho xinh, cố gắng lưu lại ấn tượng tốt trước mặt G đại.

Nhưng khi cô lên tầng, Trương Trì đang cùng Lâm Hàn chơi đua xe, mang theo tai nghe rung trời vang, cơm chiều vừa lên bàn trực tiếp quên mình còn mang theo người tới, mùa may đôi đứa càng chuyên chú ăn cơm cùng Lâm Hàn đoạt thức ăn.

Tần Cách Trì thật ra chú ý tới thiếu một người, nhưng người thiếu lại là một người chương mất, Tinh Hảo một bên còn mỗi một ăn không phán chán, hân hân vội vàng để cô ăn một ít, càng không có tâm tư đi quán người vắng kia.

Ứng Quả đoạt một miếng ngó sen ngâm đường dấm cuối cùng, một bên nhai một bên cảm khái ——

Ngày hôm sau, ông trời dường như biết bọn họ chuẩn bị ra ngoài chơi lớn một hồi, không chút nào bủn xỉn mà cho trời đẹp lại không quá nắng, bầu trời xanh thẳm cùng nước biển xanh lam thật sự khó phân giới hạn.

Tần Cách Tri vốn dĩ không tính toán cùng bọn họ ra biển, nhưng khi hắn từ chỗ Trương Tri liền ôm nửa vai Tĩnh Hảo, nửa cường bách cô đi ra ngoài, một bên còn làm mặt quỷ với cô, ý bảo cô phối hợp một chút.

"Cậu không đi cũng đúng a, vậy giao nhiệm vụ bảo hộ em gái Tần Hảo cho ta."

Hắn dùng tay xoa nhẹ đầu Tĩnh Hảo.

"Em gái Tần Hảo, em không cần sợ hãi, đợi lát nữa cho dù em rơi vào biển, anh cũng sẽ phần đầu quên mình mà tới cứu em!"

Lâm Hàn yên lặng nhìn hắn diễn kịch Lâm Hàn khinh bỉ.

"Tôi nhớ là cậu sẽ không bơi."

Tĩnh Hảo lại biết nguyên nhân Tần Cách Tri không muốn ra biển, không muốn dùng sự kiện này cùng người khác ép buộc hắn, đang muốn tránh khỏi từ chối Trương Tri, đã có người nắm cánh tay của cô, chặt chẽ đem cô kéo vào trong lòng ngực, kéo cô cùng nhau đi tới du thuyền.

Tĩnh Hảo ngẩng đầu nhìn chiếc cạm căng chặt của hắn, néo nắm tay của hắn, nhìn hắn, trong ánh mắt trong sáng không một chút để ý.

"Anh nếu không muốn đi, chúng ta cùng nhau trở về nghỉ ngơi."

Tần Cách Tri yên lặng nhìn cô, quay mặt đi đem tầm mắt đầu hướng nơi biển ngọc xa xa.

"Anh muốn đi xem."

Hắn như là đang tự mình trấn an, lại lặp lại một lần.

"Anh muốn đi xem biển rộng."

Hắn đúng là đang sợ hãi, lại ức chế không được khát vọng từ đáy lòng.

Cảm giác toàn bộ biển rộng đều đang dụ hoặc hắn.

Hơn nữa.

Hắn lại nghiêng đầu nhìn Tĩnh Hảo.

Hắn một chút đều không muốn đem

cô giao cho người khác, cho dù chỉ có một ngày cũng không thể. Chính hắn sẽ bảo vệ cô, bảo vệ cô không để cô chịu một chút thương tổn.

Bao gồm thương tổn đến từ hắn.

Du thuyền đi trước nửa giờ, chung quanh ngoài biển vẫn là biển, mọi người lúc trước còn hứng thú bùng bùng giờ đều mất hứng thú, sôi nổi trở phòng khách nhỏ bên trong chơi bài, trên boong tàu chỉ còn lại Tĩnh Hảo và Tần Cách Tri.

Tĩnh Hảo lúi lét kéo người nhìn chằm chằm mặt biển đến phát ngốc lui về phía sau một bước, tránh một đồng lớn vệt nước bắn lên boong tàu.

"Dẫm đi lên sẽ bị ướt, cẩn thận một chút."

Cô mới vừa dứt lời, lại hất xì một cái rõ to, xoa cái mũi hơi ngẩn ngơ.

Tần Cách Tri nhìn cô cười một cái, buông tất cả nỗi lòng vừa rồi, duỗi tay che gió biển thổi lên làm gương mặt cô trở nên lạnh lẽo.

"Ồ yên chỗ này, anh đi lấy quần áo cho em."

Tĩnh Hảo nhìn theo bóng dáng hắn đi về phía phòng khách nhỏ, xác nhận sẽ không xuất hiện biến cố gì làm hắn biến ra đuôi cá, quay lại tùy ý nhìn đại dương mênh mông.

Lúc đầu Tần Cách Tri, sau khi chịu tra tấn như vậy, có phải hay không cũng về tới vùng biển rộng lớn này?

Lại nói tiếp, đây mới là quê nhà chân chính của hắn, so với lục địa nhỏ nhỏ còn rộng lớn hơn không ít, càng thêm tự do tự tại không bị hạn chế, hơn nữa rất nhiều truyền kỳ, đều cho rằng người cá là bá chủ chân chính nơi đáy biển, khi hắn ở trong biển, là bộ dáng như thế nào?

Hơn nữa cô hình như chưa thấy qua đuôi cá của hắn.

Cô suy nghĩ một đồng, chờ đến lúc phát hiện phía sau có người tiếp cận, Lâu Nguyệt đã đứng vài bước bên cạnh cô.

"Tần Hảo, tôi rất cuộc đắc tội cô chỗ nào? Cô ý vào xuất thân tốt, nơi chốn xem tôi không vừa mắt thì thôi, vì sao bây giờ còn muốn tới đoạt người với

tôi? Cô biết tôi thích hẳn thích bao lâu không? Từ hẳn cho ra bài hát đầu tiên tôi đã thích anh ấy, mỗi ngày đều chú ý tới anh ấy, lúc nào cũng đều quan tâm tới anh ấy. Mà cô thì sao? Cô quen biết anh ấy mới bao lâu? Cô chẳng qua là không quen nhìn tôi mới muốn cùng tôi đoạt, chuyện khác tôi đều có thể nhẫn, riêng cái này tuyệt đối không thể nhẫn, cô đừng tưởng rằng dùng thủ đoạn làm tôi chịu tôi liền sẽ từ bỏ....."

Cô càng nói càng không đúng mực, Tình Hảo chẳng buồn phản bác, gặp được loại bệnh tâm thần luôn cho rằng cho rằng "Thiên hạ toàn là mẹ ta", cũng chỉ có thể tránh xa.

Cô nhấc chân chạy lấy người, Lâu Nguyệt lại không biết là bị trúng gió gì, đột nhiên đi lên dùng sức túm tay cô.

"Làm sao? Cô chột dạ muốn chạy lấy người?"

Cô ta sau khi túm lại buông tay, thân thuyền đột nhiên lung lay, Tình Hảo trượt chân, theo thân thuyền nghiêng lệch, thẳng tắp lướt qua một thước vài vòng bão hộ, nằm ngửa ngã xuống mặt biển.

Liếc mắt cuối cùng một cái lại thấy Tần Cách Tri mặt đầy kinh hoàng, thần sắc trắng bệch.

Trương Tri thật đúng là miệng quạ đen a, không có việc gì nói rằng cô sẽ rớt xuống nước.

Thân thuyền đột nhiên nhoáng lên, ở trong khoang thuyền khi mọi người nghe thấy một tiếng thét chói tai vội lao ngoài phòng khách nhỏ, vừa lúc thấy một bóng người rớt xuống mặt biển tĩnh lặng, tìm không được một chút tung tích.

"Tần Cách Tri!"

Giải Nam phục hồi tinh thần lại sớm nhất nhìn đến người đang chuẩn bị nhảy theo, lập tức tiến lên ôm chặt người.

"Cậu bình tĩnh một chút, chúng ta lập tức dùng thuyền trở về vớt, phụ cận nói này ngay cả một cái đảo nhỏ đều không có, toàn bộ đều là một vùng biển rộng, cậu cho dù định nhảy xuống, cũng....."

Hắn nói còn chưa nói xong, Tần Cách Tri đã tránh ra tay của hắn, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương thẳng tắp nhìn Lâu Nguyệt bàn thần đứng một bên, mỗi ánh mắt đều hận không thể đem cô ta xé đôi.

"Là cô đẩy cô ấy đẩy xuống, cô ấy nếu thực sự xảy ra chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô."

Tầm mắt mọi người đều kinh ngạc chuyển về phía Lâu Nguyệt, vừa quay đầu lại lại phát hiện Tần Cách Tri cũng nhảy vào trong nước, sóng gợn dữ dội, không còn có tung tích.

Giải Nam mắng giận một câu, lập tức liền nhắm về phía phòng điều khiển, chạy vài bước sau quay đầu gắt gao mà trừng mắt nhìn Lâu Nguyệt còn thất thần tại chỗ.

"Tôi mặc kệ cô là người nhà nhà ai, hôm nay nếu bọn họ thật sự xảy ra chuyện, hai mạng người này đều tính trên đầu cô."

Lâu Nguyệt run môi nói không nên lời, chỉ có thể xin giúp đỡ nhìn về phía Trương Tri, người duy nhất ở đây khả năng sẽ giúp cô lại chỉ nhìn thấy ánh mắt không thể tin tưởng của đối phương, trong lòng cô run lên, theo bản năng trốn tránh trách nhiệm.

"Tôi, tôi chỉ là bắt cô ta cùng tôi nói chuyện....."

Cô ta nhìn quanh một vòng, phát hiện không ai sẽ đứng bên mình.

"Chuyện này không phải tôi sai, là cô ta cố ý muốn tìm tôi gây phiền toái, là cô ta đoạt người tôi thích, là cô ta không cho tôi ăn cơm..... Đều là cô ta sai, tôi chỉ là túm cô ta một chút, đều là do cô ta sai!"

Cô ta giọng điệu từ kinh hoàng thất thố đến chắc chắn, hiển nhiên đã nhận định lời của mình mới là sự thật.

Ứng Quả ngăn lại Trần Khả Khả muốn nhào lên đánh người, túm cô đi về phía phòng điều khiển.

"Chúng ta trước tiên tìm người trở về, tìm trở về lại đánh chết cô ta."

Lời nói là như thế này, nhưng chính trong lòng cô cũng càng thêm không tin tưởng.

Vùng biển lớn như vậy, còn không biết sẽ có cái gì, G đại cùng Nguyệt đại không biết sẽ gặp phải cái gì, có thể an toàn trở về hay không, ai cũng đều không thể nói chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Vương tử người cá (xong)

Trước lúc rơi xuống nước Tỉnh Hảo đã hít sâu một hơi, tận lực cuộn tròn thân thể bảo vệ nội tạng, giảm bớt lực đánh vào khi rơi xuống nước, một bên may mắn vị trí mình rơi xuống còn xem như may mắn, bằng không rơi vào cánh quạt, đều có thể làm khiến cho cô trong một giây làm rạn vỡ thêm cho hải dương.

Nhưng khi rơi vào trong nước vẫn làm cô chịu chút đau khổ, hơn nữa ngày hôm qua mỗi một, trong nháy mắt dường như năng lực không chế tứ chi đều mất đi, chỉ có thể vô lực cảm giác chính mình tựa như điện ảnh pha quay chậm, lao đảo lắt lư rơi sâu xuống.

Chờ cô lấy lại chút sức lực, chuẩn bị trôi lên mặt nước trước, mở mắt ra thì thấy bóng người mơ mơ hồ hồ trong nước biển, đuôi cá màu bạc sau người tự nhiên quẫy đập, nồn nóng nhìn trái phải xung quanh tìm kiếm cái gì, một con cá xinh đẹp bơi tới bên người hân hoan, mang theo người thẳng tắp mà hướng tới phương hướng của cô.

Quả nhiên tìm được mình a.

Tỉnh Hảo thở dài nhẹ nhõm một hơi, yên tâm mà nhắm mắt lại thả lỏng người.

Khi Tần Cách Tri nhảy xuống nước nháy mắt liền hóa ra đuôi cá, đuôi cá màu bạc giống như là hân bình thường thấy, ở ánh sáng thừa thớt nơi đáy nước hạ đều còn chiết xạ cùng loại với màu sắc ánh trắng, hân lặn xuống đáy biển, tránh làm người trên thuyền nhìn thấy tung tích.

Nhìn biển rộng mênh mang, hân lại không biết nên đi đâu tìm người, chỉ có thể dựa vào ký ức, nhớ lại phương hướng lúc trước thuyền đi, trong đầu không thể chế hiện ra một ý nghĩ đáng sợ.

Nếu cô ấy đã chết.

Hân đông đưa đuôi cá nhanh hơn, chưa cảm tạ chính mình là người cá như bây giờ.

Nếu tìm không thấy cô ấy, hoặc là tìm được thi thể của cô, vậy hân liền ở lại trong vùng biển này tại, không bao giờ trở về.

Bọn họ muốn vĩnh viễn ở bên nhau.

Hân dùng sức bơi, lại nghe thấy tiếng người ồn ào náo động, cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy chính mình ấy vậy đã bắt tri bắt giác bơi trở về bờ biển ban đầu.

Thuyền chạy hơn nửa giờ thuyền, với toàn lực của hân chẳng quá mới có bắt vài phút.

Tính ra tốc độ của mình, hân lập tức quay đầu trở về, trên đường gặp mấy bầy cá xinh đẹp, thấy hân đều co rúm lại lại hốt hoảng tránh đi, thân thể nhỏ nhỏ trong nước nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Hân áp xuống nỗi lòng nồn nóng khó nhịn, ngăn cản một bầy cá, sai bọn chúng hỗ trợ tìm kiếm người rơi vào trong nước, một bên tìm kiếm ở nơi Tỉnh Hảo đại khái rơi xuống, nhưng một người ở trong nước biển nhỏ bé như vậy, hân lại không xác định được vị trí xác thực, tương đương với việc mò kim đáy biển.

Chờ hân rút cuộc tìm được người không ngừng chìm xuống nước, khi tiến lên đem người ôm vào trong ngực, chuyện hân có thể làm, chỉ là một bên gắt gao ôm lấy người, một bên tránh đi nơi có khả năng bị phát hiện, lộ ra khỏi mặt nước run rẩy dùng tay thử hô hấp của cô.

An tĩnh đến không có hô hấp.

Tần Cách Tri tay run rẩy đem Tỉnh Hảo thả tới đảo nhỏ bên bờ biển, dùng phương Pháp lúc trước vô ý nhìn thấy đi cứu cô, đôi môi dán lên làm hô hấp nhân tạo đều run rẩy.

Tỉnh lại, em nhất định phải tỉnh lại.

Hân lại lần nữa cúi người xuống đem không khí truyền vào, bên tai liền nghe được tiếng cái gì rơi xuống đất, ngẩng đầu mới thấy kia viên chân châu rơi bên mặt sườn cô.

Nước mắt người cá là chân châu.

Tỉnh Hảo ho ra một ngụm nước lớn, lại khó chịu ho khan vài tiếng, rút cuộc giãy giụa từ hôn mê thức tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy người trước mắt.

Gương mặt quen thuộc, hình dáng quen thuộc.

"Anh....."

Cô mới vừa giãy giụa phát ra một âm tiết, liền nghe thấy "Thình thịch" một tiếng, người vừa rồi còn ở đây nháy mắt mất tung tích, bọt nước bắn lên gương mặt của cô.

Thật sự biến thành người cá a.

Cô nằm không có sức lực để nhúc nhích, dứt khoát từ bỏ đứng dậy đuổi theo, chắc chắn cái người cá kia sẽ không cứ như vậy đem cô lẻ loi mà ném tại chỗ.

Gió biển rất lớn, cô lại ướt đầm cả người, thôi vài phút đánh mười mấy cái hắt xì, khi đang định đánh thêm một cái, một cái lá chuối tây cực lớn đập lên.

Tĩnh Hào nằm không nhúc nhích, lá chuối tây kia rất nhanh đã bị gió thổi đi rồi.

Chưa được vài phút lại đập lên một cái khác.

Tiếp theo lại bị thổi đi.

Lại đập lên, lại thổi đi.....

Một loạt động tác sau khi lặp lại vài lần, Tĩnh Hào đã tiến vào mộng đẹp sau sự nhàm chán cùng mỗi một tra tấn.

Chờ đến khi hô hấp của cô trở nên thuận lợi tự nhiên, Tần Cách Tri vẫn luôn trốn tránh rút cuộc lại cầm một lá chuối tây thò qua tới, lần này còn tri kỷ cầm mấy tảng đá, ý đồ dùng cục đá ngăn chặn lá cây không có trọng lượng.

Lúc hần lướt qua Tĩnh Hào muốn đề lại sườn lá, người một giây còn ngủ lập tức lấy động tác nhanh nhẹn lúc trước chưa từng có trở mình, trong nháy mắt đem hần đè dưới thân.

Tần Cách Tri lập tức giãy giụa.

Tĩnh Hào cúi đầu dựa vào bên gáy hần, hô hấp hơi nóng phả lên bên tai hần, cùng với thành âm hữu khí vô lực, thẳng tắp mà truyền tới trái tim của hần

"Anh, em không có sức, anh đừng lại ném mình em ở chỗ này."

Tần Cách Tri nháy mắt dùng giấy giụa, gắt gao mà nắm tay rữ ở hai sườn, không đem người ôm vào trong ngực. Hần nhìn trời xanh trên đầu, dưới thân còn có bọt sóng nảy lên từng cơn, không ngừng thấm ướt cáy dưới thân hần, nhắc nhở trạng thái hiện giờ của hần.

Hần không muốn để cô thấy bộ dáng hiện giờ của mình nhất.

Nếu cô sợ hãi, nếu cô chán ghét, vậy hần nên làm gì bây giờ?

Tĩnh Hào không nghĩ tới hần thật sự dùng giấy giụa, lại vẫn không dám buông lỏng tay, chỉ đem đầu mềm mại dựa vào sườn vai hần, truyền lại vô tận ý lại và tín nhiệm.

"Lúc em ngã xuống, đã cho rằng mình phải chết."

Cô đột nhiên dùng ngữ điệu bình tĩnh nói chuyện, như không chú ý tới hần nháy mắt căng chặt.

"Nhưng lúc ấy, em lại đột nhiên thấy anh, thấy biểu tình của anh, em tưởng, không cần sợ, anh nhất định sẽ tới cứu em."

Tần Cách Tri tay chậm rãi đặt lên lưng cô, nhẹ nhàng mà trấn an.

"Cũng chính là ở trong nước,thời điểm em sắp ngất xỉu đi, em lại thấy anh bơi đến. Anh có biết khi đó em nghĩ gì không?"

Tĩnh Hào ngẩng đầu yên lặng nhìn hần, nhìn đến mức người bị nhìn rút cuộc chịu không nổi mà dòi tầm mắt không đối diện với cô nữa, trên mặt đỏ bừng.

"Khi đó em nghĩ..."

Tĩnh Hào đột nhiên duỗi tay đi xuống, ấn trên đuôi cá của Tần Cách Tri, ngón tay dọc theo độ cong của vây cá chậm rãi vẽ nửa vòng, một tay khác chặt chẽ đè lại ý đồ giãy giụa của hần, hoàn toàn không cò bộ dáng suy yếu vô lực lúc trước.

Mà Tần Cách Tri rút cuộc sợ làm cô bị thương, co dù giấy giụa cũng không dám dùng sức quá mức.

"Em suy nghĩ, em rất thích đuôi cá xinh đẹp này của anh."

Toàn bộ động tác của Tần Cách Tri đều bị ấn nút tạm dừng, nhìn chăm chăm người trước mắt ngay cả con ngươi đều chưa từng chuyển động một chút.

Tĩnh Hào cũng nhìn hần, không chút nào lảng tránh đối diện cùng đôi mắt màu lam của hần.

"Tần Cách Tri."

Khó được cô gọi tên hần, mỗi một chữ đều như kích thích lòng người, êm tai chấn động trái tim.

"Anh cũng thích em đúng không? Lúc trước khi thấy biểu tình của anh, anh lo lắng cho em, anh sợ hãi mất đi em."

Cô thả chậm tốc độ, cố ý để hắn nghe rõ từng chữ một.

"Em cũng rất lo lắng, lo lắng sẽ không còn được gặp lại anh, rốt cuộc không có cơ hội đem lời muốn nói nói cho anh."

Tần Cách Tri ngơ ngác nhìn cô, nên như thế nào phản ứng đều đã quên.

Bộ dáng khẽ nhếch miệng hoàn toàn không biết làm sao của hắn chọc cười Tĩnh Hảo, cô cúi đầu hôn đôi môi hé mở của hắn một cái, trong mắt đều là ý cười.

"Cho nên, bây giờ em phải nói cho anh, em thích anh."

"Em thích anh, cũng thích đuôi cá xinh đẹp của anh."

Lời nói mới nói xong, cô liền cảm giác được một trận trời đất quay cuồng, một tay giữ bên hông cô, một tay che chở miệng mũi cô, cả người đều bị bao phủ bởi một mảnh đại dương mênh mông.

Khắp nơi đều là nước, Tĩnh Hảo dứt khoát từ bỏ giày giũa, duỗi tay vòng lấy eo Tần Cách Tri, theo lực đạo của hắn liền đem đầu dựa vào nơi thoải mái nhất.

Trước khi cô phải bị nghẹn đến mức thiếu dưỡng khí, Tần Cách Tri rút cuộc ôm cô trôi lên mặt nước, đôi mắt màu xanh biển khi thấm nước càng thêm trong suốt, không nháy mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, mang theo thâm tình không hề che giấu, chen chúc mừng như điên và không thể tin tưởng.

"Em nói thật sao?"

Giọng nói của hắn còn mang theo run rẩy, đôi tay lại gắt gao mà ôm lấy nàng, như muốn đem đuôi cá tách đến xa hơn, rồi lại nhịn không được gắt gao dựa sát vào cô, sợ hãi lại dừng cảm mà đem hiện thực tàn khốc nhất hoàn chỉnh nói cho cô.

"Em vì sao phải gạt anh?"

Tĩnh Hảo hỏi lại một câu, hai chân ở đáy nước vòng lấy đuôi cá muốn lùi lại của hắn, những chiếc váy xinh đẹp vào lúc này giống như thú nhỏ bị thuần phục, dễ bảo mà bao vây lấy đuôi cá độ cung xinh đẹp, mang theo lạnh lẽo, phá lệ mềm mại giao thoa từ lòng bàn chân cô xuyên qua, như là thổi một trận gió lạnh qua.

"Từ nhỏ mẹ đã nói với em rằng anh và em có chút không giống nhau, hoá ra là không giống nhau ở chỗ này."

Cô có chút không phục mà chọc chọc gương mặt càng thêm tinh xảo mê người của Tần Cách Tri.

"Khó trách học cái gì đều mau hơn em, lớn lên cũng đẹp hơn, thì ra là thiên phú không giống nhau."

Giọng cô giống như ghen ghét ngày hôm qua mẹ cho cô ít đi một Viên đường.

Tần Cách Tri vẫn luôn lo sợ bất an tâm lại bị ngữ điệu quý dị của cô trấn an, hắn nhìn người trước mắt cũng không có tỏ vẻ quá kinh ngạc, hoàn toàn thờ dài nhẹ nhõm trong lòng một hơi.

Hoá ra, trong mắt cô chuyện lớn như vậy.

Cô không kinh ngạc, cũng không sợ hãi.

Còn nói sẽ rất thích.

Lo lắng lớn nhất trong phút chốc rơi xuống, hắn rốt cuộc nhịn không được vui sướng che trời lấp đất trong lòng, cho dù cố gắng bình tĩnh cũng không thể ngăn lại tình cảm mãnh liệt, bao trùm trong lòng, hận không thể đem cô gắt gao mà ấn vào trong ngực mình, không chia lìa.

Người hắn yêu sâu đậm, cũng yêu hắn.

Tần Cách Tri cẩn thận không chế lực đạo của mình, dùng lực lượng quý trọng nhất đem cô ôm vào trong ngực, như đang ôm trân bảo khó tìm.

"Thực xin lỗi, làm em nói trước như vậy."

Hắn cúi đầu đem môi hơi lạnh áp qua, dư lại thanh âm hàm hồ ở giữa môi răng.

"Anh yêu em, anh càng không thể rời khỏi em."

Tĩnh Hảo lại một lần bị ném vào nước biển màu xanh lam, nhưng nước biển bốn phía lại trở nên ôn hòa mà bao dung, giống như đôi mắt vẫn luôn dùng lại trước mặt cô, ánh ngược đều là cô.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Anh trai người cá

Năm Tần Cách Tri bảy tuổi đột nhiên cảm thấy mình cùng những đứa bạn khác không giống nhau, bọn họ không thể chỉ nghe một lần là nhớ kỹ giai điệu, sẽ không chỉ hiểu biết sơ sơ một loại nhạc cụ là có thể dùng nó diễn tấu ra ca khúc, cũng sẽ không giống hần giống, đối với nước mê luyến ý lại.

Hần cơ hồ là dùng trực giác của động vật trực giác, yên lặng mà liền kéo ra khoảng cách với người chung quanh.

Bao gồm em gái trong nhà.

Mà năm ấy khi hần mười bảy tuổi, ba mẹ Tần vì chúc mừng hần tốt nghiệp đại học tổ chức bữa tiệc, khi hần rửa tay cảm giác được trên chân từng lớp vảy rậm rạp bao trùm lên, từng mảnh tinh mịn như vảy cá.

Hần biến thành người cá.

Vì thế tất cả bí mật đều bị vạch trần, bao gồm vì sao hần không giống ba mẹ Tần, bao gồm có chút không thể hiểu được trực giác cùng thiên phú của mình.

Hần căn bản không phải người.

Một đêm sau khi thiếu niên người cá trầm tư ra quyết định, dùng lí do muốn một mình phát triển dọn khỏi Tần gia, trốn ở một tòa cao lầu thường thường ở thành thị, dùng cảm xúc tiêu cực tránh né việc tiếp xúc bình thường, trừ bỏ mấy cái bạn bè còn có thể nói chuyện, cô đơn đến độ có thể đếm số vảy trên đuôi cá.

Nếu không phải cô cứ như vậy không chào hỏi, cường thế lại ôn nhu mà chui vào trong thế giới của hần, có lẽ hần thật sự sẽ chết già trong thành thị, từ đây cùng náo nhiệt âm áp không có can hệ.

Nếu không phải cô.....

Tần Cách Tri nghĩ tới chuyện lúc trước, cúi đầu nhẹ nhàng in lên trán người trong ngực một nụ hôn, muốn đem tình yêu cùng ôn nhu tràn ngập cứ như vậy truyền cho cô, không nghĩ lại vừa vặn làm bừng tỉnh người sắp tỉnh ngủ.

Tĩnh Hảo giật giật, nhẹ nhàng mà cọ vài cái bên gáy hần, giọng nói mới tỉnh còn mơ hồ

"Ngô, em không muốn rời giường, để cho bọn họ tự mình đi chơi thì tốt rồi."

Bọn họ hai người trên đảo nhỏ một nhọc hai ngày mới được tiểu đội cứu hộ tìm được, mới vừa trở lại khách sạn lại bị hai nữ sinh ôm khóc rống, lăn lộn đến nửa đêm mới ăn no bụng, rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi.

Hiện tại nâng cánh tay đều ngại mệt.

Tần Cách Tri nhẹ nhàng sờ tóc cô, hưởng thụ khoảng cách thân mật hiện giờ.

"Ừ, em ngủ tiếp một chút, bọn họ sẽ không tới làm phiền chúng ta."

Ngày hôm qua đi theo cô vào phòng khi liền thấy mấy nam nhân hiểu biết mà làm mặt quỷ với hần, ý tứ trong đó chẳng lẽ còn không rõ, đơn giản chính là ở cảm khái hần trong họa được phúc, anh hùng cứu mỹ nhân, rốt cuộc ôm được mỹ nhân về.

Sẽ không có người có ánh mắt như vậy, hiện tại còn tới quấy rầy bọn họ.

Nhưng không dậy nổi giường cùng ngủ tiêos lại là hai khái niệm, Tĩnh Hảo vừa tỉnh, cũng liền dập tắt tâm tình ngủ tiếp, ngược lại nhớ tới một sự kiện.

"Có phải anh thích nơi này bay không?"

Cô nghĩ vậy vì hai ngày ở trên hòn đảo nhỏ hoang vắng kia nhìn thấy Tần Cách Tri cười, so thời gian trước còn nhiều hơn.

Hần thích biển rộng, thích quen thuộc bao dung không hạn chế của nó.

"Nếu anh thích, chúng ta liền ở chỗ này mua căn hộ sống."

Cô nhủ mi, nghĩ đến bây giờ ít người là bởi là mùa ế hàng du lịch, nếu tới mùa hè rồi, nói không chừng cũng sẽ có rất nhiều người.

"Nếu không trực tiếp đi mua cái đảo nhỏ cũng có thể, càng thêm an tĩnh, không có người quấy rầy, nếu về sau con cái cũng có đuôi thì không cần né tránh....."

Cô vừa nói vừa ngẩng đầu, liền thấy Tần Cách Tri sắc mặt trắng bệch, như là nhớ tới đại sự khó lường gì đó, đang muốn mở miệng hỏi, Tần Cách Tri liền ngơ ngẩn nhìn cô, ngữ điệu như là che giấu một bí mật so với đuôi càng kinh hãi hơn, rồi lại không thể không nói cho cô.

"Không xong, anh đã quên nói cho ba mẹ."

Tần Cách Tri tươi cười trên mặt biển mặt đến không còn một chút, nhờ trí nhớ tốt đẹp ban tặng, hần lập tức liền nghĩ tới Tần Hảo mười bốn tuổi năm ấy, phản ứng của ba Tần khi biết có người đang theo đuôi cô, nếu không phải mẹ Tần ngăn đón, phỏng chừng sẽ trực tiếp giờ đàn violon gõ cái kia đầy mặt tiểu nam sinh.

Vậy hần đây là, tính trông coi tự trộm?

"Hiện tại gọi điện thoại nói cho bọn họ cũng còn kịp."

Tĩnh Hảo biết bây giờ nói cái gì đều không trấn an được hần, dứt khoát cầm di động trên tủ đầu giường, gõ thông điện thoại ba Tần, dăm ba câu liền đem chuyện gần đây công đạo một chút, cũng thông báo sự thật bọn họ đã ở bên nhau, sau đó liền đáp ứng đem điện thoại đưa cho hần.

"Ba bảo có việc nói với anh."

Tần Cách Tri ngốc tiếp nhận di động.

"Tiểu Tần a, nguoi quả nhiên đang ở bên cạnh."

Giọng ba Tần bên kia trầm xuống, tiếng bước chân của mẹ Tần càng ngày càng gần, hiển nhiên cũng tiến đến gần điện thoại.

"Ba cũng không có gì muốn cùng con nói, con tìm thời gian trở về trước đem hộ khẩu của con tách ra ngoài, bằng không đến lúc đó không có phương tiện."

"Còn có."

Ba Tần thuật lại lời mẹ Tần nhỏ giọng nói với hần.

"Về sau phải sinh hai cái đứa con, một cái kêu ông ngoại, một cái kêu ông nội, mẹ con cũng nghĩ tới việc vừa được gọi bà ngoại, bà nội đến nghiệm."

Mãi tới khi cúp điện thoại, Tần Cách Tri vẫn có chút không thể tin tưởng, hần cho rằng đây sẽ là cái vấn đề, nhưng thái độ của ba mẹ Tần, nghiêm nhiên so với khi Tĩnh Hảo biết hần là người có càng thêm trấn định.

"Yên tâm"

Tĩnh Hảo néo mặt hần, xé vớ còn biểu tình ngốc nghếch của hần.

"Cho dù về sau ba mẹ nhìn đến cháu của mình có thêm cái đuôi, nhất định sẽ nói đuôi cá thật đáng yêu, cháu ngoại cháu nội của bọn họ chính là lợi hại như vậy không giống người thường"

Tần Cách Tri nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy đến lúc đó ba mẹ Tần thật đúng là sẽ nói lời nói như vậy.

Hần vòng cánh tay thật chặt đem người ôm vào ngực, để cô đè lên lồng ngực còn bang bang nhảy lên của mình, bên miệng nói vòng lại vòng, cuối cùng chỉ nói một câu.

"Cảm ơn em."

Cảm ơn em có thể đi tới bên cạnh anh, vạch trần tiếp nối một cái kinh hi này đến một cái kinh hi khác.

Ở trên giường một buổi sáng, khi rời giường rửa mặt chải đầu lại ăn cơm trưa trễ, hai người chậm bước ra khỏi khách sạn, mặt trời phượng xa đều sắp lặn, nhuộm màu rắng chiều lên trên mặt biển, mấy đứa nhóc ở bên cạnh bờ cát xây lâu đài, giọng nói mơ hồ mời tiểu đồng bọn của mình vào ở.

Bọn họ nắm tay đi qua bên cạnh mấy đứa nhóc, liền nghe thấy một đứa nhóc lớn tiếng.

"Đây là vợ tớ, mẹ nói, chỉ cần tớ có vợ, là có thể mời vợ đến nhà mình ở!"

Tĩnh Hảo bị đứa bé kia nói đến chọc cười, nghiêng đầu nhìn Tần Cách Tri, khoe miệng tràn đầy ý cười.

"Như thế nào, anh trai, anh muốn có vợ hay không?"

Giọng điệu của cô quá mức trêu chọc, dùng lại là xưng hô như vậy, Tần Cách Tri da mặt mông bị cô trêu đến mặt đỏ bừng, ngay cả lời trách cứ đều có

về hơi hữu khí vô lực.

"Đừng quậy."

Tĩnh Hào nhưng thật ra nghe lời, quay đầu lại một chân dẫm ra một cái hố cát, đi hết sức chuyên chú.

Đi ra vài bước, tay đang nắm lại bị nhéo, sắc mặt Tần Cách Tri vẫn có chút phiếm hồng không thể ức chế, lại biệt cố gắng mà kiên trì đối diện với cô.

"Lấy vợ, là có thể mời em đi nhà anh ở sao?"

Tĩnh Hào ghen lại ý cười nhúu mày, về mặt không tình nguyện.

"Vừa rồi lúc nói anh không phải không muốn sao, hiện tại đã qua thời hạn có hiệu lực."

Quả nhiên, lời vừa ra khỏi miệng cô, biểu tình Tần Cách Tri nháy mắt trở nên cô đơn, liền nắm tay cũng buông ra, cổ tình bước chân còn không dừng cứ đi về phía trước, nếu không phải bước chân càng ngày càng chậm, biểu hiện cấu kinh lên án kia biểu hiện đến vẫn thực rõ ràng.

Tần Cách Tri đi lên vài bước do dự dừng lại bước chân, khi muốn quay đầu lại khi, thanh âm dẫm hạt cát phía càng ngày càng gần, thân thể mềm mại mang theo độ ẩm quen thuộc toàn bộ gục lên lưng hắn, đột nhiên đè nặng hắn không kịp phòng ngừa hơi hơi cong eo, ổn định cân bằng, đồng thời liền duỗi tay nâng hai chân kẹp bên hông hắn, vững vàng đem người cõng trên lưng.

Tĩnh Hào đôi tay ôm cổ hắn, vừa vận phun khí bên tai hắn, nhìn nơi đó hơi hồng lên.

"Anh trai thật dễ lừa, chẳng qua em đùa với anh một chút, anh cứ nhiên tin tưởng."

Tần Cách Tri một chân một bước dẫm vững vàng, không lại trốn tránh cô gần gũi, ngữ điệu có chút nặng nề.

"Anh chỉ hơi giận bản thân, không có nắm lấy cơ hội."

Hắn sẽ không nói lời âu yếm, mỗi lần đều muốn cô chủ động.

"Cơ hội lại không phải chỉ có một lần như vậy."

Tĩnh Hào ghé lên vai hắn, thanh âm mềm ấm

"Anh nếu là muốn công, cứ công mãi cũng được."

Bởi vì một câu nói ấy của cô, Tần Cách Tri chính là công cô vòng hết bãi biển, mãi tới lúc thấy đám nhóc vừa rồi còn riu rít kêu gào một đám đứng bên bờ biển nhìn một con thuyền tinh xảo không ngừng bị sóng biển vọt tới đánh trôi càng ngày càng xa, lại chỉ có thể nhìn mặt bánh bao không dám chạy tới nhặt.

Tĩnh Hào vỗ lưng Tần Cách Tri ý bảo hắn thả cô xuống dưới, sau khi cảm giác được hắn không yên tâm đi theo cô, cô chạy nhanh vài bước quay đầu lại bảo hắn dừng lại bước chân.

"Em chỉ đi giúp bọn trẻ nhặt đồ vật, sẽ không xảy ra chuyện, anh chờ ở chỗ này thì tốt rồi."

Cô trấn an xong cậu bé to xác nào đó đang còn lo lắng, lại an ủi mấy đứa bé đã rút hạt đậu vàng, hướng tới phương hướng thuyền nhỏ đi vài bước, lặn xuống nước liền biến mất.

Tần Cách Tri nhìn chằm chằm vào sóng biển phập phồng, thấy cô lại nhòe đầu lên khi mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía người đang đi đến bên này, ôn nhu trên mặt biến mất không còn một chút, thậm chí còn mang lên chán ghét.

Lâu Nguyệt bị hắn làm sợ tới mức dừng bước, khua ngón tay lấp bắp mở miệng.

"G đại, em chỉ là thích anh mà thôi, em tới nơi này....."

"Tôi không thích cô."

Tần Cách Tri lạnh nhạt mở miệng, trực tiếp liền đem lời nói bóp chết.

"Chẳng những không thích, tôi còn chán ghét cô, cô không cần lại tốn tâm tư trên người tôi, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi."

Lâu Nguyệt không nghĩ tới hắn mở miệng liền sẽ nói ra lời nói như vậy, không chịu nổi lùi lại vài bước, khi thấy hắn thật sự không hề nhìn nàng, lại đem tầm mắt hướng nơi biển rộng, bùm mặt ngã trở nước mắt tràn mi mà ra, hướng tới phương hướng khách sạn mà chạy.

Vừa lúc Tĩnh Hào nắm thuyền nhỏ từ trong nước biển đứng lên, đi đến chỗ đám nhóc vui mừng khôn xiết, khóe miệng tất cả đều là ý cười ôn nhu, nơi xa hoàng hôn chậm rãi buông xuống, mặt lên ánh sáng kim sắc trên người cô, giống như thiên sứ đi vào nhân gian cứu vớt bất hạnh.

Tần Cách Tri móc di động ra chụp bức ảnh, nghĩ nghĩ trực tiếp đăng lên Weibo.

Truyện nguyên V: Thiên sứ của tôi, toàn bộ tình yêu của tôi.

Tiểu kịch trường

Vì cảm tạ các độc giả thời gian gần đây đã vô cùng nhiệt tình, chúng ta hôm nay riêng mời tới người cá ca ca đáng yêu cute đến trả lời một loạt vấn đề của các độc giả:

1, Thích tư thế cơ thể gì?

Nhân ngư ca ca: Tư thế cơ thể là cái gì? Hương vị thân thể sao? Đó có phải hay không có lỗi chính tả?

2, Thích xưng hô gì, ca ca? Chồng yêu? Vẫn là.....

Nhân ngư ca ca (mặt đỏ): Chỉ cần là cô ấy gọi, cái gì cũng được.

3. Thích nhất nơi nào của muối muối? (hỏi thực thuần khiết)

Nhân ngư ca ca: Khụ khụ, thích nhất ư, đó chính là đôi mắt của cô ấy, tôi rất thích lúc cô ấy nghiêm túc chỉ nhìn tôi.

4. Nếu có tình địch xuất hiện, ca ca sẽ ghen sao? Như thế nào xử lý tình địch bây giờ?

Nhân ngư ca ca: Tôi sẽ ghen, nhưng sẽ không làm gì tình địch cả, nếu trong lòng cô ấy có tôi, vậy tình địch nhiều cũng vô dụng, nếu cô ấy không thích tôi, đó chính là không có tình địch cũng lưu không được cô ấy. Tuy vậy, nếu có người muốn đem cô ấy khỏi tôi, tôi đây sẽ dẫn hân đi xem biển.

5. Chuyện thích làm nhất cùng muối muối?

Nhân ngư ca ca: Cái gì đều không làm cũng được, chỉ cần ở bên nhau.

6, Muối muối thích đuôi cá hay là cơ thể người? Chính mình đâu?

Nhân ngư ca ca: Tôi chưa từng hỏi đến, nhưng mà, cô ấy thích cái gì, tôi sẽ thích cái ấy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Phiên ngoại đặc biệt

Thời gian nháy mắt, lại đến thời điểm cuối năm, lúc trước Tần Cách Tri đã liền đáp ứng hết năm tham gia một cái phòng vấn yy, hiện trường phát sóng trực tiếp, cũng coi như là cùng vượt năm với một chúng các fan.

Nhưng ngốc trong nhà lâu rồi, hân đối với việc ra cửa càng thêm bài xích, trừ phi là hai người cùng nhau đi ra ngoài du ngoạn, nếu không sẽ không muốn bước ra cửa phòng, ngay cả xuống tầng vứt rác rưởi, cũng đều là khi Tinh Hảo còn chưa rời giường, thấy thang máy còn chưa tới đều phải xoay người về nhà lại ngắm người.

Chẳng qua loại tâm tình này, hân luôn luôn đều áp lực chính mình, không hề nói ra, nếu không phải lúc này đây đáp ứng rồi không thể chối ý, lại muốn ban ngày ngốc trong phòng, ngay cả khóe miệng cười cũng ít ỏi.

Tinh Hảo một đường thông thả ung dung ăn cơm, chờ hân muốn nói lại thôi mà nói đợi lát nữa buổi tối không thể cùng nhau vượt năm với cô, nhẹ nhàng bâng quơ gật đầu trả lời, nuốt vào trong miệng ngậm cơm cuối cùng mới đứng lên nắm chặt tay Tần Cách Tri có chút ừ ừ cụp đuôi, thuận tiện còn lấy tờ giấy lau lau khóe miệng, mang theo một đường parabol ném về phía sọt rác rưởi, quay đầu lại cười với Tần Cách Tri có chút ngẩn ngơ một cái.

“Đi thôi.”

Cô dứt khoát ôm lấy cánh tay hân, giang hai tay mười ngón tay đan vào nhau.

“Đúng rồi, đã quên nói cho anh, lúc trước Trần Khả Khả mời em cùng nhau vượt năm, em hỏi biết anh đã sớm đáp ứng, cũng đáp ứng rồi.”

Nàng đánh giá sắc mặt Tần Cách Tri, thò lại gần mặt hắn hơn một cái.

“Anh trai không tức giận chứ?”

Tức giận bây giờ cũng không có.

Tần Cách Tri nắm tay nàng, thờ dài dẫn người đi gian ghi âm của mình đi.

“Có một cái tai nghe hồng rồi, anh đã quên đi đôi, hiện tại chỉ có một cái có thể sử dụng.”

“Không việc gì.”

Tĩnh Hào đi theo hắn.

“Dù sao cái Weibo kia của anh vừa đăng lên, cũng chẳng mấy ai không biết quan hệ của chúng ta.”

Vốn dĩ Tần Cách Tri đăng cái kia lên Weibo, mặt cô tuy mơ hồ, nhưng cổ tình sau đó Trương Tri chuyển phát Weibo, nói cái gì chúc mừng hai vị đại thần trở thành quyền lực, Giải Nam lại đăng một cái bình luận đoán cô gái kia chính là cô, chân tướng như vậy trong vòng đã rõ, Weibo của cô và Tần Cách Tri bị vừa khóc vừa chúc phúc mà náo loạn một tuần.

Nhắc tới cái này, mặt Tần Cách Tri vẫn không thể ức chế mà đỏ lên, hắn ho nhẹ một tiếng quay mặt đi, thanh âm trầm thấp lại ám ách “Ừm”, như đang chơi phóng dương cảm đột nhiên đàn tấu ra một tiểu tiết dễ nghe, cánh hoa kẹp ngoài cửa sổ bị gió nhẹ mang đến mùi hương, hết sức mê người.

Tĩnh Hào che lại lỗ tai trừng mắt nhìn hắn.

“Đội lạt nữa không cho nói.”

Một chữ được so với một câu còn mê người hơn.

Tần Cách Tri nhìn cô, đột nhiên cúi đầu ở bên tai cô nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, thanh âm câu người tràn ngập từ tính.

“Về sau chỉ nói cho em nghe.”

Thanh âm dễ nghe thanh âm kia làm khuôn mặt tuần tú hơi đỏ ửng.

Trình độ câu người thêm một ngàn cấp.

Đến nỗi sau khi kết nối, người chủ trì chào hỏi bảo cô cùng người nghe chào hỏi, Tĩnh Hào trong lúc nhất thời còn chút phản ứng không kịp, Tần Cách Tri giờ tai nghe đưa cho cô sửng sốt, lấy về tự mình lễ phép nói.

“Xin lỗi, cô ấy bây giờ còn chưa hoàn hồn.”

Người chủ trì “.....G đại, hai người đã ở chung đúng không?”

Hiện tại thời gian này, lại còn có mạch công cộng, để người nói nhận còn nhận tự nhiên như vậy..... Không hề nghi ngờ nhất định là đúng rồi!

Người chủ trì đợi một hồi lâu không chờ được trả lời, khi cho rằng mình không cần thận đề cập đến việc * chọc G đại không vui, bên kia đã truyền đến một giọng nữ, đúng là giọng hoa khôi.

“Xin lỗi, hắn hiện tại cũng chưa hoàn hồn, chúng ta có thể nói trước chuyện khác.”

Người chủ trì “.....”

Hai người thay phiên không hoàn hồn sao?

G đại anh cam chịu không cần ẽo ràng đến như vậy đi?!

Sau khi làm nóng mọi người cũng đều đến đông đủ, người chủ trì cũng không hàm hồ mà triển khai đề tài “Hôm nay là ngày 31 tháng 12, là ngày cuối cùng trong năm, chúng ta tới tán gẫu một chút về một năm tổng kết đi, ví dụ như, một năm này, bạn thích nhất là cái gì?”

Cô nói xong còn trêu chọc một câu.

“G đại và hoa khôi, đây chính là cơ hội công khai thông báo hiếm có á ~”

Mấy cái hợp với mạch đều lộ ra thanh âm cười khẽ.

Tĩnh Hào cũng cười, giọng nữ dịu dàng dễ nghe.

“Tôi cho rằng chúng tôi lúc trước cũng tính là công khai.”

Cô tiếp đề tài, tự nhiên cũng nói tiếp.

“Đây một năm, nếu là thật nói thích nhất gì đó, tôi đây không sai biệt lắm, chính là thích biển rộng nhất.”

Cô cảm giác được tầm mắt sáng quắc của Tần Cách Tri bên cạnh, thanh âm tỉnh tể mềm nhẹ tiếp tục nói.

“Tôi nghĩ, nếu có cơ hội, liền ở trên một đảo nhỏ, bốn phía đều là biển, biển xanh cùng trời xanh tiếp nhau, an tĩnh chỉ còn lại vui sướng.”

Lúc trước cô đã từng nói muốn ra bờ biển ở, nhưng Tần Cách Tri rõ ràng vẫn bắn khoăn cái gì, vẫn luôn tránh đi cô nói tới đề tài này, như là không muốn tạo bất cứ áp lực nào cho cô.

Tựa như hần rất ít biến thành người cá trước mặt cô, cũng chẳng nói không muốn xa rời cô.

Tình yêu của hần tựa như một vùng biển rộng, an tĩnh lại bao dung, lại vô biên vô hạn, sâu không thấy đáy.

Tĩnh Hào tạm dừng một giây, lại bổ sung một câu.

“Hon nữa tôi gần đây còn đặc biệt thích đuôi cá, đặc biệt là màu bạc, nhìn qua như ánh trăng nhẹ nhàng.”

Tần Cách Tri cười, nắm tay cô đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn, cúi đầu đánh mấy chữ ở phần ghi nhớ trên di động.

—— buổi tối sẽ cho em xem.

Người yy đang nói chuyện biến thành Trương Trì, mọi người đều có thể nghe thấy hần lưu loát mà nói chuyện gần nhất của mình, thường thường còn xen kẻ Giải Nam cùng Lâm Hân chửi hần vài câu, chọc đến người nghe bên ngoài bắt đầu cuồng xoát biểu hiện, thời khắc theo sát đề tài mà chém.

Tĩnh Hào tiến đến bên tai hần, đề thấp âm lượng.

“Em còn muốn sờ.”

Tần Cách Tri mặt lại đỏ ửng, hần quay đầu nhìn cô, dưới ánh đèn trầm trong phòng, cặp mắt xanh biển càng thêm rõ ràng, như là ở áp ụ đại dương mênh mông, muốn đem đồ ăn trước mắt đều cắn nuốt vào trong đó, không còn một chút chia lìa.

“Được.”

Hần trầm mặc, khi toàn bộ lỗ tai đều hồng còn bổ sung một câu.

“Em muốn làm cái gì đều được.”

Hần khăn trương mà liếm môi, một hơi đem lời nói hoàn chỉnh.

“Lúc trước anh ở bờ biển mua một bộ phòng ở, em đồng ý cùng anh cùng nhau ở không?”

Tĩnh Hào cười nhìn hần.

“Đây là đang mời vợ anh?”

Tần Cách Tri đỏ bừng mặt, hít một hơi thật sâu gạt đầu.

“Cũng coi như là cầu hôn, em nguyện ý không?”

Sau khi đem lời rồi rầm đã lâu nói ra, lúc sau nói tiếp cũng thuận hơn rất nhiều.

“Anh không biết mình sau này sẽ cho em dạng sinh hoạt gì, nhưng nếu ngay cả tranh thủ một chút cũng không dám, anh sợ nhân sinh sau này của mình đều sống trong hối hận và cô đơn. Ngày tháng lúc chưa gặp được em, thời gian trôi đi đối với anh mà nói đều như giải thoát, nhưng sau khi gặp được anh, anh càng hy vọng nó có thể dừng lại không biến mất, không cần mang đi mỗi một nụ cười của em, cũng không cần mang đi mỗi một âm tiết của em, thậm chí không cần mang đi ánh mắt mỗi khi nhìn chăm chú vào anh, đừng làm tất cả nhưng gì về em hết thấy chỉ biến thành hồi ức của anh, trở thành động lực duy nhất làm anh tiếp tục sống sót.”

“Anh muốn trước khi ngủ hôn lên trán em, muốn khi tỉnh lại thấy em trong ngực của mình.”

“Mời em cho anh cơ hội này.”

Trong nháy mắt, như là toàn bộ thế giới đều yên tĩnh.

Tĩnh Hào nhìn chăm chăm hần một hồi, đáp án thật sự ngắn gọn sáng tỏ.

“Được.”

Tần Cách Tri nháy mắt nhẹ nhàng thờ ra.

Sau đó liền kinh ngạc phát hiện trong phòng truyền đến vài thanh âm thờ mạnh.

Trương Tri “Ai nha má ơi, quá khẩn trương, rõ ràng là Truy Nguyên cầu hôn, kết quả làm hại tôi không dám hít thờ.”

Giải Nam “Chủ yếu là quá không chuẩn bị tâm lý, nghe hấn hỏi xong đều có chút phản ứng không kịp.”

Lâm Hàn “Ừ.”

Người chủ trì “Vẫn muốn cảm ơn G đại vào lúc vượt đêm giao thừa cho chúng ta một cái kinh hi lớn như vậy, nhân viên công tác hậu trường đã đem đoạn vừa rồi cắt xuống, có muốn khắc thành đĩa CD gửi một phần qua cho G đại không?”

Tần Cách Tri duỗi tay vô lực mà đỡ trán.

“Mọi người từ khi nào bắt đầu nghe?”

“Đại khái là lúc cậu nói ‘ cũng coi như là cầu hôn, em nguyện ý không? ’.”

Trong giọng nói của Trương Tri còn mang theo chút hưng phấn.

“Chúng ta đều cảm thấy thời cơ này rất khó đến, vì thế đều yên lặng mà giúp cậu, thế nào, tuy rằng không xem như làm cho toàn thế giới biết, nhưng rốt cuộc cũng coi như là thông báo công khai, không đúng, là cầu hôn công khai.”

Tần Cách Tri nhin xuống thờ dài.

“Có phải mình nên muốn cảm ơn cậu không?”

“Không cần cảm tạ!”

Trương Tri đáp đến nhanh.

“Hôn lễ mời mình làm phù rể được không? Làm phù rể, hấn là không cần cấp tiền lì xì đi?”

Tần Cách Tri “.....”

Giải Nam bên kia cười hai tiếng.

“Chẳng qua, cũng may hoa khôi xem như công khai có chủ, người sau này còn muốn kêu gào Weibo của Trắng lên đầu cảnh Weibo rằng phải sinh khi con sẽ phải thu liễm một chút, miễn cho đắc tội lu đám lớn khác.”

Tần Cách Tri thanh thanh giọng nói.

“Nhĩ nhã, cậu có rảnh không? Mời cậu làm phù rể.”

Người chủ trì “..... Các vị đại đại, hiện tại thương lượng không phải là chi tiết hôn lễ, để chúng ta về lại đề tài.....”.

Kết thúc thăm hỏi đã là hơn rạng sáng một chút, Tình Hào ngáp vừa lúc gục ở trên giường, Tần Cách Tri đột nhiên liền duỗi tay kéo cô.

“Em chờ anh một chút, anh đi tắm rửa, lập tức xong.”

Tình Hào đầu có chút mơ hồ, đặt trên gối đầu thanh âm hàm hàm hồ hồ.

“Ừm, biết rồi.”

Lời nói là đáp như vậy, chờ khi Tần Cách Tri trở lại giường, người nằm đã thay đổi tư thế, hô hấp lúc lên lúc xuống, ngủ say sưa.

Tần Cách Tri rốt cuộc không muốn đánh thức cô, chỉ xốc chăn lên nằm lên giường, vừa duỗi tay đem người ôm vào ngực, người vốn dĩ nhìn nbuw đã ngủ say tay liền sờ đến đuôi cá của hấn, mở to mắt nhìn hấn, chỗ nào còn buồn ngủ.

“Không ngủ?”

Người vuốt đuôi cá của hấn đáp rất thành thật.

“Vốn dĩ ngủ, mơ thấy anh cầu hôn với em, lại cao hứng tỉnh.”

Tần Cách Tri nắm chặt tay cô.

"Anh mới cao hứng em nguyện ý đáp ứng anh."

Từ đây nhân sinh sẽ hoàn mỹ vô khuyết, chỉ có viên mãn.

#####

Lận tổng tiêu kịch trường

Năm mới sắp đến, Lận tổng nghĩ muốn cùng bạn gái vượt năm, thuận tiện chế tạo một ít lãng mạn, vì thế liền tìm bạn tốt Hứa Hường Dương cùng nhau lên kế hoạch.

Hứa Hường Dương nửa đêm bị gọi rời giường quả thực muốn phát điên.

"Vì muốn ngay lúc này thương lượng loại chuyện này a, mình đều phải bị đông lạnh thành cầu, cậu vậy mà còn tới ngược mình!"

Lận tổng nghiêm trang.

"Mình nghe nói buổi tối có tuổi phun, có thể tốt hơn."

Buổi tối 11 giờ có thể có tuổi phun cái gì a? Đầu óc đều bị đông lạnh!

Rốt cuộc vẫn là sợ người nào đó lòng dạ hẹp hòi lại lần nữa nhân cơ hội đem hấn đi sung quân, thuận tiện cũng muốn sớm một chút trở lại ổ chăn ấm áp, Hứa Hường Dương bắt đầu vắt hết óc nghĩ ý kiến hay.

"Nếu không, đưa cô ấy đi xem pháo hoa?"

Lận tổng trợn mắt.

"Chính sách mới, chỉ có thất tịch và ngày mười lăm tháng giêng mới có thể chiêm ngưỡng đốt pháo hoa pháo trúc."

"Mang cô ấy đi ăn bữa tiệc lớn, thuận tiện nghe âm nhạc?"

Lận tổng lập tức nghĩ đến hồi ức không mấy tốt đẹp lúc trước, mặt lại đen vài phần.

"Gọi bít tết vị bò kho sao?"

"..... Vậy đi đốt khí cầu, thuận tiện tặng một bó hoa hồng đỏ thắm. Hoặc là liền trực tiếp đưa một đồng chocolate, nữ sinh đều thích những cái này."

Trong mắt Lận tổng chứa đầy cảnh giác.

"Lúc trước mình vội vàng theo đuổi người, cậu ở đâu?"

Vì cái gì liền thủ đoạn của hấn đều rõ ràng?

Hứa Hường Dương "A" một tiếng, chớp mắt nhìn hấn, lập tức liền từ sắc mặt của Lận tổng biết được chân tướng.

"Các cách này cậu đều đã dùng qua? Lại còn đều thất bại."

Lận tổng "....."

Vì thế, ngày 31 tháng 12 cùng ngày, Lận tổng an an tĩnh tĩnh mà cùng bạn gái cùng nhau ở nhà ăn bữa cơm, lúc rửa chén, trong lòng đều là ngọt ngào.

Mà thành thị bên kia, Hứa Hường Dương đồng học đáng thương hề hề nằm ở trong chăn, một cái tiếp theo một cái hắt xì, yên lặng mà ở trong lòng nguyên rủa Lận tổng trên dưới một trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nửa người nửa ma (1)

Editor: AnGing

Cậu rất đói bụng, phi thường đói.

Đã ba ngày cậu không được ăn cơm.

Ngày đầu tiên cậu bị đánh nằm trên mặt đất căn bản không cựa được, chỉ cần vừa động máu tươi sẽ theo miệng vết thương da tróc thịt bong của cậu chảy xuống, mang đi ẩm áp còn sót lại của cậu; ngày hôm sau cả người cậu nóng lên, đói đến mức chỉ có thể cuộn tròn trong góc run bần bật, mơ hồ trải qua một ngày; tới ngày thứ ba, cậu thậm chí còn hy vọng gã đàn ông kia có thể trở về, tùy tiện ném cho mình một cái bánh mì mốc bẩn, chẳng sợ còn chưa kịp ăn xong, sẽ có một trận hành hung mới.

Nhưng gã ta sao có thể trở về, người bên ngoài vây quanh đang một bên hung ác chửi bậy, một bên múa may cánh tay còn thô cứng hơn so với cậu, nhìn là muốn đem mỗi một cái đầu băm thành thịt vụn.

Cậu đề lại một con côn trùng bị lạc đường không biết tên trước mắt, thậm chí lười ăn chết nó, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Thật nhỏ đến chỉ có thể tắc kẽ răng, cư nhiên cũng biết giãy giụa trước khi chết.

Cậu tinh tế nhắm nuốt xong đồ vật trong miệng, khát vọng không ngừng nhắm nuốt, có thể mang đến cho cậu ảo giác chắc bụng, thẳng đến khi biến thành cặn bã ném không ra hương vị, mới lưu luyến nuốt xuống. Ở trong góc kiệt lực đem chính mình cong thành một đoàn, quần chặt quần áo chỉ có thể xem là vải rách trên người, miễn cho độ ẩm thân thể giảm xuống quá nhanh, trước khi đói chết đã bị lạnh cóng.

Giữa trưa ngày thứ tư, đám người chờ một ngày một đêm trước cửa rốt cuộc chán ghét trò chơi ôm cây đợi thỏ, vọt vào trong phòng đập đồ vật đã sớm rách nát thêm một lần nữa, hung hăng hô hô đập ngã cửa mà đi.

Mãi đến khi xác định tất cả thanh âm đều đi xa, cậu mới đẩy ra rác rưởi hư thối biến vị trên người, từ chỗ vừa nãy trốn chui ra, thả lỏng hô hấp, cái miệng nhỏ thở hỗn hển.

Đói, vẫn là đói.

Giống như là từ trong đầu nổi lên một ngọn lửa, làm cậu hận không thể cào nát bụng mình, đem nội tạng bên trong kéo ra rồi nuốt vào.

Cậu đem cánh tay đưa lên miệng, chẳng buồn xem vết bẩn bên trên, một ngum cắn xuống, đem máu tươi ẩm áp hút vào miệng, lại nuốt xuống từng ngum từng ngum.

Cậu phải có sức lực trước, mới có thể đi ra ngoài kiếm ăn.

Chỗ ở xung quanh đều là thứ dơ bẩn nhất tồn tại trong thành thị này, bọn họ giống như một đám chuột du dương bên sông, có thể vì một miếng bánh mì bẩn mà đánh vỡ đầu anh em, cũng có thể vì một ngum sữa bò, không chút do dự đánh chết một đứa bé đói khóc.

Cậu chống thân thể vô lực đi một hồi, bước qua con đường lầy lội, ánh mắt đỏ ngầu kiệt lực nhìn ven đường, sống lưng thẳng.

Nếu giờ cậu mà ngã xuống, những người đang chờ đó nhất định không ngại giúp cậu "nhặt xác".

Gió xuân vừa mới mới vừa thổi qua khu đất này, lại ngay cả ngọn cỏ cũng chưa thể lưu lại.

Cũng đúng, mới toát ra cái chồi đã bị tranh nhau đào lên để nhét vào trong bụng, làm sao còn có thể chờ nó lớn lên.

Cậu đi tới bụi gai từng cũng không phát hiện thứ gì có thể làm no bụng, sau khi nhận thấy những ánh mắt nhìn chằm chằm phía sau cậu đều đã biến mất, cậu rốt cuộc duy trì không nổi mà ngã ngồi ở trên mặt đất, mang theo các thứ rễ cây loang quanh lòng vòng, thấy mặt cỏ xanh ròn bên kia.

Đó là một thế giới khác với bọn họ, một thiên đường đủ để đem lũ cặn bã bọn họ giết chết.

Nhưng nếu cậu vẫn không tìm thấy đồ ăn, vậy hẳn phải đi địa ngục.

Cậu bé nhỏ gầy lại đứng lên lần nữa, khớp xương giống cùi khô phát ra tiếng vang, cậu lắc lư đẩy ra bụi gai từng che ở trước người, bước vào thế giới chưa biết kia.

Trang viên hoàng gia Virginia là Hoàng đế bệ hạ để quốc ban cho công tước Clovis Byron Funtabris em trai ruột cùng mẹ, trang viên lâu đài rộng lớn kiến trúc mang theo phong cách Gothic được bao quanh bởi thổ địa diện tích rộng lớn, cưỡi ngựa phi nước đại vòng quanh trang viên đều phải tiêu tốn ước chừng thời gian một ngày.

Mà hiện tại, trang viên niên đại xa xăm mà thuần hậu từng tiếp đãi qua bảy vị đế quốc hoàng đế này lại bị một đám người hầu vội vội vàng vàng tìm kiếm gì đó.

Hầu gái trưởng Livia đeo tạp dề trắng quả thực muốn sút đầu mẹ trăn, bà nôn nóng đi tới đi lui trong đại sảnh, nghe một đám người hầu vội vã chạy tới báo không tìm được, quả thực hận không thể vứt bỏ lễ nghi nên có, đập một phát vào mông bọn họ.

"Không tìm được thì tiếp tục tìm, đừng đứng ở chỗ này chờ ta lập lại!"

Hầu gái trưởng đầy đầu tóc bạc nhìn không được che trán.

"Ôi, Clorice tiểu thư của ta, mùa đông vừa mới qua, ngài sao có thể như vậy tự tiện chạy ra ngoài được?"

Bà chấp tay trước ngực bái bái trước không trung.

"Xin hãy phù hộ Clorice thân ái của ta đừng chạy đến phía đông, nơi đó với đám người dã man thô tục không nói lí chỉ cách một bụi gai..... Ôi, đám người không nói lí kia, bọn họ là Satan thượng đế phái tới nhân gian, nhất định sẽ dọa hư Clorice mỹ lệ nhu nhược của ta....."

Bà còn chưa cầu nguyện xong, một vị nam phó liên vội vã tiến vào.

"Tìm được rồi, tìm được rồi, lão Johan ở trại nuôi ngựa nói tiểu thư cưới một con ngựa, đi tới phía đông."

Ông mới nói xong, hầu gái trưởng đã chịu kinh hách thật lớn suy yếu che lại ngực té xỉu trên mặt đất.

Tình Hào từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lấy hộp đồ ăn và túi nước tinh xảo trên mình ngựa, vỗ con ngựa, để nó tự mình tùy ý đi kiếm ăn.

Cô nằm ngửa trên cỏ mềm, nhìn trời xanh hít một hơi.

Thân thể này vào mùa đông thật là suy yếu, làm cô chỉ có thể nằm trên giường dưỡng bệnh nửa tháng, đều đã quên hương vị không khí bên ngoài là gì.

Trong bụng truyền đến một trận kèn đối khát, cô nghiêng thân mở ra hộp đồ ăn trong tay, điểm tâm bên trong còn nóng hổi hấp tấp mát ra một mùi hương nồng đậm, cô duỗi tay cầm một khối, chỗ cái bóng phía sau bụi gai ở sườn núi lại đột nhiên truyền ra một tiếng réo bụng càng vang dội, cô thò người ra nhìn, vừa lúc đối diện với một cặp mắt khác.

Cặp mắt kia đen láy giống như giếng sâu không đáy, đen nhánh nhìn không thấy một chút sắc màu khác, rồi lại quỷ dị phát ra khát vọng tương tự với sói đói trên nền tuyết.

Điểm tâm trong tay cô không nắm chặt, nhanh như chớp lặn đến bên chân bé trai.

【Đỉnh, mục tiêu nhân vật đã xác định, mời xác nhận lại tin tức nhân vật】

【Albert, con trai của quang minh Thánh Nữ và Ma Vương, dung hợp máu nửa người nửa ma mà sinh, ma lực cường đại, nguyên do mẹ ở Nhân giới nuôi nấng lớn lên, có hảo cảm với con người, trong trận chiến giữa người và ma bảo vệ con người. Hiện mẹ đã chết, đã chịu ngược đãi của cha kế, bình dân mà lớn lên, áo cơm khó khăn, đối với con người quan cảm kém, đứng đầu ma quân công chiếm Nhân giới】

【Nội dung nhiệm vụ: Bảo đảm cậu ta ở trong trận chiến giữa người và ma, bảo vệ con người】

Đôi mắt cậu gắt gao nhìn chằm chằm hộp bánh hoa hồng rơi trên mặt đất, nhan sắc kia sạch sẽ như mầm mới nhú khỏi tuyết mang theo một mùi hương kỳ diệu, như trong ký ức sâu thẳm, từng có người trộm nhét vào trong miệng cậu một miếng đường.

Cậu không tự giác nuốt nước miếng, lại chỉ mới ăn mấy cái rễ cây chua xót.

Thoạt nhìn có thể ăn?

Bàn tay đen tuyền dơ đầy nước bùn cùng vết máu nhạt hộp bánh trên mặt đất, lúc muốn nhặt, người vừa mới ở sườn núi đột nhiên liền lên tiếng.

"Chờ một chút, miếng đó quá bẩn....."

Lời nói còn chưa nói xong, cậu bé đã nhặt nhanh miếng bánh dính bùn và cọng cỏ trên đất lên, nhanh chóng nhét vào trong miệng, lung tung nhai vài cái rồi ngon lành nuốt xuống, sau đó, không hề ngoài ý muốn bị nghẹn.

Tình Hào bất đắc dĩ mà đem túi nước bên kia đưa qua, người bị nghẹn cảnh giác nhìn cô, lại nhanh chóng lui về phía sau vài bước, cô chỉ có thể nhỏ nút chai bên trên, túi nước mang theo hương vị sữa bò ấm áp bò vị nhét vào trong tay cậu, cảm giác được cơ bắp cả người hấn căng thẳng, lại vào lúc cậu tránh ra, lập tức buông lỏng tay.

Túi nước bị buông ra "Lạch cạch" một tiếng rơi trên trên cỏ, sữa bò màu trắng ngà từ miệng túi nước sẫm màu chảy ra, dính ướt một mảng cỏ xanh non.

Tình Hào đang muốn cúi người nhặt, một thân ảnh nhanh hơn cô đã nhặt túi nước trên mặt đất, một hơi đem sữa còn hơi ấm bên trong uống hết.

Uống xong còn nhanh chóng đem túi nước dẫu phía sau, dùng cặp mắt đen phòng bị nhìn cô, giống như lo lắng cô đem túi nước đoạt lại.

Tình Hào dở khóc dở cười, đang muốn nói gì, nơi xa liền truyền đến tiếng vó ngựa, cùng với tiếng kêu gọi của người hầu.

Chú ngựa đang ăn cỏ con nghe thấy thanh âm của người thuần ngựa, ngẩng lên đầu hí vang.

Đám người kia rất nhanh sẽ tìm tới đây.

Cậu bé mắt đen hiền nhiên cũng đã nghe được động tĩnh, đôi tay giấu phía sau nắm chặt túi nước trong tay, nhìn chăm chăm cô đôi mắt mang theo vài phần địch ý, đối diện cô lui về phía sau vài bước, chờ đợi thời cơ không bị cô chú ý tới cất bước chạy.

Tình Hào kéo làn váy hoa lệ trối buộc chạy vài bước, đem hộp đồ ăn nhét vào trong ngực cậu, không đợi cậu có động tác gì liền quay đầu hướng tới bọn người hầu chạy tới, chạy vài bước lại dừng lại nhìn cậu bé còn ngồi xồm tại chỗ, giọng nói mềm mại còn mang theo hơi thở hỗn hển.

"Tới từ đâu thì đi về đó đi, đừng để bị bọn họ phát hiện."

Cô đứng trên mặt cỏ, cười với cậu bé phía dưới, một trận gió xuân ấm áp thổi qua, lay động làn váy hoa lệ rắc rối của cô, cỏ non mới mọc dưới chân cô khẽ cong eo, ti tiện hôn môi mặt đất dưới chân cô.

Cô gái thân phận tôn quý đứng trên sườn núi thượng tặng cho cậu một cái lễ gặp mặt ưu nhã, mái tóc màu vàng dưới ánh nắng chiếu rọi xuống phát ra ánh sáng lóa mắt.

"Rất vui gặp được cậu, hy vọng lần sau chúng ta còn có thể gặp lại."

Bóng dáng cô rất nhanh từ sườn núi biến mất.

Cậu đứng tại chỗ ngây người một hồi, không có dựa theo lời cô nói lập tức rời đi, ngược lại là trộm chạy tới sườn núi, cẩn thận khiếp đảm lộ ra đôi mắt, hướng tới thế giới chưa từng nhìn thấy bên kia nhìn lại.

Thiếu nữ vừa rồi còn cười với hắn lưu loát sải bước leo lên một con ngựa đen to lớn, đánh roi ngựa, hướng tới một sườn núi khác không ngừng tiếp cận đám người chạy băng băng đi.

Mà ở nơi không xa, một tòa kiến trúc rộng lớn đang ở nơi mặt trời lặn xuống, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vạt Hi Sinh* BOSS được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nửa người nửa ma (2)

Editor: AnGing

Mùa xuân đối với người khu phía Đông thành Vic mà nói, không thể nghi ngờ là một mùa đáng sợ nhất trong năm—— đồ ăn tích góp được sớm đã tiêu hao đến hầu như không còn trong mùa đông buổi giá, mà mùa thu vẫn là xa không hẹn gặp, gió Tây Nam lại thổi tới một lượng bùn sa và mùi hơi người gay mũi lớn, dễ dàng liền công phá thân thể đối khát vô lực của bọn họ.

Ngay cả tuyết trắng mùa đông có thể dùng để giải khát, vào lúc này cũng chỉ mang theo mùi tanh tươi, hạt mưa đen sì không biết khi nào có thể mang đến bệnh tật cho bọn họ.

Albert cuộn tròn thân thể tránh ở góc tường, người ăn xài phung phí nằm ngáy ngủ trên giường chính là cha kế David của cậu, ông ta hôm qua mới từ nơi dân cờ bạc thông đồng làm bậy thắng được một số tiền nhỏ, lại hoàn toàn đã quên đưa con riêng chịu đói trong ngôi nhà rách nát, xoay người ăn chơi hoang tàn ở quán rượu, khi về nhà còn cầm roi hung hăng phát tiết.

Cậu cuộn tròn ở góc tường, miệng vết thương đêm qua còn chảy máu hiện tại chỉ còn lại vết sẹo màu đỏ sậm, ngứa đến mức cậu hận không thể cào tăng vảy kia ra, dùng máu tươi ấm áp làm ấm da thịt.

Cái bụng khô quắt lại réo lên.

Cậu nhìn cha kế trên giường tiếng ngáy rung trời, trộm lấy túi nước cất giấu bên người ra, trên chiếc nắp màu trắng còn khắc hoa văn tinh xảo, là một đóa hoa xinh đẹp đang muốn nở rộ.

Cậu giơ túi nước lên, đem miệng túi đưa đến bên miệng, động tác nuốt như đang nhấm nháp tuyệt thế mỹ vị.

Trên thực tế bên trong đã sớm không còn gì.

Nhưng cậu dường như vẫn còn có thể cảm thấy hương vị ấy, nhàn nhạt, mang theo mỹ vị lúc ăn miếng bánh đó, như là ma quỷ có thể mê hoặc lòng người nhất gài trong lòng hắn.

Cậu lại nghĩ tới cái người đứng ở sườn núi lần trước xem nhìn cậu, làn váy hoa lệ của cô là vài vóc đẹp nhất mà hắn từng thấy, lại đều kém nụ cười trên mặt cô.

Cô nói hy vọng lần sau có thể gặp mặt.

Thật ra cậu càng hy vọng có thể nhìn thấy khối vuông nhỏ mềm mại màu trắng đó.

Càng muốn, cảm giác đói khát trong bụng đói càng rõ ràng.

Cậu nhìn cha kể còn đang ngáy rung trời, hần ăn uống no đủ, thường thường có thể ngủ đến một ngày cũng chưa tỉnh lại.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ trong sương mù dày đặc che đầy cơ hồ nhìn không thấy, tuy nhiên thời điểm nóng nhất là giữa trưa nhất đã qua, người miễn cưỡng lẫn lộn ăn cơm và người đói bụng vào thời điểm này đều không muốn ra tiêu hao sức lực, cậu có thể thừa thời cơ này, lại lần nữa đi qua thành, đi đến đó nhìn xem.

Cậu vừa nghĩ vừa đem túi nước cất tốt, giống bình thường, cắn tay uống máu mình, sau khi cảm giác được thân thể dần dần có sức lực, đỡ tường lưng lay đứng dậy.

Bụi gai trước sau như một không có một ai, hần vừa mới chuẩn bị từ cái lỗ nhỏ lúc trước chui vào, liền nghe thấy được tiếng vó ngựa càng ngày càng gần.

"Nghe nói người bên kia bụi gai, trong tay đều có trường kiếm như vậy, cưỡi ngựa cao lớn tuần tra một vòng, thấy có người tới gần, không thèm hỏi, trực tiếp liền đem người chọc chết, treo ở trên thành phơi thành thây khô....."

Đó là lần duy nhất khi cậu được cha kể đưa tới quán bar nghe thấy một người nói, bọn họ lúc đó đang nói đến chủ nhân mới chuyển đến toà lâu đài kia, là những quý tộc đem rác rưởi ở khu Đông như bọn họ đều giết sạch mà không phải chịu trừng phạt.

Hần dừng tại chỗ, nhanh chóng nhìn trái phải, chọn cây cành lá rậm rạp lệch tán bên trái, cây không cao lắm làm hần rất nhanh đã trèo lên được.

Cậu ngồi lên nhánh cây thô to nhìn xuống dưới.

Người cưỡi ngựa tới là cô, trong tay không có kiếm dài, chỉ có hộp vuông màu trắng lần trước cậu đã gặp qua, cùng với túi nước giống trên người hần.

Nhưng lớn hơn lần trước nhiều.

Cô xuống ngựa đi tới vị trí cậu đứng lúc trước, cong lưng từ bụi gai cúi xuống một cái bọc nhỏ, đồ vật bên trong giống lúc trước cô lấy ra, chỉ là hương vị có chút khác.

Một cái càng thơm, một cái càng quen thuộc.

Cậu không nhịn được ở trên cây nuốt một ngụm nước miếng.

Cô bé dưới tàng cây giọng nói thầm theo mùi hương cùng nhau quanh quẩn xung quanh cậu.

"Thật là, đúng là chưa bao giờ tới lấy ăn, chẳng lẽ gần đây đều ăn được no?"

Đây là, cho cậu?

Cậu bé đối với dự hoặc lớn trước mặt vẫn còn nghi ngờ, nhìn xuống việc muốn đi xuống ăn một bữa no nê, cắn đầu lưỡi chờ trên cây.

Chỉ cần cô đi rồi, chỉ cần cô đi rồi là tốt.

Cô bé dưới tàng cây đem đồ vật mới bọc lại trong vải định mang trở về, luv cảm tay run một chút, bụi gai sắc bén cắt qua làn da non mềm của cô, máu đỏ tươi chảy ra.

Cậu nhịn không được nuốt nước miếng.

Trong hoàn cảnh an tĩnh, đột nhiên xuất hiện thanh âm kinh động người dưới tàng cây, cô ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt màu xanh biếc một lúc liền thấy cậu nướ trong bóng cây, lộ ra một nụ cười rạng rỡ.

"Là cậu, rốt cuộc cậu cũng tới."

Bị phát hiện, cậu bé cũng không trốn nữa, cơ thể động một chút, khinh phiêu dửng trên mặt đất, đôi mắt màu đen sắc bén giăng co một chút, ương ngạnh chuyển tới người đột nhiên đứng đây làm rớt hộp đồ ăn và túi nước trên mặt đất.

Mùi máu của cô, so với của cậu thì ngon hơn.

Hần rất đói, đói hơn lúc trước rất nhiều.

Hần nhặt cái hộp trên mặt đất, trực tiếp mở ra lấy một cái nhét vào trong miệng, lại nhanh tay vịn ra túi nước uống lên, tiếp theo lại ăn, lại uống nước.....

Tĩnh Hào vốn dĩ nghĩ rằng cho cậu đồ mới, thấy tốc độ ăn com của hấn bởi vì cô tới gần mà bỗng nhiên cũng còng tránh né thân thể, sáng suốt mà đem lờ trong miệng nuốt xuống, móc ra khăn tay che lại miệng vết thương, không quấy rầy cậu.

Người chưa từng nếm thử qua đói khát, căn bản không biết đói khát sẽ đem người bức đến tình trạng gì.

Mùi máu tươi trong không khí phai nhạt rất nhiều, tốc độ ăn com điên cuồng của cậu cũng chậm lại, đem miếng vuông nhỏ màu trắng ăn xong, uống xong giọt sữa bò cuối cùng trong túi nước, cậu nhìn bọc nhỏ còn cột vào bụi gai từng, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn cô bé ngồi hai bước ở ngoài.

Lần này cô mặc một bộ váy khác, làn váy hoa lệ màu lam nhạt theo chỉ vàng, dù ở nơi ánh sáng bị che khuất, cũng tự phát sáng được.

Cậu biết đó là vàng.

Đồ vật bằng cái móng tay còn quý hơn sinh mạng của bọn họ.

"Cậu còn chưa ăn no à?"

Tĩnh Hào chú ý tới tầm mắt cậu dừng lại trên làn váy của cô, cho rằng cậu lại muốn đào cỏ ăn.

"Những thứ trên bụi gai đó cũng là cho cậu, cậu lấy ra ăn cũng được, nhưng mà tốt nhất vẫn không nên ăn quá nhiều, sẽ không thoải mái."

Đột nhiên ăn quá nhiều sẽ bị bội thực, cậu biết.

Cậu bé dời đi tầm mắt, chuyển tới nơi cô vẫn luôn dùng khăn tay che lại, trong không khí ẩm ướt vẫn có mùi máu tươi.

Cậu liếm liếm răng nanh sắc nhọn trong miệng, phát ra mấy âm điệu khàn khàn đứt quãng, rốt cuộc có thể nói hoàn chỉnh một vài từ.

"Cô.....chảy máu.....còn....."

Thanh âm ám ách rách nát, hiển nhiên là đã lâu không mở miệng.

Tĩnh Hào sừng sốt rồi mới hồi phục tinh thần, cúi đầu nhìn miệng vết thương, cười ôn hòa với cậu một cái.

"Không sao, một lát nữa sẽ khép lại."

Thân thể này là tiểu thư quý tộc tiêu chuẩn, tóc vàng mắt xanh, da thịt mềm mại nhu nhược, hơn nữa lượng tiểu cầu hình như hơi thiếu, không đến nỗi bị bệnh máu chậm đông, nhưng sau khi bị thương, tốc độ miệng vết thương ngưng chảy máu, so với người bình thường chậm hơn rất nhiều.

Cũng may bất luận lúc nào cũng có người chiếu cố, cơ hội bị thương rất ít.

Cô nhìn mắt biểu tình cậu bé, cảm thấy có thể làm đối phương chủ động mở miệng nói chuyện cùng cô là cơ hội hiếm có.

"Tôi gọi là Clorice, ở tại trang viên này, cậu thì sao, cậu tên gì?"

Vấn đề của cô làm cậu bé nghi hoặc một chút, cậu dường như là rất dùng sức mà nghĩ, rốt cuộc đứt quãng nói ra mấy chữ.

"Albert."

"Albert."

Tĩnh Hào nhắc lại lần nữa, âm cuối cất giọng cao đặc trưng của thiếu nữ làm từ đơn đó trở nên rạng rỡ hơn.

"Tên này ý nghĩa hình như là cao quý thông minh, là người bảo vệ con người, Albert, người cho cậu cho cái tên này, nhất định rất yêu cậu."

Nếu lịch sử không bị thay đổi, có người mẹ Thánh Nữ che chở Albert, sinh hoạt nhất định sẽ tốt hơn bây giờ.

"Yêu?"

Cậu bé nhú mày, hiển nhiên là không hiểu cái từ này, tâm tư chủ yếu của hấn đang còn bị rối loạn bởi mùi máu tươi như có như không trong không khí.

Cô còn đang chảy máu.

Hơn nữa sắc mặt càng ngày càng trắng.

Cậu đột nhiên liền duỗi tay nắm cánh tay đang dùng khăn tay che lại của Tĩnh Hào, xốc lên khăn tay, trong mùi máu tươi mê người, cúi đầu mở miệng.

Tĩnh Hào vốn dĩ muốn rút tay về lại cảm giác được khi cậu liếm miệng vết thương cho cô lại run lên, đầu lưỡi với vô vàn chấm nhỏ mang đến cảm giác vuốt ve trên mu bàn tay không ngừng phóng đại, cảm giác ngứa rất nhỏ thẳng tắp truyền vào lòng.

Càng dùng nói đối phương còn thường thường hút ra một chút máu đã chảy ra.

Cô không tự chủ được mà giãy giụa.

"Albert, buông tay tôi ra....."

Người bị gọi phảng phất giống như không nghe thấy, càng thêm dùng sức nắm tay cô, những vết dơ bẩn trên tay đều lộ ra nhan sắc than chì, như đang sắp áp chế không được thứ gì đó.

Ngay cả cổ cũng sưng đỏ bừng, từng cây gân xanh càng thêm thấy rõ.

"Tiểu thư Clorice!"

Một trận tiếng kinh hô đột nhiên truyền đến, tiếp theo Tinh Hảo đã bị kéo ra mạnh mẽ, trường kiếm sắc bén thẳng tấp chỉ vào Albert còn ngồi quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn cậu bé khỏe miệng còn mang theo vết máu chưa khô, bị cậu đưa lưỡi ra liếm.

"Cũng chỉ là một con chuột dơ bẩn, vậy mà cũng dám tập kích tiểu thư Clorice, tao nhất định sẽ đem thi thể mày treo lên tường thành, để tất cả mọi người chứng kiến mày chết."

Người đến là đồng giáp kỵ sĩ phụ trách tuần tra, đội trưởng giờ kiểm âm thầm may mắn mình gặp được phải thời cơ tốt, cứu vị tiểu thư tôn quý này, nói không chừng Hoàng đế bệ hạ sẽ biết công tích của hắn ta mà khen ngợi, hiển hách đến làm cho đám ngân giáp đám kia đều ghen ghét không thôi.

Phảng phất là nghĩ tới hình ảnh mình được thụ phong, đội trưởng Mic trẻ tuổi càng thêm đắc ý, khinh miệt mà dùng mũi kiếm nâng hàm dưới con chuột dơ bẩn trước mắt, chọc vỡ làn da hắn lưu lại máu tươi kích thích khoái cảm của hắn.

"Chuẩn bị chịu chết đi, cặn bã dơ bẩn....."

"Dừng tay!"

Tinh Hảo đẩy ra mấy cái kỵ sĩ gắt gao che trước người cô, thờ phỉ phò lồi kéo Albert che trước mặt hắn, nâng cằm kiêu căng mà nhìn đội trưởng chỉ kiếm vào mình.

"Thủ tục kỵ sĩ, dạy dỗ các người có thể đem mũi kiếm nhắm ngay chủ nhân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nửa người nửa ma (3)

Editor: AnGing

Mic tay run lên, hốt hoảng thu kiếm quỳ gối, giọng nói đều phát run.

"Không phải, tiểu thư Clorice, thần chỉ đang xử quyết người thương tổn ngài....."

"Cậu ấy không có thương tổn ta."

Tinh Hảo nắm chặt tay che dấu miệng vết thương hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu, nhìn đám người còn đang ngây ngẩn bất động trước mắt.

"Các người còn ở đây, là muốn ta báo cho đại kỵ sĩ trưởng Holly của các người, nói kỵ sĩ mà ông ta phụ trách bỏ bê nhiệm vụ?"

Mic cứng thân thể, khom người cáo lui lập tức mang theo đội kỵ sĩ lui ra, tránh ra vài bước lại quay đầu nhìn, vừa lúc đối diện với cặp mắt đen nhánh giống như giếng sâu, không thấy một chút ánh sáng nào, vô duyên vô cớ khiến anh ta rùng mình.

Đội kỵ sĩ đồng giáp vừa đi, Tinh Hảo biết mình cũng không thể ở đây lâu, dù bọn họ trở về không có nói cho ai, thì cô không ở nhà quá lâu, hầu gái trưởng Livia cũng sẽ phát hiện, đến lúc đó toàn bộ trang viên đều sẽ gà bay chó sủa, lỗi tai của cô lại một đoạn thời gian thật dài không được nghỉ.

Cô quay đầu lại nhìn Albert không biết khi nào cùng cô dẫn ra khoảng cách vài bước, nhu hòa thần sắc lạnh băng trên mặt.

"Cậu muốn cùng tôi đến trang viên không?"

Cậu bé ngẩng đầu nhìn cô, sự phòng bị trong đôi mắt đen giương như đã phải nhạt đi không ít, ngay cả túi nước lúc trước sẽ giấu ra phía sau gò chi là

lấy đến tay, như còn chưa có suy nghĩ cẩn thận lời nói của cô.

"Tôi muốn cậu cùng tôi đi trang viên này, chỗ đó có bánh mì và sữa bò ăn không hết, cậu muốn ăn cái gì cũng được."

Tĩnh Hào trực tiếp tung mồi nhử mê người nhất, nhìn cậu bé gầy yếu chập vạt đứng dưới bóng cây, miệng vết thương trên cổ cậu dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khôi phục nhanh chóng, chỉ còn lại một chút vết màu hồng nhàn nhạt.

Albert lý giải lời nói của cô, rõ ràng nuốt nước miếng một cái, lại vẫn lắc đầu cự tuyệt.

"Không....."

Cậu nhìn người trước mắt, ánh mắt từ làn váy hoa lệ của cô chậm rãi chuyển lên gương mặt cô, vừa lúc đối diện với đôi mắt màu xanh biếc dần âm đậm xuống trên khuôn mặt tươi cười ôn nhu, kiệt lực nghĩ tới những từ giải thích.

"Đáp ứng rồi..... Không đi, không đi đến nơi khác."

Cậu nói nói không đầu không đuôi, Tĩnh Hào lại biết là vị quang minh Thánh Nữ trước khi chết từng bắt cậu đáp ứng ở cạnh cha kế cậu, không cần tự tiện đi nơi khác.

Đơn giản cũng chính là lo lắng cậu đến nơi khác, bị phát hiện thân phận chết oan chết uổng.

Cha kế kia tuy rằng khôn nạn, nhưng ở toàn bộ người khu Đông khu, xuất thân của cậu ít nhất sẽ không bị hoài nghi.

Cô tôn trọng vị Thánh Nữ kia khi bị chúng bạn xa lánh còn kiên trì sinh hạ đứa bé, biết rõ đứa con trước mắt sẽ là chứng cứ cô bị sỉ nhục tốt nhất, lại vẫn dốc lòng chăm sóc hẩn lớn lên, không có đem những tội danh đó gia tăng lên đầu cậu.

Không giận chó đánh mèo, chuyện này nói đơn giản, nhưng lại chẳng có bao nhiêu người làm được.

"Được thôi."

Tĩnh Hào dựa vào ưu thế cao hơn hẳn của mình sờ sờ đầu tóc rít bần của cậu bé, giống như không hề phát hiện lòng bàn tay trắng nõn của mình bị bẩn.

"Tôi vẫn mỗi ngày tới nơi này đưa đồ ăn cho cậu, chính cậu chọn thời gian rảnh tới đây lấy."

Albert nhìn tay cô bị cọ dính bẩn, lại nhìn xuống túi nước cậu nắm trong tay, nghĩ đến bóng dáng vừa nảy che trước người cậu bị trường kiểm chỉ vào, chần chờ gật đầu, thấp giọng "Ừ".

Khi một đường trở về phòng ở rách nát kia, cậu bé đầy người chập vạt còn đang suy nghĩ về nụ cười cuối cùng của cô, ảm áp giống như ánh nắng mặt trời trong mùa đông lạnh giá, không giống như lửa đốt không giống đói khát và đau đớn, cũng không có các loại chửi bậy tràn ngập bên tai, chỉ có ảm áp chảy xuôi khắp người.

Hơn nữa ——

Cậu cúi đầu nhìn túi nước giấu trước ngực, ở quần áo trông không che lấp căn bản nhìn không ra một chút tung tích, chất lỏng ảm áp cách làn da truyền lại.

Sẽ có người khăng khái như vậy mà cho người khác đồ ăn sao?

Cậu bé hơi chần chờ đặt chân bước vào, một gian phòng ố cũ nát ven đường, còn có một đôi nam nữ dựa vào cửa đang nói gì, người phụ nữ kia thấy hẩn dừng lại bước chân dừng mắt nhìn cậu một chút, co rúm lại dời đi tầm mắt, xô đẩy người đàn ông cơ hồ muốn ngã vào người cô ta.

"Có người đang nhìn kia ~"

Ông ta quay đầu nhìn lại, thấy rõ thân hình đơn bạc của cậu khinh miệt cười, cúi đầu niết người phụ nữ còn đang chống đẩy.

"Sợ cái gì, chẳng qua chính là một đứa chưa đủ lông đủ cánh, em nên cố gắng cho ông đây một chút, không cho thì tông đây không cho em com ăn."

Hai người xô đẩy đi tới phòng, Albert duỗi tay ấn trước ngực, túi nước ảm áp khi cậu vững vàng hạ bước chân không hề động đưa, an tĩnh như không tồn tại.

Cho nên, cho ăn, là ý này sao?

Nghĩ xong vấn đề thì đi tới trước cửa phòng, tiếng ngáy bên trong đã biến mất, còn lại mấy tiếng nói chuyện thô tục, tiếng mắng lớn phức tạp.

Sẽ đến nơi này, sẽ chỉ có những tên "bạn bè" của cha kế cậu.

Albert đang nghĩ ngợi xem có nên đi vào không, của trước người lại đột nhiên bị đẩy ra, nếu không phải cậu trốn mau, sẽ bị đập vào mặt, mà người đứng bên trong cánh cửa là cha kế của hẩn, râu xồm dơ bẩn chặn nửa khuôn mặt của gã, khi nói chuyện toàn phun mùi rượu khó ngửi, còn kèm mùi thối của

các loại đồ nhảm.

"Mẹ, tiểu tử mày giờ còn biết trở về?"

Bố mày ngủ tỉnh một giấc, còn tưởng rằng tiểu tử mày cánh khỏe rồi, vỗ mông bay đi."

Một đám người phía sau phát ra tiếng cười rung trời.

"David, ông nuôi thằng này ích lợi gì, nếu là con bé thì còn có thể ép nó đi kiếm ít tiền, lại là một tiểu tử thúi toàn thân không có mấy lượng thịt, ông chính là muốn bán cũng không có người mua."

Mấy người đàn ông thon gầy đáng khinh bên trong một người tiếp một câu, ánh mắt còn dừng trên người cậu bắn khoăn, đang nhìn thấy vết bẩn dưới cổ cậu thì ghét bỏ bữu mỗi.

"Sao lại vô dụng."

David ném ra một ít tiền trong tay, lại đập vào cẳng chân nhằng của cậu một phát.

"Cút đi mua rượu cho ông, thằng nhãi ranh."

Albert cúi đầu nhặt tiền rớt trong nước bùn, xoay người chạy như bay tới quán rượu, đem tiếng cười nhạo liên tiếp ném lại sau lưng.

Túi nước trước ngực không ngừng lắc lư lay động, từng cái đập vào lồng ngực đơn bạc của cậu, từng tiếng mà kêu gào, trưởng đến màng tai cậu đều trương lên sinh đau.

Một ngày nào đó, một ngày nào đó.....

Mấy chữ chấn động trong trái tim "Bang bang" nhảy của cậu, một đôi mắt đen kịt ám trầm không ánh sáng, đột nhiên ngẩng đầu làm tiểu nhị quán rượu hoảng sợ, khi rót rượu tay đều run, làm chủ quán một bên đau lòng đến mức kêu to hét lớn, rút ra một cái roi ngựa quất vào người anh ta.

Cậu cầm túi rượu chạy khỏi trận đánh gà bay chó sủa, bên ngoài không biết trời mưa từ lúc nào, hạt mưa lớn rơi trên đất bắn ra một cái hố nước, bắn bùn dính lên ống quần.

Độ ẩm trong lồng ngực càng ngày càng thấp, giống như dung hợp với nhiệt độ không khí xung.

Albert nhin không được chạy trốn càng nhanh.

Cậu mạo hiểm chạy vọt trong màn mưa vọt vào phòng ở rách nát, lại bị trượt chân bỏ vũng nước dột chỗ nóc nhà gần cánh cửa, không ổn định trọng tâm ngã tới hướng đến những người đang trốn mưa mà sấp lại với nhau.

Cậu ngã sòng soài trên mặt đất, nước bắn bắn lên mặt, túi rượu trên tay vẽ một độ cung trên không, trực tiếp nện lên mặt David gần nhất.

Vốn túi rượu rách nát bị lực mạnh đập vào nháy mắt vỡ, rượu bắn lên mặt David, làm ướt râu xồm trên mặt và quần áo rách nát của gã.

"Thằng nhãi ranh nhà mày!"

David gào lên một tiếng, gậy to trong bàn tay thô của hắn đánh vào người cậu bé còn nằm trên mặt đất không đứng dậy.

"Mày dám đối xử với bố mày như vậy! Mày đã quên mấy năm nay là ai cho mày ăn cho mày mặc, nuôi mày cái thằng không kiếm ra tiền còn lòng lang dạ sói?!"

Albert cảm giác được tiếng gió hỗn loạn theo gậy đi xuống, trực giác cuộn tròn thân thể, tránh đi chỗ yếu hại, vốn dĩ cây gậy nện vào gáy lại nặng nề mà đập vào xương sống của cậu, kêu lên răng rắc áp lực.

"Mày còn dám trốn, bố mày cho mày trốn!"

Cây gậy trong tay David nện xuống nơi cậu tránh đi, không bị còn làm mất tự chủ lực đạo của đàn ông tráng niên ra tay so với ngày thường còn hung ác hơn, cậu chỉ có thể phí công quay cuồng tránh né trên mặt đất, ngay cả thời gian đứng dậy cũng không có.

"Đánh đi, David, đừng để ngay cả một nhóc con cũng không đánh được."

"Ha ha, tao đánh cuộc, hôm nay David không đánh được thằng nhóc kia."

"Ai nói, vậy tao đánh cuộc hắn có thể đánh được."

.....

Tiếng cười nói xung quanh càng ngày càng to, giống như một mũi tên nhọn xông thẳng đến bên tai cậu, thanh âm sắc nhọn thô cát càng kích thích người

đang múa may cây gậy, từng cái nện càng thêm không lưu tình.

Trước ngực đột nhiên ăn một chút, mà đau đớn lại không truyền lại, thậm chí hành hung cũng dừng lại.

Albert buông lỏng cánh tay che chở đầu, chậm rãi mở mắt ra nhìn theo tầm mắt khiếp sợ của một đám người—— quần áo cũ nát trước ngực quần áo bị đánh ra một cái miệng to, lộ ra hạ túi nước giấu trong quần áo, mặt trên đoá hoa còn dính vào một chút máu, càng thêm yêu dị.

Sau một đợt trầm mặc ngắn ngủi, rốt cuộc có người nhận ra đồ vật trước mặt, kinh ngạc đến ngay cả giọng nói cũng lạc đi.

"Đây là gia huy công tước Funtabris!"

Mấy người xung quanh hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều đem ánh mắt dừng lại trên người David còn giờ gậy.

"Thằng nhóc nhà ngươi còn dám vào nhà công tước trộm đồ! Người đó là em trai ruột của Hoàng đế bệ hạ! Một khi bị phát hiện, chúng ta, chúng ta....."

Người nói chuyện không tiếp tục nói, nhưng mấy người còn lại đều ý thức được lời hấn còn chưa nói xong, vốn mặt đang phỉếm hồng vì hô to nháy mắt tái nhợt, lập tức kéo ra khoảng cách với David, té ngã lộn nhào chạy ra phòng ở rách nát.

Cây gậy trên tay David thoát lực rớt trên đất, hấn cầm lấy túi nước, lại lập tức giống bị lửa đốt mà hất văng, ngồi xồm xuống gất gao bóp cổ cậu bé.

"Tao giết mày, tao giết mày thằng nhãi ranh, cầm thi thể của mày cáo tội với công tước đại nhân, ngài nhất định sẽ tha thứ cho tao, tao muốn giết mày!"

Hai tay hấn ta càng bóp càng chặt, khuôn mặt cậu bé nhanh chóng đỏ lên, môi nhạt dần thâm tím, chỉ có đôi mắt đen càng thêm sâu thẳm, gất gao nhìn chăm chăm người đã điên cuồng.

Tựa như ác ma nơi vực sâu, có thể đem lòng người đều hấp thu.

Không có thiện tâm, không có thương hại.

Lại không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nửa người nửa ma (4)

Editor: AnGing

Mùa xuân ở thành Vic thường có mưa to, một trận mưa to có thể lấy đi hơn phân nửa dơ bẩn và bất kham trong không khí, dọn sạch suy tàn và chất vậ ở khu Đông, mang theo dòng nước chảy vào cái máng nhỏ hẹp dơ bẩn, cũng vì khu Đông mang đi những người suy yếu chỉ biết lẳng phí lương thực.

Làm sao mà có chuyển biến tốt đẹp.

Cậu tỉnh lại sau hôn mê, đôi mắt dính cận một tầng chất lỏng đã sớm khô cạn, khi mí mắt mở ra còn mang theo hương vị làm cậu chán ghét.

Cậu đẩy ra người không nhúc nhích đè trên mình, chẳng buồn xem bộ thi thể huyết nhục mờ hồ lạnh băng, đứng dậy giỡn xương cốt, đem xương tay bị gĩa ta bẻ gãy lấp lại.

Thật đói.

Cậu quay đầu nhìn khắp mọi nơi, rốt cuộc ở chân tường tàn phá tìm được túi nước bị treo, một nửa bị miệng túi hở đổ ra ngoài, chỉ còn lại một chút ở đáy.

Cậu nhấp môi, cảm thấy khác với mùi vị thơm ngon lúc trước.

Vẫn rất đói.

Con mưa to bên ngoài vẫn không có dấu hiệu tạnh, phòng ở rách nát nơi nơi đều ngập nước, thấm ướt đồ vật tạp nham, tản ra hương vị làm người khó chịu nổi.

Cậu mở cửa đi ra ngoài, tới gần mấy gian phòng cũng đứng ngoài cửa, dưới mái hiên nho nhỏ, tránh con mưa to bên ngoài cùng mùi hương làm người tuyệt vọng trong phòng, khi thấy cậu ra ngoài, có mấy người quen mắt sừng sốt lại nhìn về phía phòng ở rách nát phía sau cậu.

Lại không một người tiến lên hỏi han.

Có mấy người ghé vào nhau nói thầm, đang xem thấy cặp mắt đen đến không thể tưởng tượng được của chú nhóc, ăn ý ngậm miệng lại.

Cậu chậm rì rì đi tới phía bụi gai, tuy rằng vẫn cảm giác được ngọn lửa đói khát, nhưng bước chân lại vô lực mà yếu ớt.

Mưa vẫn tuôn rơi, hạt mưa to rơi trên mặt đất phát ra âm thanh ồn ào mà đơn điệu, thậm chí còn che khuất tầm mắt hắn, nhìn không thấy bọc nhỏ cột vào bụi gai, chỉ có thể sờ soạng.

Miệng vết thương trên tay bị cắt ra toả ra mùi máu tươi càng làm cho hắn thấy đói khát, lại nhanh chóng bị nước mưa hòa tan, rơi trên mặt đất nhìn không ra một chút dấu vết.

Vậy mà không phải cái bọc nhỏ.

Cậu cúi xuống cái bao có hơi lớn kia ra, khi lấy ra bị bụi gai cắt qua, mở miệng lộ ra đồ vật bên trong-- một bộ quần áo xám xịt, bên ngoài là vải thô giống của cậu, bên trong lại tinh tế mềm mại, mịn màng.

Đây là cho cậu?

Chẳng những cho ăn, còn cho quần áo?

Chú bé đơn bạc gầy yếu ngồi ở bụi gai từng, mưa to xối ướt người cậu từ đầu đến chân, mà hắn cứ như vậy ngồi trên mặt đất lầy lội, đối với bộ quần áo nằm trên tay ngơ ngác sững sờ, ngay cả hộp đồ ăn và túi nước bên cạnh đều không để ý.

"Tốt thật, tiểu tử này, tao tự nhủ gần đây làm sao mày không phải là bộ dạng sắp chết đói, hoá ra là ở đây có đồ ăn!"

Đột nhiên xuất hiện giọng nói thô tục của đàn ông, duỗi tay cầm đi bọc nhỏ bên chân hắn, mở túi nước ra liền ngửa đầu uống một hớp lớn, từ túi nước toả ra mùi hương làm mấy gã đàn ông đi theo phía sau gã đều nuốt một ngụm nước miếng.

Uống một ngụm gã ta càng kinh dị.

"Đây là sữa dê?!"

Hắn ta không thể tin tưởng nhìn huy hiệu trên túi nước thượng, sau khi thấy rõ thiếu chút nữa tiện tay đem túi nước ném trên mặt đất.

"Đây là gia huy công tước Funtabris! Ngày hôm qua tao thấy thẳng này trên gấu một cái trên người!"

Người chung quanh đều kinh ngạc xem huy hiệu khắc trên nắp túi da dê màu trắng, gã đàn ông đã uống một ngụm càng sợ hãi đem túi nước vắt gao gấu, đáng khinh nhìn toà lâu đài bị màn mưa bao phủ, chân mềm nhũn phủ phục trên mặt đất.

"Trả lại cho ta."

Albert nói rõ ràng, nắm quần áo trong tay đứng lên, đôi mắt tối đen nhìn chăm chăm người còn cầm túi nước và hộp đồ ăn, lại lặp lại lần nữa.

"Trả lại cho ta."

"Thứ này căn bản không phải của mày! Chúng tao đều thấy, là mày trộm từ từ cái bụi gai kia!"

Gã ta kiệt lực kêu la, đôi mắt vừa chuyển liền nghĩ tới một ý kiến hay, cố ý lớn tiếng nói cho vài người phía sau nghe, kéo đồng minh cho mình.

"Chúng ta đều thấy nó đã ăn cắp, đem nó bắt lấy giao cho công tước đại nhân, ngài ấy nhất định sẽ thưởng chúng ta, nói không chừng sẽ thưởng tiền!"

Khi nói đến tiền vàng, gã quay đầu lại ý bảo nhìn người phía sau.

"Chúng ta đều sẽ có tiền vàng!"

Albert căn bản không nghe thấy gã đang nói cái gì, cậu chỉ nhìn thấy hắn đồ ăn bị người khác cầm trong tay, chỉ muốn đem đồ vật lấy về.

"Trả lại cho ta."

Vài người theo đuôi đến lập tức được tiền vàng cổ vũ đạt thành nhận thức chung, gã đàn ông đi đầu đem hộp đồ ăn đưa cho một tên khác cầm, sau khi có tự tin, thấy cặp mắt đen có chút quý dị kia không còn sợ hãi nữa, có vài phần khinh thường.

"Đã nói thứ này không phải của mày, mày muốn, mày có bản lĩnh thì tới lấy."

Hắn ta đắc ý quơ quơ đồ vật trong tay, cười đến đắc ý.

"Mày tới mà lấy."

Người phía sau bật phát một trận cười to.

Nhưng mà tiếng cười của bọn họ còn chưa liên tục liền đột nhiên liền im bặt, cơ hồ hoảng sợ nhìn dưới chân không ngừng chảy ra máu tươi sẫm màu, lại sững sờ nhìn gã đàn ông chết không nhắm mắt dưới đất.

Albert từ trên cổ gã đàn ông ngẩng đầu lên, trong miệng còn ngậm một miếng thịt to còn đầm máu, đôi mắt đen càng thêm thâm trầm đáng sợ, lộ ra tia máu nhàn nhạt, trên đỉnh đầu cũng không biết mọc ra hai cái sừng trâu từ lúc nào, mang theo hoa văn phức tạp.

Cậu nhỏ miếng thịt xuống đất, lập tức nhìn tên đàn cầm hộp đồ ăn trong tay, lặp lại lần thứ tư.

"Trả lại cho ta."

Tên bị cậu nhìn chằm chằm run rẩy không thốt nên lời, chân mềm nhũn ngã ngồi trên đất, căn bản không nghe rõ cậu nói gì, chỉ có thể mà ôm chặt đồ trong tay, đem nó trở thành thứ duy nhất dựa vào.

Cậu bé mất hết kiên nhẫn lại nhào về phía người, mà gã kia mềm mại ngã xuống mặt đất không biết từ lúc nào có sức, té ngã lộn nhào đứng lên từ mặt đất, khó khăn lăm gập góc áo bị nắm nháy mắt bỏ chạy tới con đường từng đi qua.

Mưa càng ngày càng to, phòng trong phần lớn biến thành một cái vật chứa, tích góp dư thừa đến cực điểm nước mưa, đông khu chỉ cần còn có thể động, liền đều từ trong phòng đi ra, ở nhàm chán bên trong liền thấy cái kia ôm một cái hộp chạy như bay đến chỗ người bên này.

Phía sau hắn ta là cậu bé nhỏ gầy, phía xa hơn còn có mấy gã đàn ông, như đang chạy trốn, rồi lại không dám tới gần cậu bé phía trước, năm ba người to cao run rẩy đứng phía sau.

Cảnh tượng kỳ dị này hấp dẫn tầm mắt phần lớn người.

Gã đàn ông điên chạy vội thấy nhiều như vậy tức khắc nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy thời cơ đem hộp đồ trong tay ăn ném về hướng cậu bé, thờ hờ hững.

"Nó..... nó là..... ác ma....."

Hộp đồ ăn tinh xảo rơi xuống mặt đất, chia năm xẻ bảy, miếng vuông nhỏ bên trong đều rơi xuống, lăn vài vòng trên mặt đất lấy lợi làm hoàn toàn thay đổi màu sắc.

Cậu bé dừng bước, nhìn khối vuông nhỏ trước mắt, không biết làm sao.

"Nó là ác ma!"

Gã đàn ông bị một đuôi rớt cuộc hít thở thông, chỉ vào hai cái sừng trâu trên đỉnh đầu cậu.

"Tóc đen mắt đen, sừng trâu, nó là ác ma!"

Hắn ta nhìn những người đang ngây ngẩn xung quanh còn chưa phản ứng lại, kích động đến mức giọng nói lạc đi.

"Bọn mày không phải đều muốn sống sao? Nó đã giết một người, trực tiếp cắn đứt cổ! Bọn mày nếu không giết nó, người ở đây sẽ không ai sống sót!"

Giọng nói còn chưa dứt, cậu. É đã nhanh nhẹn hung ác vật hắn xuống, con người đen thối mang theo tơ máu nhìn hắn, gằn rõ ràng từng chữ một.

"Ông làm bản."

Cậu chậm rãi tuyên bố thẩm phán đối với gã.

"Ông làm dơ, còn không đền nổi."

Gã ta một câu biện giải nói còn chưa nói ra, giống như tên lúc trước nam nhân, mắt mở to, không kịp phòng ngừa cứ như vậy mất đi tính mạng.

Albert ngẩng đầu lên, đang muốn muốn nhỏ máu tươi trong miệng, thì thấy người xung quanh đã kinh sợ vây lên, nắm gậy gỗ dao phay sài đao, run rẩy nhìn cậu.

Tầm mắt cậu đảo qua những người này, nhìn về phía quần áo rách cách đó không xa, bị một người đàn ông đập lên xám xịt, toàn bộ bị ngấm nước bẩn.

Mà điểm tâm rót bên ngoài, bị giẫm đến không thấy tung tích.

Ngay cả túi nước cậu nắm trong tay, bên trên dính máu đỏ tươi bị nước mưa xối còn lưu dấu vết, không còn trắng tinh như trước.

Hóa ra không thuộc về cậu thì không giữ được.

Cậu mới vừa cử động một chút, bị lực mạnh đánh vào gáy, cậu không kịp phản ứng, hoàn toàn mất đi tri giác.

Tinh Hảo bực bội xuống ngựa, tùy tay đem roi ngựa ném cho mã nô hầu hạ ở bên, xách theo bánh đã hỏng rồi nài bánh và sữa dê đi tới phòng bếp.

Albert đã hai ngày không tới lấy đồ ăn.

Lúc ấy cậu rõ ràng đã đáp ứng rồi, hẳn là sẽ không lật lọng không tới.

Cô tránh nấy hầu gái đi tới phòng bếp mặt, một bên liền nghĩ tới lý do có khả năng trong lòng, cha kế của Albert, không cần gặp cũng biết thực không đáng tin cậy, cậu có khi nào vừa trở về thì bị ăn đánh, đau đến nỗi không thể đứng dậy? Hay là gần đây đều ăn no, cũng không thèm tới lấy ăn?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tinh Hảo không nhịn được thở dài.

Không phải cô không nghĩ tới việc trực tiếp đem người mang về, nhưng một là đề nghị lúc trước đã bị cậu từ chối, cô cường ép muốn đem người về, còn khả năng sẽ sinh ra m hiệu quả phản nghịch; thứ hai là hiện giờ thân phận cô quá mức hiển hách, bên cạnh lại có một đám lại một đám người, Albert ở bên người cô, khả năng bị phát hiện thân phận sẽ càng lớn.

Nếu không, tìm địa phương gần đây để cậu ở lại, chú ý một chút không để cho cậu sinh ra quan cảm xấu đối với con người, lại tìm một vị thầy tốt dạy cho cậu?

Cân nhắc đi cân nhắc lại đều không nghĩ được biện pháp tốt, Tinh Hảo vừa mới chuyển qua một chỗ rẽ, thì nghe thấy có người đang nói chuyện.

"..... Tên ác ma kia, nghe nói giết chết cha mình, trên cổ cắn ra một cái động lớn, ngấm mình trong phòng, thành một huyết tri..... Cũng chỉ mới hơn mười tuổi, thật đúng là ác ma mới hạ tay tàn nhẫn được như vậy, người trong thành đều muốn đem hắn thiêu chết đó....."

Cô hầu gái nói chuyện đang muốn nhiều lời thêm về hành vi tàn nhậncủa ác ma kia, góc tường liền chạy ra một bóng người, đôi mắt màu xanh biếc nhìn chăm chăm cô.

"Thiêu chết? Khi nào? Ở nơi nào?"

"Vào chiều nay, ở quảng trường lớn."

Hầu gái ngơ ngác trả lời, bị cô hầu gái bên cạnh lôi kéo, mới hồi phục tinh thần, lập tức quỳ rạp xuống đất.

"Tiểu thư Clorice tha lỗi, tha lỗi....."

Cô còn chưa kịp nói xong, hơi hơi nâng đầu, phía trước đã sớm không còn bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nửa người nửa ma (5)

Editor: AnGing

Albert giật giật tứ chi bị trói đến có chút tê dại, xích sắt trói buộc phát ra tiếng vang nặng nề, mọi người dưới đàn tế đang vội vàng đổ dầu lên củi gỗ kinh hãi dừng lại động tác, ngơ ngác mà ngẩng đầu nhìn cậu.

Có sợ hãi, có khinh thường, có đề phòng, cũng có chán ghét.

Cậu dừng lại động tác, sau khi tĩnh lại từ ngày hôm qua đói khát đã tra tấn cậu đến mức tiêu hao sức lực còn sót lại, ngay cả sừng trâu mọc trên đầu cũng mất tung mất tích, không có máu tươi bổ sung, cậu động tay động chân chỉ thêm tổn sức.

"Nhìn cái gì mà nhìn, động tác nhanh lên, nhất định trước khi mặt trời xuống núi đem cái ác ma này thiêu chết!"

Tên đàn ông bụng tròn xoe tước múa may roi ngựa trong tay, thẳng tắp đánh lên trước mặt một người đàn ông thon gầy, người đàn ông lão đạo vài bước, ôm củi gỗ củi đầu khom lưng chạy ra.

Dựng lên đàn tế cả ngày, rốt cuộc tới chạng vạng dựng hoàn thành, nam tước bụng to giờ cây đuốc đứng ở sải trước, như một tướng quân mang công lao, khu nhìn về phía người bị trói trên đỉnh thì mang theo đắc ý không thêm che dấu.

"Hồi bà con, hôm nay chúng ta sẽ ở đây chứng kiến một chuyện lớn, một đại sự đủ để ký lục vào lịch sử đế quốc!"

Ông ta giờ cây đuốc xoay người, suýt chút nữa không ổn định được trọng tâm ngã lên trên đồng củi gỗ.

"Hôm nay, chúng ta phải thiêu chết một ác ma làm hại một phượng, thiêu chết dị loại không có lương tri này....."

Lão còn đang đồng dục hùng hồn diễn thuyết, phía xa tiếng khò giáp va chạm cùng với tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, thanh âm đều nhịp rất nhanh hấp dẫn thị dân chú ý vây xem, mọi người quay đầu đang người tới cung kính, hèn mọn mà tự động tránh đường, ở nơi đội ngân giáp kim khôi kỵ sĩ đi qua thì sôi nổi phủ phục hành lễ.

Nam tước trước một đám đang cúi người thấy kỵ sĩ, hấn lập tức đem cây đuốc trong tay đưa cho tôi tớ một bên, vội vàng ngẩng khuôn mặt nịnh nọt tươi cười đón, ngẩng đầu nhìn người ngồi trên lưng ngựa.

"Đại kỵ sĩ trưởng Holly, là ngọn gió nào đem ngài thổi tới vậy?"

Kim khôi ngân giáp, đồ cấp bậc chỉ sau kim giáp kỵ sĩ của Hoàng đế bệ hạ, chỉ nghe lệnh người hoàng tộc, mà vị Holly này là hộ vệ của em trai ruột Hoàng đế bệ hạ, Funtabris công tước thủ tịch, so với ông ta cái nam tước này tôn quý hơn không ít.

Holly đại kỵ sĩ trưởng liếc mắt nhìn hạ nhân, dứt khoát lưu loát xuống mã, nhóm kỵ sĩ phía sau cũng đi theo làm theo hấn, ở tiếng động thanh thúy của khôi giáp, tất cả đều quỳ gối trước một xe ngựa xa hoa.

"Tiểu thư Clorice Byron Funtabris tôn quý, đại kỵ sĩ trưởng Holly Nicks cung thỉnh ngài giá lâm."

Nam tước nhìn xe ngựa kia, thấy rõ gia huy giắt bên cạnh càng khom lưng cúi đầu, nhóm thị dân xung quanh càng gắt gao cúi đầu, không dám chiêm ngưỡng dung nhan quý nhân, có mấy cái trộm nâng mắt, đang nhìn thấy một vòng kỵ sĩ bên ngoài, liền héo rút tâm mất thấp hèn.

Tĩnh Hào ngồi ngay ngắn ở trên xe ngựa, lần vấy hoa lệ phiền phức bao trùm trên người, hoà lẫn với vách tường khám các kiểu đá quý bên trong, chiết xạ ánh hoàng hôn rực rỡ.

Cô chờ tới khi hầu gái hai bên lại đây kéo màn che ra mới chậm rãi nâng đầu, ánh mắt đầu tiên liền nhìn cậu bé bị nhốt đài đốt phía trên, sau khi xác định cậu còn sống sau mới không chút để ý nhìn về phía nam tước hầu một bên nam tước.

"Nam tước Yukos không biết ta ở trong thành, đại sự như vậy cũng chưa từng báo cho ta?"

Giọng nói của cô thanh lệ uyển chuyển, còn mang theo mềm mại đặc trưng của thiếu nữ, nhưng ngữ điệu không có gì phập phồng kia lại khiến nam tước bị điểm trúng nháy mắt toát mồ hôi lạnh đầy đầu.

tiểu thư Clorice, cháu gái Hoàng đế bệ hạ thương yêu nhất, con nối dõi duy nhất của công tước Funtabris đi tới thành Vic tu đường, nam tước hấn người đảm đương thành chủ tự nhiên biết được, nhưng là vị tiểu thư tôn quý này gần đây bị bệnh nằm trên giường, công tước đại nhân nghiêm lệnh cấm người khác bái phỏng, sau khi bị ngăn cản vài lần, cũng liền đem vị này vứt ra sau đầu, hôm nay làm sao biết nàng đột nhiên ở đâu nhảy ra.

Dùng lời trách cứ.

Nam tước mập mạp không biết nên nói cái gì, người trong xe ngựa lại mở miệng lần nữa.

"Nam tước không phải là đã biết hôm nay người bị xử tử chính là người của ta, sợ bị trách cứ, liền cố ý che giấu ta đi?"

Dấu điểm chịu tội một khi bị khấu xuống dưới, cho dù có thể giữ được mạng cũng bị mất tước vị.

Nam tước lập tức ra tiếng biện giải.

"Tiểu thư Clorice tôn quý, đây hấn không phải người của ngài, vị này..... là một cái ác ma, hấn liên tục giết hại hai người, còn phạm vào tội trộm cướp....."

Hấn còn đang nói, bọn kỵ sĩ bên kia nhận mệnh lệnh đã đem cậu bé từ đài đốt khiêng xuống dưới, chần chờ đem người đặt lên xe ngựa.

Tĩnh Hào cúi đầu nhìn người toàn thân đều là vết thương, chật vật đến độ hơi mất hình người, chỉ có thể vô lực trợn mắt nhìn cô, cậu bé ngay cả duỗi tay cũng mất sức, trong lòng phần nộ nháy mắt bùng lên, ngay cả lễ nghi mỉm cười trên mặt cũng biến mất sạch sẽ.

"Cậu ta phạm vào tội trộm cướp?"

Tĩnh Hào cười lạnh.

"Nam tước cảm thấy, ta đem đồ của mình tặng cho người khác, đều bị định nghĩa là trộm cướp sao?"

Cô dùng mặt trận như vậy xuất hiện, vốn dĩ nghĩ muốn lấy thế áp người, giờ càng thêm không thu liễm, địa vị cao uy áp, trực tiếp chỉ vào nam tước đã run lên.

"Thật ra đến giờ ta mới biết được, một vị nam tước nho nhỏ, có thể bằng một câu đã đem người hoàng thất định tội, không nói một lời, đã bịa đặt tội danh, tùy ý tàn hại thị dân vô tội."

Cô nhìn đại kỵ sĩ Holly đứng trước xe ngựa.

"Nam tước hôm nay dám đối với người của ta xuống tay, ngày mai sẽ dám xuống tay với ta. Holly các người chẳng lẽ không để ý tới sao?"

Khôì giáp va chạm vào nhau, mấy chục người cầm trường kiếm bóng lưng mang theo sát khí nồng nặc chỉ vào nam tước.

Nam tước quỹ rạp "Thỉnh thỉnh" xuống đất, thân hình mập mập run rẩy rồi cuộc nói không nên lời.

Tĩnh Hào lại nhìn về những người phủ phục trên mặt đất, giọng nói thanh lệ ở trên quảng trường an tĩnh lập tức truyền tới tai mọi người.

"Trong số các người, còn ai là có thể chỉ trích Albert là ác ma?"

Một mảnh an tĩnh.

"Vậy còn ai muốn lên án hấn tội giết người cùng với tội trộm cướp không?"

Liên tục trầm mặc.

Ngày cả người phía trước hơi nâng đầu cũng chưa đầu xuống trước cái nhìn chăm chú của hơn mười vị kỵ sĩ.

"Quả nhiên nam tước là ở vu hại," Tĩnh Hào quay lại đầu tới nhìn về phía nam tước mềm mại ngã xuống mặt đất, trên mặt đất dưới chân hấn bị tẩm ướt một mảnh, mang theo mùi vị khó ngửi.

"Tội vu hãm, theo luật lệ của đế quốc, sung công gia sản, chấp trọng ba mươi cái, lưu đầy biên cảnh, có tước vị giả cướp đoạt tước vị."

Cô vẫy vẫy tay, lập tức có kỵ sĩ đem nam tước mềm thành một bãi bùn lầy kéo đi, đặt tại đài thiêu vừa rồi thực thi trọng hình, nam tước tru lên giống heo bị giết tiếng vang thấu quảng trường.

* Trọng hình: hình phạt đánh bằng gậy.

Thị dân phủ phục thị dân im như ve sầu mùa đông.

Bọn họ nghe tiếng xe ngựa đi xa, lại bị mười mấy kỵ sĩ dư lại nhìn chăm chăm xem hết quá trình hành hình dọa, cuối cùng mới mềm chân trở về chính mình phòng ở, cũng không dám nữa đối hôm nay việc nhiều nói một câu.

Ngày cả nam tước có tước vị trong người, ngày thường trong thành tác oai tác phúc đều là cái kết cục này, bọn họ còn dám nói cái gì nữa.

Sau khi Tĩnh Hào giết gà dọa khỉ thì không có lại lưu tại tại chỗ, sau khi ra khỏi tầm mắt của nhóm thị dân, cô thúc giục mã phu nhanh hơn, ngồi xổm xuống nhìn kỹ tình huống của cậu bé.

Cô không biết năng lực tự lành của Albert như thế nào, nhưng xem ra năng lực lần trước có thể làm cô cảm máu, ít ra mạnh hơn gấp trăm lần so với người bình thường, mà hiện tại, miệng vết thương trên người cậu hơn phân nửa lại đều còn chưa khép lại, có mấy chỗ thâm còn có thể thấy xương cốt màu trắng dưới da thịt.

Cũng không biết lúc trước cậu bị thương như thế nào.

Tay nàng chỉ lướt qua miệng vết thương của cậu bé, dùng nước sạch rửa làn da xung quanh giúp hấn, miễn cho miệng vết thương bị nhiễm trùng, bị thương liên hồi.

Xe ngựa không biết trải qua cái gì, xóc nảy mãnh liệt, Tĩnh Hào không có phòng bị, tay run lên chọc tới miệng vết thương bị nứt ra của cậu bé, máu đỏ thẫm có chút phát tím lập tức chảy ra từ miệng vết thương, mà cậu bé cũng bị đau đớn kích thích chậm rãi mở to mắt.

Cặp mắt đen kịt vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô, còn lưu lại vài phần vô tội, tựa hồ muốn nhìn xung quanh xác định tình huống, rồi lại không biết vì sao không dời khỏi người cô.

Từ cặp mắt đen láy kia có thể thấy được một cô nhỏ nhỏ.

Albert bình tĩnh nhìn cô một lúc, rồi cuộc xác định cái gì, chậm rì rì m vô lực mà học ra một chữ.

"Đói."

Tĩnh Hào từ ngăn tủ nhỏ một bên lấy ra một hộp đồ ăn, cầm khối điểm tâm bé nát đút đến bên miệng cậu.

"Nằm không uống nước được, ăn một chút."

Albert chần chờ, rồi cuộc há miệng đem đồ ăn bên miệng nuốt xuống.

Chẳng qua miếng điểm tâm bằng ngón trỏ rất nhanh đã tan ra trong miệng, lưu lại vị ngọt nhẹ, quán quanh đầu lưỡi thật lâu chưa tiêu tan. Hấn mới

vừa nhấp môi dư vị hạ, một miếng đứt vào miệng, ngón tay trắng nõn rũ trước mắt cậu, nửa ngày cũng không có động tác dư thừa.

Kiên nhẫn chờ cậu há mồm.

Xe ngựa rất nhanh đi vào trang viên, hầu gái hầu ở cửa lập tức xông tới, duỗi tay đỡ Tĩnh Hào xuống, hầu gái trưởng đầu đầy tóc bạc đứng trước tình tế đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, nếu không phải còn nhớ tới lễ nghi, lập tức liền sờ xem cô có bị thương hay không.

"Úc, tiểu thư Clorice nhu nhược của ta, sao ngài lại chạy tới nơi đó? Nếu ngài xảy ra chuyện, ta biết nói thế nào với phu nhân đã khuất, làm sao nhìn mặt công tước đại nhân Đế đô? Lần sau xin ngài đừng tự tiện mạo hiểm....."

"Được rồi, Livia."

Tĩnh Hào cười với hầu gái đang lo lắng sốt ruột cười dài hạ, ý bảo mình không có việc gì, một bên liền quay đầu nhìn mấy nam phó đang đem Albert từ trên xe ngựa xuống.

"Đem người đưa đến phòng bên cạnh ta."

Nam phó đi phía trước đột nhiên vướng một chân ở bậc thang, làm nghiêng cánh, cánh tay gầy nhẳng của Albert từ trong chăn rơi xuống, vô lực giống là vàng mùa thu rụng, mỗi một vết thương trên cánh tay đều có thể bằng mắt thường thấy được tốc độ lành lại nhanh chóng.

Tĩnh Hào lập tức tiến lên một bước nắm tay cậu, đem cánh tay cậu nhét vào bên dưới chăn mỏng.

"Cẩn thận một chút."

Livia hầu gái trưởng nhìn đứa bé trai đang được mang đi, lại nhìn về phía tiểu thư Clorice vẫn không yên tâm nhắc chân theo sau, không hề nghĩ ngợi tiến lên giữ lại vạt áo cô.

"Tiểu thư Clorice, ngài không nên chú ý quá nhiều tới người như, thân phận của ngài....."

"Thân phận của ta không cần bà tới nhắc nhở ta nên làm gì, không nên làm gì."

Tĩnh Hào hất cánh tay đang nắm làn váy cô ra.

"Livia, bà là người mà mẹ ta lưu lại để chăm sóc ta, không phải là người bà dùng để hạn chế ta."

Cô thờ dài thườn thượt, nháy mắt liên hạ ngữ điệu, mang theo vài phản áp lực thương tâm cực lực cùng bất đắc dĩ, đôi tay vô lực rũ bên người.

"Sau khi mẫu thân mất đi, ta vẫn luôn không có bạn bè, khó được có một người....."

Cô còn chưa nói xong, Livia đã nắm tay cô, trong mắt ẩn chứa nước mắt.

"Tiểu thư Clorice đáng thương nhu nhược, ta lại vô lễ như vậy nhắc tới chuyện thương tâm của ngài....."

Hầu gái trưởng rất nhanh nghĩ tới đứa bé trưởng thành trong căn phòng lớn như vậy, nhớ tới đứa bé trước giường phu nhân khóc đến thở không nổi tới, lại nghĩ đến khuôn mặt nhỏ tái nhợt trên giường bệnh, quyết đoán mà liền đem các loại bản khoản vứt ra sau đầu.

"Ngài chỉ lo nói thôi, đứa bé đáng thương kia còn không biết bị trọng thương như thế nào."

Lão thái thái tóc bạc nắm chặt nắm tay, ý chí chiến đấu hùng hồn.

"Mặc kệ có vấn đề gì, Livia đều sẽ giúp ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nửa người nửa ma (6)

Editor: AnGing

Khi Tĩnh Hào mở cửa thì thấy người nằm trên giường mở to mắt nhìn trần nhà, cậu bé thân thể gầy nhỏ chìm trong chăn đệm m mềm mại, từ xa nhìn tới cũng không biết ở đó có người đang nằm.

Hầu gái nói đuôi đi theo phía sau cô mà vào, đem các kiểu đồ vật trong tay dọn xong đặt lên bàn, không dấu mà nâng mắt xem người nằm trên giường.

Bọn họ nói ác ma chính là như thế này? Nhỏ nhỏ gầy gầy, cảm giác bắt đại một người cũng có thể đẩy ngã cậu, sao mà cắn chết hai người đàn ông bên khu Đông được, tám phần là do nam tước đó thích khoắc lác tự biến tự diễn thôi, còn đám giống trống khua chiêng muốn đem người ta thiêu chết.

Hầu gái tiến vào đưa ánh mắt như đứng rồi, buông đồ vật tay chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, vội vã ra ngoại kê ra tin tức mới nhất.

Sau khi người cuối cùng ra khỏi phòng Albert từ trên giường ngồi dậy, vết thương trên người cậu đã tốt hơn rất nhiều, nơi nghiêm trọng nhất đã kết vảy, chỉ là đồ lúc trước ăn vào đã tiêu hao hết, chỉ còn con đói quen thuộc.

Cậu thò người ra cầm đồ ăn trong hộp nhét vào miệng, đang muốn đi lấy túi nước lại phát hiện cái túi hay gấp lại không thấy bóng dáng, bên cạnh lại có một cái ly ánh long lanh.

Chất lỏng bên trong trông hơi quen, cậu cẩn thận ngửi, xác định là thứ quen thuộc giống trong túi nước, mới thò lại gần uống một hớp lớn, nuốt xuống.

Động tác lặp lại vài lần, cậu lại thăm dò, chất lỏng bên trong không còn dâng uống vào miệng nữa, cậu nhìn người ngồi một bên, hơi lộ ra cầu xin.

(Kiểu là đang bị thương, uống gần đến đáy không làm gì được nhờ Tinh Hào cầm ly hộ)

Tinh Hào đi sang bưng giúp cậu cái ly, nghiêng ly đến miệng cho cậu uống, một bên chỉ chỉ thịt bò bít tết bị bỏ qua trên bàn.

"Lấy cái kia."

Albert nhìn cô lại nhìn cái miếng còn lớn hơn mặt cậu, con người đen láy không biết đang cân nhắc cái gì, cau mày cầm lấy miếng thịt, hình như muốn nhét cả vào miệng.

Tinh Hào nhanh chóng ngăn cản hắn, cầm lấy dao nĩa đặt ở một bên cắt một miếng nhỏ, suy nghĩ một lúc cuối cùng trực tiếp dùng tay dứt tới bên miệng hắn.

"Há miệng."

Vậy mà cậu lại ngoan ngoãn mở miệng, nhưng lại đảo hết bên này tới bên kia miệng, phồng má hai lần, lại bị điểm tâm còn thừa nghẹn nuốt không được, Albert lại tiến đến chỗ cái tay cầm ly của cô, sau khi thấy cô không có ý nghiêng cái ly, tự mình duỗi tay kéo cái ly xuống.

Tinh Hào trở tay đem cái ly dẩu tới nơi cậu với không tới, nhìn mắt cậu từ cái ly chuyển hướng về phía mình, cái miệng rất không thực nữ làm mẫu động tác cho hắn.

"Nhai, biết không, gioosng thế này này, nhai."

Mỗi lần nhìn thấy cậu ăn cái gì, đều là trực tiếp nhét đầy miệng, sau đó uống nước nuốt hết, rất giống như chậm một giây sẽ có ai cướp đi đồ trong miệng cậu vậy.

Cô làm mẫu mấy lần, Albert vẫn không có phản ứng, nghiêng cổ nhìn caia ly bị cô dẩu phía sau, nhìn dáng vẻ như muốn lao qua trực tiếp cướp về, rồi lại nhin xuống.

Tinh Hào duỗi tay chụp hạ đầu không bị thương của cậu, lực không nhẹ không nặng, giống như đang vuốt ve.

"Nhai nhanh lên, đừng có lần nào cũng nuốt cả như vậy."

Albert nhìn cô, đôi mắt đen láy hiện lên một chút bất đắc dĩ, sau đó chậm rãi động miệng, còn cố ý mở ra cho cô nhìn, tỏ vẻ hắn thật sự ở nhai.

Tinh Hào mới vừa buông lỏng tay, còn chưa chớp mắt, người trên giường đã nhào xuống phía cái giá đặt ở đuôi giường, trực tiếp bưng lên chậu nước rửa mặt, ục ục uống hết nước bên trong, khi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của cô, cư nhiên còn lộ ra vài phần đắc ý khi ý đồ thực hiện được.

Tinh Hào "..... Ba chấm"

Xem ra bất luận cái gì, đều phải dụng cách dạy con nít dạy lại cậu mới được.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nửa người nửa ma (7)

"Tôi muốn nói a, tiểu tử kia xuất thân nhất định không tốt, lần trước tiểu thư Clorice không ở đây, tôi đi đưa đồ ăn cho hắn, mới buông ra vừa quay đầu lại, trong chén đã ăn sạch sẽ, bắn hết lên bàn, trên mặt còn đều là vụn thức ăn, ực ực uống nước, thanh âm lớn đến mức cách cửa phòng vẫn có thể nghe thấy, một chút giáo dưỡng và lễ nghi đều không có."

"Còn không phải sao, cố tình tiểu thư Clorice còn chơi với hắn, tôi muốn nói, mấy cậu trai lúc trước bị Holly các hạ đuổi đi còn tốt hơn hắn, người ta tốt xấu gì cũng là nam tước, chẳng qua trước mặt tiểu thư Clorice mặt nói sai mấy câu..... Tên kia, không biết nói cái gì không phải với tiểu thư Clorice đâu."

"Lần trước tôi còn thấy tiểu thư Clorice ngồi xổm xuống dỗ hắn, Weini nói với tôi là vì tiểu thư Clorice ném mấy miếng điểm tâm hắn giấu..... Mấy cái đồ kia cũng đã mốc meo, liền trại nuôi ngay đến lão Johan chặn ngõ bên kia cũng không thèm ăn."

"Đâu chỉ là điểm tâm mốc, lần trước tôi thấy hắn giấu sữa bò thiu vào giày ủng mà tiểu thư Clorice đưa, tên kia thật là....."

Mấy cô hầu gái trong phòng bếp một bên vội vàng làm việc, một bên tiếp tục lăm mồm mấy chuyện bát quái gần đây, ngay cả chuyện lúc trước phòng ăn thường bị mất trộm, cũng không hấp dẫn nhiệt tình của các cô với chuyện này.

Các cô nghị luận cậu bé cùng trang viên Virginia xa hoa không hợp nhau, dùng mọi lời nói bất kham áp xuống lòng ghen ghét của mình.

Được tiểu thư Clorice thân cận, tiểu tử kia xứng sao?

Hầu gái xoa mặt đang định nói xen vào vài câu, vừa nhấc mắt đã bị người trước mắt làm hoảng sợ.

"Hầu gái trưởng Livia..... Sao ngài lại ở đây?"

Đầy đầu tóc bạc hầu gái trưởng xụ mặt đứng ở phòng bếp cửa, ánh mắt nghiêm khắc liếc qua từng cô hầu gái vừa tham dự nhàn thoại một, nhìn đến mức các cô một đám đều co rúm thấp đầu.

"Mời các cô tới không phải mời các cô nói xấu, lần sau lại để ta nghe thấy, các cô đều về nhà đi."

Nhóm hầu gái vừa rồi còn tụ tập trong phòng bếp đều sôi nổi cảm đồ vật tản ra, e sợ mình sẽ gặp cái kết cục kia.

Livia đi đến chỗ một ngăn tủ lớn dính không ít tro bụi ở ven tường, vừa muốn duỗi tay, hầu gái bên cạnh lập tức cầm giẻ lau sạch sẽ, lúc lui về phía sau bởi vì quá sốt ruột trật chân, hít khí lạnh bị người phía sau đỡ lấy.

Livia như cũ mặt không biểu tình, duỗi tay mở cái ngăn tủ lớn kia ra, lộ ra cậu bé cầm một cái bánh mì ăn bên trong, sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi trong lòng lại bất mãn.

"Albert, tiểu thư lập tức sẽ trở lại, cậu còn không chuẩn bị đi vào phòng mặc quần áo hay sao?"

Cậu bé chưa từng liếc mắt nhìn bà lấy một cái, cúi đầu tiếp tục cắn một miếng bánh mì.

Hầu gái lại lặp lại lời nói, cường điệu nội dung, "Tiểu thư Clorice lập tức sẽ trở lại, cậu cứ định sẽ ngồi ở đây mãi sao?"

Cậu bé rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn bà, nhìn biểu tình hình như đang nghĩ xem bà là ai, sau khi xác nhận mới gật gật đầu, cầm cái bánh mì đã ăn được một nửa trong tay đi ra khỏi ngăn tủ, để chân trần đi ra ngoài.

Quần áo trên người hắn đã sớm bị ngăn tủ cọ bẩn, lại dính mạng nhện không biết ở đâu ra, đi qua đại sảnh làm nam phó cùng hầu gái đều nhìn nhiều thêm vài lần, mỗi người đều mang theo sắc mặt khinh thường lại ghen ghét.

Mà người bị chú ý lại giống như không nhìn thấy, nhấc chân bước lên cầu thang có khắc các kiểu hoa văn.

"Albert."

Thanh âm quen thuộc từ cửa truyền đến làm cậu bé như rơi gỗ quay đầu lại, cậu nhìn bóng người càng ngày càng gần, trực giác giấu hai chân chưa đi giày ra phía sau, nhưng cả hai chân đều chưa đi giày, cậu căn bản không giầy được cả hai chân.

Nhìn bóng người kia càng ngày càng gần, cậu dùng lực một chút nắm bánh mì trong tay thành vụn nhỏ, roi dọc theo quần áo xuống đất.

Cậu bé ngày thường xem trọng đồ ăn nhất lúc này cũng bất chấp không đi lên nhặt, cậu chớp mắt, khi bóng người bước lên cầu thang, đặt móng an vị hành lang, đem hai chân lót dưới móng, tạo thành một tư thế kỳ lạ.

Tinh Hảo nhìn nửa thân cậu đều nghiêng ra ngoài thêm đá, bước nhanh tới đỡ cậu.

"Đột nhiên sao lại ngồi kì vậy?"

Cô cúi đầu nhìn Albert, từ ánh mắt tránh né của cậu đoán được ý đồ.

"Lại không đi giày đúng không? Cũng mất công cậu nghĩ ra cách giấu giếm thế này, cậu định ngồi đây mãi hay sao?"

Albert nhìn sắc mặt cô, rõ ràng là đang suy xét đề nghị của cô.

"Được rồi."

Tĩnh Hào búng trán cậu, coi như trừng phạt nhỏ.

"Tự mình đứng lên ngay ngắn, cùng tôi đi lên."

Cô buông lỏng tay đi lên lầu, trên đường vội vàng trở về, xe ngựa đi rất nhanh, xe ngựa không có lớp xe thật sự đã đem dạ dày cô đảo lộn ra ngoài, hơn nữa quần áo trên trên người lúc rời đi còn bị bắn chút mứt trái cây, tuy rằng cô không có thói ở sạch, nhưng vẫn bị mùi quá nồng huân đến khó chịu, chỉ muốn đi nhanh trở về thay quần áo.

Albert một đường đi theo cô tới trước cửa, thấy cô dừng bước quay đầu lại trừng mắt nhìn, cậu còn làm vẻ mặt vô tội cùng khó hiểu, thậm chí lúc cô muốn đóng cửa còn đuổi tay chân, đôi mắt đen không chớp, không tiếng động dò hỏi.

Tĩnh Hào không lại giải thích với cậu rằng cô đóng cửa để thay quần áo, rốt cuộc lần trước nói như vậy, vị này tiểu tử tông mặt lại kiểu "cô gạt tôi" làm cô ấn tượng khắc sâu, thậm chí lúc hắn thay quần áo còn cố ý đi tới trước mặt cô, tỏ vẻ rằng lúc thay quần áo có thể tùy tiện nhìn.

Rất nhiều chuyện Albert sẽ ngoan ngoãn nghe lời cô mà sửa đổi, nhưng ở một vài chuyện khác thì bộc lộ ra tính cách cố chấp, cho dù trước mặt cô cũng miễn cưỡng sửa lại, nhưng lúc cô không ở đây thì vẫn làm.

Ví dụ như không đi giày.

Cô móc từ trong túi ra một viên đường, lột ra nhét vào trong miệng cậu.

"Ăn xong tôi sẽ ra."

Nói xong lại không yên tâm bổ sung thêm một câu.

"Cho dù tôi chưa ra cũng không được phá cửa."

Khi Albert cảm giác được đường tan trong miệng thì nhắm mắt, còn chưa nói được một chữ, cánh cửa trước mắt đóng lại giòn tan, cậu đẩy viên đường lên bên miệng dùng răng cắn, một bên quay đầu nhỏ ra, đi đến cầu thang ngồi xổm định đem đường nhỏ hết ra, cúi đầu thấy hai chân mình lộ ra ngoài.

Cậu nhìn không được quay đầu lại nhìn cửa đang đóng, đột nhiên nghĩ thông suốt.

Bởi vì cậu không đi giày nên tức giận, đưa cho cậu một cục đường đau khổ rồi nhốt hẳn lại ngoài cửa

Cậu bé gật đầu, tự khẳng định suy đoán của mình, vận tám thăm xoắn lại, thờ dài nhẹ nhàng ngửa cô ra sau nuốt cục đường vào.

Ăn xong rồi thì có thể đi vào.

Cậu bé tự giác hoàn thành nhiệm vụ đi đến cạnh cửa nắm lấy tay vịn, lại phát hiện cửa bị khóa trong, cậu nhìn cửa ngây người, ngồi xổm cuộn tròn cạnh cửa, giờ tay phải tới bên miệng thì phát hiện bánh mì trong tay đã sớm biến mất.

Không có ăn, lại không có người.

Chỉ còn mình cậu.

"Một người thì đã sao, cậu là ma mạnh nhất, trên người chảy dòng máu của ma vương, cậu không cần bắt kì ai, nhưng con kiến đó, cậu dùng một ngón tay là có thể bóp chết họ....."

Giọng nói lúc trước khi ở trong tủ không ngừng luẩn quẩn bên tai hắn lại xuất hiện, Albert ôm lấy đầu gối cuộn mình lại, áp lực trong thân thể chảy xuôi mở ra lực lượng.

Lần trước cũng là loại lực lượng này xuất hiện, cậu tuy rằng không thèm để ý ba người kia bị chết thế nào, nhưng cậu thật sự không thích cái mùi máu tanh hôi đó trong miệng mình.

Máu của đám người bên cạnh hầu như đều có mùi như vậy, có lúc nhạt, lúc đậm thì không cần nghĩ cũng cảm giác được nó tỏa ra trong không khí, ngoại trừ cậu và cô ấy, cậu không hề muốn uống máu người khác.

"..... Cậu có được lực lượng như vậy, lại không biết quý trọng, cậu nhất định sẽ hối hận, cậu nhất định sẽ hối hận....."

Giọng nói kia cứ quanh quẩn nói chuyện bên tai cậu, cậu cuộn chặt thân thể, bỗng nhiên trầm rộng gào lên.

"Câm miệng!"

"Albert? Cậu đang nói cái gì?"

Tĩnh Hào ngồi xổm xuống xem cậu bé cuộn chặn thành một đồng, kéo tay cậu ra đối diện với đôi mắt đen của cậu, giọng điệu ôn hòa.

"Cậu thấy lạnh à? Cả người cứ co rúm lại?"

Cô không hề có ý định muốn tránh khỏi cặp mắt sâu vavafdden làm người sợ hãi kia, ngược lại cười tươi, vuốt ve dọc theo sống lưng cậu giống như đang vuốt lông cho mèo vậy, mặc kệ bụi bặm dính lên khi tà váy quét xuống mặt đất.

"Vừa rồi cho cậu cục đường kia ăn ngon không? Mới ăn có thấy khô không? Ăn càng nhiều thì càng thấy ngọt, cậu có kiên trì đến cuối không đó? Lần đầu tiên tôi ăn cũng không chịu nổi vị đắng ấy, nhưng nhiều người quá nhỏ ra thì ngại lắm, ăn mãi về sau mới phát hiện ra nó ngọt."

"Bây giờ đến mùa hè rồi, nhưng nhiệt độ không khí thành Vic có thể vẫn giống như mùa xuân, tôi ở bên ngoài không chịu nổi, cổ, cả bộ lông tuyết trắng không hề có chút tạp chất....."

Cô ngồi xổm, lải nhải nói những hiểu biết của mình khi đi ra ngoài với cậu, lực tay mềm mại vỗ sống lưng cậu, rốt cuộc cậu cũng thả lỏng lực đạo còng lưng lại.

"Không thể ăn, rất khó."

Albert đột nhiên liền mở miệng nói một câu, đôi mắt đen kia mất đi vẻ khiếp người vừa rồi lộ ra vẻ an tĩnh và ngoan ngoãn, phối hợp câu nói của chủ nhân lộ ra sự lên án nhẹ, chỉ trích cô biết rõ viên đường kia ngay từ đầu sẽ rất khó còn đưa cho cậu.

Tĩnh Hào thở dài nhẹ nhõm một hơi trong lòng, tuy rằng cô không thể xác định trạng thái của Albert vừa rồi là vì cái gì, nhưng cái loại ánh mắt này vừa thấy thì biết không thuộc về người bình thường, cũng may giờ đã khôi phục lại.

Cô đứng lên ý vào ưu thế về chiều cao sờ tóc mun mềm mại của cậu bé.

"Cái này gọi là đồng cam cộng khổ hiểu không? Ngay từ đầu chưa xót không đồng nghĩ với việc vĩnh viễn, ngược lại lúc sau sẽ trở nên ngọt."

Cô nói đầy ẩn ý, nhìn sắc mặt cậu bé rõ ràng không tin thì tăng thêm lực trên tay.

"Hơn nữa tôi cảm thấy ăn ngon nên mới cho cậu, người bình thường thì tôi đã không thêm chia sẻ rồi."

Tĩnh Hào nói xong xoay người xuống lầu ăn cơm, cảm giác được góc váy bị người kéo, cúi đầu thì thấy bàn tay kia chụp váy mình.

"Cho tôi một viên nữa."

Cậu nói rất nghiêm túc "Tôi sẽ cùng cô chia sẻ, cái gì cũng cùng chia với cô."

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Nửa người nửa ma (8)

Editor: AnGing

Hoàng hôn cam hồng treo trên đỉnh núi phía xa xa, nhuộm đỏ phong cảnh trang, ánh nắng còn sót lại tô điểm thêm cho lâu đài, ánh lên nhưng màu sắc óng ánh.

Người hầu lui tới tự giác đem đồ ăn đang bưng trong tay để lên bàn, khi lui ra đều không tự giác được nhìn cậu bé ngồi yên tĩnh đến lạ trên bàn ăn, không hiểu vì sao hẳn không giống bình thường không thêm đề ý tới lễ nghi mà ăn cơm.

Tĩnh Hào ngồi ngay ngắn trên vị trí, ưu nhã mà cầm dao nĩa tách đồ ăn trước mắt, đối với tầm mắt khiển trách bên kia xem như không thấy, xiên một miếng cá chín tới bỏ vào miệng, cảm nhận hương vị thơm ngọt thấm vào đầu lưỡi.

Bàn ăn sạch sẽ và an tĩnh như vậy, thật đúng là đã lâu không thấy.

Cô ăn xong hết toàn bộ cá, mới làm như chợt nhớ ra cái gì nhìn vào đôi mắt đang nhìn chăm chăm của Albert, nhìn cậu uy khuất chống mặt mình, từ đôi mắt đến long mi đều đang lên án cô.

Tuy rằng vẫn không thích nói chuyện, nhưng biểu tình càng ngày càng phong phú.

Tĩnh Hào thong thả ung dung dùng khăn lau chùi khóe miệng, ý bảo người hầu ở một bên đem đồ ăn trên bàn đều dọn đi, còn không có ý tốt dò hỏi cậu bé.

"Albert, đêm nay cậu không muốn ăn, đúng không?"

Đáp lại cô là một cái đầu đen tuyền. (Tức là cậu quay đầu sang phía khác đấy.)

Tĩnh Hào đều phải bị phản ứng của cậu chọc cười, miễn cưỡng ngăn chặn ý cười vỡ tro bụi không tồn tại trên làn váy, đứng lên nhìn về phía ngoài cửa sổ.

"Thời tiết thật tốt, tôi muốn ra ngoài tản bộ."

Cô phát tay ngăn lại người hầu định theo kịp, đếm bước chân trong lòng, còn chưa đếm đến ba thì cảm giác được cậu bé đằng sau nhảy ra khỏi ghế, bước chân như mèo, đuôi này túm chặt làn váy cô.

Tĩnh Hào không động, cậu vé xoắn váy cô thành một nhún, đưa cậu cùng đi tới phương hướng vô cùng quen thuộc.

Hai bóng dáng một lớn một nhỏ đan vào nhau, người vốn đi phía sau, quanh một góc thì đã vòng lên trước, lưu lại tàn ảnh xanh biếc trên bãi cỏ.

Tĩnh Hào nhìn bóng dáng bé nhỏ kia, rõ ràng cao hơn so với lúc đầu gặp mặt không ít, hơn nữa khuôn mặt cũng đầy đặn, nhưng bởi giai đoạn trước không đủ dinh dưỡng so sánh với những đứa trẻ cùng tuổi vẫn gầy yếu hơn, còn chưa cao tới bả vai của cô.

Đừng nói là lên mười bốn tuổi rồi mà vẫn chưa cao bằng cô đấy nhé.

Tĩnh Hào khó có lần nuôi nấng thất bại xoay người lại nhìn cậu bé vẫn luôn che má.

"Rõ ràng mỗi ngày đều ăn nhiều như vậy, vì sao vẫn chỉ cao hơn một chút, chẳng lẽ sau này thành chú lùn?"

Cô vừa nói vừa tưởng tượng ra hình dạng ma vương trong đầu, không hiểu vì sao lại thêm hình tượng chú lùn vào.

Cô thờ dài, hất tay đang che má của cậu ra, néo néo má cậu, một bên cảm nhận năng lực tự lành vết thương đến mức không lưu sẹo của cậu, một bên thương cảm mặt nhỏ "tròn vo" của cậu.

"Được rồi, chẳng qua chỉ là rớt hai cái răng cửa thôi mà, không cần thiết che lại không dám gặp người khác như vậy."

Nhắc đến cái này, sự lên án trong mắt Albert càng thêm rõ ràng, chỉ kém không viết rõ ra là "Đều tại cô".

Tĩnh Hào bị cậu nhìn đến có hơi chột dạ, cô thật sự không nghĩ rằng Albert mười tuổi còn chưa thay răng sữa nha, càng không nghĩ rằng lúc cô đưa thêm hai viên đường kia cho cậu lại khiến cho hai chiếc răng cửa cắm ở bên trên cục đường.

Nghĩ đến hai chiếc răng cửa trắng bóng cắm trên cục đường đen tuyền, cô cũng hơi cạn lời.

"Lấy năng lực phục hồi của cậu, chắc hẳn sẽ mọc ra rất nhanh?"

Cô an ủi sờ soạng ái đầu xù xù của cậu, nói lại hơi không yên tâm, cong eo, một tay ấn trên chiếc còng có độ cong xinh đẹp của cậu bé.

"Há mồm, cho tôi nhìn một chút, sẽ không mọc ra luôn bây giờ chứ?"

Albert lấy đi tay cô đang đặt trên cằm cậu, che miệng giọng nói không rõ ràng.

"Xấu, không cho xem."

Khi nói chuyện cậu còn quay mặt đi, hoàn toàn chứng minh quyết tâm không cho xem của mình, sườn mặt người ma dưới ánh hoàng hôn điểm tuyết đẹp đến kinh người, lông mi dài còn phập phồng rung động, cũng bị nhuộm đỏ.

Lúc trước khi cậu dơ bản chưa có ngắm kĩ, hóa ra tuổi nhỏ đã trưởng thành như vậy.

Cô nghĩ người không nói chuyện, cậu bé cự tuyệt yêu cầu của cô lại hơi bất an quay đầu lại, đôi mắt đen thăm thẳm mang theo vài phần cầu xin.

"Sẽ đẹp, đừng bỏ tôi."

Chuyển biến hết thảy tới quá đột nhiên, cậu vừa mới lý giải cô vì sao cho cậu ăn, cô đã đưa cậu trở về từ cõi chết, đưa tới một thiên không lo thiếu ăn, không phải lo bị đánh, thỏa mãn đến mức trước đây cậu không dám nghĩ đến.

Sau khi tuyệt vọng lại hy vọng, không có bao nhiêu người có thể chịu đựng thất vọng lần nữa.

Cậu ở trạng viên to như vậy, ngoại trừ cô cũng chỉ còn có đồ ăn, căn bản không thể cảm giác được một chút an toàn, càng không thể mất cô.

Cặp mắt đen kia chậm rãi phủ một tầng sương mù liên綿 một tầng hơi mông sương mù, Tinh Hảo còn chưa nói cái gì, trên đùi đột nhiên nặng hơn, cậu bé chạy qua hung hăng ôm đùi cô, vùi đầu trong làn váy to rộng, lập đi lập lại một câu.

"Sẽ đẹp, tôi sẽ đẹp....."

Tinh Hảo giật giật cánh tay cậu, vẫn giằng không lại lực của cậu, chỉ có thể làm ra tư thế bất lực, duỗi tay sờ đầu cậu, trả lời một cách bất đắc dĩ.

"Tôi không phải vì cậu đẹp mới cứu cậu, cậu cứ bảo đảm mình sẽ đẹp làm gì?"

Hoàng hôn tắt dần sau đỉnh núi, mãi cho tới khi nó hoàn toàn biến mất, hai bóng người đứng trên bãi cỏ xanh biếc vẫn ôm nhau.

Hầu gái trưởng Livia lần thứ mười tám đưa thiệp mời yến hội tới trên bàn sách của tiểu thư Clorice, sau khi đợi hai ngày vẫn không có hồi đáp, bà rốt cuộc không nhận được, sau khi bữa sáng kết thúc nghỉ ngơi tiểu thư Clorice.

"..... Lần này là lần thứ hai mươi ngài cự tuyệt lời mời yến hội, trong đó bao gồm thư mời của Hoàng hậu từ Đế đô, ngài làm như vậy, không giống hành vi thực nữ nên làm....."

"Livia."

Tinh Hảo đánh gãy thuyết giáo cuộn cuộn không ngừng về vấn đề này của hầu gái trưởng.

"Thân thể của ta không tốt, đây là sự thật tất cả mọi người đều biết, không có ai sẽ bởi vì ta cự tuyệt lời mời của bọn họ mà đem ta định nghĩa là vô lễ."

Cô nhìn hầu gái trưởng tựa hồ còn định nói tiếp.

"Hon nữa, ta đã chuẩn bị thiệp mời tốt, chuẩn bị mời các chủ nhân lúc trước không thể nhận lời tới trang viên Virginia tụ họp nhỏ rồi, cùng nhau chúc mừng đại mùa thu hoạch đầu tiên của trang viên, thời gian đã định là mười ngày sau, bà có thể chuẩn bị một chút đồ vật thiết yếu."

Hầu gái trưởng cả đời làm lưng vắt và đối với quyết định của tiểu chủ nhân quyết định rốt cuộc có chút vừa lòng.

"Ồ, tiểu thư Clorice xinh đẹp thân yêu của ta, ngài rốt cuộc cũng biết phải vì chung thân đại sự của mình mà suy xét, phu nhân tuy rằng không ở đây, yến hội của những người trẻ tuổi kia cũng chỉ có thể là ngài hoặc công tước đại nhân tổ chức....."

Không có nhìn thấy nhiều người trẻ tuổi, ngài làm sao biết được vị kia đã tốt hay chưa, là vị hôn phu tương lai đâu? Tôi thật chờ mong có thể nhìn thấy nhiều vị quý tộc tuổi trẻ trong bữa tiệc lần này."

Hầu gái vừa lòng cuối cùng tổng kết vài câu, vội vội vàng vàng rời đi, từ giờ cách yến hội còn chưa tới mười ngày, đồ vật phải chuẩn bị còn rất nhiều.

Tinh Hảo nhìn người còn uống sữa bò một bên, cảm thấy ly sữa không hề có xu thế giảm bớt.

"Albert."

Cô gọi một tiếng với người đang ngẩn ra, lập tức đối diện với cặp mắt đen kia.

"Uống hết sữa bò nhanh lên."

Cô vừa mới dứt lời, cái ly kia lập tức nhìn thấy đáy, cậu bé cao rất nhanh trong mấy tháng giữa hè đến giữa mùa thu đứng lên, lễ phép nhẹ nhàng dịch ghế dựa về, đứng ở một bên an tĩnh chờ cô.

Trang phục kỹ sĩ mới vừa chế tạo gấp gáp mặc trên người cậu rất đỉnh bật, thân hình cao gầy lại thẳng tắp càng thêm lóa mắt, đứng ở nơi khuất sáng trong lâu đài, giống như chàng thiếu niên đẹp trai từ tranh bước ra.

Tinh Hảo đứng lên đi với cậu tới trại nuôi ngựa, nghĩ mãi cuối cùng nói ra.

"Albert, chờ thêm mười ngày, trang viên sẽ có rất nhiều người đến."

Cô suy tư tìm tòi, cố gắng tránh một ít đồ vật dơ bẩn.

"Tôi sẽ an bài bọn họ ở tầng hai, không cho bọn họ đi lên, nhưng cậu cũng phải nhớ rõ, trong mấy ngày này, đừng xuống lầu, đồ ăn tôi sẽ cho người mang lên."

Cô lại nhìn gương mặt xinh đẹp của cậu bé đủ mê hoặc người thường, ngũ quan tinh tets như được điêu khắc còn mang theo vài phần trẻ con và nét yêu dị, xung đột lại hài hòa, vừa lúc lại được cho ăn uống đầy đủ.

Trong lòng lại lo lắng hơn.

Lúc trước tuy rằng cô dựa vào thân phận giết gà dọa khỉ ngăn chặn miệng dân chúng, nhưng rốt người không ít người tận mắt chứng kiến Albert cắn chết người, nếu có người trộm nói lúc riêng tư bị người nào nghe thấy, người nọ lại hướng chỗ sâu bên trong mà tra, đem chuyện thọc tới mặt trên, cho dù là

thân phận của cô cũng không bảo vệ được cậu.

Cổ tình lúc trước sau khi cô ra cửa trở về lại gặp được Albert suýt dị hoá, bị dọa đến mức sau đó không dám tùy tiện ra cửa đi yến hội, ngay cả phụ thân cô ở Đế đô cũng phát thư nghi hoặc, trong lời nói hỏi nguyên do chuyện có phải do cái "người" cô mang về hay không, thậm chí còn có ý định muốn về nhà xem một chút, cô không có khả năng tránh mãi không gặp người khác được.

Mà xem trạng thái của Albert, ban đầu cô muốn mời người tới đưa cậu đi dạy dỗ là không có khả năng.

Tình Hào nhủ mảy mòi nghĩ ra phương pháp thích hợp hơn, không để ý đã đứng ở chuồng ngựa, bị người phía sau lôi kéo mới tránh được con ngựa thò ra định thân cận mình.

Albert ngẩng đầu nhìn con ngựa suýt thì thờ phỉ phỉ vào mặt cô, con người đen nhánh dọa chú ngựa sợ đến mức dậm dậm móng trước, chạy trốn đến chuồng ngựa.

"Tôi không ra."

Khi thu hồi tầm mắt về người phía trước, cậu theo bản năng che lại đôi mắt còn sót lại vài phần tức giận, tổ chức lại trật tự lời nói, từng câu từng chữ nói rất chân thành.

"Chỉ ăn đồ của cô, cũng chỉ cho cô gặp."

Nhìn cô còn nhăn mày, cậu chân chò đứng lên tảng đá thấp bé một nhón chút mũi chân, học động tác an ủi quen thuộc lúc trước của cô, lữ đạo nhẹ nhàng sờ đầu cô.

"Đáp ứng rồi, không lừa cô."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nửa người nửa ma (9)

Editor: AnGing

Đã qua nửa đêm, nhưng tiếng ồn ào náo động dưới tầng vẫn chưa ngừng lại, thỉnh thoảng còn có tiếng cười vang lên, đường hoàng lại tùy ý, tận tình hưởng thụ phồn hoa.

Albert từ trên giường lên, khi đi đến cạnh cửa thì dừng bước, ngồi xổm xuống nhìn thăm dày trải trong phòng, màu sắc tối điểm tuyết hoa văn cổ xưa, mang theo sự độc đáo.

"Chảy trong mình dòng máu của Ma Vương mà cũng khiếp nhược như vậy sao?"

Giọng nói già nua kia lại chợt xuất hiện bên tai hắn, mang theo sự châm chọc không hề che dấu.

"Cậu muốn biết chuyện xảy ra dưới lầu, chỉ cần mở to mắt nhìn....."

Tầm thăm hoa văn trong phút chốc biến mất vô tung, thay thế nó chính là ánh nền sáng choang, một tốp người mặc quần áo quý tộc, hưởng thụ buổi lễ xa hoa long trọng trong đêm tối.

Albert lướt qua những bộ mặt mơ hồ kia, trực tiếp đưa ánh mắt chuyển lên người mà mình muốn gặp nhất, từ mái tóc vàng kim của cô thấy bảo thạch điểm tuyết, thấy hoa mục xanh nhạt cô đang mặc, nhân sắp sinh cơ dạt dào lan tràn từ trên xuống dưới, đơn giản lại hào phóng, cùng cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa xung quanh không hề giống nhau.

Chỉ có cậu, không thuộc về phồn hoa như vậy, không thuộc về cấp bậc tôn quý hô mưa gọi gió, cũng không thích hợp ở bên người cô, chỉ có thể tự sinh tự diệt trong một góc âm u.

Người bị cậu nhìn chăm chú hình như chú ý tới cái gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng của cậu, hẳn phương hướng thượng nhìn thoáng qua, dẫn tới mấy người vây quanh bên người cô cũng theo tầm mắt nhìn lại, sau khi chẳng phát hiện ra thứ gì thì thu hồi tầm mắt lại.

Albert nhìn hình ảnh trước mắt không dám cử động cử, ngay từ đầu, đôi mắt màu vàng ấy, đích xác đối diện với cậu.

Nhưng ánh mắt trong nháy mắt kia.....

"A, cậu nếu thật muốn đến bên cạnh cô ấy, vì sao ở đây ngơ ngác nhìn, trực tiếp giết luôn đám đồ bỏ đi vô dụng đó, trực tiếp cướp người đến Ma giới là

được....."

Hình ảnh càng ngày càng mờ hồ, lò mờ chỉ có thể nhìn thấy một bóng người, nhưng thật ra màu xanh biếc nhợt nhạt kia càng thêm rõ ràng, giống như cây cỏ bé xinh từng cứu vớt đôi khát bị cậu nhét vào miệng, lại giống như ngọn cỏ nhỏ bé trên sườn núi, làn váy đùa nghịch ánh mặt trời của thiếu nữ mỉm cười nhìn cậu, cứu vớt vận mệnh của cậu.

"Giết sạch nhóm người phía dưới này đi, giết sạch bọn họ, mang cô về Ma giới, cô sẽ là người của cậu, giết sạch những người này....."

Giọng nói trong đầu không ngừng kêu gào, ngoài cửa lại truyền đến tiếng đập cửa có tiết tấu, cùng với giọng nói quen thuộc.

"Albert?"

"Câm miệng."

Cậu bé đứng dậy, thấp giọng rống với giọng nói đang không ngừng kêu gào trong đầu, đôi mắt thăm thẳm hiện lên sát khí.

"Tôi không ngại giết ông trước đâu."

Thành công đe dọa im giọng nói đang kêu gào, Albert xoa đôi mắt đi mở cửa, nhìn thân ảnh màu xanh biếc đứng ở cửa, trong giọng nói hàm hồ còn mang theo vẻ ngái ngủ, nỗ lực mở

"Ừm, làm sao vậy?"

Sau khi cậu mở cửa cũng không chờ người trả lời, trực tiếp trở về giường kéo chăn qua che lại mình, nhắm mắt giống như còn định ngủ tiếp.

Tĩnh Hào xác định mình đoán sai, lập tức cảm thấy xin lỗi hành vi lỗ mãng đánh thức cậu dậy của mình—— tuổi này, ngủ không tốt thì không cao được.

Cô khom lưng giúp cậu bé dếm chăn, hôn nhẹ trán cậu.

"Tôi chỉ đến xem cậu có ngủ được không thôi, ngủ ngon."

Xoay người lại cẩn thận đóng cửa, cô đứng ở cửa suy tư, vừa rồi rõ ràng có cảm giác bị rình trộm, nếu không phải đến từ đây, chẳng lẽ xuất hiện lực lượng không biết? Hay là, người bên Ma Giới có người lần theo manh mối tra được nơi này, ý đồ tìm ra đứa trẻ mang dòng máu của Ma Vương từng có hiện tượng ma hóa?

Trong lòng đè nặng nhiều chuyện lung tung rối loạn nên càng thêm cẩn thận, Tĩnh Hào xoa xoa trán đau, thờ dài tiếp tục xuống với đám người kia.

Tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, cậu bé giả vờ ngủ trong phòng cũng chậm rãi mở bừng mắt, nghiêng người co mình lại thành một đống, đôi tay vì cố gắng nói dối cô mà trở lên run rẩy, ngăn xúc động muốn chạy ra nói sự thật với cô.

Ánh mắt kia, ánh mắt kia.....

Cậu không biết đó là cảm giác gì, nhưng trực giác mãnh liệt nói cho cậu, nếu cô biết vừa rồi cậu nhìn trộm cô, như vậy tất cả mọi thứ đều sẽ thay đổi.

Cậu sẽ mất đi cô, ít nhất sẽ mất đi sự dịu dàng của cô.

Tay Albert run rẩy che trán, bên trên dường như còn lưu lại lực đạo ấm áp mềm mại, cậu nhắm chặt mắt lại, lại mở ra đôi mắt lộ ra ánh sáng mỏng manh, như đã hạ quyết định gì.

Buổi sáng khi rời giường ăn sáng khi, Tĩnh Hào còn mang thêm vết quầng mắt vì thiếu ngủ, tinh thần hơi mệt mỏi, chốc chốc bữa sáng đơn điệu trước mặt, dứt khoát bỏ đĩa ra nhìn người đang ngoan ngoãn ăn sáng ở bên cạnh, nhìn bàn ăn trước mắt cậu sạch sẽ không ít cảm khái bản thân dạy dỗ thành công.

"Đúng rồi, hôm nay những người đến đều trở về, vào buổi chiều có thể đi xuống hoa viên tản bộ."

Cô nhìn cậu bé trước mắt, đối với việc mình nhốt cậu lại năm sáu ngày rătăy náy, bắt đắđĩ thờ dài.

"Chờ qua thời gian này là tốt rồi."

Nói xong câu đó, cô lại đột nhiên nhìn ra cửa sổ, nhìn cây cối sắp rụng hết lá, nhớ tới một việc sắp bị mình quên mất.

Mùa thu qua, mùa đông sẽ đến, thân thể của cô sẽ suy yếu đến mức hôn mê, vậy Albert phải làm sao bây giờ? Cô ngủ say không tỉnh, ở trạng viên ai sẽ chăm sóc cậu?

Lúc đó Livia nhất định chỉ chăm sóc cô, không có nhiều sức lực đi chú ý tới việc khác.

Trên tay đột nhiên phủ lên một lực đạo ôn hòa, Tĩnh Hào đột nhiên hoàn hồn đối diện với cặp mắt đen đầy quan tâm, áp xuống u sầu trong lòng cười với cậu một cái.

"Tôi không việc gì."

Cô đứng lên khỏi bàn ăn giản lược, ngăn lại Albert cũng định đứng lên.

"Tôi chỉ hơi mệt mỏi, trở về ngủ tiếp, cậu ngoan ngoãn ăn cơm sang trước đi."

Cô đẩy đĩa đồ ăn sáng bị chọc thành mấy lỗ nhỏ sang, dùng một lý do quanh mình chính đại.

"Ăn hộ tôi, đừng lãng phí."

Mà cái cô gọi là nghỉ ngơi, chẳng qua cũng là về sai người thay đổi váy áo phiền phức, ngồi trước bàn trang điểm để hầu gái búi tóc, xuất thần suy nghĩ được nửa giờ, đứng dậy tiếp đãi những người đã ngủ say tỉnh lại, chuẩn bị tiếp khách.

Albert ra cửa hông bên phòng bếp, tự động xem nhẹ ánh mắt đầy ý tứ bên đường, đi theo con đường quen thuộc, đi tới nơi con họ gặp nhau ban đầu.

Bụi gai kia đã ở trước mắt, trải qua xuân hạ và nửa mùa thu, bụi gai vốn mọc hoang dã càng thêm lớn, mọc loạn ở trang viên, đan xen càng thêm chắc chắn, ngay cả cái hốc ngày xưa cậu bò vào, lúc này rơi đầy lá rụng.

Cậu còn nhớ rõ lần gặp cô ở cái cây cổ thụ kia, đẹp đẽ giống như kỳ tích vậy.

"Hóa ra trang viên Virginia đúng là có tồn tại một người như mày."

Phía sau đột nhiên xuất hiện giọng nói làm cậu bé hoàn hồn từ trong hồi ức, xoay người nhìn chằm chằm người không nên xuất hiện ở đây, không chút nào che dấu đề phòng trong mắt.

Người đến là thiếu niên tối hôm qua cậu thấy vây quanh bên cạnh cô, trên người mặc bộ quần áo kỵ sĩ được cắt may khéo léo, mái tóc nâu nhạt với đôi mắt xanh biếc, nhắc tay một cái cũng thể hiện ra hơi thở tương đồng của cô.

Định ý trong mắt Albert càng nặng.

"Tao nghe những người đó nói, còn tưởng đàn ông mà tiểu thư Clorice cắt đầu là loại gì cơ chứ?"

Ánh mắt khinh miệt của thiếu niên đảo vài vòng trên người cậu.

"Hóa ra là một đứa nhóc miệng còn hôi sữa, lại còn không có giáo dục."

Thiếu niên đưa ra kết luận.

"Đúng là chẳng xứng đôi một chút nào, sợ rằng đứng bên cạnh tiểu thư Clorice sẽ bôi nhọ xuất thân tôn quý của cô ấy....."

Hắn nói còn chưa nói xong, đã mất ngôn ngữ dưới ánh nhìn chằm chằm của cặp mắt tối đen trong khoảnh khắc, theo bản năng lùi về sau hai bước.

"Mày định làm gì?"

Giọng nói vẫn còn vang lên, thiếu niên ngạo mạn như không tước trong một giây hoàn toàn mất tiếng động, cổ cong một độ cung quý dị, đầu vô lực rũ xuống.

Albert noi lòng cổ tay đang mọc trên cổ hắn, đôi mắt đen khôi phục lại bình tĩnh, không hề gợn sóng.

"Mày mới là người không nên đứng bên cạnh cô ấy, đó là vị trí của tao."

Tiến đi một đám người không liên quan, Tĩnh Hảo rút cuộc có thể cùng cậu bạn bé nhỏ nhà mình ngồi ăn trên chiếc bàn ăn quen thuộc, lại đột nhiên biết được tin tức sợ đến mức suýt nghẹn.

Sau khi an toàn nuốt vào, cô vẫn không thể tin tưởng mà xác nhận lại với Albert.

"Cậu vừa nói là, muốn đi trường học?"

Trong thế giới này trường học đều là mở cho những người có tiền lại không có đại vị quý tộc, có tôn giáo nhất định, còn có rất nhiều nghi lễ nghiêm khắc huấn luyện, huấn luyện ra lời nói và hành động linh tinh giống như những con em quý tộc, mục đích chính là để làm phương tiện cho bọn họ tiếp xúc với người quý tộc.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là, trường học này là huấn luyện kín, một lần đi vào sẽ mất bốn năm.

Người luôn luôn dính cô, đột nhiên nói muốn đi trường học ở bốn năm, nói không mất mát là không thể.

Huống chi, không đặt cậu ở trước mắt, Tĩnh Hảo căn bản không thể yên tâm.

Nguyễn nhân lần đầu tiên xuất hiện mà hóa còn chưa rõ, lần trước còn suýt nữa xuất hiện, làm sao cô yên tâm cho được.

Albert nắm chặt dao nĩa trong tay, cố chấp kiên trì quyết định của mình.

"Tôi muốn đi."

Cậu muốn trở thành người chân chính có thể ở bên cô, chứ không phải người cẩn thận giấu kín bên cạnh, chỉ có thể tránh ở nơi âm u nhất nhìn cô, chịu đựng từng người một tới khoa tay múa chân với mình, chỉ trích cậu không nên xuất hiện bên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nửa người nửa ma (10)

Editor: AnGing

Nhánh cây lớn chồm lại nhú lên mầm non mới, đất đai khô cằn cũng điểm xuyết thêm sắc xanh non, gió xuân lại thổi qua một lần nữa, trang viên Virginia lại nghênh đón mùa xuân một lần nữa.

Hầu gái trưởng Livia nhìn cảnh sắc khôi phục sinh cơ ngoài cửa sổ, kích động đến mức suýt nữa rơi lệ.

Thật tốt quá, mùa đông đã qua, tiểu thư Clorice lại vượt qua rồi.

Bà dùng sức xoa tay, vịn ra tay nắm cửa bằng đồng, nhẹ nhàng kéo ra bức màn trong phòng, mở cửa sổ he hé để không khí bên ngoài có thể len vào, len lỏi vào căn phòng tích lũy từ khí trầm trầm của mùa đông.

Tình Hào bị đánh thức bởi ánh sáng bất ngờ, tầm mắt mơ hồ chuyển sang hướng nguồn sáng, liếc mắt một lần đã thấy cây cối nhú lên chồi non ngoài cửa sổ, liếc mắt lần nữa thấy một chú chim cô đỏ đậu trên nhánh cây, chuyển đầu nhỏ đánh giá cảnh sắc quen thuộc.

"Livia."

Giọng nói đã lâu không sử dụng mang theo chất khăn khăn, trầm đến mức suýt nữa không nghe thấy.

"Albert có tin trở về không?"

Hầu gái tóc bạc sắc mặt mừng rỡ, khoe miệng lập tức cong cong.

"Không có, tiểu thư Clorice."

Bà kể sự thật, giọng điệu biểu tình tràn đầy bất mãn.

"Lúc thân thể ngài không được khỏe, tôi cũng không thu được bất luận một chút tin tức thăm hỏi nào từ cậu ta cả, cũng có thể nói, từ khi hấn khẳng khẳng muốn rời khỏi trang viên để đi học, không có một chút tin tức nào."

Tình Hào thấp giọng đáp, thể lữ còn chưa hòa hoãn nhắm mắt dưỡng thần, lông mày còn bói vì chưa khỏe mà hơi nhăn.

"Tiểu thư Clorice, ngài không nên lại lo lắng chuyện này, bá tước Ge Keya đã gửi lá thư thăm hỏi thứ mười ba, lúc trước còn có thể dùng lý do thân thể ngài không khỏe mà đáp lại, nếu không đưa cho người ta biết lý do vì sao thiếu gia Kea biến mất, thì ngay cả bề hạ cũng không thể nói nổi....."

"Không thể nói nổi thì sao?"

Tình Hào chậm rãi mở to mắt, màu da tái nhợt dường như hòa thành một với túi chữ nhật màu trắng dưới thân.

"Có nhiều người tận mắt htaasy hấn đi ra ngoài trang viên như vậy, sau đó người đi nơi nào, chẳng lẽ còn muốn ta đuổi theo hỏi cho ra hay sao?"

Cô giờ tay vấy lụi hầu gái trưởng còn định nói tiếp, nhìn chằm chằm sắc màn phieas trên ngây người.

Cho dù hấn cảm đi một cái gia huy Funtabris, cô cũng không thể yên tâm hoàn toàn được.

Thiếu niên mắt đen tóc đen cầm quyền sách đi qua hành lang, trải qua huấn luyện nghiêm khắc động tác tuyệt đẹp như một vũ đạo không có tiếng động, lại lạnh nhạt xa cách đem hết thầy sự vật loại bỏ ra ngoài.

Nơi xa có mấy chàng trai ăn mặc quần áo giống nhau đùa giỡn, nhìn thấy bóng người đi tới nhảy mắt dừng lại động tác, nhanh nhẹn đi vài bước, giống như con gián ban đêm ra ngoài kiếm ăn gặp chủ nhân ngôi nhà, một bên yên lặng cầu nguyện không bị phát hiện, một bên lạnh lẽo nhanh chóng chạy trốn.

Hoàn toàn đi khỏi mới nhẹ nhàng thở ra, đề thấp giọng nói lầm bầm.

"Tên kia là người trong truyền thuyết sao? Ánh mắt kia thật là khủng khiếp."

"Đương nhiên là khủng bố, mấy năm trước hắn vừa đến, không biết cầm cái gì trên tay, hiệu trưởng phải ra đón, mấy người lớn hơn không phục, muốn sai người đánh hắn một trận, kết quả hôm sau bị phát hiện mặt mũi đều bầm dập, hỏi thì bọn hắn không nói gì cả, khi gặp lại người kia, bọn họ gioongsn hư chuột thấy mèo vậy, sợ đến mức không nói ra lời, chúng ta vẫn nên tránh đi."

"Đi, nhưng lần này người mới vào hình như có cả nhân vật tàn nhẫn đó, còn nói là có quan hệ họ hàng với Ge Keya, gần đây kêu gào muốn tìm hắn gây phiền toái, không biết rốt cuộc ai lợi hại hơn...."

Vài người bước đi xa, tự giác đề thấp âm lượng, lại không biết người bị bọn họ tránh ra lại nghe được rõ ràng.

"Ha ha, lại có người tới tìm phiền toái, lúc trước người đó đánh thật ác, tôi đã lâu không thấy có người dám đến khiêu khích, vừa lúc lần này có thể thoải mái....Hừ, lần trước tôi còn tưởng cậu sẽ trực tiếp vận gãy cổ người đó, không ngờ chỉ là bẻ tay...."

Giọng nói trong đầu lại không ngừng lái nhai, nhưng chàng trai đã sớm thành thói quen loại trạng thái này, không hề có ý muốn oham ứng hạn.

Vận gãy cổ? Những người này còn chưa đến mức.

Hơn nữa, hắn không muốn gây thêm phiền toái cho cô.

Giống như đoán được chàng trai đang nghĩ đến cái gì, giọng nói kia tạm dừng, đột nhiên đổi giọng.

"Không phải cậu đang nghĩ tới cô ta đó chứ? Chảy dòng máu của Ma Vương, vậy mà ngay cả một người cũng không dám giữ, thật là loại máu hôn tạp lại máu người mà, thuận tiện học cái yếu đuối và dối trá của họ rồi? Chẳng qua cũng chỉ là người, Ma Giới tốt hơn so với cô ta nhiều, cậu chỉ cần chân chính trở thành ma, những hcuyeejn này đều không phải vấn đề..."

Giọng nói kia vẫn nhai đi nhai lại cái giọng điệu cù rích ấy, không hề ý thức được mình chạm vào vảy ngược của chàng trai, mãi cho đến khi một đợt áp bách quen thuộc bay đến chỗ hắn mới bừng tỉnh lại hoàn hồn, giọng nói ghesn ngào kêu gào.

"Cậu lại như vậy rồi....Cậu dám hạ tay với bản thân sao! Mau buông tôi ra!"

Albert một tay chống bức tường bên cạnh, đỡ thân thể sắp chịu đựng không nổi, giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống, lướt qua đôi môi tái nhợt của hắn.

"Tôi đã cảnh cáo ông, không được bắt kính với cô ấy."

"Kẻ điên, đồ điên nhà cậu!"

Giọng nói bị áp chế đến sắp tàn phế còn giẫy dụa.

"Cậu quả thật đang ngọc nát đá tan đây, cậu...."

"Ồ, đây không phải là thiếu gia Albert đại danh của chúng ta hay sao? Hóa ra cũng chỉ là một tên mặt trắng, suy yếu đến mức đứng không nổi."

Giọng nói trào phúng truyền đến, Albert ngẩng đầu, nhìn mười mấy chàng trai đứng trước mặt, người đi đầu mang theo gia huy vô cùng quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi.

Hắn cau mày nhớ lại, rốt cuộc nhớ tới ở trang viên mấy năm về trước, thiếu niên bị hắn vận gãy cổ tiện tay ném sang khu Đồng, thậm chí mái tóc màu nâu kia cũng rất giống.

Chán ghét trong lòng lập tức nổ lên, hắn tạm thời từ bỏ mâu thuẫn trong lòng, đứng thẳng người nhìn về phía mấy chàng trai đằng trước.

"Ngày lập tức người không đứng được sẽ là các người."

Tuy rằng tiếp theo sẽ rất phiền toái, nhưng hắn không ngại làm giống ngày xưa, bẻ gãy cổ.

Chàng trai kia bị thái độ của hắn chọc giận, vung tay lên ý muốn đám đàn em phía sau lên bao vây lấy cậu.

Các cậu trai được mệnh lệnh, vung cây côn trong tay, ra dáng hình động gân cốt.

Lấy một chọi mười, chàng trai bị vây bên trong lại rất gầy yếu, nhìn không hề có phần thắng nào.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp động tay, tiếng vỗ ngựa ngày càng gần phá vỡ tư thế giằng co không công bằng này, người hoa lệ trong xe xóc rèm lên, lộ

ra gương mặt quen thuộc, tóc vàng mắt xanh, hoa phục trần phấm, đập đến mức làm người khác không tự giác ngừng lại hô hấp.

Albert ngơ ngác nhìn người thương nhớ ngày đêm trước mắt, hoàn toàn quên mất tình cảnh của mình, đôi mắt đen thẫm thắm chứa đựng cô.

"Albert."

Tĩnh Hào liếc mắt một cái thì thấy thiếu niên trong đám người, hơn ba năm không gặp, cậu bé xinh đẹp năm ấy đã trở thành một chàng trai đỉnh bạt, rút đi âm u và chặt vật năm ấy mới gặp, tốt đẹp giống như một niềm vui bị cô mờ ra đầu tiên.

Cô đánh giá thiếu niên, nhìn hắn cao hơn lại vẫn gầy ốm như xưa, sắc mặt tái nhợt, giống như âm thầm trách cứ mình tốn thời gian lâu như vậy mới tìm được người.

Giọng điệu của cô dịu dàng hơn, duỗi tay hướng tới phía thiếu niên còn đang ngây.

"Albert, lại đây chúng ta về nhà."

Bị đôi mắt cô chăm chú nhìn, Albert không tự giác thu liễm sát khí trên người lại, áp lực trong lồng cơ hồ muốn bao phủ tường niệm của hắn, hoàn toàn đã quên mất sự kiên trì lúc trước, lên xe ngựa cầm tay cô.

Nắm chặt trong tay.

Hắn không có nhà, nhưng nếu có cô ở đây, đi đâu cũng được.

Hắn vẫn luôn thuộc về cô.

Tường niệm có thể áp lực, cảm tình có thể chống lại, nhưng chỉ cần gặp được người, phá tan một chỗ hồng, chỗ còn dư lại sẽ đời non lấp biển mà đến, đem cả người đều chôn vùi.

Ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Tĩnh Hào nhìn thiếu niên trưởng thành không ít trước mắt, duỗi tay nhéo gương mặt không hề có thịt của hắn, ngữ điệu bất mãn.

"Lại gầy."

Albert không để ý cô nói gì, hắn chỉ có thể nhìn người trước mắt, nắm tay cô, nghe thấy cô nói chuyện cũng chỉ cô gật đầu, tán thành hết thảy những điều cô nói.

Tĩnh Hào hỏi chuyện vừa rồi, nhưng chàng trai chỉ lo gật đầu làm cô hết chỗ nói, cũng chỉ có thể bỏ qua vấn đề này, nhân lúc hắn dễ nói chuyện, đưa ra ý kiến kiên định của mình.

"Sau này đừng đến trường học nữa, anh muốn học cái gì, em sẽ đến dạy anh."

Thời gian hơn ba năm, cô đã làm rất nhiều, cũng đủ bảo vệ người muốn bảo vệ.

Thiếu niên lại gật đầu.

Tĩnh Hào kéo áo choàng dày cộp trên người, cảm thấy sức lực vất vả tích cốp đã tiêu hao sạch, cô nhìn vào mắt thiếu niên còn chưa lấy lại tinh thần, dùng sức nhéo tay hắn.

"Albert, em muốn ngủ một lúc, có lẽ sẽ ngủ rất lâu, nhưng anh không cần lo lắng, em sẽ tỉnh lại."

Albert bị lực đạo trên tay niết đến hoàn hồn, trực giác muốn phản kích, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc bèn hãm lực lại.

Hắn đã trở lại, người niết hắn là cô.

Hắn còn chưa kịp cười theo cái ý nghĩ này, lại cảm giác trên vai trĩu xuống, lực đạo không thuộc về mình mà hắn lại vô cùng hoài niệm nháy mắt đè lên vai hắn, vô lực dựa vào hắn.

Nhắm chặt mắt, mặt cắt không còn giọt máu.

Bây giờ hắn mới hậu tri hậu giác cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo không độ ấm.

Xem ngựa rất nhanh dừng lại, có người từ ngoài kéo màn xe, thấy cảnh tượng bên trong cả kinh hét chói tai, mặc kệ lễ nghi thường ngày, té ngã lộn nhào lên xe, run rẩy tay chạm vào người đã mất đi ý thức.

"Tiểu thư Clorice, tiểu thư Clorice, ngài làm sao vậy? Ngài rồi cuộc làm sao vậy!"

Tay bà còn chưa đụng được đến người, chàng trai ở bên đã hung hăng vịn mở tay bà ra, con người đen kịt trầm mặc nhìn cô, như không nhìn thấy bất

cứ cái gì khác, âm u khiếp người, giọng nói mang theo âm u.

"Đừng đụng cô ấy."

"Cậu còn dám nói!"

Hầu gái trưởng hiển nhiên cũng nhận ra thiếu niên tóc đen mắt đen này, trong nháy mắt tức giận che lại nỗi sợ hãi khi đối diện với con người kia, giọng nói sắc nhọn.

"Nếu không phải nhận được tin tức của cậu vợ vĩ tự mình chạy đến, tiểu thư Clorice làm sao sẽ lâm vào hôn mê đầu mùa đông chứ! Đều do cậu, làm con bé mấy năm gần đây đều không tỉnh lại, cậu có biết mấy năm nay con bé bận rộn làm gì không? Cậu chỉ biết lòng lang dạ sói mà đi luôn, cậu căn bản không biết cô làm nhiều chuyện vì cậu như vậy!"

Mấy câu cuối cùng của bà vừa ra khỏi miệng, thiếu niên còn chưa phản ứng lại, giọng nói vẫn luôn cuộn tròn trogn ý thức của hắn lại run run, mỗi lần tên này đều cuồng nộ lên. Hắn tò mò cách chết của bà lão này.

Nhưng ngoài dự kiến của hắn, Albert hoàn toàn không chú ý tới lời nói của bà, hắn chỉ nghe câu nói phía trước.

Hắn vô ý thức lặp lại một lần, như đang trấn an bản thân.

"Cô ấy không chết."

Hắn nắm thật cánh tay, ám trầm mắt đen rút đi sự tuyệt vọng, tràn ra một chút ướt át, lại ni non một lần.

"Cô ấy không chết, cô ấy chỉ là hôn mê."

Bạn đang đọc truyện *Cửu Vết Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nửa người nửa ma (xong)

Editor: AnGing

Trong phòng tối tăm không có một chút ánh sáng, hoàn toàn ngăn cách phong cảnh ngoài cửa sổ lại, thậm chí nhiệt độ làm người chịu không nổi, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp mỏng manh, còn thường thường dừng lại.

Cửa phòng bị đẩy ra, hầu gái trưởng Livia bụng khẩn lông nóng tiến vào, tinh tế lau tay lau chân cho người nằm trên giường, nhìn thiếu niên sắc mặt xám trắng canh giữ ở mép giường, rốt cuộc vẫn không đành lòng.

"Tiểu thư Clorice sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, cậu chờ ở đây, còn không bằng trở về nghỉ ngơi."

Albert trầm mặc lắc lắc đầu, mở đầu phun ra mấy âm tiết khàn khàn, giọng nói hồi lâu chưa được sử dụng mới khôi phục lại âm điệu.

"Em ấy không ăn gì cả, sẽ đói."

Hắn vẫn luôn nhớ rõ cảm giác chịu đói khi trước, bụng trống trơn giống như bị lửa đốt, xoắn chặt lại, lúc thật sự quá mức đói, hận không thể nhai bản thân.

Động tác ra cửa của hầu gái trưởng cứng đờ, khi mở miệng lại mất tiếng.

"Đói cũng không có biện pháp, lúc trước đã thử hết cho con bé ăn, nhưng tiểu thư căn bản không nuốt được."

Bà mở cửa, nhìn thiếu niên từ sau khi trở về vẫn luôn canh giữ bên mép giường không rời nửa bước, bà thở dài không khuyên nữa.

Tốt xấu cũng không cô phụ tiểu thư Clorice đã vì hắn mà làm nhiều chuyện như vậy.

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh, Albert gơ tay nhìn xuống cổ tay, bên trên loang lổ vết cắn vì bị cắn quá nhiều, cho dù hắn có khả năng khôi phục, đến bây giờ vẫn còn lưu lại dấu vết.

Hắn nhìn chăm chăm, nghĩ rồi cắn rách ngón trỏ, ép máu rót vào miệng người trên giường, đẩy ra làn môi đang khép của cô, thọc ngón tay vào.

"Uống một chút thì sẽ không đói bụng, em uống một chút."

Hắn một bên thấp giọng khuyên bảo, một bên ép máu đỏ vào miệng cô, không biết cô có thật sự uống được không, nhưng khuôn mặt không huyết sắc kia lại bị dòng máu đỏ tươi của hắn làm nhiễm màu đỏ tươi đến tím tái.

Hắn đợi đã lâu, người trên giường vẫn không nhúc nhích, thậm chí khi ban đêm tới, tình huống càng chuyển biến xấu, nhiệt độ nóng bỏng, hô hấp đứt quãng, tùy thời đều có thể ngừng.

Bác sĩ bị gọi tới vội vàng kiểm tra, lắc đầu không nói nên lời, bị hầu gái trường đầy mặt nước mắt kéo ra bên ngoài, liên thanh cầu xin ông bốc thuốc.

Trong phòng tối tăm lại chỉ có hai người, yên tĩnh như không có người sống.

"Ê."

Thanh lãnh lại khàn khàn, giọng nói thuộc về con trai đột nhiên vang lên trong phòng, hắn trực tiếp ngồi trên mép giường, bàn tay thuần vào trong chăn cầm một bàn tay khác cố gắng cảm nhận mạch đập cơ hồ không tồn tại.

"Ông có cách nào cứu cô ấy không?"

Albert ghé vào mép giường, đếm hô hấp của người nhắm chặt mắt trên giường, đếm tới ba, thấy cô lại ngừng hô hấp, cảm thấy trái tim đang đập của mình như mất đi sức sống, chỉ có thể theo hô hấp của cô mà ngừng lại.

Mấy ngày liền không ngủ không nghỉ ngay cả hắn cũng chịu không nổi, chưa nói đến tâm trạng còn không ngừng ngập ngừng, lo sợ bất an khó ngủ.

"Ông có biện pháp cứu cô ấy đúng không? Ông mau cứu cô ấy."

Lại lần nữa nghe thấy vấn đề của hắn, giọng nói bị dọa đến mức trốn trong một góc an tĩnh được vài ngày mới ý thức được hắn đang nói chuyện với mình, lập tức nhảy ra nói.

"Đương nhiên là có biện pháp, Ma Vương là không gì làm không được, chỉ cần cậu thật sự thành ma thì sẽ trở thành Ma Vương, cứu một người còn không phải là chuyện động một ngón tay....."

Giọng nói của hắn càng ngày càng thấp, lo lắng đến mức vui sướng của mình chọc giận người điên này, lúc trước lại chịu vài lần khổ hình, cuối cùng dứt khoát ngừng câu chuyện, sợ hãi bất an đợi chờ.

Bên tai lại tràn ngập tĩnh mịch.

"Có thể trở thành Ma Vương."

Giọng nói bình đạm của thiếu niên không nghe thấy một chút phập phồng nào, như không phải mình đang hạ một quyết định quan trọng lắm.

"Vậy biến thành Ma Vương đi."

Albert nhìn người nằm trên giường, khẽ cầm tay cô hôn lên.

"Chỉ cần cứu em là có thể, có phải Ma Vương hay không không quan trọng."

Lời vừa nói xong, nhảy mất trong phòng trào ra ma khí nồng đậm, âm u không ngừng xoay tít lại trong phòng, tầng thứ nhất đã chuyển từ màu đen sang màu tím, chúng nó giống như có ý thức, từng tia tụ tập bay về phía người đang ngồi quý trên mặt đất.

"Albert."

Giọng nói khàn khàn đến mức suýt bị bỏ qua, ở trong phòng trầm tịch (yên lặng) như đập vào màng tai.

Ma khí hội tụ lại lập tức bị tắc nghẽn, ở trên trần vụn vụn, lại như bị một lực lượng không rõ hung hăng bóp cổ, hết thấy chuyện làm từ nãy đến giờ đều là phí công.

Albert muốn dùng lực nắm chặt độ ẩm trong tay, rồi lại không dám làm bất luận động tác dư thừa gì, run rẩy dán bàn tay của cô lên mặt, giọng nói nghẹn ngào.

"Tôi ở đây."

Tĩnh Hào nhìn hơi thở nổi lơ lửng phía trên phòng, những khí thể tựa như có sinh mệnh đó còn đang giãy dụa không ngừng, thậm chí còn mang địch ý với cô.

Cô đưa tầm mắt sang nơi khác, chờ thiếu niên hoàn toàn mất đi nhãn nại càng thêm bất mãn cau mày trói buộc chặt hơn những cái đó, hận không thể đem chúng nó áp chế từ trong phòng hoàn toàn đi ra ngoài, một bên liên kéo tay cô hắn còn đang nắm, mang theo vài phần ủy khuất.

"Tôi ở chỗ này, xem nơi này."

Tĩnh Hào quay lại đầu nhìn hấn, xác định cặp mắt đen thăm thẳm kia không có gì khác thupwngf mới nhẹ nhàng thở ra, nhấp miệng còn dính máu tươi, cười với hấn một cái.

"Biết anh ở đây mà."

Cô duỗi tay vuốt khõe mắt thâm đen của hấn.

"Em biết anh vẫn ở bên cạnh em, em rất vui."

Bị hấn đút máu xuống thực quản bỗng chạy cả nội tạng, đau đớn khó nhịn gọi về ý thức của cô, sau khi nhìn xung quanh phòng, lại ý thức không khí xung quanh, đúng lúc làm cô tỉnh táo từ cơn hôn mê.

"Albert."

Cô áp tay thiếu niên lên mặt, biểu tình dịu dàng nhìn hấn.

"Em hi vọng anh có thể luôn bên cạnh em như vậy, đừng trở nên không giống bản thân mình."

"Anh đồng ý với em không?"

Albert không chút do dự mà gật đầu.

"Tôi đáp ứng em, cái gì cũng đáp ứng em."

Trong giọng nói của hấn rõ cuộc vẫn mang theo sợ hãi.

"Em đừng ngủ tiếp nữa, tôi thật sự sợ hãi."

Thiếu niên suyt chút nữa trở thành Ma Vương đứng dậy vùi đầu bên gối cô, giọng nói ơng ơng như con thú nhỏ bị giật mình, trở lại sào huyết ảm áp mới toát ra nỗi sợ hãi.

"Tôi còn tưởng rằng em vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại."

Tĩnh Hào cười sờ đầu hấn.

"Muốn anh bên cạnh em, em đương nhiên cũng sẽ bên cạnh anh."

Tin tức tiểu thư Clorice suýt không qua khỏi, lại kỳ tích thức tỉnh nhanh chóng lan truyền trên dưới trang viên, công tước Funtabris đang nóng như lửa đốt lao đầu từ Đế đô trở về, khi xuống ngựa nhận được tin này, khoa trương thờ dài lớn.

Người thanh niên đi bên cạnh hấn cũng nhẹ nhàng thở ra, cười chúc mừng với công tước.

"Tiểu thư Clorice quả nhiên là người may mắn."

Được đến tin tức tốt công tước đại nhân cười dẫn hấn vào trang viên.

"Nói không chừng chính là thượng giáo Ge Keya mang đến may mắn, dĩ vãng Clorice nhờ ra phải hôn mê cả mùa đông, hơn nữa phải hôn mê cả mùa đông, hơn nữa hai đứa lúc trước còn rất vui vẻ, về sau ở bên nhau không chừng sẽ càng may mắn."

Hầu gái tới đón công tước đại nhân không hề ít, nhóm hầu gái đang khoan khoái với tin tức tiểu thư Clorice tỉnh lại nói lên hứng thú bất quá.

"Biết không? Công tước đại nhân mang theo một người trẻ tuổi tới, nói là gia tộc thượng giáo Ge Keya đó, hơn nữa nghe ý tứ ấy, chắc là muốn gả tiểu thư cho vị thượng giáo này đây."

"Còn không phải hay sao, ý nói lên rằng vị thượng giáo Ge Keya này, liên lụy với tiểu thư cũng không nông đâu, lần thu yến lúc trước, không phải có vị thiếu gia Ge Keya mất tích ở chỗ chúng ta hay sao, khi đó bá tước Ge Keya ép hỏi tới Hoàng đế bệ hạ, may vị thượng giáo này ra giảng hòa, nói rằng vị thiếu ra kia, không chừng là chạy ra biển."

"Hóa ra người này cũng là gia tộc Ge Keya, thật đúng là môn đăng hộ đối với tiểu thư Clorice...."

Nhóm hầu gái nhàn thoai đi xa, thiếu niên từ cửa hông tiến vào mới chậm rì rì đi đến, đôi mắt đen sâu quý dị một mảnh, nhìn theo phương hướng mấy hầu gái đã rời đi như suy nghĩ cái gì.

"Lại là một cái Ge Keya."

Thiếu niên tóc đen mắt đen nhẹ giọng cười một cái, duỗi tay ấn đỉnh sừng trâu mới mọc lên xuống.

"Đến thật tích cực a."

"Quá khen, quá khen."

Giọng nói giấu kín trong ý thức hải của hắn càng nịnh nọt hơn.

"Lúc trước ma khí nồng đậm như vậy, tính ra cậu cũng hút không ít, ma tích cũng kích gần xong rồi, không thì dứt khoát thành ma đi, chỉ bằng một ý niệm của cậu, trở thành Ma Vương không ít chỗ tốt, ít nhất cô gái trên lầu sẽ là của cậu..."

Tùy ý hắn nói, thiếu niên nhấc chân lên lầu thang, chuyển tới cánh cửa quen thuộc thì nghe thấy giọng nói bên trong.

"..... Clorice, vị thượng giáo Ge Keya kia thật sự không tồi, lần trước con không phải chơi rất thân với hắn hay sao? Vừa lúc tuổi cũng tương đối, ở bên nhau rất thích hợp, ngay cả bệ hạ cũng cảm thấy không tồi, còn tốt hơn tiểu tử lần trước con tìm về, cái xuất thân gì cũng không rõ, không có tước vị và tài sản gì cả, sau này con chịu uất ức cũng không có ai để dựa vào..."

Bàn tay đang đưa lên của Albert dừng lại, xoay bước trở về phòng của mình.

Phòng của hắn đối diện với sân phơi, trước khi mặt trời lặn xuống đỉnh núi có thể phơi được ánh mặt trời ấm áp, tươi đẹp ấy một trời một vực với chủ nhân của nó.

Tóc đen thiếu niên theo quán tính đi tới góc tối tăm nhất trong phòng, ngồi trên chiếu nghĩ đến lời vừa nghe được, không có xuất thân, cô nhi, không có bất kỳ tước vị và tài sản gì.....

Hóa ra cho dù hắn học được giống cô, vẫn không có tư cách đứng bên người cô.

Nhưng làm sao bây giờ, hắn đã ăn đồ cô cho, hơn nữa không muốn trở về một chút nào.

"Vậy trở thành Ma Vương đi."

Albert lại nhẹ nhàng bâng quơ ngầm quyết định.

"Ma Vương, chắc là sẽ có rất nhiều tài sản, cũng sẽ có tước vị, ít nhất có thể ở che chở em ấy khi em ấy bị ăn hiếp."

Hắn nhìn mây tia tụ lại lần nữa trong phòng, duỗi tay sờ soạng sừng trâu mọc lại lần nữa trên đầu, lẩm bẩm tự nói.

"Tôi muốn ở bên cạnh em, vĩnh viễn."

Chỉ cần có thể làm được cái này thì tốt rồi.

Mặt khác cái gì cũng không sao cả.

"..... Ngay đến bệ hạ cũng đáp ứng rồi sẽ không can thiệp vào hôn sự của con, chẳng lẽ cha muốn lật lọng sao? Hơn nữa về đứa bé kia, con đã giải thích với ngài rồi, hắn không có bất luận vấn đề gì....."

Tĩnh Hào lại dùng luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại nói chuyện với công tước đại nhân, đột nhiên liền cảm nhận được cảm giác quen thuộc, giống cái cảm giác đã làm cô bùng tình trong con hôn mê lúc trước, thậm chí lực lượng ẩn chứa trong đó càng mạnh mẽ hơn, nặng nề áp bức bốn phía.

Albert!

Cô lập tức xóc chấn, giày còn không kịp đi đã chạy xuống giường, lại nháy mắt đụng vào người đứng ở cửa, cái trán khải va vào mũi của thiếu niên.

"Albert."

Cô nồn nóng nhìn lên thiếu niên, xác nhận trên người hắn không có bất luận vấn đề gì.

"Anh vừa mới làm gì vậy? Không phát sinh chuyện gì chứ?"

Thiếu niên duỗi tay xoa nhẹ trán cô, đôi mắt đen láy ẩn chứa sự dịu dàng quen thuộc đối với cô.

"Tôi không có việc gì, chỉ là hơi đói, xuống phòng bếp ăn một chút."

Hắn cúi đầu nhìn hai chân không có đi giày của cô, cau mày khom lưng ôm người vào lòng, xem nhẹ công tước đại nhân ở bên cạnh xem không nổi, động tác nhẹ nhàng chậm chạp đặt cô lên giường, còn săn sóc kéo chăn.

"Vẫn đang là mùa đông, đừng để bị lạnh."

Tĩnh Hào lại tỉnh té mà nắm lấy tay hắn nhìn một lúc, sau khi xác định không có chuyện gì bất thường mới nhẹ nhàng thở ra, sức khỏe cố gắng chống cũng tiêu hao gần hết, suy yếu quen thuộc lại chiếm trọn, làm cô trở lại mộng đẹp.

Cô chống mí mắt cầm lấy bàn tay của hắn.

"Đừng đi, cứ ở đây."

Ở bên cạnh, cô mới yên tâm.

ở bên người nàng, nàng mới có thể yên tâm.

Albert vừa mới đáp, người kia đã chịu đựng không được mà hôn mê.

"Ta còn tưởng rằng Clorice hao hết tâm tư không cho chúng ta can thiệp vào hôn sự của nó và điều tra cậu là vì cái gì, hóa ra đã sớm động lòng với tiểu tử nhà cậu rồi."

Công tước đại nhân tâm khoan rộng cuộc buông xuôi.

Phiên nào "Nữ nhi duy nhất khả năng không muốn gả chồng", vở bà vai thiếu niên đang ngồi ở mép giường, cảm khái để lại một câu.

"Tuy nhiên ta sẽ không để Clorice thân yêu của ta gả cho một tiểu tử thú vị không có gì cả, cậu tốt hơn là nên nghĩ cách làm cho ta gặt đầu."

Bày ra dáng vẻ của nhạc phụ tương lai, công tước đại nhân bị xe ngựa hành một mõi cũng không ở lại làm chứng mắt, thức thòe lưu lại không gian cho hai đứa trẻ.

Ai, lúc trước Clorice rõ ràng vẫn chỉ là đứa bé phun bong bóng thôi mà.

Nhìn những người trẻ tuổi này, nhện không được nghĩ thời tuổi trẻ của mình.

Tĩnh Hào lần này không có ngủ đến mức không biết gì như lần trước hôn mê, khi cảm giác được xung quanh ồn ào, liếc mắt đã thấy thiếu niên vẫn luôn canh giữ ở mép giường.

"Albert."

Giọng nói khô cạn vài ngày có hơi khàn khàn, cô thuận tiện uống một ngụm nước ấm thiếu niên đưa tới.

"Sao bên ngoài ồn như vậy?"

Albert vẫn luôn canh giữ bên mép giường cô không rời, nhưng cảm quan nhạy bén và mùi hương quen thuộc trong không khí không ảnh hưởng đến phán đoán của hắn.

"Ma tộc xâm lấn."

Đại khái là bị ma khí cường đại của hắn hấp dẫn, tốn thời gian lâu như vậy mới tìm được đến đây.

Hắn nhanh chóng dời đi cái ly suốt nửa bị người chợt bật dậy đụng phải, nghĩ rồi ôm cô vào lòng, thấp giọng trấn an.

"Không sao, bọn họ không vào được đây."

Lâu đài có hắn ở đây, đám ma năng lực thấp hèn kia không dám tiến vào, mà đúng là bởi vì như vậy, những người chạy trốn hấp tấp không quan tâm chạy loạn, đánh thức cô.

Mắt đen nhanh chóng xuất hiện baasst mẫn.

"Tôi đi giết bọn họ."

Tĩnh Hào trở tay giữ chặt người, không lượng sức lực thân thể thiếu suốt nửa ngã lên trên giường, lập tức được người đỡ lấy ôm vào lòng.

"Anh có thể giết bọn họ sao?"

Cô nhìn thiếu niên trước mắt, trong mắt đều là lo lắng, nếu lực lượng của hắn không có thức tỉnh, đối đầu với đám ma không có ý chí chỉ cậy mạnh kia, sợ không thắng nổi.

Albert trầm mặc, lưu luyến nhìn lo lắng trong mắt cô, không chế lực không dọa đến cô, gờ tay trong không khí bóp nát cựa cỏ thụ bên ngoài thành bột phấn.

Tĩnh Hào "....."

Cô vuốt mái tóc mềm mại của thiếu niên, nhẹ nhàng thở dài.

"Vậy khi đi nhớ cẩn thận một chút, cẩn thận đừng làm người bị thương."

Cô nhìn Albert không biết vì sao kính ngạc mở to mắt đen, đứng thẳng người hôn một cái trên đầu hắn.

"Đi thôi, đại anh hùng của em, em chờ anh cứu vớt thế giới này, chiến thắng trở về."

Albert nhìn đôi mắt hãy còn mang vài phần kiêu ngạo của cô, nuốt xuống câu hỏi không thích hợp với trong miệng, sửa lại miệng hỏi.

"Tôi có thể.....có thể làm anh hùng?"

"Vì sao anh không thể?"

Tĩnh Hào nắm lấy tay hắn, thức tỉnh lực lượng rồi, có thể hướng về ý muốn của con người, trận chiến giữa người và ma này, cô không lo lắng một chút nào.

"Nếu anh muốn, anh thậm chí có thể trở thành anh hùng của thế giới này."

Albert ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô chậm rãi đi ra khỏi phòng, bước ra ngoài hắn còn cô ý tạo kết giới thêm ở tầng ba để không ai vào được, đi xuống lầu.

Không, tôi không cần trở thành anh hùng của thế giới này, nó dơ bẩn thấp kém, lạnh nhạt mỏng manh, tràn ngập ích lợi cùng tư dục, là nồi nước bùn mà mù phù thủy nấu ra trong bồn sắt, tôi ước gì nó bị hủy diệt thật nhanh.

Nhưng nếu em thích, tôi có thể vì em mà giữ nó lại.

Bất luận đồ vật gì em thích, nó đều vượt qua giá trị sinh mạng của tôi.

Tôi giữ nó lại, cũng ở bên cạnh em.

P/s: Chương này đột nhiên dài hơn nhiều. Làm mình còn đang thắc mắc sao lần này edit lâu vậy.:v

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nửa người nửa ma (Phiên ngoại)

Editor: AnGing

Hắn ta tên là Ngô, tồn tại cùng với ý thức của đại Ma Vương, mạnh cùng mạnh, yếu cùng yếu.

Trước khi hắn bám vào ý thức của tiểu quý bây giờ, chính là cha của tiểu quý này, đã từng là nhân vật khó lường trong lịch sử Ma giới, ông ta phá vỡ cấm chế lúc trước của thần thượng cổ, cưỡng chế dẫn dắt quần ma đi đến Nhân giới, phong phú thực đơn đơn giản đã rất nhiều năm của Ma tộc.

Nhưng chính người anh hùng đỉnh đỉnh đại danh được tất cả nữ quyến trong Ma tộc ái mộ, sau khi tiêu sái ở Nhân giới mười mấy năm, gặp được vấn đề lớn mà trên con đường dành cho anh hùng trong truyền thuyết thường nhắc tới —— ái mỹ nhân.

Hắn coi trọng một cô bé gọi là Thánh Nữ của Thánh giáo đã suy tàn nhiều năm ấy, hơn nữa coi trọng người ta, lúc cô bé ấy chiều dài mới bằng một cánh tay của mình, chỉ biết thất tha thất thểu đi lên vài bước, một khi không cẩn thận liền tới cửa đánh lên đầu Ma Vương đại nhân, nâng lên một đôi mắt to mênh mông sưng mù, con ngươi nhọt nhọt màu vàng kim giống như một quả trứng trắng.....

Sau đó, xuân tâm mạnh động hắn hoàn toàn đã quên mình là Ma Vương đại nhân, đi đánh cướp trở về chính miệng báo, hắn nói trọng điểm với tôi miêu tả một chút kia hai quả trứng trắng đó bao mê người bao nhiêu, một đề tài mà nói tới hai ngày.

Trời xanh chứng giám, khi sống nhờ tại ý thức của vị Ma Vương đại nhân này, tôi là một đứa rất không thích nói chuyện, cao lãnh giống như là đang đứng trên đỉnh thế giới..... Linh thức.

Chuyện sau đó đã không thể văn hồi, Ma Vương đại nhân hoàn toàn bị trứng trắng bắt làm tù binh bắt đầu mở ra con đường nuôi dưỡng, cả ngày chuyện gì cũng không làm, lại giống quỷ hồn đòi mạng theo sau con gái người ta, trên tay còn cầm quyền vớ nhỏ, thường thường cắt máu ở ngón tay dính máu vết chữ lên trên, giống quý vế bùa, làm kẻ cường chế sống trong đầu hắn là ta xem không hiểu.

Có cái không cẩn thận làm con gái nhà người ta thấy được, ngại mùi máu tươi không dễ ngủ, hảo tâm cho hắn một cái bút than, Ma Vương đại nhân xoay người liền bỏ vào trong miệng nhai, về mặt đau khổ nói với tôi một ngày trời rằng đồ vật kia khó ăn cỡ nào.

Cái đó vốn dĩ không phải để ăn a, ngu xuẩn!

Thật vất vả đem cô bé con nuôi lớn, cùng lắm chỉ quay lại Ma tộc đem văn kiện trên bàn mang vào phòng tối, vừa quay đầu lại, người ta đã mất đi mây lại với tiểu tử khác, vậy còn không riêng gì hai viên trứng trắng, còn có một người nằm xoài trên đầu bánh trứng màu vàng.

Ma Vương đại nhân rất buồn bực, quay lại Ma giới uống say tới không còn biết gì, lại nhai ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời, mang theo mùi rượu toàn thân tuyên bố muốn đóng lại cấm chú, không bao giờ đặt chân tại Nhân giới nơi làm người thương tâm này nữa.

Bởi vậy, người Ma tộc người đều không làm, mấy người khác linh hoạt tính toán, đem cô gái nhỏ chuốc thuốc mê thả vào trên giường Ma Vương đại nhân, rồi được mạnh nhất, đem Ma Vương say khướt đẩy vào bên trong, đóng chặt cửa, ý đồ dùng thủ đoạn căn bản nhất giải quyết nguy cơ.

Nguy cơ còn chưa được giải quyết, khi ra ngược lại Ma Vương đại nhân bị trọng thương, trong lòng cảm một con dao nhọn, cố gắng chống đỡ đem cô gái nhỏ trở về, ngồi ở phòng tối đốt từng trang vở, đứng dậy liên đóng lại cấm chế, chỉ có Ma Vương đời sau xuất hiện đánh thức ma khí mới có thể phá tan cấm chế.

Ma Vương luôn nói nhiều làm người phiền chán không còn nói một câu, ngay cả tôi ở trong ý thức hải của hắn cũng không biết mấy ngày nay xảy ra cái gì, chờ đến khi tôi rồi rầm xong muốn chủ động mở miệng hỏi, trước mắt đã hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Thức hải hoàn toàn biến mất.

Ma Vương đã chết.

Tuy rằng tôi đã nhìn quen sinh tử, nhưng chuyện tới quá mức đột nhiên vẫn làm tôi trở tay không kịp, giọng nói vẫn luôn không dừng bên tai không còn vang lên nữa, hiện tịch liêu không che lấp được việc tôi cô đơn ngủ say trong bóng tối.

Vì thoát khỏi cái loại cảm giác phiền người này, tôi bắt đầu học cách tự nói chuyện, nghĩ tới mấy tiền nhiệm Ma vương lúc xưa, so sánh bọn họ, tổng kết ra một kết luận thực dụng —— Ma vương không có người mình yêu tha thiết đều sống tốt hơn so với Ma vương có người mình yêu tha thiết.

Bởi vậy liền sinh ra một suy luận mới, Ma Vương yêu phải con người khó có kết cục tốt.

Cho nên, thật vất vả chờ được một Ma Vương mới, lại phát hiện hắn toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ một cô bé con người, tôi thật sự không thể buông ra diện tích bóng ma trong lòng được.

Càng đừng nói tôi mới vừa bước vào đã bị cô gái kia bức tới kết cục bị bắt.

Ông day còn chưa niệm xong lời kịch đó!

Thật vất vả thừa dịp cái tiểu quý kia trong lòng ghen ghét tẩm bổ ít ỏi lực lượng cho tôi, cho tiểu quý kia nhìn tới cô gái con người nay Tần mai Sở, bản tính tam tâm nhị ý, người ta chẳng qua chỉ hôn lên trán hắn một cái, hắn đã kích động đến không biết Đông Tây Nam Bắc, ngây ngốc dùng tay che trán cả đêm, còn tưởng rằng có thể lưu lại xúc cảm khi cô thân thiết.

* Tam tâm nhị ý: không tập trung, không chuyên tâm làm việc.

Hai cha con sao đều ngu như vậy??

Ngay cả đi học cũng là muốn học những nghi bô đi của con người, chính là vì muốn xứng đôi với cô gái ấy.

Loại chuyện này chẳng lẽ không phải đều nhìn mặt hay sao?!

Nói nữa cậu là Ma Vương đó, là Ma Vương, cho dù nghe cha cậu dạy không thể dùng sức mạnh, cũng không cần thiết giống như nam sùng chứ, còn có ý lấy lòng đón ý nói hùa?

Tôn nghiêm của Ma Vương đâu!

Trên người hai cha con các người, không hề thấy chút nào.

Nhưng mà, bốn linh thức cơ trí ngời ngời đã nghĩ được rằng, tên quý con này mới mười tuổi, ở bên ngoài ngây ngô mấy năm, kiến thức được phồn hoa nơi nơi, hơn nữa tôi ở bên cạnh thổi gió bên gối, nói rằng cô gái kia nói bậy, nói không chừng hắn sẽ quên người ta đến sau đầu luôn ấy chứ, lại ý thức được thân phận Ma Vương cao lớn của mình.

Ấy? Hình như có chỗ nào không đúng?

Tuy nhiên cũng không cần phải xen vào kế hoạch tác chiến mới định ra kia, vậy kiên quyết quán triệt chứng thực đi.

Nhưng mà!

Tiểu quý, tiểu nữ sinh người ta đã nhiệt tình chào hỏi với cậu như vậy, vì sao cậu không thêm xem một cái? Người ta cùng lắm chỉ hỏi công khóa của cậu thôi mà, cậu dùng ánh mắt dọa người ta khóc là ý gì? Còn có đây vốn dĩ là khóa vũ đạo, cậu đều ngoan ngoãn tới học, vì sao còn rụt rè đến mức không muốn cùng con gái khiêu vũ? Người ta đến mời cậu nhảy, cậu lại không chịu nắm tay người ta là sao?

.....

Cùng lắm chỉ mới ngăn ngừa mấy tháng, kiên nhẫn như bốn linh thức không thể không bắt đắc dĩ từ bỏ, còn vì điều mà có chút không đành lòng.

Đặc biệt nhìn con quý nhỏ thức suốt đêm không ngủ được, tay thì viết tên cô gái nhà người ta, thậm chí còn có một lần ở trên phố đuổi theo xe ngựa của cô ấy một đoạn xa, cuối cùng mới phát hiện là nhận sai người, tôi không nhịn được thở dài.

"Bạn muốn nhìn cô ấy bây giờ như thế nào không?"

Ta đợi đã lâu, vẫn luôn chờ đến hán nằm ở trên giường, lại thói quen tính mà bưng kín cái trán lúc sau, mới được đến câu kia mượn tới trả lời.

"Không, gặp được người ta sẽ không kiên trì nổi."

Sau đó hán không nói gì, theo bình thường nên làm gì thì làm cái đó, xem như không nhìn thấy tất cả mọi người trước mặt, khi đi đường ăn cơm, lúc đi học hay đi ngủ, chẳng phân biệt trường hợp địa điểm mà ngăn ngó, ngón tay loanh quanh lòng vòng chỉ viết một cái tên: Clorice.

Tôi chưa bao giờ nghe thấy hán gọi cái tên này một lần, nhưng lại mỗi ngày làm bạn với nó, còn ăn sâu bén rễ ở ý thức hải của quý con hơn cả tôi.

Cảnh tượng này thật quen thuộc.

Đừng nói cả hai cha con đều ngã ở ái này chứ.

Cha của hán tốt xấu cũng cho ra hán, còn con quý này mới mấy tuổi?!

Một lần nữa tôi lại bốc cháy lên cái ý nghĩ kia, tiếp tục bám riết không tha nói xấu cô gái kia, không nghĩ rằng tiểu quý kia có thể xuống tay tàn nhẫn voi sấm thân như thế, rõ ràng khi tra tấn tôi chính mình còn khổ hơn, lại không do dự động tay mỗi lần nhắc tới đề tài này.

Thật đúng là Ma Vương.

Cuối cùng cũng tới ngày cô gái kia từ mình tới đón người, quy rằng gặp mặt ngay lúc đánh người, nhưng tôi lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tốt xấu còn giữ được tôn nghiêm của Ma Vương, không vì quá trông mong mà dính lấy người ta.

Nhưng cô gái này thể chất làm sao vậy, hôn mê lại giống như đã chết vậy, đừng lôi kéo ông đây chôn cùng chứ!

Ô ô ô, ở lần trước thức hải đột nhiên tối đen, ông đây ghét nhất nói nào thường thường đột nhiên ngừng điện, hơn nữa quý con nhà cậuthương tâm tuyệt vọng thì thương tâm tuyệt vọng đi, làm ý thức hai đen như mực lại ướt át là ý gì? Đợi lại nữa không phải định nháo lên chứ?

Ngay vào lúc tôi tự hỏi lần này dùng cách chết nào mới đủ lừng lẫy, quý con đột nhiên nghĩ thông suốt mà muốn biến thành Ma Vương, thật là.....

Son cùng thủy tận ngộ hết lối, ra cửa nhặt vận cứt chó

ái kia quả thật là khắc tinh với sinh mệnh của tôi, cô chẳng qua chỉ tỉnh lại nói mấy câu, lại làm quá trình biến đổi Ma Vương lùi lại mấy ngày, tôi vừa mới may mắn hoàn thành sơ cấp nhiệm vụ, nương lực lượng mạnh mà ngủ một giấc, vừa tỉnh lại thì thấy Ma Vương đại nhân tàn nhẫn trực tiếp xé thành hai nửa, máu tươi bắn lên bị ngăn cách bên ngoài cấm chế, không dính lên người một chút nào.

COn người một vòng xung quanh đã sợ ngây người.

A, đây mới là lực lượng của Ma Tộc chúng ta, chuẩn bị phủ phục dưới chân chúng ta một lần nữa đi, con người!

Lời kịch mới vừa niệm xong, tôi lại cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút không đúng, dừng tay a, Ma Vương bệ hạ, đó đều là con dân của cậu đó, caaujieets họ như vậy mà là Ma Vương tốt yêu thương con dân hay sao?

Ngay khi tôi đang hận không thể mọc ra tay chân trói buộc Ma Vương bệ hạ không biết bị cái gì kích thích, đám ma kia uất ức ôm đầu chạy tán loạn khắp nơi, không dám ở trong tầm mắt của Ma Vương nữa.

A, đã lâu không thấy uy nghiêm dành riêng cho Ma Vương uy nghiêm, nếu không phải Ma Vương thượng giới trường kỳ chính vụ hoang phế, quân giáo quân ma sơ, chính là lại cho bọn hán mấy cái lá gan, cũng không ai dám nơi nơi giường oai, Ma Vương mới thật là một người vừa có đầu óc lại có vũ lực Ma Vương tốt à ~

Sau khi tiêu phí một phen môi lưỡi biểu đạt kính ngưỡng của tôi, Ma Vương mới rút cuộc hãnh diện trả lời tôi một vấn đề.

"Ma Vương còn phải quản lý chuyện của Ma tộc?"

Dưới ngừ khí âm trầm của hán tôi cẩn thận gật đầu.

Trả lời tôi chính là một tiếng hừ không kiên nhẫn, khẩn tiếp đến chính là một trận xé rách đau đớn, khi tôi khôi phục ý thức thì đã đến Ma giới, trước mặt

là bị đẩy đến bàn văn kiện.

Tôi kinh ngạc nhìn tay của mình, lại nhìn chân.

Đây là.....

Trong đầu một giọng nói chột vang lên.

"Chuyện ông xử lý, không nghe lời một tháng tôi trở về giết một lần, không có việc gì đừng quấy rầy ta."

Tôi còn chưa kịp trả lời, giọng nói lạnh băng trong đầu đã rút đi, khi tôi hồi thần, thu được tín hiệu rút tuyến?

Vậy cậu nói không có chuyện đừng quấy rầy cậu làm gì!

Giận sôi máu mà!

Tôi ra sức ném văn kiện trước mắt xuống đất, kết quả bị tro bụi sặc ho đến tê tâm liệt phế.

Hóa ra có thân thể cũng không tốt hơn.

Vì tránh trở thành con ma không nghe lời trong miệng Ma Vương, tôi chỉ có thể nhận mệnh xử lý văn kiện trước mắt không thấy giới hạn, mãi đến mười sáu năm mới được giải thoát.

Ma Vương mới lại thức tỉnh rồi.

Nhưng vị Ma Vương mới này di truyền màu tóc vàng như bánh trứng mà ông nội hấn ghét nhất thì thôi, lại còn khó đối phó giống cha của hấn nữa?

Cậu có đánh chết tôi, tôi cũng đánh không lại cha cậu a!

Tôi từ từ ở trong ý thức hài của nhóc con này phiêu đảng, đột nhiên muốn trở về tiếp tục xử lý văn kiện.

P/s: Đúng cái tuần nóng nhất này thì điều hòa bị hỏng. Đợi được sửa xong thì trời cũng mát mẻ rồi còn gì. TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Loạn thế kiêu hùng (1)

Editor: AnGing

Tĩnh Hảo vừa mới bước vào khu 2 tòa nhà công sở, trợ lý chờ ở một bên lập tức đi lên trước, mở ra tư liệu tìm hiểu mới nhất báo cáo với cô.

"Nhiệm vụ lần này cấp số khó khăn đã đạt tới cấp S, hơn nữa vấn đề lớn nhất là khi rà quét phát hiện mùi giờ bên kia không có thân thể thích hợp để xuyên vào....."

Một bên nghe trợ lý nói, một bên Tĩnh Hảo lật tư liệu trong tay, người bên trên có thể huy động gọi cô đang còn trong kỳ nghỉ phép trở về, cô ở trên đường đã chuẩn bị tốt tâm lý rằng nhiệm vụ không dễ dàng, lại không nghĩ rằng vấn đề lớn nhất là do không có thân thể thích hợp để xuyên vào.

Nhưng mà cũng không phải là không có cách nào, chỉ là sau đó sẽ tạo thành tác dụng phụ gì còn chưa biết.

Nhưng hiện tại cũng không quan tâm được nhiều vậy, cô vội vàng đảo qua tư liệu trong tay, hết sức chăm chú nhớ kỹ tin tức nhìn thấy vào trong đầu, phân phó trợ lý còn đang nói.

"Gọi tổ thứ ba chuẩn bị tốt thân thể giả thuyết, tổ sáu phụ trách bố trí ký ức giả thuyết thích hợp, mười phút sau chuẩn bị xuất phát."

Nếu là khác mùi giờ còn có thể thả lỏng một ít, nhưng khu h65 mà cô muốn đi là loạn thế, là thời đại vũ khí lạnh chiến đấu, thế cục tuy rằng không thể thay đổi trong nháy mắt, lại cũng không chấp nhận lơ lửng.

Được mệnh lệnh, thành viên Khu 2 hầu ở một bên lập tức nhẹ nhàng thờ ra, xoay người vội vàng hoàn thành.

Nhiệm vụ này nếu bọn họ làm không được, người Khu 1 sẽ chờ tiếp nhận, đến lúc đó bị châm chọc một trận còn dễ nghe, đám người kia vốn thích hếch mũi lên nhìn người chỉ sợ càng thêm đắc ý.

Cũng may lão đại đã trở lại.

Thân thể giả thuyết, năm 289, nhằm vào yêu cầu giữ gìn mùi giờ lại không có thân thể thích hợp đã khai phá ra kỹ thuật hạ nhất, nhưng ngay lần đầu tiên chấp hành lại xảy ra vấn đề lớn, đột nhiên xuất hiện một người không hề có lai lịch gì khiến cho nhân vật mục tiêu chú ý, suýt chút nữa chết dưới tay thủ hạ của nhân vật mục tiêu đã hắc hóa, người chấp hành sau khi trở về tu dưỡng suốt một năm mới có thể khôi phục công tác.

Rồi sau đó liền diễn sinh ra ký ức phù hợp với thân thể giả, chính là vì để người chấp hành có được một thân phận thích hợp, quang minh chính đại có thể xuất hiện trước mặt nhân vật mục tiêu.

Nhưng hai hoạt động dùng đến khoa học kỹ thuật này đều là phiền phức, đi bước một chấp hành phân đoạn bên trong không thể đoán trước được sẽ xuất hiện vấn đề gì, cho nên sau đó người bên trên đã đưa ra quy tắc, khi có lại nhu cầu này, người có thể đi chấp hành nhiệm vụ chỉ có thể là người cấp bậc tổ trưởng trở lên.

Tình Hào dĩ nhiên cũng biết trong đó có nguy hiểm, nhưng cô luôn luôn không quen nhìn thủ đoạn mà Khu 1 giải quyết vấn đề, cũng không muốn mấy cái tổ trưởng thủ hạ mà mình thật vất vả bồi dưỡng ra lao vào, lại tin tưởng vào thủ đoạn ứng biến của mình, nhiệm vụ này thấy thế nào cũng là nên để cho cô đi.

Người vây quanh cô tuy đều có chút lo lắng, lại cũng đều biết thời gian không thể lãng phí, chỉ có thể sẵn sàng trận địa đón quân địch, ngồi xuống trước đài không chế, chuẩn bị tốt tùy thời đem lão đại cứu trở về.

#####

Cuối xuân, chiến hỏa bốc cháy lên một mảnh hoang vu hỗn loạn, cơ hồ nhìn không thấy chút cảnh xuân nào, nhưng ở phía sau, bên trong tư triều thủ đô ở Hạo Thành, lại là khung cảnh xa hoa nhất, phía trên phố hẻm mọi người vẫn bận rộn sinh kế như thường, tiếng ca vũ không dứt truyền ra từ những ngôi nhà cao cửa rộng, ngăn cách chiến loạn và cực khổ phía sau lại.

Mà bên trong phủ đệ của đương triều Đại Tư Mã, cảnh xuân sinh cơ dạt dào bên trong lại yên tĩnh, làm cho mấy hộ trạch xung quanh cũng ngừng mở tiệc chiêu đãi, miễn cho phủ đệ quyền thế khuynh triều này giận chó đánh mèo.

Nhóm nô bộc trong phủ lại càng không dám ho một tiếng nào, chỉ nhanh tay nhanh chân mà làm tốt bổn phận của mình, không dám nhìn cảnh xuân một chút nào, lại yên lặng cầu nguyện thời gian lúc này có thể trôi qua nhanh một chút.

Nguyên nhân cũng không nhiều lắm, chỉ là mấy ngày trước đây Tam công tử được đưa về còn hôn mê bất tỉnh, đêm qua giờ Hợi, đích ấu nữ luôn luôn ở trong phủ được phụ thân lang chủ sủng ái nhất, trong phủ xếp thứ tự là tứ cô nương vị tổ tông nhỏ kia, đột nhiên sốt cao, mơ hồ chỉ biết gọi cha và a huynh, rót ba chén rượu vàng còn chưa thấy tỉnh.

* Ngày xưa người ta phẩm rượu hay phẩm trà đều rất lâu, không giống như mình nốc phát là hết nên tác giả mới ví như vậy.

Trưởng tử và ấu nữ đều như vậy, nàng nào còn tâm tình tốt, canh giữ bên mép giường của tứ cô nương một đêm, đồ hết cả một đôi mắt đẹp, không duyên có mà tiêu tụy đi ba, bốn tuổi.

Bọn nô tỳ canh giữ ở hành lang còn chẳng dám thở mạnh, làm đại phụ bị kéo tới cũng bất an trong lòng, tứ cô nương này chính là bảo bối và phúc tinh trong tay lang chủ, nghe nói bản thân cô bé còn hợp với vận thể của lang chủ, nếu có chuyện gì không hay xảy ra, bọn họ sợ rằng chẳng giữ được toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vớt Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Loạn thế kiêu hùng (2)

Editor: AnGing

Beta: GulTan

Nằm ở trên giường là một hài tử mới hơn mười tuổi, sắc mặt do mất máu mà có chút tái nhợt, dù vậy vẫn không dấu được vẻ đẹp yêu điểm soái khí trên khuôn mặt kia. Hai mắt nhắm nghiền, lông mi đen như mực rủ xuống, thân mật cọ vào khuôn mặt tái nhợt của hắn, sự đối lập càng thêm rõ ràng.

Nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần mà nói, khuôn mặt này đúng là giống tới bảy tám phần khuôn mặt ở giả thuyết này của nàng.

Trên người hắn có vết đao, từ lớp băng bó còn thấy được màu thuốc vàng nhạt, cánh tay lộ ra bên ngoài còn có một ít miệng vết thương nhỏ, không biết vì sao chúng lại bị hở ra, vậy đã kết bị tróc ở một bên, phía dưới chảy máu, ngay cả đệm chăn cũng dính vào không ít.

Tình Hào nghiêng người sang cầm khăn tay lau, do vóc người nhỏ với không tới, sau khi liếc mắt nhìn người đang nằm một cái, dứt khoát quỳ lên giường,

bò ngang qua thân thể hần duỗi tay sang đi, một bên để trung tâm hệ thống rà quét thương thể của hần.

Y thuật thời đại vẫn còn đang dừng lại ở điều kiện vu y kết hợp, khiến cho những người bị trọng thương chết không ít.

Cũng may tin tức truyền tống trở về biểu hiện là không đáng ngại.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, leo xuống giường ra khỏi phòng, gõ tên tay sai vật lúc trước động tay động chân một phen, mới mang theo một đám tùy nữ trở về.

Gã sai vật đứng ở cửa cũng là mới được phái lại đây, thuận miệng lấy tên là Cốc Vũ, hần nhìn Tứ cô nương đi xa mới nhẹ nhàng thở ra, bụng bồn bồn trên mặt đất lên đi lấy nước, trong lòng lại không khỏi có hơi nghi hoặc.

Rõ ràng khi hần ra ngoài, là Tam công tử đã tỉnh sai hần đi múc nước để rửa sạch miệng vết thương, nhưng Tứ cô nương đi vào, bên trong lại không có một tiếng nói chuyện? Dù một chút thanh âm đều không có?

Hần thầm cầu nguyện trong lòng, động tác trên tay lại nhanh nhẹn thêm, mong chờ có thể hầu hạ tốt cho Tam công tử, không để hần trở về làm những việc vất vả cấp thấp đó nữa. Vừa suy nghĩ, hần vừa bụng nước vào, lại suýt nữa bị người nằm trên giường mở to mắt bị dọa cho ngã ra.

Lý Tà nghe thấy động tĩnh quay đầu lại, mười phần tàn ác trong mắt còn chưa tiêu tán sạch sẽ, Cốc Vũ sợ tới mức run run, nói chuyện lắp bắp, "Công tử..... Nước, nước lấy rồi."

Lý Tà nhìn hần làm đổ hơn nửa nước ra ngoài, lại nhìn cánh tay đã được rửa sạch của mình, nghĩ đến vừa nãy hần chẳng qua là do nỗi lòng khó khăn mà nhắm mắt giả ngủ một lúc, tùy tiện xem xét ý đồ của người tới, nhưng không ngờ người vào cửa phòng vừa bắt động thanh sắc lại vô cùng tự nhiên làm việc này nọ.

Khi nàng cố gắng chống trên thân thể của hần, hần đã suýt chút nữa nhịn không được đứng dậy chặt đứt chiếc cổ non mịn của nàng.

Nếu không phải nghe được giọng nói xưng hô bên ngoài của nàng.....

"Vừa rồi ai đã tiến vào phòng ta?"

Trong phủ Đại Tư Mã không phải không có Tứ cô nương, chỉ là tuổi tác không giống nàng, càng không phải bò ra từ trong bụng mẹ đẻ của hần.

Cốc Vũ ngốc một chút, "Là Tứ cô nương, là muội muội ruột của Tam công tử đó."

Nhìn Tam công tử hồn nhiên như không quen biết muội muội ruột của mình, hần dù nghi hoặc vẫn kể ra những chuyện mình từng nghe được về Tứ cô nương, chỉ mong chủ tử đừng vứt bỏ hần.

Lý Tà ngăn chặn nỗi lòng lại quay cuồng lên lần nữa, rồi mới nhìn người đang nom nớp lo sợ hầu ở mép giường, "Hôm nay chuyện ta hỏi ngươi nếu để cho người thứ ba biết, kết cục của ngươi sợ là so với việc trở về làm tạp dịch càng thê thảm hơn gấp trăm lần."

Cốc Vũ lập tức thể sẽ không nhiều lời, run rẩy hai chân lui xuống.

Người nằm trên giường nghiêng người lại nhìn cánh tay của mình, duỗi tay che lại mi mắt, hơi hơi gọi lên khoe môi.

Muội muội ruột được xưng là phúc tinh, còn được vị phụ thân bạc tình của hần đặt ở trong lòng bàn tay sủng, thậm chí mẫu thân còn bởi vì nàng mà ngồi ổn vị trí đại phụ.

Biến số hóa ra không chỉ có mình hần a.

Sau này sợ là càng thêm thú vị.

Tĩnh Hảo sau khi trở về từ nơi của Lý Tà, ban đêm sốt lên một lần, Khích phu nhân sợ tới mức cũng không dám thả ra nàng cửa phòng nửa bước nữa, thật vất vả chờ cho nàng khỏe lên, Khích phu nhân lại bị bệnh, cũng bị sốt hai ngày mới khỏi.

Lăn lộn vài ngày, Tĩnh Hảo còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Khích phu nhân lành bệnh đã tăng nhanh thời gian xuân yển, dặn dò nàng mang theo một đám tiểu cô nương vào trong viện xem hoa nở cùng chơi đùa.

Lý Quan hiện giờ đã là Đại Tư Mã quyền khuynh triều dã, cho dù người đang còn chinh chiến bên ngoài, vẫn có rất nhiều việc bệ hạ đều phải hỏi ý hần, chờ hần gật đầu mới dám đóng dấu lên trên chiếu thư, mấy ngày trước đây hần còn ngại việc lui tới rườm rà, liền đem công việc giao cho Tam công tử đường thương ở Hạo Thành, sau nhìn hần xử lý lại càng vừa lòng, thế nhưng không hỏi bệ hạ đã sai nhóm người hầu đem sách đưa đến trong phủ Đại Tư Mã.

Các triều thần nhìn hướng gió xung quanh trong lòng hiểu rõ ràng, Đại Tư Mã đây là biến tướng đánh vào thể diện của hoàng gia, thuận tay khoe ra việc nhà mình có người kế tục, chẳng qua chỉ mới mười ba tuổi, có thể ra chiến trường lại cũng có thể lên quan trường, trong lòng càng lo sợ, dặn dò phu nhân đi dự tiệc nhà mình, nhất định phải bám lấy Đại Tư Mã phu nhân cho tốt.

Nhóm đại phụ đi theo Khích phu nhân, nhóm đích nữ được mang đến tự nhiên sẽ theo Tứ cô nương con vợ cả trong phủ, ríu rít nói chuyện, người không còn còn bám lấy tay nàng, thể hiện sự thân mật của hai người.

Tĩnh Hào bị các nàng gây phiền nhiễu, tuy trên mặt còn giữ ý cười, nhưng trong lòng cũng hơi khó chịu, ngồi trong đình hướng tới nơi xa nhìn lại.

Vừa nhìn thì thấy người mới trở về.

Nàng giơ tay ý bảo mấy cô nương ngừng lại, ra ngoài đình đón, "A huynh?"

Ngữ điệu hơi ngập ngừng, vội vàng duỗi tay đỡ người đứng không vững lắm kia, "A huynh thân thể còn không khoẻ sao?"

Chẳng lẽ tác dụng phụ của nàng là hoàn toàn biến thành một vi khuẩn bệnh? Nơi nơi làm hại thân thể người khác không khoẻ?

Lý Tà buông tay che trán, nhìn người trước mắt người, không bỏ qua nét tự trách nhỏ trên mặt nàng, mắt phượng lập tức nhiều thêm vài phần do dự.

Khi nàng vừa mới đi tới, mình chẳng qua ngẩng đầu lên nhìn một cái, nháy mắt trong đầu lại nhiều thêm một đoạn ký ức, từ lúc nàng sinh ra cho tới bây giờ, giao thoa cũng không nhiều, nhưng cũng đủ rõ ràng, lại phù hợp với một số chuyện gần đây nghe được.

Nhưng vấn đề là ——

Cùng với những điều khi còn bé mà hắn nhớ rõ, khác biệt quá nhiều.

Hắn mới trở về không lâu, Lý Tà trước năm mười ba tuổi, nên chính là nguyên bản hắn, sẽ không có biến số và xuất nhập, nhưng hai đoạn trí nhớ này lại tồn tại lệch lạc.....

Không, không phải lệch lạc.

Lý Tà chợt duỗi tay đẩy ra người còn bắt lấy ống tay áo của hắn ổng, thần sắc trên mặt nháy mắt từ hơi tái nhợt chuyển thành sắc bén đề phòng, trong ánh mắt ẩn chứa dao nhọn tầm độc, hợp với động tác trên tay, hận không thể trực tiếp nghiền nát người ra.

Không phải lệch lạc, chỉ là xuất hiện một người không nên xuất hiện.

Người này thậm chí còn có thể trực tiếp bóp méo ký ức của hắn.

Động tác của hắn đến bất thành linh, lực đạo lại lớn, Tĩnh Hào không hề có chuẩn bị đột nhiên không kịp phòng ngừa đã bị hắn hung hăng đẩy ngã xuống mặt đất, làn váy mới tinh màu đào hồng nhạt lập tức dính bùn bẩn sau mưa, trông vô cùng bẩn thỉu.

"Tĩnh Nhi!" Khích phu nhân mang theo chúng đại phụ lại đây vừa lúc thấy một màn trước mắt, lập tức đi nhanh thêm vài bước, đau lòng đỡ nữ nhi ngã trên mặt đất ôm vào lòng, cũng không rảnh lo hoa phục bị làm dơ của mình, tỉ mỉ kiểm tra trên dưới nữ nhi một lần, thấy không việc gì mới trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây tội - trưởng tử.

"Con làm huynh trưởng như vậy đấy à? Duỗi tay đẩy muội muội ruột xuống đất?" Nàng nhìn bộ dạng trưởng tử vẫn mang một bộ mặt thờ ơ, dầu muối không ăn, khó thở muốn duỗi tay đánh.

Chính là cái tính cách này của hắn, làm cho phụ thân hắn không thích một chút nào, làm nàng phải gánh cái tội không lo giáo dưỡng, suýt nữa đã bị những cơ thiếp khác đề đầu.

Bàn tay giấu trong tay áo giật giật, rốt cuộc vẫn bản khoản người phía sau, dừng lại động tác.

"Mất công muội muội con đang bệnh còn nghĩ tới con, chỉ sợ thương thể của con có trở ngại, vậy mà con....."

"Mẹ!" Tĩnh Hào vừa lúc thấy bàn tay nắm chặt trong tay áo của Lý Tà, lo lắng miệng vết thương trên cánh tay hắn lại rách ra, lập tức chắn trước mặt Khích phu nhân còn đang răn dạy,

"Ngài trách oan a huynh rồi, là Tĩnh Nhi vừa rồi không đúng mực, định dọa a huynh, a huynh không biết là ta mới thất thủ đẩy người ra."

Nàng nắm tay hắn, đem bàn tay mũm mĩm nhét vào tay hắn rồi nắm chặt, nắm hai ngón trong tay, ngẩng mặt xin lỗi hắn, "A huynh, Tĩnh Nhi sai rồi, huynh không giận muội chứ?"

Lý Tà kéo khoe môi cười lạnh một chút, dùng sức muốn rút tay ra.

Tĩnh Hào một bên thì âm thầm dùng sức, một bên thì cười với Khích phu nhân còn đang nghi ngờ, "A huynh đã tha thứ cho Tĩnh Nhi rồi, mẹ cũng không thể lại trách oan a huynh."

Khích phu nhân dĩ nhiên là thấy được nụ cười chợt lóe của nhi tử, bên trong làm gì có tha thứ, nhưng sau khi bình tĩnh lại từ con tức, nàng cũng không nghĩ trước mặt người ngoài mà ném đi mặt mũi người nhà, cũng thuận theo bậc thang này, "Về sau con cũng ít nháo với a huynh của mình đi, Tà Nhi cũng nhường muội muội một chút, đừng để lỡ làm em bị thương."

Nói xong sai người mang nữ nhi đi xuống thay quần áo, còn mình mang theo đội ngũ lớn mạnh đi khỏi.

Tĩnh Hảo đi theo ma ma vài bước, quay đầu lại nhìn tầm mắt vẫn luôn dán vào nàng, vừa lúc đối diện với đôi mắt của Lý Tạ, đôi mắt hẹp dài, đôi con người màu nâu, nhìn chằm chằm tựa như nhìn thấu được nàng vậy.

Dường như biết nàng nghĩ đến cái gì, Lý Tạ đột nhiên liền cười với nàng một cái, ý cười râm mát lại nhạt nhẽo, môi đỏ gọi lên, không tiếng động nói ra mấy chữ.

Ta chờ.

Chờ cái gì?

Nghĩ đến hành động và nụ cười vừa rồi của hắn, Tĩnh Hảo đột nhiên liền nảy ra một ý niệm——hắn sẽ không nhận ra được việc cô tới đây chứ?

Ý niệm mới vừa nảy ra, đã bị cô không lưu tình chút nào mà tiêu diệt, chưa nói xung quanh không ai ý thức được cô không đứng chỗ nào, chỉ là mỗi cái Boss đều có ý thức lãnh địa rất lớn, ở nơi của mình đột nhiên xuất hiện ra một cô em gái ruột, nếu thật sự hoài nghi, đã sớm xuống tay với cô.

Vậy là không đứng chỗ nào?

Cô vừa đi vừa nghĩ, cẩn thận nhớ lại chuyện vừa rồi, không chú ý tới bậc thang dưới chân, dưới chân vướng vấp phải người một tỷ nữ.

Tỷ nữ tự động làm đệm thịt ngược lại nhẹ nhàng thờ ra, "Còn may nữ lang không bị thương, nếu không đại phụ....."

Tỷ nữ nhanh chóng cầm miệng, Tĩnh Hảo lại nghĩ tới điểm máu chót, giống như, Khích phu nhân đối xử với Lý Tạ và đối với nàng, hoàn toàn chính là hai thái cực, thậm chí khi hắn bị thương nặng hôn mê cũng chỉ chăm sóc nữ nhi đang bị sốt là cô, vừa rồi cũng lập tức chỉ trích hắn.

Cho nên, là ghen ghét cô vì phân tình thương của mẹ?

Rốt cuộc cũng chỉ mới mười ba tuổi.

Cho nên ý là, là chờ xem người cha mẹ sủng ái rốt cuộc là ai?

Trước đây cô đã gặp qua quá nhiều Boss, kỳ thật hơn phân nửa đều là thiếu tình thương, là loại hình lớn lên thiếu Canxi, chỉ cần có người thật sự đào tìm đào phôi dốt tốt với bọn họ, đều không thể chống cự được thể công.

Mà lúc trước nàng đã xem qua tư liệu về Lý Tạ, hắn sở dĩ sẽ thích Li Cơ, đến mức từ bỏ quyền lợi tranh đoạt của con nối dòng, bởi vì Li Cơ vẫn luôn biểu hiện như chỉ có hắn, thậm chí còn thiết kế xả thân cứu hắn hai lần.

Thật đúng là thiếu tình thương mà.

Tĩnh Hảo giơ cánh tay lên để bọn tỷ nữ thay quần áo cho nàng, suy tư đối sách, muốn làm Khích phu nhân và Lý Quan đột nhiên thích hắn không dễ dàng, nhưng tình cảm huynh muội, quyền chủ động nàng vẫn có không ít.

Gia tăng trọng lượng của muối muối trong lòng hắn, về sau khuyên bảo gì đó, cũng sẽ càng có phân lượng.

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vết Vết Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phiên ngoại đặc biệt II: Bệ hạ

Editor: AnGing

Beta: Truân Tịch

Cảnh An năm thứ hai mươi ba, khi Thái Hậu mất đã nhấc lên một làn gió máu tanh, Bình Tông vừa lên nắm quyền liền chờ không nổi muốn sử dụng quyền sinh sát trong tay, để hoàn toàn được giải phóng khỏi sự cường chế của mẫu thân, khôi phục tư thế oai hùng của bậc Đế Vương.

Nhưng là uy phong của hắn lại không có chỗ dùng. Điều hắn muốn làm nhất hiện tại là phế Thái tử, nhưng lại bị một đám đại thần liều chết can ngăn.

Nếu không phế Thái tử được, vậy chỉ có thể làm cho Thái tử chết đi.

Đông Cung được phòng bị chặt như thùng sắt khiến hắn không đột phá được, mà một nơi to như hoàng cung này, người ôm tâm tư y như hắn có vài phần thông tuệ, người này là Tiêu Phi, cũng là mẹ đẻ của Tam Hoàng tử mà hắn sủng ái gần đây.

Bình Tông tự mình chuẩn bị gia yến ở tam điện của Tiêu Phi.

Tĩnh Hào hơi cong eo mặc tốt quần áo cho Minh Tĩnh Hàm, sau khi trở về từ trại nuôi ngựa đã bị bệnh nặng một trận, sốt nhiều ngày mới lui bớt. Gương mặt phúng phính cũng đã hao gầy rất nhiều, trở nên tái nhợt.

Sùng Minh điện to như vậy, nhưng các cung nhân đứng ở trong một góc lại không dám ho một tiếng nào.

Dụng tâm của Bình Tông quả thực rõ như ban ngày, nếu điện hạ dự tiệc, có thể hoàn chỉnh tồn tại trở về hay không cũng không biết.

Minh Tĩnh Hàm duỗi tay để Tĩnh Hào mặc quần áo cho, nhấp nhấp đôi môi tái nhợt mà không rên một tiếng, khi Tĩnh Hào giúp hắn mặc xong định thu tay lại, lại đột nhiên cầm tay nàng.

Còn hơi run rẩy.

Hắn sợ hãi, sợ hãi người có chung huyết thống chí thân kia.

"Điện hạ." Tĩnh Hào ngồi xổm xuống, vừa lúc tầm mắt có thể đối diện với hắn, bàn tay bị hắn nắm cũng dùng sức nắm lại bàn tay nhỏ của tiểu đậu đinh, truyền âm áp cho đôi tay có chút lạnh lẽo của hắn, "Lát nữa điện hạ không cần quá mức lo lắng, Hoàng Hậu nương nương sẽ bảo hộ ngài."

Thái tử mà bị phế, kết cục của Hoàng Hậu cũng không cần nói.

Vì ích lợi, nàng ta sẽ tận tâm che chở lợi thế duy nhất này.

Minh Tĩnh Hàm nhấp miệng không nói gì, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm nàng, không chút nào che dấu sự ỷ lại trong đó.

"Nô tài tự nhiên sẽ ở bên điện hạ."

Nàng cảm giác được những ngón tay đơn giản khó mà trấn an được hắn, Tĩnh Hào buông lỏng tay mà ôm tiểu đậu đinh bốn tuổi vào lòng ngực, hắn chần chờ một chút mới vòng lấy cổ của nàng, đem mặt dựa lên vai nàng, tùy ý nàng ôm, không có một chút "Thái tử uy nghi" nào mà một đường đi ra Sùng Minh điện.

Khi còn cách tầm điện một đoạn, Tĩnh Hào buông lỏng tay để hắn xuống, lui ra phía sau một bước, buông xuống tầm mắt đứng ở cánh cung, tiểu đậu đinh phía trước ngẩng đầu uốn ngực bước vào.

Thấy Thái tử vào tầm điện, Bình Tông đang ngồi trên ghế và Tam hoàng tử đang uống rượu lập tức trầm sắc mặt, lộ ra sự tham lam không chút nào che giấu, mà Tiêu phi một bên nâng gương mặt tươi cười đón chào, đồng thời mời Hoàng Hậu vừa đến ngồi lên tọa, cung kính mà ngồi ở phía dưới.

Yến tiệc đã qua một nửa, nhưng những món thức ăn tinh xảo trước mặt Minh Tĩnh Hàm vẫn chưa bị động vào dù chỉ một miếng.

Bình Tông ngồi trên chủ tọa nhăn chặt mày, chỉ vào nói thái giám bên cạnh người bùng da vệt lại, "Thái tử hôm nay ăn uống không tốt, nếu không ngại thì thử khai vị bằng món này xem."

Minh Tĩnh Hàm đứng dậy hành lễ nói cảm tạ, sau khi nhận lại để sang một bên.

Bình Tông sắc mặt chợt âm trầm, không khí trong điện đều căng chặt lên.

"Thái Tử điện hạ hẳn là không thích món này? Đều do thần thiếp, bởi vì Tam hoàng tử yêu thích nên tự tiện làm chủ bảo bọn họ chuẩn bị một mâm này, chỉ là điện hạ nếu không ngại thì nếm thử hương vị, có lẽ cũng khá được đấy."

Người đánh vỡ không khí lại là Tiêu phi, nàng đưa ánh mắt về phía Tam hoàng tử đang đùa giỡn thị nữ dưới tòa, người sau mê mang hai tiếng mới phản ứng lại, duỗi chiếc đũa gấp miếng da vệt trước mặt Minh Tĩnh Hàm vào miệng.

"Thập nhất hoàng đệ vẫn nên nếm thử đi, hương vị này quả thật không tồi."

Trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Minh Tĩnh Hàm không thèm liếc hắn một cái, "Thánh nhân dạy, ăn không nói, ngủ không bàn luận. Tam hoàng huynh vẫn nên im lặng thì tốt hơn."

Tam hoàng tử nhất thời tức giận, Tiêu phi bước nhanh lại đây ngăn cản hắn, cười đến âm áp, "Tam hoàng huynh của người là có ý tốt, lại bị Thái Tử điện hạ oán trách, chi đồ ăn vô tội, thánh nhân còn từng nói, trưởng giả ban, không thể từ, Thái Tử điện hạ phải nể mặt phụ hoàng của người, cũng nên nếm thử."

"Hàm nhi quý vì là Thái tử của một quốc gia, không muốn ăn một đạo đồ ăn, thật ra Tiêu phi người nói nhiều như vậy, khi nào thì đến phiên một người còn chưa được tính là nương nương của chính cung như người tới quán chuyện của con vợ cả vậy?"

Hoàng Hậu khi đặt câu hỏi đã hơi chứa sự tức giận, thủ đoạn trong hậu cung, đó là uống cùng một chén trà nhỏ cũng có khả năng trúng độc, huống chi một mâm đồ ăn, nơi có thể xuống tay quá nhiều.

Đáng giận là tên hoàng đế kia lại mặc kệ ả tiện nhân này.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu phi, quay đầu nhìn về phía Bình Tông, "Hàm nhi phong hàn chưa khỏi, da vịt không thể ăn nhiều."

Bình Tông há mồm đang muốn nói chuyện, Tiêu phi phía đối diện lại nhanh nhẩu chớp mắt với hắn, làm cho lời đến bên miệng sửa lại, treo lên nụ cười giả tạo, "Đã là phong hàn chưa khỏi, vậy đem chung trà cam lộ này đưa cho Thái tử đi, chớ lại nói trăm lầm phụ hoàng, không đem Thái tử để vào mắt một chút nào."

Hắn đã nói đến vậy, Minh Tĩnh Hàm nếu không uống trà này, cũng tương đương là bằng chứng không đem phụ hoàng để vào mắt.

Tiêu phi càng cười chân thành hơn.

Hoàng Hậu hung hăng trừng mắt nhìn nàng, "Sợ là trà này cũng uống không được, Hàm nhi đêm qua đã ăn đồ ăn tương khác....."

Nàng còn chưa nói xong, thái phó sau khi Hoàng Hậu được tin bệ hạ muốn tổ chức gia yến vội vàng thúc giục tới cứu nguy đã ở ngoài cửa cầu kiến bệ hạ, nói là có chuyện quân cơ đại sự.

Đại sự có hay không không quan trọng, chỉ là chuyện Bình Tông muốn làm bị vạch trần, nếu Thái tử xảy ra chuyện vào lúc này, tội danh sát tử này của hắn sẽ vĩnh viễn đội ở trên đầu.

Bình Tông oán hận quét đồ hết thức ăn trên bàn xuống đất, "Thân thể Thái tử ốm bệnh nhẹ, đến nỗi nhiều thức ăn như vậy cũng không thể ăn, người hầu ở Sùng Minh làm cái gì vậy?!"

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm cung nhân Sùng Minh điện đang hốt hoảng quỳ đầy đất, khi tầm mắt xẹt qua đỉnh đầu Tĩnh Hào thì rõ ràng nhìn thấy vờ rồi Minh Tĩnh Hàm vẫn luôn duy trì trấn định đã hơi hơi biến sắc, như muốn đứng dậy ngăn trở thái giám kia.

Hồi ức lúc trước ở trại nuôi ngựa lại nảy lên, Bình Tông nhớ lại tên thái giám lúc đó dám dùng Thái Hậu để đe dọa hắn, giục ngựa đi cứu Minh Tĩnh Hàm.

Còn ở chỗ này biểu diễn chủ tớ tình thâm.

Hắn trong lòng thoải mái, duỗi tay liền chỉ vào Tĩnh Hào, "Đây là quân sự của Sùng Minh điện? Hầu hạ Thái tử bất lực, thất trách, kéo đi xuống đánh tám mươi đại bản cho trẫm."

Tám mươi đại bản đánh xuống, chín phần là phải chết.

Minh Tĩnh Hàm ngồi bật dậy, mở miệng vừa muốn nói chuyện, Hoàng Hậu đã khần trương túm chặt hắn, đè nặng đầu của hắn mà cung tiễn thánh giá, quay đầu lại về mặt hận sát không thành thép, "Mẫu hậu vì bảo hộ người tôn bao nhiêu sức lực, người muốn vì một cái nô tài mà muốn đối nghịch với phụ hoàng người?"

Nàng phát phát tay, nhìn Tĩnh Hào đã bị kéo xuống, giọng điệu nhẹ nhàng, "Được rồi, đợi lát nữa mẫu hậu sẽ sai người giúp nàng chuẩn bị quan tài để hậu táng."

Tĩnh Hào trong lúc mơ màng đã nghe được tiếng quát cuồn cuộn đến mức khàn khàn của tiểu đậu, nỗ lực mở to mắt, liền thấy tiểu đậu đỉnh còn chưa cao đến eo nàng ngồi xồm xuống đất, cuộn tròn thành quả bóng, tiếng khóc nặng nề lại áp lực, như là tiếng thú nhỏ đang than khóc.

"Điện hạ....."

Giọng nói của nàng yếu ớt nghẹn ngào, Minh Tĩnh Hàm đang khóc đến nghiêm túc nháy mắt phản ứng, nhanh chóng chạy sang bỏ nhào lên giường nàng, gãi gao vui đầu vào lòng ngực nàng.

Tuy rằng bây giờ nói đến chuyện này có chút chậm, nhưng Tĩnh Hào vẫn vì bầu ngực chưa phát triển lớn của mình mà thở phào nhẹ nhõm.

"Điện hạ," nàng hơi động chiếc đùi đang đau đến chết lặng, "Giúp nô tài chuyển thân, nằm như vậy rất đau."

Nàng phải chảy đầm đìa mồ hôi lạnh trên cái ót mới quay mặt lại được, Minh Tĩnh Hàm nhìn cái lưng và hai chân máu me hỗn độn phía sau nàng, từng giọt nước mắt to như hạt đậu từ hốc mắt vốn đã khóc đến sưng đỏ chảy xuống dưới.

Tĩnh Hào thấy hắn khóc mà đau lòng.

"Điện hạ đừng khóc." Nàng nâng một cánh tay lên, vốn chỉ là muốn giúp hắn lau hết nước mắt đi, kết quả sau khi tiểu đậu đỉnh sưng sốt thì rất nhanh chui vào bên trong cánh tay của nàng, ngoan ngoãn đẩy cánh tay của nàng lên vai mình, tạo thành một tư thế ôm ấp, chui vào lòng nàng, hận không thể nhét bản thân vào ngực nàng.

Người đánh vỡ không khí lại là Tiêu phi, nàng đưa ánh mắt về phía Tam hoàng tử đang đùa giỡn thị nữ dưới tòa, người sau mê mang hai tiếng mới phản ứng lại, duỗi chiếc đùi gắp miếng da vịt trước mặt Minh Tĩnh Hàm vào miệng.

"Thập nhất hoàng đệ vẫn nên ném thử đi, hương vị này quả thật không tồi."

Trong ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

Minh Tịnh Hàm không thèm liếc hắt một cái, "Thánh nhân dạy, ăn không nói, ngủ không bàn luận. Tam hoàng huynh vẫn nên im lặng thì tốt hơn."

Tam hoàng tử nhất thời tức giận, Tiêu phi bước nhanh lại đây ngăn cản hắt, cười đến ảm áp, "Tam hoàng huynh của người là có ý tốt, lại bị Thái Tử điện hạ oán trách, chỉ đồ ăn vô tội, thánh nhân còn từng nói, trưởng giả ban, không thể từ, Thái Tử điện hạ phải nể mặt phụ hoàng của người, cũng nên nể mặt thôi."

"Hàm nhi quý vì là Thái tử của một quốc gia, không muốn ăn một đạo đồ ăn, thật ra Tiêu phi người nói nhiều như vậy, khi nào thì đến phiên một người còn chưa được tính là nương nung của chính cung như người tới quản chuyện của con vợ cả vậy?"

Hoàng Hậu khi đặt câu hỏi đã hơi chứa sự tức giận, thủ đoạn trong hậu cung, đó là uống cùng một chén trà nhỏ cũng có khả năng trúng độc, huống chi một mâm đồ ăn, nơi có thể xuống tay quá nhiều.

Đáng giận là tên hoàng đế kia lại mặc kệ ả tiện nhân này.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu phi, quay đầu nhìn về phía Bình Tông, "Hàm nhi phong hàn chưa khỏi, da vịt không thể ăn nhiều."

Bình Tông há mồm đang muốn nói chuyện, Tiêu phi phía đối diện lại nhanh nhẩu chớp mắt với hắt, làm cho lời đến bên miệng sửa lại, treo lên nụ cười giả tạo, "Đã là phong hàn chưa khỏi, vậy đem chung trà cam lộ này đưa cho Thái tử đi, chớ lại nói trăm lầm phụ hoàng, không đem Thái tử để vào mắt một chút nào."

Hắt đã nói đến vậy, Minh Tịnh Hàm nếu không uống trà này, cũng tương đương là bằng chứng không đem phụ hoàng để vào mắt.

Tiêu phi càng cười chân thành hơn.

Hoàng Hậu hung hăng trừng mắt nhìn nàng, "Sợ là trà này cũng uống không được, Hàm nhi đêm qua đã ăn đồ ăn tương khác....."

Nàng còn chưa nói xong, thái phó sau khi Hoàng Hậu được tin bệ hạ muốn tổ chức gia yến vợ vàng thúc giục tới cứu nguy đã ở ngoài cửa cầu kiến bệ hạ, nói là có chuyện quân cơ đại sự.

Đại sự có hay không không quan trọng, chỉ là chuyện Bình Tông muốn làm bị vạch trần, nếu Thái tử xảy ra chuyện vào lúc này, tội danh sát tử này của hắt sẽ vĩnh viễn đội ở trên đầu.

Bình Tông oán hận quét đồ hết thức ăn trên bàn xuống đất, "Thân thể Thái tử ốm bệnh nhẹ, đến nỗi nhiều thức ăn như vậy cũng không thể ăn, người hầu ở Sùng Minh làm cái gì vậy?!"

Hắt quay đầu nhìn chằm chằm cung nhân Sùng Minh điện đang hốt hoàng quý đầy đất, khi tầm mắt xẹt qua đỉnh đầu Tĩnh Hào thì rõ ràng nhìn thấy vừa rồi Minh Tịnh Hàm vẫn luôn duy trì trấn định đã hơi hơi biến sắc, như muốn đứng dậy ngăn trở thái giám kia.

Hồi ức lúc trước ở trại nuôi ngựa lại nảy lên, Bình Tông nhớ lại tên thái giám lúc đó dám dùng Thái Hậu để đe dọa hắt, giục ngựa đi cứu Minh Tịnh Hàm.

Còn ở chỗ này biểu diễn chủ tớ tình thâm.

Hắt trong lòng thoải mái, duỗi tay liền chỉ vào Tĩnh Hào, "Đây là quân sự của Sùng Minh điện? Hầu hạ Thái tử bất lực, thất trách, kéo đi xuống đánh tám mươi đại bản cho trẫm."

Tám mươi đại bản đánh xuống, chín phần là phải chết.

Minh Tịnh Hàm ngồi bật dậy, mở miệng vừa muốn nói chuyện, Hoàng Hậu đã khấn trương túm chặt hắt, đè nặng đầu của hắt mà cung tiền thánh giá, quay đầu lại về mặt hắt sắt không thành thép, "Mẫu hậu vì bảo hộ người tốn bao nhiêu sức lực, người muốn vì một cái nô tài mà muốn đối nghịch với phụ hoàng người?"

Nàng phát phát tay, nhìn Tĩnh Hào đã bị kéo xuống, giọng điệu nhẹ nhàng, "Được rồi, đợi lát nữa mẫu hậu sẽ sai người giúp nàng chuẩn bị quan tài để hậu táng."

Tĩnh Hào trong lúc mơ màng đã nghe được tiếng quát cuồng nộ đến mức khàn khàn của tiểu đậu, nỗ lực mở to mắt, liền thấy tiểu đậu đỉnh còn chưa cao đến eo nàng ngồi xồm xuống đất, cuộn tròn thành quả bóng, tiếng khóc nặng nề lại áp lực, như là tiếng thú nhỏ đang than khóc.

"Điện hạ....."

Giọng nói của nàng yếu ớt nghẹn ngào, Minh Tịnh Hàm đang khóc đến nghiêm túc nháy mắt phản ứng, nhanh chóng chạy sang bỏ nhào lên giường nàng, găt gao vùi đầu vào lòng ngực nàng.

Tuy rằng bây giờ nói đến chuyện này có chút chậm, nhưng Tĩnh Hào vẫn vì bầu ngực chưa phát triển lớn của mình mà thở phào nhẹ nhõm.

"Điện hạ," nàng hơi động chiếc đùi đang đau đến chết lặng, "Giúp nô tài chuyển thân, nằm như vậy rất đau."

Nàng phải chây dầm dìa mồ hôi lạnh trên cái ót mới quay mặt lại được, Minh Tịnh Hàm nhìn cái lưng và hai chân máu me hỗn độn phía sau nàng, từng

giọt nước mắt to như hạt đậu từ hốc mắt vốn đã khóc đến sưng đỏ chảy xuống dưới.

Tình Hào thấy hấn khóc mà đau lòng.

"Điện hạ đừng khóc." Nàng nâng một cánh tay lên, vốn chỉ là muốn giúp hấn lau hết nước mắt đi, kết quả sau khi tiểu đậu đình sững sốt thì rất nhanh chui vào bên trong cánh tay của nàng, ngoan ngoãn đẩy cánh tay của nàng lên vai mình, tạo thành một tư thế ôm ấp, chui vào lòng nàng, hấn không thể nhét bản thân vào ngực nàng

Bạn đang đọc truyện *Cứu Vót Vật Hi Sinh BOSS* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.